

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமநுஜாயநம: .



## பொதுத்தனியன்கள்

**மணவாளமாமுனிகள் தனியன்**

(அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது)

श्रीशैलेशदयापालं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् ।  
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீஸைலேஸை தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி, குணார்ணவம் ।  
யதிந்த்ரப்ரவணம் வந்தே, ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

**குருபரம்பரையின் தனியன்**

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

लक्ष्मीनाथसमारम्भां नाथयागुनमभ्यसाम् ।  
असदाचार्यपथिन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத, ஸமாரம்பராம் நாத, யாமுநமத்யமாம் ।  
அஸ்மத, ரசார்யபர்யந்தாம் வந்தே, குருபரம்பராம் ॥

**எம்பெருமானார் தனியன்**

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजपुग्मरुक्मण्यमोहतस्तदितराणि तृणाय मेने ।  
असद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்சுத பதாம்புஜயுக்தமருக்ம-

வ்யாமோஹதஸ்ததி, தராணி த்ருணாய் மேநே ।  
அஸ்மத, குரோர் புக, வதோஃஸ்ய தயைகஸிந்தே, ரா:  
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸ்ரணம் ப்ரபத்யே ॥



## நம்மாழ்வார் தனியன்

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது)

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।  
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி :  
ஸர்வம் யதே,வ நியமேந மதந்வயாநாம் ।  
ஆத்,யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபிராமம்  
ஸ்ரீமத் தத,ங்க்,ரியுக,ளம் ப்ரணமாமி முர்த்தநா ॥

## ஆழ்வார்கள் உடையவர் தனியன்

(ஸ்ரீ பாசாபட்டர் அருளிச்செய்தது)

भूतं : सरस्य-महदाह्वय-भङ्गनाथ-श्रीमक्तिसार-कुलशेखर-योगिवाहान् ।  
भक्ताङ्घ्रिरेणु-परकाल-यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्मुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ।

பூதம் ஸரஸ்ய மஹத,ாஹ்வய ப,ட்டநாத,  
ஸ்ரீப,க்திஸார குலசேக,ர யோகி,வாஹாந் ।  
ப,க்தாங்க்,ரிரேணு பரகால யதிந்த்,ரமியர்ராந்  
ஸ்ரீமத்பராங்குப,முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥







ஸ்ரீ:



நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

## நம்மாழ்வார் வைபவம்.



நெடியானருள் குடும் படியான் சட்கோபன்  
அடிசே நடியார்கட்கடையா விடர்தானே.

“நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்னப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்ட நகரிலே செம்பொன்  
செய் கோயிலிலே திருமாமணி மண்டபத்திலே \* ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்  
மன்னி வழவிலா வடிமைகள் செய்கிற ஆதிசேஷனது ஸ்வரூபமான சீரிய சிங்காச  
னத்திலே ஸ்ரீ பூமி நீள்களென்னும் தேவிமார் மூவரொடுங் கூடி வீற்றிருந்து நித்ய  
முக்தர்களுக்கு அளவிலாத ஆனந்தத்தை அதுபவிப்பித்தருளுகிற ஸகல கல்யாண  
குண பரிபூர்ணான ஸர்வேச்வரன் அவ்விபூதிபிழர்ந்நார் எப்போதும் பரமாத்ம  
னதையே அதுபவித்து வருதல் போல, இந் நிலவுலகத்திலுள்ள வுயிர்களும் தம்தம்  
ஆத்மகுண பரிபூர்த்தியால் அப்பெரும் பதவியைப் பெற்று இன்புற்று வாழலாம்  
படியிருக்க. இதற்கு உபயோகமாகவே தான் கொடுத்தருளின காண களேபரங்  
களையும் சப்தாதி விஷயார்த்தங்களிலே செல்லவிட்டு \* மாராஜர் வரி வெஞ்சிலைக்கு  
ஆட்செய்து மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து கரையற்ற கருமப் பெருங்  
கடலினுள் அமிழ்ந்து வருந்தி அலைவதை உற்றுநோக்கி அவ்வான்மாக்களையும் அழி  
வில் விட்டை அடைவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இயல்பாக எழுந்த இன்ன  
ருளாலே அவ்வுயிர்கள் நல்வழி தீவழிகளை நன்றாகப் பகுத்துணர்ந்து நடக்கு

மற்றை அறிவித்தற் பொருட்டு, தன் கட்டளை ரூபமான வேதங்களை வெளியிட்டருளி, அரிய பெரிய அவ்வேதங்களில் ஆழ்ந்த மறை பொருளைச் சிவ்வாழ்நாட்பம் பிணிச் சிற்றறிவினாகிய நம்போன்றவர்களும் தென்னிதில் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு உபயோகமாம்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அனேக சாஸ்திரங்களையும் முனிவர் முதலானாரைக்கொண்டு வெளியிட்டருளிணன்.

பேரிருளிலே திரிவார்க்குப் பொருள் விளக்கம் பிறக்குமாறு கைவிளக்குக் கொடுத்தாற்போல, அநாதி அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தில் அகப்பட்டவர்க்கு அர்த்தஜ்ஞாந ப்ரகாச முண்டாகுமாறு இப்படி சாஸ்திர தீபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கவும், விழியிலார்க்கு விளக்கு பயன்படாதவாறுபோல, பகவத் பக்தி யாகிற வித்தாஞ்ஞனத்தினால் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணின் குருதி தீராத உலகத்தார் பலர்க்கு அந்தப் ப்ரமாணப் ப்ரதிபமும் முழுப்பயன் படாதாயிற்று. அவர்கள் சாஸ்திரங்களின் வித்தார்த்தத்தைத் தீரத் தெனிய ஆய்ந்து ஒய்ந்து உணராமல் துணிப்புல் மேய்ச்சலாக மேல் நோக்காகப் பார்த்தறிந்து நிலையில்லாதவற்றை நிலையுடையன வென்றும், நிலையினவற்றை நிலையிலவென்றும் விபரீதமாகத் துணிந்து அர்த்த ஶ்ரமங்களில் மிகவும் அபிமுகரும் மோகத்தில் அநி விமுகருமாய் அழிந்துபோவதை ஆலோசித்து, கருணைக்கடலான எம்பெருமான், தன் ஆணை செல்லாத இடங்களில் அரசன் தானே நேரிற்சென்று தண்டம் நடத்துதல் போலவும், கிணற்றினுள் வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய் தானும் அதனுட் குதித்தல் போலவும் தானே சாமக்ருஷ்ணாதிருபத்தால் \* ஆதியஞ்சோதி யுருவை யங்கு வைத் திங்குப் பிறந்து பாத்வத்தை இருந்தது தெரியாதபடிவிட்டு ஸௌலப் பத்தையே நகைமைக்குணமாகக் கொண்டு உலகத்தோடொத்து வாழ்ந்து தஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனஞ்செய்து அறத்தை நிலைநிறுத்தித் தன் வடிவழகாலும் உபதேச முகத்தாலும் அனுட்டான மூலமாகவும் பிராஜைகளைத் தன் வசப்படுத்தத் தொடங்கியவனவிலும், பலர் அநாதி கரும வாஸகையாலே சீர்திருந்தாமல் அத்திருவவதார மூர்த்திகள் திறத்து மதுஷ்ய புத்தியையேபண்ணித் தம்மைப் போலவே அவர்களைப் பாவித்து எதிர்புகோத்துப் போருக்கு நின்றும் \* கேட்பார் செவிகடு கீழ்மை வசவுகளையே வைதும் விச்வரூபத்தையுமுட்பட இந்திர ஜாலமென்று இகழ்ந்தும் அதமகதிகளை அடைபலாயினர்.

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி 'இனி இவர்களை வசிகரித்தற்கு வழி யாதோ?' என்று திருமகளோடு தீர்க்காலோசனை செய்து 'ஸஜாதீய மிருகங்களைக்கொண்டே மிருகங்களைப் பிடிப்பதுபோல, இவர்களினத்தவரென்னலாம் படியான சேதநகரக்கொண்டு இவர்களைக் கைப்பற்றுஉதே உத்தமமான உபாயம்' என்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீ பூமி நீளாதேவிகளையும் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களையும் ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப வகமாலாதி சிஹ்னங்களையும் அநந்த கருட விஷ்வக்வேநா தியரையும் பார்த்து 'நீங்கள் ஏற்றபடி பூலோகத்தில் பல சாதிகளிலும் பிறந்து பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறவிப் பெருங்கடலினின்று கரையேற்றிவாருங்கள்' என்று ஆணையிட்ட ஊப்ப, அவர்கள் அப்பணியைச் சிவமேற்கொண்டு ஆழ்வாராதியாக அவதரித்தார்கள்.



இவர்கள், எம்பெருமானுடைய ஸகல மங்கள குணங்களையு அமுத வெள்ளத்திலே முழுதி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவராதலால் இவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம் வழங்குதல் மாபு.

இவர்கள் சிஷிகள்போலத் தாமத மிகமுயன்று தத்துவஞானத்தைப் பெறுதலின்றி எம்பெருமான் தானே வந்து தன்னைக்காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ஞானபக்தி விரக்திகளை எளிதிற்பெற்று, சிலர்க்கு விலக்காக மறுக்கப்படுகிற வேதம் போலன்றி யாவர்க்கும் ஒருங்கே உதவும்படி ஸகல வேத வேதாங்கிரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த் திவ்ய ப்ரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து தம்முடைய அறுபவத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தி உலகத்தை வாழ்வித்தருளுதலால் கூறுதற்கரிய விழு பெறுவர்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற் சிறந்த மெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற இவ்வாழ்வார்கள் பதின்மர்.

திருமாவின் வேறு தசாவதார மென்னலாம்படியான விழுபாடுடைய இவ்வாழ்வார்களது திருவவதாரக் கிரமம்.

‡ "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை  
அய்ய னருள்மாறன் சேரலர்கோன் — ஐய்யபட்ட  
நாதனன்பர் தாள்துளி நற்பாணன் நன்கலியன்  
ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு."

என்று முறைமை பெற்றிருக்கும். நம்மாழ்வார் திருவடிகளான ஸ்ரீ மதுரகவி களையும், பட்டர்பிரா னென்னும் பெரியாழ்வாரது திருமகளான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரையுஞ் சேர்த்து 'ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்' என்றுஞ் சொல்லுவதுண்டு.

புறவிருளைப் போக்குகின்ற துவாத்சாதித்யர்களிற்காட்டிலும் பெருமை பெற அகவிருளொழித்த இவ்வாழ்வார்களுடைய சரிதவிபவங்களுக்கு ஓர் எல்லையிலலை.

இவர்களுள் நம்மாழ்வார், மற் றையாழ்வார்களைப்போல இவ்வுலக வுணர்ச்சி ஸடையாடாநிற்க எம்பெருமானருளால் ஒரு காலவிசேஷத்திலே தத்துவஞான முதலியன தேவாந்நப்பெற்று அதுபவித்தவான்றி, திருத்துழாய் மணத்தோடே முனைக்குமாபோலே அவதரிக்கும்போதே இயற்கையில் ஞானபக்திகளை யுடையவராய் அந்நிலை என்றும் மாறுதிருந்ததனால் தலைவராகக் கூறப்பட்டு இதுவே காரணமாக அவரை அவயவிபாகவும் மற் றையாழ்வார்களை அவர்க்கு அவயவமாகவும் பூருவர்கள் திருபித்தார்கள்.

அங்கனம் உருவகப்படுத்துமிடத்து, நம்மாழ்வாருக்கு, பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும் பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும் பெரியாழ்வாரை முகமாகவும் திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும் குலசேகராழ்வாரையும்







பதியிலுள்ள திருவாழ் மார்பொன்றும் பகவத் பத்தாது திருமகளான உடைய  
கங்கையாரை மணப்பேரி முடிக்க, பின்பு இருவர்க்கும் அவ்வூரில் வேரு ஸம்பி  
மமாக விவாஹமுதோத்தவம் நடத்தேறியது. பின்னர் இத்தம்பதிகள் திருக்  
குருகுக்கு வந்து சிறப்பாகப் பலவாண்டு இல்லறம் நடத்தி வருகையில் ஒரு  
நாள் மாமனார் வேண்டுகோளின்படி, காரியார், தமது வாழ்க்கைத்துணையுட  
னே திருவண்பரிசாரத்தை யடைந்து அங்குச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார்.  
பிறகு தமது தருமபத்தினியுடனே தம் ஊருக்கு மீண்டு வருகையில் திருக்கு  
றுங்குடி பென்னுர் திருப்பதியை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற ஃம்பி  
பென்னுர் திருநாமமுடைய எம்பெருமானை வந்தித்து வாழ்த்தி 'அடியேங்களு  
க்கு ஒரு புத்ரஸந்தானத்தை அளித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்  
வாதிமுந்தி 'நாமே வந்து பிறக்கிறோம்' என்று பேருள் பொலிந்து அச்சக  
முமமாகச் சொல்லியருளித் தனது தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரியட்டம் முத  
லியவற்றைப் பாராதித்தருளினான். இங்ஙனம் பெற்ற அவர் திருநகரிலிருந்து சென்று  
வாழ்கையில், உடைய கங்கையார் கர்ப்பவதியாக, அவரது திருவயிற்றினின்ற  
பகவானது அம்சமும் ஸ்ரீகௌத்துபத்தினது அம்சமும் ஸைனமுதலியாரது  
அம்சமுமாக ஒரு குமார் வைகாசி விசாகத்திலே திருவவதரித்தார்.

இப்படி ஒருவர் மூவரது அம்சமாக இருக்கக்கூடுமோ? எனில்; சக்காவர்த்  
தியான அரசன் அஷ்டதிக்பாலகர்களின் அம்சங்கள்; கடிப் பிறந்தவனென்றும்,  
லக்ஷ்மணனும் பலராமனும் தனித்தனி சூதிரேஷாம்சத்தோடு பகவானது அம்  
சமும் பேருந்தியவனென்றும், ஹனுமன் வாயுயின் அம்சத்துடன் குத்திராம்ச  
மும் உடையவனென்றும் தூல்கன் கறுகையால் அவையேயல்லவே இதுவும் ஒக்கு  
மென்ப. இங்ஙனம் கறுவது புராணப்ரக்ரிபையை அடியொற்றி யென்பர்.

பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தை ஆராய்ந்து பேசமிடத்துப் பலபடி  
யும் பேசலாயிருக்கும். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்

"அதீர் ஜமதக்ரி பங்க்திரத வஸுந்தஸுலுலவானவனுடைய  
யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவத் சூவேசமோ?  
முதுவர் கரைகண்டோர் சீர்யரிலே ஒருவரோ? முன்னம்  
கோற்ற அனந்தன்மேற் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று  
சங்கிப்பார்கள்."

என்றுள்ள சூர்ணிகையின் கருத்தை விவரிப்போ மிங்கு;—திருதயுகத்திலே அத்  
தியும் ஜமதக்ரியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு  
தத்தாத்ரோபனும் பாகராமனுமாய், திரோதாயுகத்திலே சுதந்ரியனுய் தசாத  
சக்காவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபாயுகத்தில் ராஜ்யப்ராப்தியில்லாத யது  
குலத்திற் பிறந்து சுதந்ரியரில் தண்ணியரும் வைசம்பாயருமான வஸுதேவர்  
க்கும் கோசுஷணத்தாலே ஸாக்ஷாத் வைசம்பாயன் ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கும் பிள்ளை  
யாய் ஆகியிப்படி திருதம் முதலிய யுகங்களினடையே ப்ராஹ்மணாதி வர்ண  
க்ரமேன அவதரித்துவந்த ஸர்வேசுவரன் நான்காவதான கலியுகத்திலே நான்  
காவது வருணத்திலே ஆழ்வாராக வந்து அவதரித்தபடியோ! என்றும், வேதங்



களைப் பகுத்தல் முதலிய காரியங்களுக்காக வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகள் பக்க  
வில் ஆவேசித்ததுபோலே தமிழ் வேதத்தை வெளியிடுதற்காக இவர் பக்கல்  
ஆவேசித்தபடியோ! என்றும், இவ் விபூதியைத் திருத்துறைக்காக ஈசன் வியம  
நத்தாலே நித்யஸூரிகளிலொருவர் வந்தவதரித்தபடியோ!, அன்றியே, முக்த  
ரிலே ஒருவர்வந்தவதரித்தபடியோ!, அன்றியே ச்வேதத்விபவானிகளிலொரு  
வர்வந்தவதரித்தபடியோ வென்றும், அல்லது கீழ்ச்சொன்னவர்களொருவரு  
மன்றியே ஸம்ஸாரிகள் தம்மிலே ஜன்மந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான தம்முடைய  
ஸூக்ருத பலமாகக்கொண்டு இங்ஙனம் திருந்தினாரொருவரோ! என்றும், அன்  
றியே கிரீஹேதுக கடாசு விசேஷந்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகல்ப  
மாக்கவல்ல அந்தசாயியான ஸாதர புண்யம் முமுநோக்காகப் பணித்தபடி  
திருந்தினாரொருவரோ! என்று மிப்படிப்பட்ட வகைகளிலே இவரை இன்னு  
ரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் ஜ்ஞானிகள் சங்கிப்பார்கள் — என்றவாறு.  
அதன்மேலுள்ள ரூர்ணிகைகளின் போக்கையும் அவற்றின் வியாக்கியான ப்ரக்  
ரிலையையும், மற்றும் நம்பின்னே பெரியவாச்சான்பின்னே முதலானோர் அருளிச்செ  
யல் வியாக்கியானங்களில் அருளிச்செய்யும் புடைகளையும் நோக்குமிடத்து, நித்ய  
ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர் கிரீஹேதுக பகவத்கடாசு விசேஷந்தாலே  
இங்ஙனே திருந்தினான்னுமதுவே ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹமாகத் தேறுகின்ற  
தென்று பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. “சேமக் குருகையோ செய்ய  
திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ — நாமந், துளவோ வகு  
ளமோ தோளிரண்டோ நான்கு முளவோ பெருமானுக்கு” என்றிவை முத  
லான பல பாகாங்கட்கிணங்க ஆழ்வாசர் பகவதவதாரமென்று கொள்ளுதலும்  
இவரது மிக்க பெருமைக்குப் பொருந்தியதேயாகும். இதுநிற்க.

இப்படி பகவான் அவதாரஞ்செய்தற்கு முன்னமே, அவனுக்குப் பலவாற்  
றாலும் அடிமை செய்வதையே உறுதொழிலாகக்கொண்ட திருவணந்தாழ்வான்,  
இக் குமாரர்மீது வெயில் மழை முதலியன படாதிருக்குமாறு ஒரு பெரிய புளிய  
மரமாக வந்து அவதரித்திருந்தார்.

நம்பி தந்தருளின வாந்தின்படி உதித்த குமாரர் பிறந்தபொழுதே தொட  
ங்கி அமுதல் பாலுண்ணுதல் முதலிய லோக வியாபாரமொன்று மின்றியும்  
வாட்டமில்லாது பரிபூர்ணராயிருக்கிற அதிசயத்தைக் கண்டு தாய் தந்தையர்  
ஈம்பெருமான் பக்கலிலே பாரத்தைவைத்திட்டுத் தாம் சிறிதுங் கவலைப்படாமல்  
பிறந்த பன்னிரண்டாநாளில் அந் திருக்கரியிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு ஆக்  
குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற பொலிந்து  
நின்றபிரானைச் சேவிக்கப் பண்ணுவித்து அப் பெருமானது திருமுன்பே அந்  
தத் தெய்வக் குழந்தைக்கு, உலக நடைக்குமாறாக இருந்ததனால் மாறன் என்று  
திருநாமஞ்சாத்தி, அருகினிருந்த திருப்புளியமாத் தினடியிலே \* ஆணிப்பொன்  
னாற் செய்த வண்ணச் சிறுத்தொட்டிலிலே வளர்த்தி ஒம்பி வந்தார்கள்.

கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கிற குழந்தைகளைப்  
பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அமுதல்



அடுத்துதல் முதலிபன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சட மென் னும் வாபு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுத்தவர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காத்தால் ஒதுத்து ஒட்டி பொழித்ததனால் இவர்க்கு 'சடகோபர்' என்றுந் திருநாமமாயிற்று.

1. 'நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோவென நம்பெருமாள், விஞ்சிய வாதாத் தாற் கேட்பு' என்று பின்புள்ளாரும் கொண்டாடும்படி இவர் நம்பெருமானால் 'நம் ஆழ்வார்' என்று அபிமானித்து விசேஷ கடாக்ஷஞ்செய்யப்பட்டு மற்றையாழ்வார்களனைவரினும் உயர்வு பெற்றதனால் 'கம்மாழ்வார்' என்று ஒரு திருப் பெயர் பெற்றனர்.

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பதினாறு பிராயமளவுங் கண் விழியாமல் மௌன த்தோடு எழுந்தருளியிருக்க, அது றோக்கிய நங்கைபாரும் அவர் கொழுகும் 'இவர், தம்மைப்போன்ற நிலையுடையாரெவரையும் உலகத்தில் காணாமையால் யாரோடும் பேசாமலிருக்கிறார்' என்று அறியாமல் 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம்செய்த அபராதம் ஏதேனும் உண்டோ?' என்று கருதிக் கலங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது பரமபதநாதனது நியமனத்தால் சேனைமுதலியார் என்கிற விஷ்வக்ஷேஸநர் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளி இவருக்குத் + திருவிலச்சினை செய்து ஸகல மந்தார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

இப்படிப்பெற்ற இவர் பதினாறு கண்களும் நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறு பருவம் நிரம்பி உறங்காப்புனி நிழலிலே பத்மாஸாங்கொண்டு வீற்றிருந்து பாதத்துவத்தைத் தியானஞ்செய்து ஞான முத்தினைக் கைக்கொண்டிருந்த காலத்தில் திவ்யதேச யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த மதுராகலியாழ்வார், இவரது வைபவத்தைக் கேட்டும் இவரது திவ்ய ஒளியைக் கண்டும் திருவயோத்தியி னின்ற புறப்பட்டு வந்து அருகில் நின்று இவர்க்கு 'உணர்ச்சி உளதோ? இல தோ?' என்று றோதிக்கும்பொருட்டு இவர் முன்னிலையிலே ஒரு சிறு கல்லை யெடுத்துப்போட அது விழுந்த ஹொலியைக் கேட்டவுடனே இவர் திருக்கண் களை விழித்துப்பார்த்தருளினார். உடனே மதுராகவிகள் 'இவர்க்கு வாக்கு உண் டோ? இன்றோ? அறிவோம்' என்று எண்ணி இவரைநோக்கி — 'அசித்தாகிய சரீரத்திலே அணுவளவினதான ஆத்மா ஸம்பந்தித்தால் அது எதை அறுப வித்து எங்கு இருக்கும்?' என்னுங் கருத்தையமைத்து, 'செத்தத்தின் வயிற் றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று' என்கே கிடக்கும்?' என்று வினாவ, ஆழ்வார் 'அச் சரீரத்தைச் சார்ந்த கருத்துக்கங்களை அறுபவித்துக்கொண்டு அத னையே ஆசிரயித்திருக்கும்' என்ற கருத்தை யமைத்து 'அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்?' என்று விடையருளிச் செய்தார்.

[ 'சிறியதின் வயிற்றிற் பெரியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக் கும்?' என்று மதுராகவிகள் வினாவதாகவும், 'அத்தைத் தின்று அங்கே

1. சடகோபர்த்தாதி — பாயிரம் 3.

† பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்.



கேட்கும்" என்று ஆழ்வார் விடை பளித்ததாகவுங் கூறுவாருமுள்; 'அநுரூபமான வேளிடத்து விபுரூபமான ஞான விகாஸ முண்டானால் எதை அதுபவ போக்கியமாகக்கொண்டு எங்குச் சேரும்?' என்பது வினாவின் கருத்தாகவும், 'அக்ரவாச்யமான பாப்ராஹ்மத்தை அதுபவித்து அதன் பக்கவிலே பற்றும்' என்பது விடையின் கருத்தாகவுங் கொள்ளத்தக்கது.]

அது கேட்டு மதூரகவிகள் மிக மகிழ்ந்து சடகோப முனிவரது ஞானத் தைக் கொண்டாடி இவரை படைந்து தாம் கடைத்தேறக்கருதி, இவர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ராணாமமாகத் தாளுந் தடக்கையுங்கப்பி விழுந்து தண்ட னிட்டு இவரது இணையடித் தாமரைகளைத் தியானித்தலும் திருநாமங்களை வழுத்துதலும் செய்துகொண்டு இவரை ஆசிரியித்து 'அடியேனுக்குத் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை விளக்கியருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஆழ்வாரது ஞானக் கண்ணுக் குச் சேவைசாதிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட வளவிலேபெரிய திருவடியும் தனது பகட்பாதந்தோன்ற முன்வந்து நின்றலும் பெருமாள் பிராட்டியுடனே கருடவா ஹாரகூடனாய் எழுந்தருளி எதிர்வந்து நிற்க, † "கரு முகில்தாமரைக்காடுபூத்து நீடிரு கடீருபுறத்தேந்தி யேடகிழ் திருவொடும் பொலிய ஓர் செம்பொற்குன் றின்மேல் வருவபோல் கறுமுன்மேல் வந்து தோன்றிய" அம் முகில்வண்ண னது திருமேனி யழகைச் சேவித்துக் கண்கள் ஆனந்தவருகி சோரிய உடம்பு உரோமாஞ்சங்கொள்ள ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். அநந்தரம் நூற்றெ ட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களும் அங்கு எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, அவர்களை ஸேவித்து அவர்களது திவ்யகுணங்களை அதுபவித்து அவ்வதுபவத் தாலுண்டான ப்ரீதி உள்ளடங்காமல் அதனைப் பிரபந்த முகமாக வெளியிடக் கருதி நான்கு வேதங்களுள் ருக்கு, யஜுஸ், ஆதர்வணம் என்ற மூன்று வேதங் களின் ஸாரப்பொருளைத் திருவீருத்தம், திருவாசீரியம், பெரிய திருவந்தாதி என்ற மூன்று பிரபந்தங்களின் மூலமாக வெளியிட்டு, அவ் வேதங்களுட் கிறந்ததும் பகவானது ஸ்வரூபமாகவே யுள்ளதுமான ஸாமவேதத்தின் தத்துவப்பொரு ளைச் சரமப்ராபந்தமான திருவாய்மொழியால் அருளிச்செய்து அவற்றை மதூர கவிகளுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

அக்காலத்தில் நித்யஸூரிகளும் ச்வேதத்தீபவானிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ச்ரேஷ்ட்டர்களும் காரிமாறப்பிரானது மஹிமைகையக் காணும்பொருட்டு முன் வந்து சேர, அவர்களைத் தமது பிரபந்தத்திலே 'பொலிக பொலிக' என்று வாழ்த்தியருளினார்.

தம் பக்கல் திருவுள்ளமுடைய பெணின்னுநின்றபிரான் ப்ராஸாதித்தருளின மகிழ்மலர் மாலைபைத் தரித்ததனால் வகுளாபரணர் என்றும், பிறமதஸ்தர்களை விய யானைகளைத் தமது திவ்யப்ராபந்தங்களிற் கூறிய தத்துவார்த்தங்களாற் செருக்கடக்கி அவர்களுக்கு மாவெட்டி பென்னுங் கருவிபோல இருத்தலால்

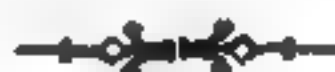


பராங்குசர் என்றும் திருநாமம் பெற்ற குருகைப்பிரான், பாப்பாற்றமஸ்வரூபமும் ஜீவாத்மாவின் துதன்மையும் பாமாத்மாவை அடையும் உபாயமும் அக்ஷணம் அடைதலின் பயனும் அடைதற்கு உள்ள பிரதிபந்தகமும் என்று ஸகல வேத சாஸ்திரங்களிலும் ஸாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகத்தையும், மந்திரச் சேஷ்ட்டமான த்வயமென்னும் சாணாகதி மந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் பிரபந்த ரூபமாக யாவரும் எளிதில் அறியத் தெரிவித்தருளி

1. "அளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்  
தளிரொளியிமையவர்தலைவனு முதலா  
யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட  
நிலநீர்திகரல் சுடரிருவிகம்பும்  
மலர்கடர் பிறவும் சிறிதுடன்மயக்க  
ஒருபொருட் புறப்பாடின்றி முழுவதும்  
அகப்படக்கூந்தோராளிகைச் சேர்ந்தவெம்  
பெருமா மாயனையல்லது  
ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே."

என்று தயிது ஸித்தார்த்தத்தின் தத்துவத்தை நன்கு வெளியிட்டு, தமது வாழ் நாள் முழுவதிலும் பிறிதொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது பாமணியே சிந்தித்து பாபக்தி பாஜ்ஞான பாமபக்திகளை யுடையாய்க்கொண்டு உலக நடைபாட்டம் சற்றுந் தொடர்ப் பெறாமல் முப்பத்தைந்து திருநகரத்திரம் வாழ்ந்திருந்து, அப்பால், இமையவர் எதிர்கொள்ள, கின்னா கந்தர்வாநியர் கீதம்பாட, தேவர் கள் தோத்திரஞ்செய்ய, வைகுந்தமாககர்புக்குத் திருமாமணி மண்டபத்தில் அந்தமில் பேரின்பத்தில் அமர்ந்தனர்.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்ததனால் பெருமானது பாதுகை 'ஸ்ரீசடகோபன்' என்று இவரது திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்படுகின்றது.



நம்மாழ்வார்க்கு அந்தரங்கரான மதுரகவியாழ்வாரது  
வரலாறு. †



பாண்டியநாட்டிலே இருக்குருகர் என்னும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளுரிலே, துவாபரயுகத்தில், எட்டுலகூந்து அறபத்துமூவா பிரத்து எண்ணுற்றெழுபத்தொன்பதாவதான ஈசுவர வருஷத்தில் சித்திரை

1. திருவாசிரியம் - 7.

† நம்மாழ்வார் வரலாற்றோடு தொடர்ச்சியுள்ளதனால் இவ்வாழ்வார் வரலாறும் இக்குக காட்டப்படுகிறது.



மாதத்திலே சித்திரை நகரத்திலே கணேசரான குமுதருடைய அம்சமும் கருடாழ்வானுடைய அம்சமுமாய் ஒருவர் அவதரித்தார். ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் சிழக்கிற்காணப்படுகின்ற அருணோதயம்போலப் பாரங்குசர் உதிப்பதற்கு முன் தென் தேசத்தில் தோன்றிய இவர், வேதசாஸ்திரங்களை இளமையிலேயே பயின்று செவிக்கினிய சொஞ்சொற்களிகளைப் பாடவல்லவராய் அதனால் மதுரகவி என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்வினால் அவாவற்று மஹாவிரக்தராய் விஷ்ணுபக்தியிஞ்சி யோகநிஷ்டைபிதும் தேர்ந்து தீர்த்தயாத் திரை திவ்யதேச யாத் திரைகளிலே திருவுள்ளமுடையராய்ப் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கலுற்று வட நாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்து அங்கு அர்ச்சாவதாரரூபமாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இராமரோனையும் பிராட்டியையும் ஸேவித்துத் திருவடிதொழுது அந்தப் பரிசுத்த பூமியில் நித்ய வாஸஞ் செய்யக்கருதிச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவில் இவர் திருக்கோணு செம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திவில் கண்ணெலுத்தியபொழுது, அப்பக் கத்திலே வானுறவளர்ந்து விளங்குகின்றதொரு திவ்யமான பேரொளியைக் கண்ணுற்று அது இன்னதென்றறிவாமல் 'இராமநகரங்கள் வேகின்றனவோ? காட்டுத்தீயோ?' என்று சங்கித்துத் திகைத்து சின்றார். நின்றவர், இங்ஙனமே அடுத்த இரண்டு மூன்று நாள்களிலுங்கண்டு, அச்சுடர்த்திரள் முச்சுடரொளி யினும் மிக்கு விளங்கியதனால் வெகுசியப்புகுந்து, அதனை அருகெற்சென்று பார்த்துத் தெளியத்துணிந்து புறப்பட்டு, அச்சோதியையே குறியாகக்கொண்டு அதிகிளாவாக வெவழிகடந்து, நடந்துவந்து ஆழ்வார் திருநகரியை அடைந்து அந்நில் அவதரித்தருளியுள்ள சடகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேவித்து இதுவே அத்தனை நெடுந்தூரம் பிரகாசித்ததென்று அறிந்து வியந்து, அவ்வாழ்வாரது நிலைமையை முன்பு தாம் கேள்விபுற்றிருந்தபடியே அப் பராக்ருத மாயிருக்கக்கண்டு, அவர்க்குக்கட்புலனும் வாய்ப்புலனும் உள்ளனவா வென்பதை ச்சில உபாயங்களால் டரிசோதிப்பவரானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண் திறந்து காக்கித்து, இவர் கேட்ட கேள்விக்கு ஏற்ற விடை சொல்லியருள, அது கேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அதிகயித்து நடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக்கொண்டு ஸரணம் புகுந்தனர்.

அப்பொழுது நம்மாழ்வார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் ப்ராஸாதித்து இவரை ஆட் கொண்டு, பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் என்னும் நான்குநிலை களுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராத்ய இதிஹாஸம் ஸ்மிருதி என்பனபோல அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்ற துதிவடிவமான த்விழ்நூல்களை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, சதுர்வேதத்தின் ஸாரமாக நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினார்.

‘முந்தின மூன்றுபுகக்களில் த்யாக யாக அர்ச்சகங்களால்போலக் கடை யுத்தில் ‘தீதாத்திரமாத் திரத்தால் உயர்கதி உளதாம்’ என்று நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம் உபதேசம்பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கைத்தாள



மெடுத்தும் பண்ணிசையோடு எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு திருக்குருகூர்நகர் நம்சிக்கு பாதாந சிஷ்யமாய், பாதாழ்வானுக்கே பணிவிடை புரிந்தொழுவின சத்ருநாழ்வானைப்போலப் பகவத்பக்தியினும் பாகவதப்ரதிபத்தியையே பரமாநுஷ்டாநமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார் விஷயமாக 'கண்ணிநுண்ணிசிறத்தாம்பு' என்ற திவ்யப்பந்தத்தைப்பாடி முழுநாட்க்களுக்கும் உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், தேவநிற்சிறந்த திருமாத்ருததாக தெய்வக்கவிஞரும் பாவிநிற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதருமான காரிமாறர் திருநாட்டை அலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிக இரங்கி அரிதில் தேவிய மதுரகவிகள் அர்ச்சாநுபமான ஆழ்வார் விஶ்ரஹத்தை அத்திருநகரியில் ஏறியருளப் பண்ணிப் பிரதிஷ்டிப்பித்து அவர்க்கு நித்தநைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் செம்புற நடத்திக்கொண்டுவந்தார். அத்திருவிழாக்களில் வேதந்தமிழ்செய்த மாறர் வந்தார்; திருமாலுக்குரிய தெய்வப்புலவர் வந்தார்; அளவிலாருணத்து ஆரியர் வந்தார்! என்று இவைமுதலாக அனேக விருதுகளைக்கூறித் திருச்சின்னம் முழங்குதலைக்கேள்விபுற்றவளவிலே, மதுரைச்சங்கத்தாரது துண்டுதலால் அவர்கள் மாணாக்கர்கள்வந்து எதிரிட்டு 'உங்கள் ழ்வார் பக்தரோயன்றிப் பகவானல்லோ; இவர் சங்கமேறிய புலவனா? இவர் பாடிய திருவாய்மொழி சங்கமேறிய செய்புள்ளனதே; இவரை வேதந்தமிழ் செய்தவரென்று சிலாகிப்பது தகுதியோ?' என்று பல குதர்க்கம்போசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம் பொருமல் வருந்தி 'இவர்கட்குக் கர்வபங்கமாப்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டு' மென்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு கிழப் பிராமணவடிவத்தோடு வந்து, திருவாய்மொழியில் "கண்ணன்சுழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்! எண்ணுந் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்ற பாசரத்தின் முதலடியை ஒரு சிறீமீறட்டில் எழுதிக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப் பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்' என்று கூறியருளினார். அந்த நியமனத்தின்படியே சடகோபபக்தர் கண்ணன்சுழலினை எழுதிய ஏட்டை எடுத்ததுப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் ஏறி யிருந்த பலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களை யெல்லாம் நீரில் சீழ்த்தி உடனே லெழுந்து தன்மீது வைத்த சிறுமுறியை மாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதந்தது. அப்பொழுது நீரில்விழுந்து அமிழ்ந்து தன்மாரி யெழுந்து மெல்ல நீந்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், ஸகல வேத சாஸ்திரங்களையும் பிறராத் கற்பிக்கப்படாமல் தாமேயுணர்ந்து பகவதம்சமாகிய ஆழ்வாருடைய கைவிகமான பாண்டித்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இது மாப்பொழிந்து, தாம் முன்பு அபசாரப்பட்டதற்கு அநாதப்முற்று, அதனைக் கழித்தற்பொருட்டு அவரது மஹிமையைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித் தனி 'ஒவ்வொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள். அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்களையாவும்,



“சேமங் குருகையோ சேவ்யதிருப் பாற்கடலோ  
நாமம் பராங்குசமோ காரணமோ — தாமக்  
துளவோ வகுளமோ தோளிர்ண்டோ காந்து  
முளவோ பெருமா னுனக்கு.”

என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமைபின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்க,  
இதுபற்றி அவர்களாவரும் ‘இது என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்!!  
இதுவும் ஆழ்வாசது தெய்வத்திருவருளே!!!’ என்று அதிசயப்பட்டு,

“ஈயாவேதோ கருடற்கேதிரே இரவிக்கேதிரீ யின்மினியாவேதோ?  
நாயாவேதோ உறுமிப்புலிமுன் கரிகேசரிமுன் கடையாவேதோ?  
பேயாவேதோ அழகர்வசிமுன் பெருமான் வகுளாபரணன் னருள்கடர்க்  
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்னோகு சோற்பொருமோவுலகிற்கவியே.”

என்பது முதலாகச் சிற்சில கவிகள்பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ்வார்க்கு  
விருதுகூறல் முதலிய கைகவிபனக்களையும் மூன்றிலும் பலமடங்கு மிகுதி  
வாக நடப்பித்து வந்தனர்.

இப்படி மதுராகவியாழ்வார் தமது சூசரிபுருடைய பெருமைகளை வெளி  
யிட்டுக்கொண்டு அத்தலத்திலே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து, பின்பு, சிந்தை  
யும் மொழியுஞ் செல்லாநிறைந்தான பேரின்பப் பெருவீட்டை அடைந்தனர்.

இங்ஙனம் இவ்வாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டராயொழு  
கியதுபற்றி, அவரது திருவடிநிலை மதுரகவிகள் என இவரது திருநாமத்தை  
விட்டு வழங்கலாகும்.

[“மாறனடிபுணர்த்துய்ந்தவிசாமாறுசன்” என்பதற்கிணங்க, நம்மாழ்வார்  
திருவடி நிலைஞாக்கு இராமாறுசன் என்று பல திவ்யதேசங்களில் வழங்கும் திரு  
நாமமும் பெருந்தமுடையதே.]

“ஏனார் மதுரகவி! யில்வுலகில் வந்துதித்த  
சீராகுஞ் சித்திரையில் சித்திரைகள்—பாருலகில்  
மற்றுள்ள வாழ்வார்க்கள் வந்துதித்த காட்களிலும்  
உற்றதேமக் கேன்று கேஞ்சே! ஓர்”

மதுராகவியாழ்வார் அவரவம் முற்றிற்று.



ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

**திருவாய்மொழித் தனியன்கள்.**

—... இ...—

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.)

வதூஜகம் விபூஜகா துரோகம்  
வவபூஜகம் ஸ்ரீஸங்கோவவாஜயபு |  
வவவஸு ஸாவோவநிஷதூஜகம்  
தூஜகம் ஓராவீவவெவவா. மரபு ||

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாமோதகம்  
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாக்மயம்,  
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷதஸ்ரமகம்  
நமஸ்யஹம் த்ரானிட வேதஸாகரம்.

பதவுரை.

பக்த அம்ருதம்	{ தொண்டர்க்கு அமுத மா யிருப்பதும்	ஸ்ரீசடகோப வாக்மயம்	{ கம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸுத்தி மயமு மான
விச்வ ஜந அருமோதகம்	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆ னந்திக்கச் செய்வதும்	த்ரானிட வேத ஸாகரம்	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்க ளையும் அளிக்கவல்லதும்	அஹம்	அடியேன்
ஸஹஸ்ர சாக உபநிஷத் ஸாகமம்	{ ஆயிரக்கணக்கான சாகை களையும் உபநிஷத் த்துக்களின் திரட்சி யாயிருப்பதும்	நமஸி	ஸேவிக்கிறேன்.

\*\*\*—திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கட  
லுக்குள்ள தன்மைபடங்கலும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டென்று ஐந்து விசே  
ஷணங்களினால் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. [பக்தாம்ருதம்.] உலகிற்காணும் கடலா  
னது பண்டொருகால் உலங்கக் கடல்கடைந்த மாதவனாலே கடையப்பட்டுத்  
தேவர்க்கு அமுதமளித்தது ஆகையாலே பக்தர்களான தேவர்க்கு அது  
அமுதமாயிருந்தது; திருவாய்மொழியோ வென்னில்; “தொண்டர்க்கு அமு  
துண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றும் “பாலேய் தமிழரிசைகாரர்  
பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்றும் ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடியே அந்நய  
ப்பாயோஜனர்களான பாகவதர்க்கு நித்ய போக்யமான அமுதமாயிருக்கும்.  
“வைகல் பாடவல்லார் வாணோர்க்கு ஆராவமுதே” என்கிறபடியே திருவாய்மொ  
ழியைப் பாடுமவர்களே வாணோர்க்கு ஆராவமுதமாகும்போது அந்தத் திருவாய்  
மொழி ஆராவமுதமாகச் சொல்லவேணுமோ?

[விச்வஜந அருமோதகம்] கடலைக் கண்டு களிப்பாத ஜனங்களில்லை. யார்  
எத்தனைதடவை கண்டாலும் ஆராதே அபூர்வ வந்துவரவி ஸந்தோஷஜநசமாயி



ருக்கும் கடல்; திருவாய்மொழிதானும் அப்படியே காணும். “என்னாவின் கவி” என்றும் “பாலேய் தமிழரிகைகாரர் பத்தர் பாவுமாயிரம்” என்றும் “தாமுதல் பத்தர்க்கு” என்றும் “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ் சொல்லே” என்றும் “தென்னுவென்னு பென்னம்மான் திருமாவிருஞ் சோலை யானே” என்றும் “பார்பாவின்கவி” என்றும் சொல்லுதிறப்படியே ஆழ்வாரோடு மற்சுறையாரோடு வாசியறவும் நித்யஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறவும் ஸர்வேச்சுரானோடு தச்சேஷபூதர்களோடு வாசியறவும் எம்பெருமானோடேகூட உபய விபூதியும் புலிக்கைக்கு உரிபதாகையாலே விழுமஸுவாவூ னான எம்பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களுக்கும் அஹமோதநமாயிருக்கும்.

[ஸ்ரீவார்த்தம்] கடல் சந்தாகரமாகையாலே சிறந்த பொருள்களை யெல்லாம் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்து தன்னிலே அவகாஷித்து எடுத்தாள வல்லவர்கட்குத் தந்து உபகரிக்கும். திருவாய்மொழி தானும் ஸகல புருஷார்த்தங்களுமளிக்கும். “குருகர்ச்சடகோபன் சொன்ன பாட லோராயிரத்துள் இவையு மொருபத்தும் பரிற்ற வல்லர்கட்கு, அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காண ஸனினை பூர்திபண்ணி, விடும் பெறுத்தித் தன் முவுலகுக்குத் தரு மொரு நாயகமே” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி அளிக்கமாட்டாத புருஷார்த்தமில்லை பெண்க. “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி” என்கிறபடியே முழுக்ஷாக்களுக்கு அவசியமறியவேண்டிய வேதாந்த னுட்பொருள்களை யெல்லாம் காக்கும்படியைச் சொல்லுதிறதாகவுமாம்.

[ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்] கடலானது குருகால் அகஸ்திய மஹாமுனியின் வாயில் நுழைந்து புறப்பட்டதாகையாலே அது அகஸ்திய வாக்மயமாயிருக்கும். திருவாய்மொழி குருகர்ச்சடகோபன் சொல்மாலைபாயிருக்கும். “ஆழ்வாரானிச்செயல்” என்னுமத்தனையே ஏற்றத்திற்கு உடலென்க. \* கார்பேடு நீடு கனியுண்டு விசு கடுங்கால் நுகர்ந்து கெடுங்காலம் ஐந்து தீயுடு நின்று தவஞ்செய்த ரிஷிகளிற்காட்டில் உண்ணுஞ் சோறு பருகூர்த் தின்னும் வெற்றிலைபு மெல்லாக் கண்ணனெம்பெருமானென்றே கண்கள் நீர்மல்கிக் கிடந்த ஆழ்வார்க்கு; நெடுவாசியுண்டே.

[ஸஹஸ்ரகாகோபநிஷத்ஸமாகமம்.] \* தொக்கிலக்கியாதெல்லாம் பார்த்தோடித்தொடுகடலேபுக்கன்றிப் புறம் நிற்கமாட்டாததாகையாலே நதிகள் கடலிலே புகும்போது பலபல மாக்களையும் அடித்துக்கொண்டுபோய்ப் புருமானாகையாலே கடலானது ஆயிரக்கணக்கான சாகைகளின் [கிளைகளின்] சேர்க்கையைப் பெற்றிருக்கும். திருவாய்மொழியோ வென்னில், ஸஹஸ்ரகாகைகளை யுடைத்தான உபநிஷத்துண்டு — ஸாமவேத ஸாசமான சார்த்தோக்ய உபநிஷத்து, அத்தோடே ஸமமான ஆகம [வேத]மாக இருக்கும். அனேக சாகைகளையுடையன வான உபநிஷத்துக்களெல்லாம் திரண்ட திரட்சியாயிருக்கும் திருவாய்மொழி என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட பொருத்தங்களானும் உள்ளாமறியக்





\* \* \* — ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அதுணத்திக்கும்போது அவரது திருவவதாரஸ்தலமான திருநகரியையும், அது இருக்கும் காடாகிய வழுதிவளநாட்டையும், அந்நாட்டுக்கு அவங்காசமாய் ஆழ்வார்க்குப் புராண நிருபகமுமான தாமிரபாணி திவ்ய நதியையும் அதுணத்தித்துப் பின்பு “ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்” என்னவேனுமென்கிறது. இதனால் உத்தேசப் வஸ்துவின் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேச்யம் என்கிற சாஸ்தார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும். எம்பெருமான் சேவடியை அதுணத்திக்குமவர்கள் \* வைகுந்த வாளுட்டையும் \* இறந்தால் தங்குமுரான கண்ணன் விண்ணுரையும் \* அமுத விரசையாற்றையும் அதுணத்திக்குமாபோலே.

“வாய்ந்த வழுதிவளநாடன் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும் “நல்லார் நவில் குருகூர்க்காரன்” என்றும் “பொருநற் செங்கணி துறைவன்” என்றும் நாட்டையும் ஊரையும் ஆற்றையும் தமக்கு நிருபகமாக ஆழ்வார் தாமே அருளிச் செய்திருக்கையாலே அம் மூன்றையும் அதுணத்திக்கச் சொல்லிற்று.

தேளிந்து = ஆழ்வார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற தெளிந்த அத்யவஸாயங்கொண்டு என்றபடி ... .. (\*)

சொட்டைநம்பிகளருளிச்செய்த தனியன்.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்  
இனத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்  
ஏதுங் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்  
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பதவுரை.

மனத்தாலும்	நெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு இலேன் {	எவ்விதமான குறையுமுடையேனல்லேன்; (எதனாலென்னில்)
வாயாலும்	வாக்கினாலும்		
வண்குருகூர் பேணும் {	திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற	எந்தை சடகோபன் {	அஸ்மத் ஸ்வாமியான நம் மாழ்வாருடைய
இனத்தாரை அல்லாது {	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களைத் தவிர (மற்றையோர்களை)	பாதங்கள்	திருவடிகள்
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	யாமுடைய	நம்முடைய
தனத்தாலும்	செல்கத்தினாலும்	பற்று	ஆதாசமாயிராநின்றது.

\* \* \* — ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் அந்வயித்த மஹான்களைத்தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவே னென்றபடி.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது — “திருக்குருகரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்” என்றும் “திருக்குருகரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்” என்றும் ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினபடியே திருக்குருகரை நெஞ்சாலே சிந்தித்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை. மன

• • • — மேல்தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சட  
சோபன் மொய்க்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்னப்படுதலால்



திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானானுடைய திருவருளின்தீர்  
திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட்டாதாத  
லால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெறுதற்காக இராமாறுச  
னது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்கிறது இதில்.

எம்பெருமானார் தாம் \* மாறனடிபணித்துய்ந்த விராமாறுசனாய் \* மாறன்  
பணித்த மறையுணர்ந்தோனாய் \* தென்குருகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப்  
பசுந்தமிழ்தன்னைத் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண்ணைவந்த விராமாறுசனாய்  
\* பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழானந்தம்பாய்மதமாய் விண்டிமேல் வேழமாய்  
\* திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னு மிடந்தொறும் புருந்து நிற்  
குந் குணந்திகழ் கொண்டலாய் \* உறுபெருஞ் செல்வமூர் தந்தையுந் தாயும்  
உயர்குருவும் வெறிதரு பூமகன்நாதனும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருச் செந்  
தமிழாரணமே பென்றிருப்பாராய் (ஊற்றந்தாதிதில்) ப்ரஸித்தராகையாலே,  
திருவாய்மொழியைத் தரிக்கும் செஞ்சு பெறுதற்கு அவரைப் பிரார்த்தித்தல்  
பொருந்துமென்க. இப்படிப்பட்ட அந்தரங்க பக்தராகையாலன்றோ சூழ்வா  
ரது திருவடிபிடைக்கு இராமாறுசன் என்றே திருநாமம் வழங்கிவருவது ஸம்பா  
தாயமாயிற்று.

“எங்கள்” கதியே. பிராமாறுசமுனியே, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசர்,  
பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோளீந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயென  
க்குத்தா” என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனையும் இங்கு ஸ்மிர்ப்பது. .... (உ)

பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்.

வாந்திகமுஞ் சோலை மதிளாங்கர் வண்புகழ்மேல்  
ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமும் — ஈன்ற  
முதற்றாய் சட்கோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த  
இதத்தா யிராமா னுசன்.

பதவுரை.

வான் திகழும்	சோலை	{ ஆகாசத்தனவும் ஒங்கி விள ங்குகின்ற சோலைகளே யும்	தமிழ் மறைகள்	{ தமிழ் வேதமான ஆயிரம் ஆயிரமும்	{ பாசாங்களையும்
மதிள்		{ ஸப்த ப்ராகாரங்களையும் உடைத்தான	ஈன்ற முதன்	{ பெற்ற முக்கியமான தாய்	{ மாதா
அரங்கர்		{ திருவரங்கத்திற் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமா னுடைய	சட்கோபன்		சம்மாற்றவாராவர்;
வண் புகழ்	மேல்	{ திருக்கல்யாண குண விஷ யமாக அமைந்த	மொய்ம்பால்		மிடுக்குடனே
ஆன்ற			வளர்த்த		அதனை வளர்த்த
			இதம் தாய்		விதமான மாதா
			இராமாறுசன்		எம்பெருமானாராவர்.

\* \* \* — சீழ்த் தனியனிலே “செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம்  
பெற — இராமாறுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்”  
என்று பேசும்படி எம்பெருமானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுன்ன தொடர்பை

வெளியிடுவது இப்பாகாம். உலகத்தில் பிரஜைகளுக்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்ததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதுபோல் திருவாய்மொழியா சிறப் ப்ராஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகிறார் கம்மாழ்வாரும் எம் பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினர்; எம்பெருமானார் பேரளித்தருளினார். கண்ணபிரானுக்கு தேவகிப்பிராட்டியும் பசோதைப்பிராட்டியும் போலே.

என்ற தாய் பெற்றுப் பொகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தன் மிடுக்காலே காத்து நோக்குமாபோலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியைக் காத்தருளின வாறு என்னென்னில்; “பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த, குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு” என்று உபதேசசாத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே திருவாய்மொழியைக்காத்த ஆசிரியர் ஐவ ருள் முதல்வரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளாளைக் கொண்டு ஆரூபிப்படி யிபாக்கிபாண மிடுகித்தது எம்பெருமானான்தோ. (“தெள்ளாரும் ஞானக் திருக் குருகைப்பிரான், பிள்ளான் எதிராசர் பேரூளால் — உள்ளாரும், அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்றுரைத்தது, இன்பமிருமாறாயிரம்” என்ற உப தேசசாத்தினமாலே காண்க.) முதன்முதலாகத் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவர் எம்பெருமானாரேயென்க. ‘பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸைத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கிடுவர்’ என்றது முதலான ஆசார்யஹ்ருதய ஸைத்திப்படியே திருவாய் மொழியை யடியொற்றியே எம்பெருமானார்தச்சுந்தின் மஹார்த்தங்கள் யோ ஜிக்கப்பட்டிருத்தல் முதலான காரண விசேஷங்களும் இங்கு அதுஸந்திக்க வரியன.

திருவாய்மொழியில் “கங்குலும் பகலும்” என்ற ஒரு திருவாய்மொழி “தவிர மற்று ஒரு பாகசாத்திலும் திருவாங்ககாதனுடைய ப்ரஸ்தாவமே இல்லை யாயிருக்க “மதிளாங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்று திருவாய்மொழி ஆயிரமும் ஸ்ரீரங்ககாதன் விஷயமாக அருளிச்செய்யப் பட்டதாகப் பேசுதலுக்கு அடியென்? என்னில்; கம் பூருவாசாரியர்களாலும் சிர்வஹிப்பது இப்படியே; ஆழ்வார் திருவாங்ககாதனுக்கென்றே திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் ஸங்கல்பித்து அதிலிருந்து மற்றைத் திருப்பதி யெம்பெ ருமான்களுக்குப் படியளந்தார் என்றாய்த்து பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி, “திரு வேங்கடத்துக்கிவைபத்தும்” “வண் திருமோகர்க்கு ஈத்தபத்திவை” என்றாற் போன்ற சொற்பேரக்கில் இந்த சிர்வஹும் ஸ்வரஸமாக விளக்குமென்ப.

ஈற்றடியில், ஸ்ரீதம் என்னும் வடசொல் இதம் எனத்திரிந்தது, ... (\*)

(இதுவும் பட்டரருளிச்செய்த தனியன்.)

மிக்க விறைநிலையும் மெய்யா முயிர்திலையும்  
தக்க நெறியுந் தடையாகித் — தோக்கியலும்  
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங் குருகையர்கோன்  
யாழினிசை வேதத்தியல்





ஸ்ரீசக்தவந்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதவ க்ருஹத் தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பாதாழ்வாளை நோக்கிக் கைகேயியான வள் 'ராஜக்!' [அரசனே!] என்று அழைத்தவளில் பாதன் அச் சொல்லைக் கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருநீருத் தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பாதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச்செல்லும்போது அப்பாதனது நெஞ்சில் என்னதரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு பாதன் ஸ்ரீநந்திராமத்திலே விருந்துசொண்டு பதினான்குவருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த நிலைபோலும் பெரிய திருவந்தாதியில் ஆழ் வாகுடையநிலை. பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கண்டருளி அப் பாதனும் ஸ்வரூபாநுபுமான பேறு பெற்றாற்போலேயாம் இத் திரு வாய்மொழியில் ஆழ்வார் பேறும்பேறு.

திருவாய்மொழி என்பதற்கு - மேன்மைமையுடைய வாயினாற் சொல்லுஞ் சொற்களினாலாகிய தூல் என்பது பொருள். திரு என்பது வாய்க்கும் அடை மொழி [விசேஷணம்] ஆகலாம், வாய்மொழிக்கும் அடைமொழியாகலாம். வாய்மொழி என்னும் முதற்கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய பிரபந்தத் திற்கு ஆனது, காரியவாகு பெயர். அது திரு என்னும் அடைமொழியினால் அடுக்கப்பட்டதுபற்றி அடையடுத்த ஆகுபெய் சொனப்படும்.

திரு — உயர்வை விளக்கும் அடைமொழி: இந்த அடைமொழி கொடுக் குர்ப்படி ஆழ்வாரது வாக்குக்குள்ள விசேஷம் அவரது திருநாவீறுடையபிரான் என்னுந் திருநாமத்தாலும் விளங்கும். திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலாகிய திருமொழியினும் வேறுபாடு விளங்குதற்குத் திருவாய்மொழி பெனப்பட்டது.

இப் பிரபந்தம் நூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்தொருநூற்றிரண்டு செய்யுள்களையுடையது. பத்துப் பத்தாக அமைந்தது. இப் பிரபந்தம் முழுவதும் அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்டது அந்தாதித் தொடையாவது— மூன்றின்ற பாகரத்தின் இறுதி அடுத்துவரும் பாகரத்தின் முதலாக அமைவது. இவ்வந்தாதி, சொற்றொடர்க்கிடை பொருட்டொடர்க்கிடை என்ற தொடர்க்கிடைவகை யிரண்டினுள் சொற்றொடர்க்கிடையாகும்; 'செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்க்கிடையே' என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இத் திவ்யப்ரபந்தத்தின் பாகரங்கள் பொரு ளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்துகிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்தருள்வதனால் இது பொருட்டொடர் கிடையுமாம். "பொருளி னுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்க்கிடை" என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத் தின் உரையில் "இரண்டென்னுது வகையென்ற மிகையான். முன்னுவது — பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலு முண்டெனக் கொள்க" என்றது காண்க. நெடுக ஒரு கதைபாகக் கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாகரங்களாதலால் சொற்றொடர் கிடையாகவே கொள்ளலாம் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

## திருவாய்மொழி — அவதாரிகை.

—•••••

இது, மயர்வறமதிலைமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்நஜன உடல்நருமான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் நான்காவதான ப்ரபந்தம்; சாமப்ரபந்தமெனப்படும். திருவிருத்தம் திருவா கிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் கம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேத க்களின் ஸாமாம், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் திருவாய்மொழி நான்காவது ஆயிரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; இது ஸாமவேத ஸாமாகும்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி 'தேவரீசா அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேஷித்தார் முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும் எம்பெருமான் இவ்வாழ்வானைக்கொண்டு காட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத்திருத்திப் பணிகொள்ளத் திரு வுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இங்ளின்ற நீர்மையினியாமுறமை" என்று இவர் அபேஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ் வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி ஒரு \* கலமந்தமில்லதோர் காட்டி லே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது கம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்ப தற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவன்றே; அந்த குணநுபவத்தை இவர்க்கு காம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கேதானே இவர் குணநு பவம்பண்ணிக் களித்தாராய் அவ்வநுபவம் உள்ளடக்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம் பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பாமாகந்தம்பொலிய அநுபவித்தார் திரு வாகிரியத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவதவிஷயத்திலே அங் விஷயத் திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரைபுரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசி னார் பெரிய திருவந்தாதியில்.

தாயானவள் தனது பிரஜைக்கு அஜீர்ணத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத் துச் சோறிடுமாபோலே எம்பெருமான் தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பாஜஞ்ஞாந பாமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்குவமான படியையும், 'சின்பு பிரகிருதி ஸம்பந்தமற்றப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடி னாயும் அருளிரசெய்கிறார் இம் திருவாய்மொழியிலே.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியளிற் கூறப்பட்ட அம்மை அழகு தொன்மைதோல் விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்ற என்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பார்ப்பும். † “விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்த வாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினூர்க் கினியர் “விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற் றுற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது, முத்தொன்னாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற அதிசயம் போலவே இத் திருவாய்மொழிக்கும் மற்றை அருளிச்செயல்களிற் காட்டில் ஏற்றம் உண்டு. திருவாய்மொழி திருவிதிகளில் ஸேவிக்கப்படாமல் ஆஸ்தானத்திலேயே ஸேவிக்கப்பட்டுவருகிற ஸம்பந்தாதாயமும், இத் திருவாய்மொழிக்கே பலபல வியாக்கியானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையும் இதன் ஏற்றத்தை வற்புறுத்தும்.

இந்தத்திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆரூரிரப்படி, நஞ்சியர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததை வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை பட்டோலகொண்ட நடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, வாதிக்கேஸரி அழகியமணவாளசீயர் அருளிச்செய்த பன்னிராயிரப்படி என்னும் ஐந்து வியாக்கியானங்கள் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகின்றன. வடவாசார்ய ஸம்பந்தாதாயத்திலும் ஒன்பதினாயிரப்படி, பதினெண்ணாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி என்று சில வியாக்கியானங்கள் உண்டு. மேற்கூறிய வியாக்கியானங் களைத் தழுவியும் ஆவச்யகமான மற்றும் பல விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இவ்வுரை எழுதப்படுகின்றது.

இத் திருவாய்மொழிக்குப் பாகாங்களின்மேல் வியாக்கியானமாக அல்லர்மல் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியினுடையவும் ஒவ்வொரு பத்தினுடையவும் ஸாஸங்கரஹ ரூபமாக வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சில திவ்யகார்த்தங் கள் நம்பூருவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன: ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, த்ரமிடோப நிஷத்ஸாரம், அழகியமணவாளசீயர் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி என்பனை ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகரூபமானவை. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஸுப்ரஸித்தம்.

அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்கள் உள்ளடங்கியிருக்கப்பெற்ற இந்த த்ரமிட வேதனாகரத்திலே சிற்றறிவினனாகிய அடியேன் வாய்வைக்கச் சிறிதும் போக்பதையுடையேனல்லேனாயினும், ஆசிரியர்கள் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றி எழுது மிவ்வுரையை குணக்காஷிகளான ரஸிகர்கள் இயற்றலானினு னருளால் நோக்கியருள்க. ... .. (9)

திருவாய்மொழி அவதாரிகை முற்றிற்று.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

# திருவாய்மொழி.



பெருமாள்கோயில் ப்ரதிஷ்டி பயங்கரம்  
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய  
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.



முதற் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி.

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன்\*  
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன்\*  
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன்\*  
துயரறுகடாடி தொழுதேழென்மனனே.

(க)

பதவரை.

என் மனனே	எனது மனமே),	அருளினன்	{ (அடியேனுக்குக்) திருபை
உயர்வு அற	{ (தன்னைப் பார்க்கிலும்)	யவனவன்	{ பண்ணினவன்
உயர்	உயர்த்தி இல்லாதபடி	அயர்வுஅறம்	யாவனொருவனே,
நலம்	உயர்ந்த	அமரர்கள்	மறப்பு இல்லாத
	{ (சூனந்தம் முதலிய) கல்	அதிபதி யவன்	நித்யஸூரிகளுக்கு
உடையவன்	யாண குணங்களை	அவன்	ஸ்வாமி யாவனொருவனே
யவனவன்	{ (சுயமாக) உடைத் தான	அயர்அற	அத்த எம்பெருமானுடைய
மயர்வுஅற	வன்	கடர் அடி	{ அக்கங்களைப் பேரக்குற
மதி நலம்	யாவனொருவனே,	தொழுது	{ சோதிமயமான திருவடி
	அஜ்ஞானம் கசிக்கும்படி	எழு	{ களை
	{ ஞானத்தையும் பத்தியை		வணங்கி
	யும்		நீ கடைத்தேறக்கடவை.

\* \* \* — இதில், மஹேசபகாசங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.

புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிற்குணனல்லன், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன் என்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை முதலடி யிலே வெளியிட்டருள்கிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுத்தல் என்றும் ஸ்வரூபமாகவே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்றும் இருவகைப்பட்டுள்ளதான அடிமையில் குணப் பாயுத்தமான அடிமையிற்காட்டினும் ஸ்வரூபப்பாயுத்தமான அடிமையே சிறக்குமென்பது ஸம்பந்தாய ஸாதார்த்தமாயினும், ஆழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் அகப்படுத்திக்கொண்டது திருக்குணங்களைக் கொண்டாதலால் தாம் இழிந்த துறையை முதலிலே பேசுகிறோனாக. ஸ்வரூபப் பாயுத்தமான அடிமையும் ஆழ்வார்க்குக் குறைவற்ற தென்னுமிடம் 1. ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றேகிடக்குமெல்லே” என்ற பாசாதத்தால் வெளியிடப்படுகின்றமை காண்க.

ஸ்வரூபப்பாயுத்தமான அடிமை இயற்கையிலேயே இருக்கச்செய்தேயும் சேஷியானவன் கல்யாணகுணங்கட்கும் கொள்கலமாயிருப்பதனால் இக் குணங்களும் அடிமைக்கு ஓர் உபாதியாக அமைகின்றன வென்றுணர்க. ஸ்ரீராமபிரானுடைய வநவாஸ ஸமயத்திலே அத்ரிபகவானுடைய : ஆச்ரமத்தில் பெருமான் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அதுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய தேவியான அருஸூயையைப் பிராட்டி அதுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து ‘உற்றாராயும் செல்வத்தையும்விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்குவந்த விது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தெய்வம் பர்த்தாலே கிடார். நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமான் விஷயத்திலே அனுகூலித்திருக்கக் கடவீர்’ என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்த்தலையிட்டிருந்து ‘எனக்குப் பெருமாள் பக்கவில் அதுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச்செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அதுராகத்தை குணப்பாயுத்தமாக காட்டார் நினைக்கக்கூடும்; எப்போதாவது ஒருஸமயம் அவரைக் குணங்களைவிட்டுப் பிரித்துக்காட்டக்கூடுமாயில் அப்போது என்னுடைய அதுராகம் ஸ்வரூபப்பாயுத்தமேயன்றி குணப்பாயுத்தமல்ல என்பது நன்று விளங்க அவகாசமுண்டாகும்; அப்படி ஒரு ரொடிப்பொழுதும் காட்டமுடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்ருதஸாகரமாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீனருமாய் விருபருமா பிரந்தபோதிலும் நான் அவர்பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பேன்’ என்றாள் என்பது ப்ரளித்தம். இளையபெருமான் திருவடியோடே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது “கஹரிவஸூரவஸூர ஸூரதா மூனென டிபூரவஸூரவா மதஃ = அஹமஸ்யாவஸோ ப்ராதா குணீர் தாஸ்ய முபாகதஃ” என்ற பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தாலே நான் அவர்க்கு உடன் பிறந்தவனாகிறேன்; என்னுடைய கருத்தினால் குணங்கட்குத் தோற்று அவர்க்கு அடிமைப்பட்டவன் நான் என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

உபநிஷத்தானது எம்பெருமானுடைய ஆனந்தமென்கிற ஒரு குணத்தை மாத்திரம் வருணிக்க இழிந்த “யுவாவஸூரதூயா யுவாவஸூரயகஃ.....



வலவனகொ லாந உயு முநதநீர்” என்று மதுவ்யனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தந் தொடங்கி “வலவனகம் பூஜாவதெநாநதநீர்” என்று பிரமனுடைய ஆனந்தத்தளவுஞ் சென்று அதற்குமேலும் “தெயெஸதா பூஜாவதெநாநதநீர்” என்று அந்தப் பிரமனுடைய ஆனந்தத்தையும் நூறுமடங்காகப் பெருக்கிக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பாப்ரஹ்மாகத்ததைப் பரிச்சேதிக்க மாட்டாமல் “யதெநாவாவொ நிவததுனெ” என்று கையொழிந்து போயிற்று. இப்படி ஆனந்தகுணமொன்றின் அளவிடமுடியாமை கூறினது மற்ற குணங்களின் அளவிடமுடியாமைக்கும் உபலக்ஷணம் என்பது “வனவா தயா வதூரயா தவ யளவநாடிநீர் வலவெது முணரஹ்வஹ வலவஹ்வில-ஒ திலிஹ | பூவூரஹ்வதாஹ்வூரவயீதவயீரயனெநா வாவாஹ்வொவர ஹ்வாஹ்விலிந வனவ - ஏவம் தயா சதூரயா தவ யளவநாத்யாஸ் ஸர்வே குணஸ் ஸஹ ஸமஸ்தவிபூதிநிச்ச—ப்ரவ்யாஹ்ருதாஸ் ஸ்யுவநிந் அவநீரயந்தர் வாசாமகோசாமஹாமஹிமாந ஏவ.” என்ற ஆழ்வானது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியாலும், “ஹநெதவா துதுணாநாஹ்வயிமணநயெநாஹ் கா கயா விதுவாவொஹ் = ஹந்தைவம் த்வந்குணநாம் அவதிசுணநீயாஹ் கா சதா சித்தவாசோஹ் என்ற பட்டாது ஸ்ரீசங்கராஹஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியாலும் விளங்கும். அந்த உபலக்ஷத்துப்போலே பகவத்குணத்தை அளவிடப்புகுந்து நின்வாங்கிப் பரிபலப்படாமல் ஆழ்வார் “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று அழகாகப் பேசி முடித்தனரென்ப.

உயர்வு அற உயர்நலம் — உயர்ந்தவையென்று பேர்பெற்ற மற்றவஸ்துக்க ளெல்லாவற்றினுடையவும் உயர்த்தி உண்மையன்றென்னும்படியும் தன்னுயர்த்தியே சாச்வதமாகும்படியும் உயர்ந்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்ற தாயிற்று.

இனி, உயர்வு என்று † வருத்தத்திற்கும் பேருண்டாதலால், வருத்தமில்லாமல் உயர்த்திபெற்றனவான குணங்களுடையவன் என்றலுமொன்று. மற்றையோர்க்கு ஒரு உயர்த்தியுண்டாக வேண்டுமானால் மிக்க வருத்தத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது; “யாமகொழிவலஹ்வூணி விஷ்ணுஜாராயு வஹ்ல-ஒஹ் | வாமகெஹ்வூரோக்யாத்யகவம் பூவூவாநிதி ஸாமுத்யக = யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூஹ் | புநஸ் த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும.” என்று—கான்முகக்கடவுள் பல்லாயிரம் யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆரதித்து வீத்தி பெற்றானென்று சொல்லிற்று; பரமசிவன் முதனிய ஒவ்வொரு கடவுளரும் இங்ஙனமே வருத்தப்பட்டு வீத்தி பெற்றமை வேத வேதாங்கங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களைப்போலன்றிக்கே எம்பெ

† உயவு என்னுஞ் சொல்லுக்கே வருத்தமென்ற பொருளுண்டென்றும் உயர்வு என்பதற்கு அப்பொருளில்லை யென்றும் சிலர் கூறுவர்; பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் இவ்வர்த்தமுள்ளது.

ருமானது குணோத்கர்ஷம் ஆபாஸத்தாலுபன்றி இயற்கையாகவே அமைந்த தாயிற்று.

ஆளவந்தார் முதலிய நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய குணசாஸித்வத்தை அருளிச்செய்யுமிடங்களில் “ஹ்ராவிகாநவயிகா திரயாவஸம் ஹ்யேய கஹ்யாண மூண மணம் = ஸ்வாபாவிகாநவதிகா திசயாஸங்கீயய கல்யாண குணகணம்” என்றருளிச்செய்வது காண்க. இதில் ‘ஸ்வாபாவிக’ என்றது — வருத்தமின்றி இயற்கையாகவே அமைந்த என்றபடி.

“உயர்வறவுயர்குண முடையவன்” என்னுமித ‘நலமுடையவன்’ என்கையாலே அவனது திருக்குணங்கள் முழுதும் பரம போக்யம் என்னுமிடம் பெறப்படும். நன்மையே உருவெடுத்திருக்கும் போலே, நலம் என்பது பால்பகர் அஹிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்பட்டு குணஸமுஹங்களைச் சொல்லக்கூடவது. ஆனந்தகுணமொன்றையே சொல்வதாகவுங் கொள்வர்; அப்போது மற்ற குணங்கட்கும் உபலக்ஷணமாகிறது. ஆனந்தாவஹமான விபூதியையுடையவன் என்றலுமொன்று; “சூயாவேஷுவ்ய தடி” இத்யாதி ஸ்தலங்களிற் போல் காரியத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தினால் காரணத்தை லக்ஷிக்கிற முறைமையில் (இங்கும்) காரியமான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிற கல மென்னுஞ் சொல் காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கக் குறையில்லையென்க. இரட்டுற மொழிதலால், உயர்வறவுயர்ந்த திருக்குணங்களையும் விபூதியையு முடையவன் என்றும் முதலடிக்குப் பொருள் கொள்ளத்தகும்.

கூரத்தாழ்வான் இம் முதலடியிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பாராம்: ‘எம்பெருபாஹுக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை’ என்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போல உபக்ரமத்தில்தானே உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்ற அழகு என்னே! என்று உருகிப்போவாராம். (இஃது ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள ஐதிஹ்யம்; இதன் விவரணத்தைப் பெரியோர் கூறுவதாவது:—

ஆழ்வான் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையதாயிருந்தமையாலே அவரிடத்திலே எம்பெருமானார் ஒருரு திருவாய்மொழிப் பொருள்கேட்க விரும்பினார். ஆழ்வான்தாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதா சார்யரான எம்பெருமானார்க்குத் தாம் ஆசிரியர்போன்று என்கனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானோர்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கூடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டுவந்து எம்பெருமானார் ஸநிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக் கூடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கவிலே கோஷ்டியாக இருந்து உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்று திருவாய்மொழி மூலத்தொடங்கினவாறே மதியெல்லா முன் கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பாசமயவாதிகள் ‘பாப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது, அது நிர்க்குணம்’ என்று பிதற்றுகின்றார்களே, அவர்களது மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்றபடி என்னே! என்றாய்த்து



திவர் மோலித்து வீழ்த்தது. இங்கனே ஆழ்வான் மோலித்தவாதே முதல்க  
 னெல்லாரும் கடுக எழுந்து எம்பெருமானிடம் ஒடிச்சென்று 'காணவாரீர்!  
 காணவாரீர்!!' என்றழைக்க, அவரும் ஒடிவந்து "அன்று 1. எத்திறமுாலினோ  
 றுணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று ஆறுமாளம் மோலித்துக்கிடந்த ஆழ்வா  
 ரை னேவிக்கப்பெறுத ருறைதீர இன்று கண்ணாக் காணப்பெற்றோமே!" என்ற  
 உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்துப்பேசித் தண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்  
 திருந்தும் உணரக்காணுமையாலே அருகே எழுந்தருளி "ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!!  
 ஆழ்வான்!!! என்று கூறித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்தத்தொடங்கும்போதே  
 \* உயர்வறவுயர்வலமுடையவனென்பதே!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்  
 கென்றெழுந்தாராம். [உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப்போன்றமையாலே எம்பெரு  
 மனார் ஏகவசனமாக ஆழ்வான்! என்றுசொல்லித் தட்டியுணர்த்தினாரென்பது  
 பற்றி அன்று முதலாக அவ் வாகிரியர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்க  
 லாயிற்று என்றும், அதற்கு முன்பு அவர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கர், திருமறுமார்பர், என்  
 றே அழைக்கப்பட்டுவந்தார் என்றும் ப்ரஸித்தம்.]

மயர்வுஅற மதிநலமருளினன் = அடியோடு ஞானமே இல்லாமையும், ஒன்றை  
 வேறொன்றாக அறிவையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளு  
 தலும், தெரிந்ததை மறந்தொழிவையு மாற்ற இவைவெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்;  
 அது அறம்படியாக ஐஞாந பக்திகளிரண்டையும் தமக்குத் தந்தருளினபடியைக்  
 கூறினர். மதிநலம் என்பதை 'நலம்மதி' எனக்கொண்டு 'நல்ல ஞானத்தையரு  
 ளினன்' எனவும் பொருள்கூறுவர்; முனைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முனைக்கும்  
 பதார்த்தம்போல உபக்ரமமே பக்திதசையாகப்பெற்ற ஞானம் என்றபடி.

'எனக்கு அருளினன்' என்ன வேண்டாவோ? எனக்கென்பதை என்விட்  
 டார்? என்னில்: எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் பெறுதற்கு முன்பு தம்மை  
 அஸத்கல்பமாக [இல்லாதவராக] நினைத்திருக்கின்றமையால் 'மயர்வறமதிநல  
 மருளினன்' என்பதற்கு முன்னே 'எனக்கு' என்று ஸ்வஸத்தையைக்கூறத் திரு  
 வுள்ளம்பற்றிலர் என்பர். துயரறு கடாடி தோழுது என்றபிறகே தம்மை உளராக  
 நினைத்தார்போலும்; அதன்பிறகேயன்றோ என் என்று தமது ஸத்தையை  
 வெளியிட்டுக்கொண்டார்.

'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்ற இரண்டாமடியால், இத்தலையில் நினை  
 வின்றியேயிருக்க, தானேவந்து அருளினன் என்றார்; அங்ஙனம் தானாகவே  
 வந்து அருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாத ஒருவனோ? என்ன; அவனரு  
 னையே எதிர்பார்த்திருப்பார் ஒருநாடாகவுவர் என்கிறார் முன்றாமடியால்.

அயர்வறுமமரர்களதிபதி = அயர்வாவது மறப்பு; அது ஒருநாளாயில்லாதவர்  
 களான சித்யஸூரிகளுக்கு நிபாமகன் என்க.

துயரறு கடாடி = அடியார்களுடைய துக்கங்களைவெல்லாம் போக்கி அத  
 னால் ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற திருவடி என்று எம்பெருமானுக்கு முந்திய

முதலிகள் நிர்வஹிச்சும்படி: அதாவது — துயரமக்குஞ் சுடரடி என்று கொ  
ண்டார்கள். அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானார் 'துயரமும் சுடரடி' என்று  
பொருள் நிர்வஹிப்பாராம். அதாவது — அடியார்கள் துயர்தீர, தான் துயர்  
தீர்தானாயிருக்கை. எம்பெருமான் 1. துக்கதுக்கியாகையால் ஆச்ரிதருடைய  
துக்க நிவ்ருத்தியைத் தன்னுடைய துக்க நிவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுமியல்  
கினன் என்பதாம்.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்:— “ஸூஸுதெஷு சநுஷ்டாணாம் ஹு  
ஸம் ஹவதி ஷுஃவிதஃ” என்றால் துக்கநிவ்ருத்தியும் அவனதா யிருக்குமிதே.  
இவர் துயரத்த தான் துயர்தீர்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வு அற  
அவன் துயரற்றபடி.”

எழு = அதோகத்யடைவதைத் தவிர்த்து உயர்கதியடைந்திடு என்ற  
வாறு. உஜ்ஜீவித்துப்போ என்றதாயிற்று.

இப்பி பந்தத்தில் திருபிக்கப்படுகிற தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களைச்  
சுருங்கச் சொல்லுகிறது இப்பாகராம். திருமாலே பாதத்துவமென்றும் அவனது  
அடி தொழுதையே பாமஹிதமென்றும், (தத்தாதுந்யாயத்தாலே) அதனைப் பா  
பிக்கையே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லிற்றுகிறது.

பிரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காகப் பிரபந்தாசம்பத்தில் இயற்றப்  
படவேண்டிய இஷ்ட தேவதாசமஸ்காரம் முதலான மங்களமும் சுடரடிதொழு  
தேழு என்பதனால் இயற்றப்பட்ட தென்றுணர்க.

இப்பாட்டில், யவனவன் என்பதை ஒரே சொல்வடிவாகக்கொண்டு பொரு  
ளுரைக்கப்பட்டது. (வடமொழியில் 'யோஸன' என்பதுபோல இதனைக்  
கொள்க.) அன்றியும், யவன் - யாவனொருவன், அவன் - அவனுடைய என்று  
முதல் மூன்றடிகளிலும் பொருள்கூறி ஒவ்வொரு அடியோடும் 'தொழுதெழு  
மனனே!' என்று கூட்டி மூன்று வாக்கியமாயும் யோஜித்துப் பொருள்கூறுவர்.  
உயர்-சுறவுயர்நல முடையவன் யவன், அவன் துயரதுசுடரடி தொழுதெழு;  
மயர்வறமதீநலமருளினன் யவன், அவன் துயரது சுடரடி தொழுதெழு; அயர்  
வறுமமார்சுளதிபதியவன், அவன் துயரது சுடரடி தொழுதெழு — என்றிப்படி  
மூன்று வாக்கியமாகிறது. இதுவன்றி, (முதலடியில்) யவன் - யாவனொருவ  
னே, அவன்....அருளினன் என்றும், (இரண்டாமடியில்) யவன் - அப்படி அரு  
ளினவன் யாவனே, அவன்...அதிபதி என்றும், (மூன்றாமடியில்) யவன் - அப்  
படி அதிபதியானவன் யாவனே, அவன் - அவனுடைய, அடி தொழுது எழு  
என்றிப்படி வாக்கியக வாக்கியமாகவும் யோஜிப்பதுண்டு. [வாக்யைக வாக்க்யம்-  
பல சிறு வாக்கியங்கள் உள்ளடங்கிய மஹாவாக்யம்.]

யவனவன் என்னுமிடங்களில் யாவன் என்பது யவன் எனக் குறுகியுள்  
ளது. 1. “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” 2. “பயிலுந் திருவுடையார் யவனே  
றுமவர்கண்மா” 3. “விண்ணுந் கடந்தும்பாப்பால்மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்



தும்” என்றவிடங்களிலும் இவ்வாதே, இங்கே யாவிலு எஞ்சாமைப் பொருளது. 1. “ஆவேடல்லது யகா முதலாது” என்ற விதிபைக்காட்டி (மேற்குறித்தவிடங்களில்) யவன், யவர், யவர்க்கும் என்றுள்ள டாடங்களை மறத்து எசுர முதலதாகப் பாடங்கொள்ளவேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம் பிரதாயம். ஒட்டுப்பொதிகளிலெல்லாம் யகா முதலான பாடமே காண்கிறது; “ஆவேடல்லது யகா முதலாது” என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோவெனின்; அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

இப்பாட்டில், முதலடியால் கல்யாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் முக்கியமான காருண்யமும், மூன்றாமடியால் நித்யவிபூதியாட்சியும், நான்காமடியால் திருமேனியுடைமையும் அருளிச்செய்ததனால் இப்பாகரம் முழுதும் குத்ருஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்பிடியாமென்ப.

ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதனா பௌருளானுடைய திருவடிகளைத் துயரறு கடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்பாதாயமாதலால் இப்பாகரம் தேவப்பெருமானை நோக்கியதென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

இது நோக்கியும் மற்றும் பல காரணங்கள் பற்றியும் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் “ஹ்ருஷாதகெ லீக்ஷ வரஷ்டு = ப்ரதமசதகெ லீக்ஷ வரதம்” [நாமிடோபநிஷத்ஸாரம் - 5.] என்றருளிச் செய்தார்.

இத் திருவாய்மொழி பாம்பதநிலையனான பெருமானைப் பேசுகிறக்கச்செய்தேயும் இதில் அர்ச்சாவதாராதுபவமும் குறையற்றுச் செல்லும் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. .... (க)

மனனகமலமற மலர்மிசையேழுதரும் \*

மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன் \*

இன்னுணர்முழுநலம் எதிர்க்கழ்கழிவினும் \*

இன்னிலனென்னுயிர் மிகுநரையிலனே. \* (உ)

மனனம்	மனத்திலேயிருக்கிற	மிசை ஏழு	மேலே மேலே விருத்தியடைகிற
மலம் அற	{ (காமம் கோபம் முதலிய திக்குணங்கள் கழியக் கழிய (அதனால்)	தரும்	{
மலர்	மலர்ந்ததாதி	மனன் உணர்வு	மாமன ஜ்ஞான மென்கிற யோக வுணர்ச்சியால் அனலிடப்படாதவனும்

1. தொல்காப்பியம் - ஈழுத்ததிகாரம் - மொழிமாபு 32.

† திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகியமணவாளன் திருவடிகளைப் பொதுகின்ற பொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலித்த சேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.

பொறி உணர்வு அவை இவன்	{ (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும்) வெளி யிந்திரியங்களின் ஞான த்தினால் அனவிடப்படாதவனுமாய்	எதிர் கிதழ் கழி வீனும்	{ எதிர்காலம் கிதழ்காலம் இ றந்தகாலம் என்ற மூன் றுகாலங்களிலும்
இன்ன முழு உணர் கலம்	{ இப்படிப்பட்டவனும் பரிபூர்ண ஞானானந்த ஸ்வ ரூபியும்	இன்ன இவன் ஒப்பு இவ்வாதவனும் மிருகரை இவன் { மேற்பட்டவ ரில்லாதவனு ன் { மாயிருப்பவன்	
		என் கன் உயிர் எனக்கு எல்ல ஆத்மா.	

\* \* \* — எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி யாதலால் அக்குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக்குணங்கள் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நிற்குமேயொழிய நிராசாயமாய் நில்லாது; ஆகவே அக்குணங்களுக்கு ஆசாயமான ஸ்வரூபத்தை அவன் அவன் என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயே ப்ரஸ்தாவித்தார். அந்த திவ்யஸ்வரூபமானது சித்து அசித்து என்றித இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷண மாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

“மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும் மன்னுணர்வளவிலன்” என்னுமள வால் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. “பொறியுணர்வவையிலன்” என்று ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. ஞானமும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்ததாயும், முக்காலங்களிலும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமிருக்கிற அந்த பரமாத்மஸ்வரூபம் அடியேனுக்குத் தாரகமாயுமிராநின்றது என்கிறார் பின்னடிகளில். எனனுயிர் என்றதையும் ஒரு விசேஷணமாகக்கொண்டு அப்படிப்பட்டவனது உடரடிதொழுதெழுந்தமனனே! — என்று முன் பாட்டோடே கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்வதுமுண்டு.

அற என்றதை ‘அறஅற’ என்று இரட்டித்துக்கொள்க. ‘கிரமமாகுழிய’ என்பது பொருள். மனனகமலம = “காலக் கெடாபயு றொலுபு ஹவெஷா காதொ றெஷா யுகி: | விஷாஷுராஷு: | ப்ராஹ்ம கெதுதெ உக வெலா உலா: = காம: க்ரோதச்ச லோபச்ச ஹர்ஷோ மானோ மதோ த்ருதி: — விஷாதச்சாஷ்டம: ப்ரோத்த: இத்யேதே மகேஸா மலா:” என்று சொல்லப்பட்ட காமம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் படிப்படியாகக் கழிந்துகொண்டேவர, அதனால் மனவுணர்ச்சிபாணது விகாசம் பெற்று மேன்மேலுங் கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்துவரும். அப்படிப்பட்ட மாணஜ்ஞாதத்தாலே ஜீவாத்மா உணரப்படுவன்; எம்பெருமானேவெனில் அப்படி உணரப்படமாட்டான் என்க.

[மனன் அகம்] அகம் — ஏழாம்வேற்றுமைபுருபு; மகஸ்ஸிலே என்றபடி. மலர் — வினைத்தொகை. (பெயர்ச்சொல் அன்று.) மன்னுணர்வு — மாணஜ்ஞானம்; (அதனாலே) அனவு — பரிச்சேதித்தல்; அதை யுடையவன் ஜீவாத்மா; அஃதில்லாதவன் எம்பெருமான் என்க. இங்ஙனன்றியே, மன்னுணர்வு என்பதற்கே ‘மனத்தினுணரப்படுங் ஜீவாத்மா’ என்று பொருள்கொண்டு, அதனை வல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும், பொறியுணர்வவை என்பதற்கு — “கண்





இன்ன=இப்படிப்பட்டவன். முன்னடிகளிற் சொன்ன தன்மைகளையே உட்கொண்டு 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று அதுபாஷிக்கிறபடி. முன்பு சொல்லப்பட்டதையே மீண்டும் அதுபாஷணஞ் செய்தல் ஈடுபாட்டின் மிகுதியை விளக்கும்.

உணர் முழுநலம் = உணர் என்றது உணர்வு என்றபடி; ஞானம் என்க. நலம்—ஆனந்தம். முழு என்றதை இரண்டினும்கூட்டுக, கட்டடங்க ஞான முமாய் கட்டடங்க ஆனந்தமுமாயிருக்குமென்றவாறு. பாமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் பாகாசமல்லாததும் அதுகலமல்லாததுமான பாகமே கிடையாதென்றதாயிற்று. ஆனந்தமும் ஞானவிசேஷமே யாதலால் ஒன்றைச் சொன்னாலே போதுமே; ஆனந்தம் ஞானம் என்ற இரண்டையுஞ் சொல்லத் தேவையில்லையென்னில்; அப்போது இன்ன என்றதற்கு 'உபமானம்' என்று பெருள் கொண்டு, நேராகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே அப்போதும் உபமானத்தினாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். (இப்படித்தான் உணர்—வினைத்தொகை.) உபநிஷத்து "யயோ வெவா த்வவநஃ" என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டேயன்றோ பாப்ராஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது. ஆழ்வார் தாமும் 1. "கடிசேர்நாற்றத்துள்ளாயின்பத்துன்பக் கழிநேர்மை, ஓடியானின்பப் பெருமைபோன்" என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டி நிரூபிக்கின்றமை காண்க.

நம் தர்சனத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவமே உள்ளது. ஈச்வரன் மற்றையிரண்டு தத்துவங்களிற் காட்டில் விலகணன் என்பது முன்னடிகளிலேயே வியக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, 'எதிர்நிகழ்கழிவினும் இன்னிலன்' என்று மூன்று காலங்களிலும் ஒப்பில்லாதவன் என்று மறுபடியுஞ் சொல்வதற்குப் பயன் என்? என்'னில்; கேண்மின், ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் த்ருஷ்டாந்தம் இருவகைப்படும்; 'அவனைப்போல இவனிருக்கிறான்' என்று அவ்வயமுகத்தாலே ஒப்புச்சொல்லுகை ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம்; 'அவன் எப்படி அயோக்யனாயிருக்கிறானோ அப்படி இவன் அயோக்யனல்லன்' என்று வ்யதிசேக முகத்தாலே சொல்லுகை வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளால் எம்பெருமானுக்கு ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லை பென்றது, 'இன்னிலன்' என்பதால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லை பென்னப்படுகிறது. 'சேதநாசேதனங்களைப்போல எம்பெருமானும் இந்திரிய க்ராஹ்யன்' என்னக்கூடுமானால் அப்போது ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்த முண்டாகும்; அவ்னல்லன் என்று சொல்லப்பட்டமையால் ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லை பென்று முன்னடிகளிற் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, 'எம்பெருமான் அவைபோலல்லன்' என்று சொல்லுகிறமுகத்தால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த ஸத்பாவமாவது எம்பெருமானுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்று விமர்சித்துப் பார்த்து அதுவுமில்லை பென்கிறது இன்னிலன் என்பது.



இப்படிச் சொல்லும்படித்தான் 'எம்பெருமான் சேதநாசேதகங்கள் போலல்லன். என்றுஞ் சொல்லமுடியாது' என்பதாகத் தேறுகின்றது; ஆகவே 'எம்பெருமான் சேதநாசேதகங்களைப் போன்றவன்' என்று முன்னடிக்கு முரணாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறதே என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்; அப்படியல்ல. வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; 'வளிஷ்டன் சண்டாளனைப்போலல்ல' என்று ஒருவன் சொன்னால், 'ஓ ஓ, அப்படி சொல்லாதே' என்று ஒருவன் அதனை மறுத்துச் சொன்னானால் 'வளிஷ்டர் சண்டாளனைப்போன்றவர்தாம்' என்று ஸ்தாபிப்பதா அதன் கருத்து? அல்ல; எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாத ஒரு நேற்பவஸ்துவோடே ஸர்வோத்தமத்ருஷ்ட வஸ்துவாகுஞ் ஸாம்யம் உண்டென்கையும ஸாம்யம் இல்லையென்கையும் இரண்டும் இகழ்வாம்; "புரஸ்துஷெவவஹி ப்ரதிஷெயம்" என்றும் "கயஜபுரஸ்து ப்ரதிஷெயொயாஜுதே?" என்றும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவர்களாகையாலே ஸாம்யப்ராஸத்தியே யில்லாத வஸ்துவோடே ஸாம்யத்தை மறுப்பதும் தகாததேயாம்.

இவ்வளவு அர்த்தங்களைபுஞ் சுருக்கி ஒன்பதினாயிரப்படியிலே சுஞ்சியர் அருளிச்செய்கிறார் — 'அவனோடு ஒவ்வாடுதன்று சொல்லுகைக்கும் ஸத்ருஸமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தையுடையனல்லன் என்றெறு' என்று. "சுசெஷவம் ஸுயஜுதஸு ப்ரதிஷெயொ விவாசணாக்" என்ற ஆசேஷபாலங்காரத்தின் சைலி இங்கு ஸ்மிரிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனையாகில், "கார்வண்ணந் திருமேனி கண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியினையும் கமலவண்ணம்" என்றும் "நீலமேகநீபம்" என்றும் இப்படியே பலரும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை வருணிப்பது சேருமோ? எனில்; சேராதுதான்; கெஞ்சில் ஒருபடியாகப் பதிவதற்காக ஏதோ சில உபமானங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறதே யொழிய, உண்மையில், பாஞ்சோதிக்கு ஸர்வாத்மநா விஸத்ருஸமான வஸ்துக்களை உவமைகூறுதலும் இகழ்வையா மென்பதை இவ்வாழ்வார்தாமே மேலே "ஒட்டுகாத்திவ்வுவகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுகையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி!" என்று ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்கிறார்.

இன்னுணர்முழுநலம் என்பதற்கு "கோசத் தன்னை அறிய முடியாமை யாலே எப்போதும் உபமானத்தாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்" என்றும் ஒரு பொருள் கொன்னலமென்று முன்னுமடியில் சொல்லி வைத்து, நான்காமடியில் வந்து இன்னிலன் [உபமானமற்றவன்] என்று சொல்லுவது நேர்விரோதமன்றோ வென்று சிலருடைய கெஞ்சு குழம்பியே கிடக்கும். இதற்கு நாம் என்செய்வோம்! ஏதாவதொரு உபமானத்தையிட்டுப் புகழ்ந்தாலன்றி வஸ்துஸ்வரூபம் தெரியமாட்டாதாகையாலே உபமானத்தைக்கொண்டே உணரவேண்டியதாயுமிதாவதென்றது; உபமானத்துக்கு அர்ஹமானவஸ்து எதுவுமில்லை என்கிற உண்மைப்பொருளை மறைபாதே வெளியிடவேண்டியதாயுமிதாவதென்றது; ஆகையாலே இந்த விரோதம் அபரிஹார்பமாய் சுற்றியமாகக்கடவது.

இதனை எதுபோலக் கொள்ளவேணுமென்றால், — 1. “எனதாவி தந்தொழிந்  
தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே” என்று அந்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி  
2. “எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினேயே” என்று அதனை உடனே  
மறுத்துக்கூறுமிடத்து “அந்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் வேணும், ஐயோ!  
அநியாயமாகப் பண்ணினோமே! என்று அதுதாபப்படவும் வேணும்” என்று  
சாஸ்தார்த்தம் தேறுவதுபோல், எம்பெருமாளை உபமானமுகத்தாலே || 7 || மூவும்  
வேணும், உடனே, ஐயோ! விலகலுண்ட வஸ்துவுக்கு ஒப்புச்சொல்லி அவத்யத்  
தை விளைத்தோமே! என்று அதுதாபப்படவும் வேணும் என்று சாஸ்தார்த  
த்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

மிகுநரை இலன் = மிகுநர் என்றால் தன்னைப்பார்க்கிலும் மேற்பட்டவர்; எம்  
பெருமான் தானே ஸர்வஸ்மாத்தபரனுக்கையாலே அவனுக்கு மேற்பட்டார் ஒரு  
மில்லையென்கிறது. அவனுக்கு உமானமானவர்களை இல்லை என்று முடித்த  
பின், மேற்பட்டாரிருக்கக்கூடுமோ வென்ற சங்கைபே உண்டாக இடமில்லா  
திருக்க, ‘மிகுநரையிலன்’ என்னக்கூடுமோ வெனின்; “ந துதுராலுயிகுயு  
டிபுயுதெ = ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச் ச த்ருர்யதே” என்ற ச்வேதாச்வதா  
உபநிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. அவ்வுபநிஷத்துத்  
தான் அப்படி சொல்லக்கூடுமோவென்னின்; எம்பெருமானுக்கு மேற்பட்டவர்  
கள் எப்படி அஸம்பாவிதர்களோ அப்படியே ஒத்தாரும் அஸம்பாவிதர்க  
ளென்று உபமானராஜித்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகவே சொல்லுகிறதெ  
ன்று நஞ்சியர் ஒருவழிகாட்டினர்.

முதற்பாட்டில் உயர்வில்லாதவனென்றார்; உயர்வில்லாவிடினும் ஒப்புண்  
டேன என்று சங்கித்து, ‘மிகுநரையிலனே’ என்று கொண்டு முன் சொன்ன  
உயர்வில்லாத ஸர்வேச்வரனைச் சுட்டி, அவன் சேதநாசேதந விலகலுண்டானா  
தந்த ஸ்வரூபாதலால் எதிர்நிகழ்கழிவினும், இன்னிலன் — ஸபாநனில்லாதவன்  
என்றார் இப்பாசரத்தில் என்றுங்கொள்ளலாம். அப்பொழுது, இன்ன — இப்  
படிப்பட்டவனுடைய என்று பொருள்கொண்டு, சுடாடிதொழுதெழென் மன  
னே! என்று முன்பாட்டோடே கூட்டிக்கொள்க.

என்னுயிர் என்பதை, என் நன் உயிர் என்றும், எனன் உயிர் என்றும்  
இரண்டுவகையாகவும் பிரிக்கலாம்.

மனன் இன்ன என்ற விடங்களில் மகானகரப்போலி அறிக. மனம் என்  
றாலும் மனன் என்றாலும், இன்ன என்றாலும் இனம் என்றாலும் ஒக்குமென்க.  
இன்ன என்பதற்கு இப்படிப்பட்டவனென்று பொருளாகும்போது, இன்ன  
என்று வகா வீற்றதாகவே சொல்வடிவமாகும். .... (உ)

இவனுடைய உடையனது எனக்கெனவரியவன் \*  
 கிலனிடையில்கம்பிடை உருவினனருவினன் \*  
 புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பார்த்த \* அந்  
 கலனுடையோருவனை நனுகினம்மாமே. \*

(18)

அது இவன் (என)	{ அத்தப்பொருள் (தனக்கு) இவ்வாதவனென்றும்	அருவினன்	{ ருபியல்லாத சேதனர்களை புடையவனாகியும்
இது உடைய ன் என	{ இத்தப்பொருளை புடைய வன் என்றும்	புலனொடு	{ (இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷயமாகிற பொருள் களோடு (எலத்த நின் ருளும்)
நிலைவு அரியவன்	{ நிலைப்பதற்கு அருமைப் பட்டவனாகியும்	புலன் அலன்	{ (தான்) புலன்களுக்கு வி ஷயமாகாதவனாகியும்
நிலன் இடை	{ பூமி முதலான (தே) உல கங்களிலும்	ஒழிவுஇவன் பார்த்த	{ எப்பொழுதும் எங்கும் வி யாபித்திருக்கிற
வி கம்புஇடை	{ ஆகாசம் முதலான (மேல்) உலகங்களிலும் (உள்ள)	அ கலன் உடை ஒருவனை	{ முன் சொன்ன கல்யாண குணங்களை புடைய ஒப் பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	{ ருபியான அசேதனப் பொ ருள்களை புடையவனாகி யும்	காம் நனுகினம்	நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

\*\*\* — கல்யாணகுணமுடைமையையும் நித்யவிபூதியாட்சியையும் திவ்ய மக்  
 கள விக்ரஹமுடைமையையும் முதற் பாட்டிலே அதுஸந்தித்து, அவற்றிற்கு  
 ஆச்சரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இரண்டாம் பாட்  
 டிலே அருளிச்செய்து, அவற்றோடே சேர்த்து ஒரு கோர்வையாக அதுபவிக்கத்  
 தக்கதான லீலாவிபூதியுடைமையை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

பரமபோக்யமான கல்யாணகுணம் முதலியவற்றை ஒரு பெரிய திருநாள்  
 போலே அதுபவியாநின்ற இவர்க்கு அத்யந்த ஹேயமாய் \* இருள்தருமாஞால  
 மென்று பெயர்பெற்றதான இந்த லீலாவிபூதியின் ஆட்சியை அதுபவித்தல்  
 ப்ராப்தமாகுமோ? ஞானிகள் அருவருந்ரும்படியாயன்றோ இவ்விபூதியிருப்பது:  
 இதனை அதுஸந்திக்க இவர் எங்கனே விழிந்தார்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்;  
 இவ்விபூதி இருள்தருமாஞாலமாயிருந்தாலும் ஆழ்வார் மயர்வற மதிரலமருளப்  
 பெற்றவராகையாலே அந்த ஞானவிளக்கத்தினால் இவ்விபூதியின் இழிவை  
 நோக்காது 'இதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது'  
 என்று கொண்டு தஜீயதூகாரத்தையிட்டுப் பார்க்குமவரான பின்பு அவனு  
 டைய ஐச்வரியங்களை யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் அதுபவிக்கிற அடைவிலே இது  
 னையும் அதுபவிக்கிறார் என்று கொள்க.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யருளிச்செயல்:— 'ராஜாக்களுக்கு  
 நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூர்தோ  
 ட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாஸ மதுபவிக்குமா  
 போலே 1. 'திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டிப் பெருந்தேவதை



மூவுலகு" என்றபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரிபரிசாட்டிய பாருமாகக் கடவுளென்ற  
போது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு ஸீலாஸைவிஷயமாக  
யிருக்கிற ஸீலாவிபூதியை அதுபவிக்கிறார்" என்று.

இலன்அது, உலகஉலகத்து - என நினைவு அநியவன் = 'இவனுக்கு அது  
இல்லை' என்றும் நினைக்கமுடியாது; 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்றும் நினைக்க  
முடியாது. — 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று நினைக்குமிடத்துக் குறைவுபாடு  
ஏற்படுமொகையாலே அப்படி நினைக்கக்கூடாது. அதிலும் 'இவனுக்கு அது உண்டு'  
என்று நினைப்பதற்குத் தடை என்ன? என்னில்; 'இராமனுக்கு வியாகாணம்  
தெரியும்' என்றால் 'அவனுக்கு மீமாம்ஸைதெரியாது, தர்க்கம் தெரியாது, வியா  
காணமொன்றுதான் தெரியும்' என்று நினைக்க இடமுண்டாவதுபோல, ஒரு  
பொருளைச் சுட்டி 'எம்பெருமான் அதனையுடையன்' என்றால் 'அது தவிர மற்ற  
பொருள்கள் அவனுக்கு இல்லை' என்று தோற்ற இடமுண்டாகிக் குறையாய்த்  
தலைக்கட்டுமாதலால் 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று சொல்வதோடு 'இவனுக்கு  
அது உண்டு' என்று சொல்வதோடு வாசிபற இரண்டும் ஒன்றாதவையே  
என்றுணர்க.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய ஐச்வரியத்தை எப்படிதான் பேசக்கூடவதெ  
ன்றால், நிலநிடை விகம்பிடை யுருவினனருவினன் என்று பேசவேண்டுமென்  
கிறார். வேத புருஷன் பவதிம் விஸுவஸ்" என்று பேசினாப்போலே ஸர்வ  
ஸ்வாமி யென்னவேண்டுமென்க. பூமி முதற்கொண்டு பாதாளம் வரையிலுள்ள  
உழுவகங்களிலும், பாம்பதத் தவிர அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதான மேலுலகங்களி  
லும் சேதபதார்த்தங்களும் ஐடப்பொருள்களும் எத்தனைபுண்டோ அவற்றை  
யெல்லா முகடயவன் என்னவேணும். இதில் 'பாம்பதத்தவிர' என்றதனால்,  
பாம்பதம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டதன்றோவென்று சங்கீக்க  
வேண்டா; ஸீலாவிபூதிச் செல்வத்தை மாத்திரமே இப் பாட்டில் அருளிச்செய்  
கிறார்களையாலும் நித்யவிபூதிச் செல்வத்தை முதற் பாட்டில் அருளிச்செய்தா  
ர்களையாலும்.

உருவினன் அருவினன் = 'ருபி' என்னும் வடசொல் உரு என்றும், 'அருபி'  
என்னும் வடசொல் அரு என்றும் சிதைத்துவிடக்கிறது. ஐடப்பொருள்களெல்  
லாம் ஒரொருவகையான ரூபத்தைமுடையவனவாகக் காணப்படுதலால் அவை  
ருபி யெனப்படும். (ருபி - ரூபமுதையது.) ஜீவாத்மா உருவமற்றவனாதலால்  
அருபி யெனப்படுவான். நிலநிடை விகம்பிடை - யுருவினன், நிலநிடை விகம்  
பிடை யுருவினன் என்க. நிலன்—நிலம்; மகாஸகாப்போலி.

இப்படி ஸர்வஸ்வாமிபாச ஸர்வேச்வரன் இந்த ஸீலாவிபூதியின் சகலத்த  
திலே உதரஸீகனாய்க்கொண்டு பாம்பதத்திலே ஹோமவ்யவணனாயிருப்பவனல்  
லன்; இவற்றினுடைய லாபநஷ்டங்களையே தன்னுடைய லாப நஷ்டங்களாகக்  
கொண்டு, புலப்படும் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமிபா யிருப்ப  
வன் என்கிறார் புலனோடு என்று. புலன் என்பது இங்கு புலன்களாலறிபப்

படம் பொருள்களுக்காவிற்று. எக்டினையென்க, புலப்படுகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களோடும் அந்தராத்மாவாய்க் கலந்து நின்றானேயாகிலும் என்றபடி. அழுக்குவஸ்துவோடே உறைகின்ற அரும்பொருளும் அந்த ஸம்பந்தத்தாலே தானும் அழுக்கேறப்பெறுவதுபோல தோஷமே வடிவான பதார்த்தங்களிலே உறைகின்ற எம்பெருமானும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்னிடத்திலே தட்டப்பெற்று ஜடப்பொருள்களைப்போலே பரிணாமராகியாயும் சேதநரைப்போலே ஸுகதுக்கங்கள் கலசிரூப்பவனாயும் ஆய்விடக்கூடுமோவென்று சங்கைபிறக்கக்கூடுமாதலால் அந்த சங்கையை ஒழித்தருளுகிறார் புலனலன் என்று. புலன்களினுடைய படியை யுடையவனல்லன். ஜடப்பொருள்போலே விகாராஸ்பதமல்லன்; ஒட்டற்று விளங்காநிற்குமவன் என்க.

ஒழிவு இலன் பார்த்த = ஒழிவு இல்லாதவனாய் வியாபித்த என்னை. ஒருவஸ்துவ மொழியாமல் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த என்றாவது, ஒருகாலமு மொழியாமல் ஸர்வகாலங்களிலும் வியாபித்த என்றாவது பொருள்காண்க.

கீழிரண்டு பாட்டி துஞ்சொன்ன குணங்களோடு கூடியிருக்குந்தன்மையை அதுவாதஞ்செய்கிறார் அந்நலனுடையொருவனை என்று. இப்படி பரமவிலகநனை என எம்பெருமானை நாம் கிட்டப்பெற்றோமேயென்று ஆனந்தம் தோற்ற முடிக்கிறார். நெடுங்காலம் பிறவிக்கடலிலே அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதை யின் வாஸநையையும் அறியாதிருந்த நாம் இப்படி உபயவிபூதியுத்தனா யிருந்துள்ள அவனைப் பூர்ணமாக அதுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அன்றியே, நணுகினம்நாமே! என்று காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு, அப்படிப் பட்ட எம்பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நணுகினோம்!; நணுகுவதற்கு நமக்கு யோக்யதையில்லாதிருக்க நணுகினதுபோல் தோற்றுகிறவிது ஒருகால் சித்தப்ரமமாக விருக்குமோ? என்பதாகவும் உரைப்பர். ... .. (க.)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள் \*  
தாமவரீவருவர் அதுவீதுவுதுவேது \*  
வீமவையீவையுவை அவைநலந்தீங்கவை \*  
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே. \*

(ச)

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	தாம்	{ தாம்என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருளும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கும் பெண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
எவன்	{ எவன் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்



மீம் அவை	{ கிக்குத்தன் மையுள்ள பொருள்களும்	தும் அவை	எதிர்காலப்பொருள்களும்
இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என் னும் பலவின்பாள் கட் டுப் பொருள்களும்	தய அவை	{ இறந்தகாலப் பொருள் களும்
தலம் அவை	கல்ல உஸ்துக்களும்	தய கின்ற	{ ஆகின்ற எல்லாப் பொ ருள்களும்
திற்கு அவை	கெட்ட உஸ்துக்களும்	அவரே	{ அந்த ஸர்கேவ்வானே யாம்.

\* \* \* — இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன  
லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப்பன்னிப்பன்னி யுரைக்கின்றன. பரம போக்யமான  
\* நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய நித்யவிபூதியை [பரமபதத்தை] விட்டு இருள்  
தருபா ஞாலமாகிய இந்நிலத்தை விசேஷமாக வருணிப்பதென்? என்னில்;  
அந்தத் திருநாட்டிலுள்ளவர்கள் அஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம் சிபீதஜ்ஞாநம்  
அந்யசேஷத்வம் உபாயிந்தா பாத்வம் உபேயாந்தா பாத்வம் முதலிய குற்றங்  
குறைகளில் ஒன்றுமின்றியே எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்குமாறு இருப்பவர்  
களையால் அந்த நாடு திருந்துவதற்காகச் சொல்லவேண்டிய பாகரம் என்ன  
இருக்கிறது? 1. “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நியுமே நிலாநிற்ப” என்கிறார்  
ஆழ்வார்தாமே. அதாவது, பரமபதத்தில் பெருமானும் பிராட்டியுமே எழுந்  
தருளியிருப்பதாகப் பேசியுள்ளார். “வெகுவெண்து வரெனொகெ  
ழியாவாயுடும் ஐமதுதி: | குவெலு விஷு ஸாவினாது லுதெ லுடா  
மவெதெலுஹ — வைகுண்டே துபே லேகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:  
ஆஸ்தே விஷ்ணுசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ.” என்று என்  
ணிதந்த நித்ய முக்தர்களோடு கூட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தரு  
ளியிருப்பதாக பரமபதங்கள் சொல்லாதிருக்க, பெருமானும் பிராட்டியுமே அங்கு  
எழுந்தருளியிருப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதற்கு என்ன கருத்தென்னில்;  
நித்ய முக்தர்கள் யாவரும் அந்த நித்ய தம்பதிகளின் நிழலும் <sup>1</sup> அடிநாதும்  
போலே அவர்களில் ஐக்கியப்பட்டிருத்தலால் அங்ஙனம் சொல்லலாயிற்று.  
ஆகவே அவ்வளவு பாதந்திரமாயிருக்கிற அந்தத் திருநாட்டைப்பற்றிப் பேச  
வேண்டியதொன்றில்லை. இந்த நாடேவென்னில்; அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்  
கையாலே இதைப்பற்றியே பன்னியுரைக்க பாஸ்கதியுள்ளது. ஆகவே மேற்  
பாசாங்களாலே லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பாக்க அருளிச்செய்வது பொரு  
ந்துமென்க.

எம்பெருமானார் மடித்தில் \* ஸ்ரீராம கிருஷ்ண வெதகா வெதகவ்வு  
நாடுவ ஸ்ரீதிவ்ருவூதியெலுடி என்று அருளிச்செய்வது — இது முதல்  
முறையேயுள்ள மூன்று பாகங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்க்ரஹி  
த்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய  
அநீசமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது; அப்படியே அவற்றின்  
ஸ்திதிபீடம் [ரக்ஷணமும்] அவனநீசமாயிருக்குமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லு

1. திருவாய்மொழி. 4-9-10.

1 அடிநாதரூபாதேகை.



மெது. அவற்றின் பாவஞ் சிவஞத்தினும் அவனநீங்கனா யிருக்கு  
மென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

இங் காட்டிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமா  
னுக்கு அதிசமென்னுமிடம் இப் பாட்டிற் சொல்லுகிறது. இவற்றின் ஸ்வரூ  
பம் அவனநீங்காபிரகாரமாகவாவது என்னென்னில்; ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே எம்  
பெருமான் தானே இவற்றை யுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா உப்புருத்த வஸ்துவாக  
வும் ஒரு பெயருடையதாகவுமாகியும், பிறகு பிரளயகாலத்திலே இவற்றை  
யெல்லாம் தன் பக்கமிலே ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகக் கெட்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு  
தரித்தும் போருகையாகிற இதுதான் இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனநீங்கா  
யிருத்தலாம்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனி பெடுத்துக்கொண்டு  
'இதன் ஸ்வரூபம் அவனநீங்கும், இதன் ஸ்வரூபம் அவனநீங்கும், இதன் ஸ்வரூபம்  
அவனநீங்கும்' என்றிப்படி சொல்லுவதென்றும் இஃது ஒருவானும் ஒயாத கதை  
யாகும். இங்ஙனன்றியே, 'ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனநீங்கும்' என்று ஒரே  
வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாமே பென்றும், இதில் ஸ்வாரஸ்ய  
மில்லை; கேட்போர்க்கு ஈனிக்காது, ஆழ்வார்க்கும் திருப்பிபிதவாது. ஆகவே  
பெருங்கழும் கருக்கழ மின்றியே பேசியருளினார்.

ஈம் என்று தன்மைபாக [= உத்தமபுருஷனாக]ச் சொல்லிக்கொள்ளப்படு  
கிற வ்யக்திகளும், அவன் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற  
ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், இவன் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொ  
ல்லப்படுகிற ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், உவன் என்று—மிக்க தூரத்திலு  
மல்லாமல் மிக்க ஸமீபத்திலுமல்லாமல் நடுவனுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற  
ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், அவள் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்  
லப்படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும், இவள் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்  
லப்படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும், உவள் என்று நடுவனுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்  
படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும். எவன் என்று வினவப்படுகிற வ்யக்திகளும், அது,  
இது, உது, எது என்னப்படுகிற அஃறிணைப்பொருள்களும் [அதாவது — அசே  
தாவஸ்துக்களும்], அழியக்கூடிய பொருள்களும், நல்லபொருள்களும் கெட்ட  
பொருள்களும், இனி உண்டாகப்போகிற பொருள்களும் கீழ்உண்டாகிக்  
கழிந்த பொருள்களுமாகிய அனைத்தின் ஸ்வரூப மும் எம்பெருமானுக்கு அதிசம்  
என்றதாயிற்று.

'எம்பெருமானுக்கு அதிசம்' என்று மூலத்தில் இல்லாதிருக்க எவ்விதம்  
அந்த அர்த்தம் செய்கிறது? மூலத்தில் அவனே என்றிருப்பதால் ஸகலவஸ்துக்  
களுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் அபேதமேயன்றி ஒரு சொல்லப்படுகிறது; ஆகவே  
அத்வைதமாகச் சொல்லியிருக்க வேறுவகையாகப் பொருள்பணிப்பது எங்  
னே? எனில்; கேண்மின்;—மேல் ஏழாம் பாட்டில் "உடன்மிசையுயிரொனக் காந்  
தெய்கும் பார்துளன்" என்று ஸர்வவஸ்துக்களிலும் எம்பெருமான் அர்த்திய சமி

பாத இருக்கிறுஞ்ஞன்பதை வ்யக்தமாகப் பேசியிருக்கிற ஆழ்வார்க்கு அத்வைத வாதம் விவரித்தமென்று கனவிலும் கருத பரஸ்க்தியில்லை. \* ஸவபூவஸிடி ஸ ஹ \* தது சுவி ஸௌதகெதொ \* இத்யாதி ச்ருதிச்சாபையாலே ஆழ் வாருளிச்செய்கிறதென்க. அந்த ச்ருதிவாக்யங்களின் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலிருந்து அக்காஷித்து பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தாசதகத்தில் \* ஸ்ரீதூததூதிபூவ்யதீ ப்ரவாதநிபதவ்யாவதெந ராதூதவெஸு ஸௌஷாஸௌஷி ப்ரவணௌ வவாஸிதி ஸவதவ்யஸு வர ஸௌ வரஃ | ஸவபூவவெஸுததூதூ ஸகஸூரிகஹம் தஸ்சவ சஸௌவரஃ வ்யாவ்யாதா நந்தயாசப்யவண ! விஜயிவிவெஸுதி கெஸுாவபுலளகெஃ || என்ற ச்லோகத்தில் தெனிய வெளிபிட்டருளினார். அவ்விடத்து விபாக்கியானத்திலே ஸாரதாநாயிகரணநிஷேபுரங்களின் உண்மைப்பொருளை விரித்துரைத்துவைத்தோம், அங்கே பாக்கக் கண்டு கொள்க.

இப் பாட்டில் முதலடியிலுள்ள அவன் இத்யாதிகள் ஜாத்யேகவசனமாகக் கொள்ளத்தக்கன. இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதிகள் பன்மையாக இருக் கும்போது, அவன் இத்யாதியை ஜாத்யேகவசனமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவ சியமில்லையே யென்னில்; இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதியாகவுள்ள பன்மை வ்யக்திபஹுத்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று; 'பூஜாயாம் பஹுவசாம்' என்ப துண்டாகையால் பூஜயத்வத்தை மாத்திரம் காட்ட வந்த பன்மையாகக் கொள் ளத்தக்கது. பூருவர்களின் விபாக்கியானங்களிலும் இங்ஙனமேயுள்ளது, இதை நோக்கி, முதலடியிலுள்ளவை ஸாமாய புருஷ வாசகங்களென்று கொள்ளப் பட்டது. எவள் என்றது பும்லிங்கசீர்த்தேசத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள் ளத்தக்கது. இங்ஙனமே, ஸீமவை என்று அழியக்கூடிய பொருள்களைச் சொன் னது அழியாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அழியாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய அதிசமோ என்கிற சங்கையை ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் "ஹ்லாதவனவ தவ விஸுவதாபுஸதூ நிதூம் லீயாவஸுவதூ கௌத தெவரி நிதூம் | நிதூம் துஷேகவாதஞ், நிஜஹ்லா-ஹ்வாஃ ஸாவதூ சஜ்ஜுஹுணாவரி நிதூம் | ௪. ௩." என்கிற ச்லோகத்தால் தீர்த்தருளினார்.

நலம் தீங்கவை=நன்மை தீமை என்று பன்மை [தர்மத்தை]ச் சொல்லு கிறதாகவுங் கொள்ளலாம்; நல்லபொருள் : தீயபொருள் என்று பன்மையை [தர் மியை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம். ஜாதியோடும் வ்யக்தியோடும் வாசியறவும், குணத்தோடும் தாவ்யத்தோடும் வாசியறவும், கரியையோடும் கர் யாவத்தோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானதீரம் என்றதாயிற்று.

ஆமவை என்று எதிர்காலப்பொருள்களையும் ஆயவை என்று இறந்தகாலப் பொருள்களையும் சொன்னதுபோல நிகழ்காலப்பொருள்களையும் சொல்லிவண்

டியிருக்கச் சொல்லாது விட்டதேன்? எனில்; நிகழ்காலமென்பது ஒரு நொடிப் பொழுதேயாகும்; இது இறந்தகாலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அடங்கிப்போகக்கூடவதாதலால் தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, சிறந்தபொருள்கள், அழியும் பொருள்கள், விலக்ஷணப்பொருள்கள், அவிக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப் பொருள்கள், எதிர்காலப்பொருள்கள் — என்று சில வகைகளாலே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்த்தேசித்து, இவற்றின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீரமென்று அருளிச்செய்தாசாயிற்று. .... (ச)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை \*

அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் \*

அவரவரிறையவர் குறைவிலிரிறையவர் \*

அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனர். \*

(ஈ)

அவர்அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்	குறைவு இவர்	{ (அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில்) குறையற்றனவே;
தமதமது	தங்கள் தங்களுடைய		
அறிவு	ஞானத்தாலே		
அறி	அறியப்படுகிற		
வகைவகை	பலபல படிக்கனாலே	இறையவர்	{ ஸர்வஸ்வாமியான பூமிக் காராயணன்
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களை	அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	விதிவழி	{ தங்கள் தங்கள் அத்ருஷ்டாநுஸாரமாக
அடி அடைவர்கள் }	ஆசிரயிப்பார்கள்;	அடைய	பலன்பெறும்படியாக
அவரவர்	{ அந்தந்த 1 அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்	நின்றனர்	{ (அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியுள்ளான். [அதனாலே காண்டின்.]
இறையவர்			

\* \* \* — ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீரமென்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; ஸ்வரூபம்போலவே ஸ்திதியும் [அதாவது — ரக்ஷணமும்] எம்பெருமானதீரமே என்கிறது இப்பாட்டில். இவ்வுலகில் ரக்ஷகர்களென்று பேர்சுமப்பவர்கள் பலவகைப்பட்டாரின்றனர். ஒருவன் ஒரு வீட்டுக்குமாத்திரம் ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு கிராமத்துக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு நாட்டுக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் முவுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் பதினாறுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன். ஆகவிப்படிப்பட்ட அவரவர்கள் ரக்ஷகரென்னும்படி நிற்பது அந்த வ்யக்திகளில் எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலத் தனியேயன்றி, இவனுடைய அதுபாவேசமின்றி ஒருவராலும் ஒரு ரக்ஷணமும் பண்ணமுடியாது என்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையிடப்பட்டுள்ளது.

“த வஸ்வடிா வஸோஹாரொ விவடிா விதிவதமுதே | வஸெயெடிா



ஆயுதெ கழிச்சு துவிதா வாறுவொதுமடி = ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம். ” [ஸம்பத்துக்களைச் சேமித்துக்கொடுப்பதிலும் ஆபத்துக்களைத் தவிர்த்தொழிப்பதிலும் எம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருவற்கும் சக்தியில்லை] என்று சொல்லிற்று. இதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள சேதநர்கள் ஸாத்விகராகவும் ராஜஸராகவும் தாமஸராகவுமுள்ளார்கள்; சுத்த ஸாத்விகராயிருப்பவர்கள் 1, “உன்னித்து மற்றொருதெய்வத்தொழாள் அவனையல்லால்” 2, “களைவாய் துன்பம் களைபாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்னுமாபோலே எம்பெருமானையன்றி மற்றொருதெய்வத்தையும் தெய்வாதவர்களாயும் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாதவர்களாயுமிருப்பார்கள்; அன்னவர்களைப்பற்றி இங்குச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை, மற்ற குணங்கட்கு வசப்பட்டவர்கள் ஆரோக்யம், ஐச்வரியம் ஸந்தாநம் முதலிய கூறுதரபலன்களை விரும்பினவர்களாய், அப்படிப்பட்ட பலன்களையும் நேர்கொடுநேரே எம்பெருமானிடத்துச் சென்று விரும்புதலின்றியே தாம் தாம் அபிமானித்திருக்கிற தெய்வங்கள் பக்கலிலே விரும்புமவர்களாயிருப்பார்கள்; அப்ப, ப்பட்டவர்களைக் குறிக்கிறார் அவரவர் என்று.

தமதமது அறிவு = ஒவ்வொரு சேதநருடையவும் ஞானம் ஒவ்வொருவிதமாயிருக்குமன்றோ. இங்கு ஞானமென்று ருசியைச் சொல்லுகிறது. தங்கள் தம்நுடைய ருசியினாலே யென்றபடி. ஒருவனுக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்திலே ருசியுண்டாகும்; மற்றொருவனுக்கு இஹலோக போகங்களிலே ருசியுண்டாகும்; இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றிலே ருசியுண்டாகும்; ஆகவே அதிகாரிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவே அவர்களுடைய ருசிகளும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். தமதமது என்கிற இரட்டிப்பால் அந்த ருசி பேதங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ருசிபேதங்களினால், அறி — அறியப்பட்ட, வணக வணக = சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்களுடைய ருசிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்கள் கோவின பலன்களுக்காக அனுட்டிக்கும் ஸாதனங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்குமே: ‘வகைவகை’ என்ற இரட்டிப்பால் அது சொல்லப்படுகிறது. சிலர் த்யானத்தினாலும், சிலர் யஜ்ஞங்களினாலும், சிலர் அர்ச்சனையினாலும், சிலர் நாம ஸங்கீர்த்தனங்களினாலும், சிலர் அபிஷேகத்தினாலும் ஆகவிப்படி வெவ்வேறுபட்ட வகைகளாலே தெய்வங்களை வழிபடுவர்களன்றோ; அந்த வகைகளெல்லாம் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக் கொண்டு,

அவரவர் இறையவரேன அடியடைவர்கள் = முதலடியிலுள்ள ‘அவரவர்’ என்றது வழிபடுகின்ற சேதநர்களைச் சொல்லிற்று; இவ்வடியிலுள்ள ‘அவரவர்’ என்பது வழிபாடுசெய்யப்படுகிற பலபல தெய்வங்களைக் குறிக்கின்றது. இந்நிரலென்றும் சந்திரனென்றும் சிவனென்றும் பிரமனென்றும் காலிரியென்றும் பகா

ளியென்றும் ஐயனென்றும் அம்மனென்றும் இப்படி உரைக்கப்படுகின்ற காம பேதல்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவரவர் என்கிறார். இறையலரேன = 'இறை பவர்' என்கிற வாசகம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அவாதாசனமாயினும், பிரதி பத்திசெய்கிற சேதார்களின் அபிமானத்தைப்படியொற்றி [அவர்களுது கருத் தாலே] இறையவர் என்கிறார்; ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வாமி யாகக் கொள்வர் என்றவாறு.

அடியடைவர்கள் = இங்கே ஒரு விசேஷம் உற்றனோக்கத்தக்கது; அதாவது — இப்படிப்பட்ட கூடா தெய்வபக்தர்களான கூடா சேதநர்கள் அந் தத் தெய்வங்களை வழிபடுகையாவது 'அடியடைவை' அன்று; 'ஆட்டையறுத் துத்தா, கோழியையறுத்துத்தா' என்று பாஷிம்ஸைகளை வேண்டுகின்ற தெய்வங்களைப்பற்றுமவர்கள் † "கொல்வனமுதலா வல்லனமுயலும் இனையசெய்கை" என்கிறபடியே கொலைத்தொழில்களைச் செய்து வழிபடவேண்டுமே யல்லது ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்துப்போலே திருவடியடைதல் என்பது இல்லையே; அப்படியிருக்க, 'அடியடைவர்கள்' என்றது ஆழ்வார் தம்முடைய வாஸநையினாலேயென்க. தெய்வத்தை ஆச்சரிப்பதென்றால் திருவடிகளிலே வணங்குகை பென்றேயாய்த்து ப்ரபந்தர்களின் வ்யுத்தத்தி. 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே' என்றும் 'வண்புகழ்நாரணன் தின்கழல் சேரே' என்றும் "கண்ணன் கழலினை நன்னுழம் மனமுடைபீர்" என்றும் இவ்வகைகளிலேயிதே இவர்களுடைய வாசகங்களிருப்பது. இப்படிப்பட்ட வாஸநையினாலே அடியடைவர்கள் என்றே பரவசமாய் ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்துகிட்டதென்க.

"அடியடைவர்கனென்று ஸ்ரீமொலோபுவிவிபாலே அருளிச்செய்கிறார்." என்பது இருபத்தினாலாயிர ஸ்ரீஸூக்தி. "அவ்வவ தேவதைகள் தாம் ஓநா நாயு தேவதைகளாய் ப்ரணையை அறுத்துத்தா, ஆட்டையறுத்துத்தா' என் னுநிற்கச் செய்தேயும், ஆச்சரியனமாவது அவற்றின் காலிலே குணியுமதுக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறார் அவர் ஸ்ரீமொலோபுவிவிபாலே; ஓர் அஞ்ஜனி ஸாத்பவஸ்துவோடேயிதே தமக்கு வாஸநை." என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

"தொழுது மாமலர்நீச்சடர் துபங்கொண்டு, எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்கிறபடியே தொழுதுஎழுவதுதானும் மிகையாம்படியான பகவத்கீழ்ப்பத்தி லே வாஸநைபண்ணிப்போருகின்ற ஆழ்வார் திருவாக்கில் அடியடைவர்கள் என்கிற வாசகமேயாய்த்து வரக்கூடியது.

அவரவரிறையவர்குறைவிலர் = அவரவர்களுடைய இறையவர் என்றாவது, அவரவர்களாகிய இறையவர் [அதாவது, அந்தந்த இறையவர்] என்றாவது உரைக்கலாம். முதற்பொருளில், ஆச்சரிப்பவர்களான அந்தந்த சேதநர்களினால் போற்றப்பட்ட தெய்வங்கள் என்றபடி. இரண்டாவது பொருளில் ஸ்பஷ்டம். குறைவிலர் = தம்மை அடுத்தவர்கட்கு வேண்டிய பலன்களைப்பளிப்பதில் தகுதியுடையார் என்றபடி. ஆனால், அந் தெய்வங்கள் தாமாதலே பல





நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் \*  
 நின்றிலரிருந்திலர் கிடத்திலர்திரித்திலர் \*  
 என்றுமொரியல்வினர் எனநினைவரியவர் \*  
 என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெக்திடரே. \*

(க)

நின்றனர்	கிற்பவர்கள்	திரித்திலர்	{	திரியாதவர்கள் (ஆக இப் படிப்பட்டவர்களினு டைய நிலைமை இரா மை கிடவாமை திரியா மையாகிற நிவ்ருத்திக னெல்லாமும் அப்பெரு மானுடைய அதீதமே:)
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்			
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்			
திரிந்தனர்	{	என்றும்	எப்போதும்	{
		தூர் இயல்வின என நினைவர் அரிய	ஒரேவிதமான இயற்கை யையுடையவரென்று நினைக்க முடியாதவரும் (அவரே.)	
{		(அவர்தாம் யாவரென்னில்;)		
நின்றிலர்	கில்லாதவர்கள்	என்றும்	எப்போதும்	{
		தூர் இயல்வொடு கின்ற	ஒரேவிதமான இயற்கை யோடு கூடியிருக்கின்ற வராய்	
		எம் திடர்	கிடமான பிரமாணத்தி னால் வித்தரான நம்மு டையவர்.	

\* \* \* — ஸீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபமும் உஷ்ணமும் எம்பெருமானுடைய அதீத மென்பது கீழிரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனுடைய அதீதமே பெண்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாமடியில் நிவ்ருத் திகளைச் சொல்லுகிறது.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் = நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற காரியங்களைச் செய்கின்ற புருஷர்களைச்சொல்லுகிற சொற்கள் இவையாயினும் புருஷர்கள்வரையில் விஷயிக்கவேண்டிய அவசியம் இங்கு இல்லை; கீழ் நாலாம்பாட்டிலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல வ்யக்திகளினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீதம் என்பது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் அதனைமீய ஈண்டுஞ் சொல்லுவதாகக் கொள்ளில் பயனில்லை; அபூர்வமான பொருளை இங்குக்கூறப்பட்டதாகவேண்டும். ஆகவே, நின்றனர் இத்யாதிக்கு— நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்கள் மாத்திரமே இங்குப் பொருளாக அமையும். இங்ஙனமே இரண்டாமடியிலும் நின்றிலர் இத்யாதிக்கு— நிலைமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளை பொருளாகப் பொருந்தும். முதலத்தில் யதிபுவாவகமாவும் இருக்கச் செய்தயும் தாரியை

விட்டு தர்மத்தை மாத்திரம் பொருள்கொள்ளுமிது ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திர மரி யாதைக்கு மிகவுமிணங்கினதேயாகும்: எங்கனே பென்னில்;—

“சுரணயா விஹாஷா க்ரீணாதி” என்று வேதத்திலுள்ளது. யஜ்ஞத்திற்காக ஸோமம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் அதனை விலைகொடுத்து வாங்கவேணுமேயன்றி வேறுவகையால் ஸம்பாதிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி வருகிற பிரகாரத்திலே \* சுரணயா விஹாஷா க்ரீணாதி என்கிற வாக்கியம் [யஜுர்வேதம் - ஆரூவது காண்டம் - முதல் பாகம் 45. ஆவது பஞ்சாதி.] உள்ளது. சிவந்ததாயும் பொன்வண்ணமான கண்களையுடையதாய் மிருக்கின்ற பசுவை விலையாகக்கொடுத்து ஸோமம் வாங்கவேண்டியது என்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில், இரண்டு விசேஷணங்களைக்கூடிய விசேஷ்யமான பசுவாகிற வ்யக்தி மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதில் நோக்கில்லை; பசுவைக்கொண்டுதான் ஸோமம் வாங்கவேண்டுமென்பது ஏற்கனவே கீழ்வாக்கியங்களிலும் இதர விதிவாக்கியங்களிலும் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் இங்கே விசேஷ்யமான அம்ஸத்தில்நோக்கு இன்றியே விசேஷணமான அம்சத்தில் மாத்திரமே நோக்கு என்று கொள்ளவேணும்; இப்படியே சாஸ்திரஜ்ஞர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, ‘சிவப்பு நிறமுடைய பசு’ என்கிறவகையில் இங்கு விதேயமல்ல; சிவப்பு நிறம் என்பதுமாத்திரமே இங்கு விதேயம் என்று கொண்டார்கள்.

மற்றோரிடமுங் காண்பின்;— “தொடவிதொலீஷா க்ரீணாதி” என்பதாக முதப்பட்டுள்ளது; அபிசார கருமத்தில் ருத்விக்குக்கள் சிவந்த தலைப்பாகையுடையவர்களா யிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. தலைப்பாகையோடுகூடி யிருக்கவேண்டுமென்பது ஏற்கனவே வேறு பிரமாணத்தினால் கிடைத்திருப்பதால் சிவப்பு மாத்திரமே இங்கு விதிவிஷயம் என்று கொண்டார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட வழியாகவே இப் பாசரத்திலும் விசேஷ்யம்ஸத்தை, த் தவிர்த்து விசேஷணம்ஸத்தில் மாத்திரமே [அதாவது நிறம் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல்: நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்கிற பாவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அம்ஸங்களில் மாத்திரமே] நோக்காகக் கொள்வது ஆவச்யகமும் பொருத்தமுடையதுமாம்.

நின்றனர் இத்யாதிக்கு நிறம் முதலியவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டாலும் அந்த நிறம் முதலியவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிக மென்பது மூலத்தில் சொல்லிற்றில்லையே பென்னில்; நன்கு சொல்லிற்று: எங்கனேபென்னில்; “நின்றனர் (முதலிய யாவரும்) எம் திடர்” என்று மூலத்திலுள்ளதன்றோ? திடர் என்றது - திடமான பிரமாணமாகிய வேதத்தினால் ஸித்திக்கும் எம்பெருமான் என்றபடி. \*நின்றனர் முதலான யாவரும் எம்பெருமான்’ என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாற் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து ‘எம்பெருமானுக்கு அதீதம்’ என்று சொல்லுமதுவேயாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை;—பிரவ்ருத்திருப்பமான காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிகம் என்பதில் தட்டில்லை; நிவ்ருத்தியும் அவனுடைய

அதிரும் என்று ஏதுக்கு இசையவேண்டும்? ஒரு வியாபாரமும்ற்றிருக்கையாகிற நிவ்ருத்தி ஸ்வயமாகவே யுள்ளதன்றோ? உபா விதி யெறியப்படுங் கல்லானது தன்னடையே கீழே விழாநின்றால் அந்த நிவ்ருத்தியும் பகவத் ஸங்கல்பாதீத மென்று கொள்ளவேணுமோ? என்று. இந்த சங்ககக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த ஸமாதானமாவது;— “ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை ஸக்திமார் சிற்சச்சொல்ல நிர்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத் திக்கும் அவன் வேணுங்காண்” எ றருளிச்செய்தாராம். இதனை விரித்துரைப் போயிங்கு;—

த்ரிசங்கு என்னும் ஸூர்யவம்ஸத்து மன்னவன் தனது குலகுருவாகிய வஸிஷ்டமஹாமுநியை வரவழைத்து ‘இந்த வுடலோடு யான் ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுமாறு அருள்புரியவேணும்’ என்று வேண்ட, வலிட்டன் அங்கனஞ் செல்லுதல் இயலாதென்று மறுத்துக்கூற, த்ரிசங்கு குருபுத்திரர்களைச் சார்த்து வஸிஷ்டர் நிராகரித்ததைச் சொல்லித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் கடிந்துகூற, த்ரிசங்கு ‘என் குருவும் எனது குரு புத்தி ரர்களாகிய நீங்களும் என்கருத்தை முற்றுவிக்க முடியாதென்று நிராகரித்தத னால் என் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவல்ல வேறொருகுருவைத்தேடிக்கொள்ளு கிறேன்’ என்ன, அந்த வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் அரசனை நோக்கி ‘மதுகேடனே! நீ குலகுருவைவிட்டு வேறொரு புரோஹிதரை யடுக்குமாறு நினைத்தாயாதலால் சண்டாளனாகக்கடவாய்’ என்று சபித்துவிட்டுப்போக, த்ரிசங்குராஜன் முன்னைய வடிவம்நிக்குச் சண்டாள வடிவத்துடனே அயோத்தி சேர, நகரத்தவர் சீசு யென்று இகழ்ந்ததனால் நகரத்தைவிட்டுக் காடு சேர்ந்து வஸிஷ்டருக்கு விரோதியான விச்வாமித்ரமுநியை நாடி யடைய, அவரும் ‘இவ் வுடலோடு சுவர்க்கஞ் சேருமாறு வேட்பிப்பேன்’ என்று சொல்லி அந்த யாகத் திற்கு முனிவர்களை வரவழைக்கக்கருத, விச்வாமித்ரனுடைய சிஷ்யர்கள் பல விடங்கட்குஞ் சென்று வேள்விக்கு அந்தணர்களையழைக்க, அந்தணர் யாவரும் வர, ‘தான் யாகஞ் செய்தலே யொழியச் செய்கிக்கும் உரிமை யில்லாதவனான க்ஷத்ரியன் [விச்வாமித்திரன்] சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்கிக்கிறது மிக நன்று; இந்த வேள்வியில் எங்கனம் தேவர்கள் ஹிரிப்பாரம் பெறுவார்கள்? சண்டாளனது அன்னத்தை எங்கனம் புஜிப்பார்கள்?’ என்றறப்போலச் சொல்லி மஹோதயனென்ற முனிவனும் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் யாமாட் டோமென்ன, அதனை அச் சீடர்கள் விச்வாமித்திரனிடம் வந்து சொல்ல, பெருஞ்சினங்கொண்ட அம்முனிவன் ‘மஹாதுபாவர்களின் தேஜோவிசேஷத் தினால் எத்தொழிற்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் உண்டாகாது’ என்ற திபாயத்தை மறந்து என்னை இகழ்ந்ததனால் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் முஷ்டிகொன்னும் சன சாதியராகி உலகத்தில் வெகுநாலம் உழனுமாறு, மஹோதயன் வேடனாகி யுழலுமாறும் சாபங்கொடுத்து விட்டுத் தான் அத்வர்புவாக நின்று யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி ஹிஸிஸைப் பெறுமாறு தேவர்களை மந்திரஞ் சொல்லி வெகுநா மாக அழைத்தும் ஹிரிப்பாகத்தைப் பெறுமாறு தேவர்கள் வரமையால்



முனிவன் பெருஞ்சினங்கொண்டு ஹோமஞ் செய்யும் அகப்பையை உயர்வெடு  
த்து 'பாகம் இருக்கட்டும்; என் தவத்தின் பயனால் இச்சரீரத்துடனே சுவர்க்  
க்கு செல்லுக' என்ன முனிவர் பாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் த்ரி  
சங்கு சுவர்க்குச் சேர. தேவர்களும் இந்திரனும் 'குரு சாபத்தினால் நீசனாயே  
நீ இங்கு இருக்கத் தக்கவனல்லே, தலைமுடி விழுந்திக' என்ன, த்ரிசங்கு  
விழுகையில் கதற, அது கேட்ட சிவவாமித்திரன் 'அங்குக் தானே சில்'  
என்றுச் சொல்லித் தவமகிமையால் அவனை வானத்திலே தான் கண்ட இடத்தில்  
தானே விழுத்தினன் என்பது வரலாறு. இதில், மேலிருந்து கீழே விழுவின்ற  
த்ரிசங்குவுக்கு அந்த விழுச்சிக்கும் ஒரு தடை ஏற்பட்டது பகவத் ஸங்கல்பத்  
தாலன்றோ? ஆகவே பாவருத்தியோடு சிவருத்தியோடு வாசியற எல்லாம்  
பகவத் ஸங்கல்பத்தின் மென்பதில் பொருந்தாமையொன்றுமில்லை யென்க;

என்றும் ஓரியல்வினரெனநினைவரியவர் = எம்பெருமானுடைய படிகள் பல  
புலவாகையாலே எத்தனைதான் ஆராய்ந்தாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்  
தையுடையவனென்று தெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட முடியாதவனெம்பெருமான்.  
'என்று மோரியல்வினரென நினைவரியவர்' என்று சொல்லிவைத்து உடனே  
'என்று மோரியல்வொடுநின்ற' என்றவாத்தது பொருந்துமோ எனின்; கேண்  
மின்; \* என்று மோரியல்வினரென நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட  
இயல்வு என்னைக்கும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கு மென்பதே சுற்றடியின் கருத்தாம்.  
திடர் = 'உறுதி' என்று வடசொல் திடமெனத் திரியும். த்ருடமான  
வேதப்ரமாணத்தினால் ஸித்திப்பவர என்றபடி எம்பெருமான் அப்படி ஸித்தி  
புதுவைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பாமலாபம் என்பது தோன்ற 'எம்  
திடர்' என்கிறார். ... .. (சு)

திடவிகம்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை \*

படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதோறும் \*

உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தேங்கும்பரந்துளன் \*

கடர்மிசைருதியுள் இவையுண்டகரனே. \*

(எ)

திடம்	உறுதியான	அவை அவை	{ அத்தந்த பதார்த்தங்களெல்
விசம்பு	ஆசாசமென்ன	தோறும்	{ லாபந்நிலும்
வரி	அக்கியென்ன	உடல் மிசை	{ சரீரத்தின் சூத்மா வியா
விளி	வாபுவென்ன	உயிர் என	{ பிப்பதுபோல
நீர்	ஜலமென்ன	காந்து	மறைத்து
திடம்	பூர்வியென்ன	எங்கும் பாந்து	{ உள்ளிலும் வெளியிலும்
இவையிசை	{ ஓசிய இவற்றை ஆதாரமா	கடர்மிசை	{ தேகபேலித்த வேதத்தில்
	கக்கொண்டு	ருதியுள் உளன்	{ உன்னவனான எம்பெரு
படர் பொருள்	{ படர்ந்த பதார்த்தங்கள் யா	இவை உண்ட	{ (எம்ஹாரகாலத்தில்) இவ
முழுவதும் ஆய்	{ வும் தானும்படி அவற்று	கரன்	{ ற்றையெல்லாம் தன்
	க்கு உபாதாகமாய் [-அ		{ பக்கலிலேயாகக்கிக் கொ
	வற்றை புண்டாக்கி]		{ ன்றும் தேவனுடன்.

\* \* \* — தீழ்ப்பாசாங்களில் எல்லாப் பொருள்சுட்டும் எம்பெருமானே நியாமகன் என்று [வூயிகாணநிஷெபுரமாகச்] சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸமாகாதிகாணமாகச்] சொல்லியிருப்பதால் அத்வைதாபிப்பாயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ? உண்மையில் அப்படியில்லை. ஸகல சேதநாச்சேதநங்களும் சரீரமாய் எம்பெருமான் [வாகுரூபாயுரூபிக்ஷைத] சரீரியாய் நின்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப்பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசாய். விசிஷ்டாத்வையதக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்றுணர்க.

திடவீகம்பு என்ற தொடர்ச்சி முழுவதுமாய் என்னுமளவும் — பஞ்சபூத மடியாகவுண்டாகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமானே உபாதான காரணம் என்று சொல்லுகிறது. ஆகாசம் அகநி வாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்து பூதங்களின் காரியப்பொருளாக விரிவின்ற தேவமநுஷ்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி என்றபடி. முதலிலுள்ள திடம் என்னும் அடைமொழி ஆகாசமொன்றில் மாத்திரம் அந்விப்பதாகவுமாம்; மேலுள்ள நில மீறான பூதங்களிலும் அந்விப்பதாகவுமாம். காரியங்கள் அழிந்துபோனாலும் காரணங்களான பூதங்கள் சிறிது காலமளவும் அழியாதிருத்தல்பற்றித் திடமென்று பூதங்களை விசேஷிப்பதாகக் கொள்க. இது ஆகாசத்திற்கு மாத்திரம் விசேடணமென்று கொள்ளில், \* தவூராவாணதவூராதூத குகாஸவூர லூஉது என்கிற உபநிஷத்தின்படியே ஆகாசமானது மற்றுள்ள பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாகி அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக் கடவதாகையாலே திடமென்றதென்க. அன்றியும், லோகாயதிகள் முதலான சிலர் 'ஆகாசந்தவிர நான்கே பூதங்கள்' என்று கொள்ளுகிறபடியால் அக் கொள்கையைக்கண்டித்து ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகிறபடியுமாம்.

முழுவதுமாகி என்னுதே ஆய் என்றது — • வஹுவூரம் ப்ராஜா யேய என்கிற உபநிஷத்தின் சாபையை அடியொற்றி யென்ப.

அவையவைதோறும் உடனீயிசை உயிரேனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன் — உண்டான ஒவ்வொரு பொருளிலும் சரீரத்தில் ஆத்மா உறையுமாபோலே மறைந்திருந்து எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வியாபித்திருக்கு மெம்பெருமான். [உடனீயிசை உயிரேன] நம்முடைய சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாசனாய் நியாமகனாய் சேஷியாபிப்பதுபோல அந்த சரீராத்மாக்களுக்கு எம்பெருமான்தான் தாசனாய் நியாமகனாய் சேஷியாபிக்குமென்றபடி. கார்த்து என்றது ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் என்றபடி. எங்கும் பரந்து என்றது உள்ளும் புறமும் வியாபித்து என்றபடி.

ஆழ்வார் தாம் இப்படி நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிற விஷயத்திற்கு மூல பரமானம் வேதமே யென்று காட்டுகிறார் உள்ள கடா மீது கருதியுள் என்று.

புருஷி என்னும் வடசொல் கருதி யெனத் திரிந்தது. கடர்யிசு என்று விசேஷணமிட்டதனால், வேதம் அபௌருஷேயமாயும் நித்யமாயும் நிர்த்தோஷமாயுமுள்ளதென்கிற கிறப்பு தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். இத்தகைய கிறப்பை இங்குச் சிறிது விவரிப்போம்.

ப்ரத்யக்ஷம் அதுமாகம் சப்தம் என ப்ரமாணங்கள் மூன்று. அவற்றுள் சப்தம் இரண்டுவிதம் - லௌகிக சப்தமென்றும் வைதிக சப்தமென்றும். லௌகிக சப்தமென்றால் புதிதுபுதிதாய் அம்மதாதிகளால் சொல்லப்படும் சப்தம், வைதிக சப்தங்களை வேதமெனப்படும். வேதமாவது - எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாய் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டு உச்சரிக்கப்படும் சப்தங்களின் கூட்டம், இவ் வேதமானது ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஈசுவரனால் காண்புகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அவனால் தனது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இது ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அதுமாகத்தாலும் அறிய முடியாத பொருள்களை அறிவிப்பதனால் வேதம் என்று காரணப்பெயர் பெற்றது. இது எட்டில் எழுதப்படாமல் ச்ரவண பரம்பரையாகவே அதிகரிக்கப்பட்டு வருவதால் ச்ருதி என்னும் பெயர்பெற்றது.

இது அபௌருஷேய மெனப்படும். அபௌருஷேயமென்றால் புருஷனால் செய்யப்படாததென்று பொருள். கண்டம், தாலு, பஸ், உததி முதலிய முகத்திலுள்ள உறுப்புகளினின்று வெளிவராதும் ஒலியே சப்தமாதலால் அப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமே (வெடிகைகவினால் ஒவ்வொரு சப்தமும் புருஷனால் செய்யப்பட்டுத்தான் வெளிவரின்றனவால் வேதமாகிற சப்தராகிகளும் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்டுப் பெளருஷேயமாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்; அபௌருஷேயமென்று எங்களை சொல்லலாம்? என்றொரு சங்கை உதிக்கலாம். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுமுன் பெளருஷேயமும் அபௌருஷேயமுமான இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களை யெடுத்துக்கொண்டு விமர்சிப்போம்; காளிதாஸரால் இயற்றப்பட்ட \* வாழையூலிவ வலவ்யூதூள் - வாகர்த்தாலிவ ஸம்ப்ருக்தேள. என்கிற ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதுபோல் யஜுர்வேதத்திலுள்ள \* ஐஷெதூஜெயூதூ \* என்கிற ஒரு மந்திரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவ்விசாண்டுக்குமுள்ள வாகி என்ன வென்பதை ஆராய்வோம். \* வாகர்த்தாலிவ \* என்கிற ச்லோகத்தில் வாக் அர்த்தேள இவ ஸம்ப்ருக்தேள என்கிற பதங்கள் வரிசையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப் பதங்கள் காளிதாஸரால் புதிதாக உண்டாக்கப்பட்டவைகளல்ல என்பது அனைவருமறிந்ததே. ஆனால் காளிதாஸர் செய்ததென்ன? தான் வெளிப்படுத்த உத்தேசித்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டியபடி பதங்களை முன்பின்னாகச் சேர்த்துப் பிணைத்ததே காளிதாஸர்செய்த காரியம். இதைக்கொண்டே நாம் சருவமச காரியம் காளிதாஸர் இயற்றியது, மற்றொன்று மற்றொருவர் இயற்றியது என்கிறோம்.



இதுபோல் \* ஐவெஷதெஜாஜெ-ஹ்வா \* என்கிற மந்திரத்திலுள்ள இஷைத்வா ஊர்ஜைத்வா என்கிற பதங்களை இப்பொழுது காணப்படும் வரிசைக்கிரமமாகச் சேர்த்தது யார்? அப்படி சேர்த்துப் பிணைத்தவர் யாராவது இருப்பாரோ யானால் அவரோ வேதங்களைச் செய்தவர் எனத்தரும்; ஆனால் அப்படிப்பட்டவர் ஒருவருமில்லையெனச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது: ஏனென்றால், வேதத்தைச் செய்தவர் யாரோனுமிருப்பாரேயானால், பாரதம் ராமாயணம் முதலிய கார்த்தவிகளைச் செய்த விபாகஸர் வால்மீகி முதலியவர்களின் பெயர்களைப் பரம்பரையாக நாம் எப்படிச் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே வேதகர்த்தாவின் பெயரையும் சொல்லிவந்திருக்கவேணும்: வேதகர்த்தாவின் பெயரை நாம் நம் முன்னோர்களின் எந்த நூலிலும் காண்கின்றிலோம்; கண்ணபரம்பரையாகவும் கேள்விப்படுகின்றிலோம். ஸாதாரணமான சிறு சிறு நூல்களின் கர்த்தாக்களினது பெயர்களை நாம் பரம்பரையாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும்போது மிகவும் பெரிய முக்கியமான வேதத்தின் கர்த்தாவின் பெயரை நாம் கேட்கவும் பெரும விருப்பதால் உண்மையில் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனவே நிச்சயிக்கக்கூடியது. இதுவே காளிதாஸருடைய நூலுக்கும் வேதத்திற்கு முண்டானவாசி. காளிதாஸர் \* வாகர்த்தாவில ஸம்புக்குத்தேள \* என்று தியாகவுள்ள ச்லோகங்களிலுள்ள பதங்களை வரிசைக்கிரமமாக அமைத்து முதல் முதலாகச் சொன்னார்: பிறகு அதையொட்டி அதேவரிசைக்கிரமத்தில் பின்னுள்ளோரும் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆனாலும் முதலில் பதங்களின் வரிசைக்கிரமத்தை யமைத்தவர் காளிதாஸராகையால் அவரே ரகுவம்ச காவியத்திற்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறார். வேதத்தை நாமெல்லோரும் ஒதுகின்றோமானாலும் காளிதாஸர்போல் வேதத்திலுள்ள பதங்களின் வரிசைக்கிரமத்தை அமைத்தவர் ஒருவருமில்லை யானாகையால் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனக்கொள்ளத் தட்டில்லை.

வேதம் நித்யம்;—நித்ய வஸ்துக்கள் இரண்டுவிதம்; ஸ்வரூப நித்யமென்றும் ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எந்த வஸ்துக்கள் முக்காலங்களிலும் ஒரே தன்மையையுடையனவாய்க்கொண்டு எப்பொழுதும் அழிவில்லாம விருக்கின்றனவோ அவை ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். மூலப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவும் ஸ்வரூப நித்யமாம். இம் மூவகைப் பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையையுடைத்தாய் என்று மழியாமலிருக்கின்றது. எம் பெருமான் எந்த அவதாரமெடுத்தாலும் அவனது ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. ஜீவாத்மாக்கள் கர்மாதுருணமாகப் பல சரீரங்களெடுத்தாலும் ஸ்வரூபத்தில் எவ்வகைத்தான மாறுதலும் முண்டாவதில்லை. மாறுதலாவது விகாரம்; இஃது இரண்டுவிதம் — ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியதும் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றியதும். ஈசுவரனுக்கு இவ்விரண்டுவித விகாரங்களும்கிடையா. ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப விகாரமில்லை பெணினும் ஸ்வபாவ விகாரம் மாத்திரமுண்டு. பக்தன் என்றும் முமுகன் என்றும் முக்தன் என்றும் இங்ஙனே ஸ்வபாவம் மாறுகின்றதன்றோ. மூலப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் எப்போதும் விகாரஸ்பதமாகவே யிருந்தாலும் அது என்றும்மழியாத நித்யவஸ்துவென்று ச்ருதி

ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மூலப் பாக்குதியும் ஸ்வரூப நித்யமே யாம். ஆகவே இம் மூலனைப்பட்ட பொருள்களும் ஸ்வரூப நித்யங்களாம். இனி, பாண துணி முதலிய பொருள்கள் ப்ரவாஹநித்யங்க ளெனப்படும். இவை அழியாப் பொருளல்லவென்பது உண்மையே; ஆனாலும் ஒரு பாண உடைந்துபோய்விட்டாலும் அதுபோன்ற பல பாணிகள் உலகத்தில் இடைவிடாது இருந்துகொண்டே யிருக்கும். எக்காலத்திலும் பாணயில்லை யென்பது கிடையாது. துணியும் அப்படியே. அழியும் பொருள்களென்று நாம் கான்கிற எப்பொருளுமிப்படியே. ஆகவே எச்சாதிப் பொருள்களுள் ஒன்று நசித்தாலும் மற்றொன்று இருந்துகொண்டே யிருக்குமோ, உலகமுள்ள எக்காலத்திலும் அச்சாதிப்பொருள் இல்லை யென்பது கிடையாதோ அச்சாதிப் பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களென்றதாகும். வேதமும் இந்த ப்ரவாஹ நித்ய கோடியில் சேர்ந்ததாம். அநந்தகோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களுள் ஏதாவ தொன்றில் எந்த மூலையிலாவது ஒருவன் வேதமோகிக்கொண்டுதானிருக்கிறான்; வேதவொளி யில்லாத காலமே கிடையாது. எல்லோரும் ஒரே மாதிரியில் தான் வேதத்தை ஒதுகிறார்கள். ஆகவே வேதம் ப்ரவாஹநித்யம்.

வேதம் நிர்த்தோஷம் = வேதம் என்பது சப்தம் என்று முன்பு கூறினோம். சப்தத்திற்கு தோஷமாவதென்ன? பிசகான பொருளைத் தெரிவிப்பதே சப்தத் திற்கு தோஷமாம். தனிப்பட்ட ஒருபதம் பிசகான பொருளைத் தெரிவிக்கமா ட்டாது. பல பதங்கள் சேர்ந்த வாக்மியம் தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும். 'இது வெள்ளி' என்ற இவ்விரண்டு பதங்கள் தனித்தனியாக எவ்விதமான தப்புப்பொருளையும் தெரிவியாது. ஆனால் இவ்விரண்டு பதங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து நயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி 'இது வெள்ளி' என்று பிரயோகிக்கப் பட்டால் வெள்ளியல்லாததை வெள்ளியென்று போதிப்பதால் இவ்வாக்மியம் தோஷமுடையதென்று கொள்ளப்படும். இவ் வாக்மியம் இப்படி தப்பான அர்த்தத்தைப் போதிக்கக் காரணமென்ன? இரண்டு பதங்களுள்ள இவ்வாக்மியத் தில் என்ன தோஷமிருக்கிறது? இப் பதங்கள் தனித்தனியாகப் பிரயோகிக் கப்பட்டபோது எப்படி யிருந்தனவோ அப்படியே தானே கூட்டிச் சொன்ன போதும் இருக்கின்றன: சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் காணமுடியாது. ஆனபின்னடி இவ் வாக்மியம் தப்பான பொருளைப் போதிப்பதென்? எனில்; இதைப் பிரயோகித்த புருஷன் இப் பதங்களைச் சரியாக உபயோகியா மல் தப்பாக உபயோகித்ததே இப் பதங்கள் தப்பான பொருளைக் காட்டுதற் குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரவிப்னை என்று சில தோஷங்கள் மனிதர்கட்கு உண்டு. ப்ரமம் இரண்டிவிதம் — ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாகத் தெரிந்துகொள்வது ஒன்று. ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளும்போது அதன் ஸ்வபாவமான குணங்களை மாறாடி வேறு குணங்களோடு கூடினதாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முதலாவதற்கு விபரீத ஐஞாநமென்றும் இரண்டாவதற்கு அந்யதாஐஞாநமென்றும் பெயர். முத்துச்சிப்பியைப் பார்த்து

வெள்ளியென்று பிரமிப்பது விபரீதஜ்ஞாகம். வெண்ணிறமுள்ளதான சங்கைப் பார்த்து மஞ்சள் நிறமுள்ளதாகப் பிரமிப்பது அந்யதாஜ்ஞாகம். இவ்விதம் வகையான ப்ரமமும் மதுஷ்யனுடைய தோஷமாகும். மனிதன் வஸ்துவ உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாமற்போனாகியே பிரமிக்கையாம். இனி ப்ரமாத்மாவது பிசுபிப்போதல். விப்ரலிபிஸையாவது — பிறரை வஞ்சிக்கவேணுமென்றே விருப்பம். மனிதனிடத்துள்ள இப்படிப்பட்ட தோஷங்களானவை அவனால் பிரயோகிக்கப்படுகிற சப்தங்களை தோஷமுடையனவாகச் செய்கின்றன. ஒருவன் கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று ப்ரமிக்குறான். அவன் அப்பால் இருந்துகொண்டு 'அதோ பாம்பு' என்று கயிற்றைக் காண்பிக்கின்றான். இங்கு அவனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் இல்லை யென்பது உண்மையேயானாலும் அந்த சப்தத்தினால் பிறர்க்கு உண்டாகும் ஞானம் யதார்த்தமன்றாதலால் அந்த சப்தம் தோஷமுடையதாகக் கொள்ளப்பட்டு அப்ரமாணமாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கு மனிதனுடைய ப்ரமமே சப்தம் அப்ரமாணமாவதற்குக் காரணமாயிற்று. ஒருவன் கயிற்றைக் கயிறென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும் அவரைத்தினால் வாய்தவறிப் பாம்பு என்று பிசுபாகச் சொன்னால் அவனுடைய அச் சொல்லும் தப்பான பொருளைக் காட்டுகிறது; அதற்குக் காரணம் அப் புருஷனுடைய ப்ரமாதமேயாம். மற்றுமொருவன் கயிற்றைக் கயிறென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும் விளையாட்டுக்கேசு கெட்ட எண்ணத்தினாலே மற்றொருவனை அச்சமுறுத்த விரும்பி 'அதோ பாம்பு' என்கிறான். இங்கும் சப்தமானது தப்பான பொருளைத் தருகின்றது. அதற்குக் காரணம் அந்த மனிதனுடைய விப்ரலிபிஸையாம். ஆகவே மனிதனுடைய ப்ரமம் ப்ரமாதம் விப்ரலிபிஸை என்கிற தோஷங்களை சப்தம் அப்ரமாணமாவதற்குக் காரணமே யொழிய சப்தத்தில் இயற்கையான தோஷமில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் புருஷனுடைய தோஷங்களால் அப்ரமாணமாகும் சப்தங்கள் வையென்றால், அந்தப்புருஷன் ஒரு அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காகப் பல பதங்களை வேண்டியபடி சேர்த்து வாக்குவதாகப் பிரயோகிக்கும் சப்தங்களேயாம். வேதமென்கிற சப்தாசியானது எந்தப் புருஷனாலும் தன் இஷ்டப்படி முன் பின்னாகப் பிணைக்கப்பட்டவையல்லவென்றும் நித்யமென்றும் முன்னே சொன்னோமாதலால் புருஷனுடைய தோஷங்களால் துஷ்டமாகக் கூடிய நினைமை வேதங்களுக்கு இல்லையென விளங்கிற்றுகிறது. ஆகையால் வேதம் நிர்ந்தோஷம் என்னத் தட்டில்லை.

ஈசுவரன் வேதகர்த்தாவல்லவா? — ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஈசுவரன் நான்முதலாக்ரு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்ரு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே; ஆகையால் ஈசுவரனால்தான் வேதம் முதலில் செய்யப்பட்டிருக்கவேணுமென்று ஏற்படுகிறதே; ஆனபின்பு வேதம் அபெனாருஷேயம் என்பது எங்கு? எனக் கேள்விபிறக்கலாம். உண்மையென்னவெனில், வேதத்திற்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லோ அப்படியே ஈசுவரனுப் கர்த்தாவல்லன்; உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக



அநாதிகாலமாக நடந்து வருகின்றது ஒவ்வொரு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈசுவரன் நான்முதனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்கிறான். ஆனால், முன் கல்பத்தில் வேதம் எவ்விதமான ஆதாய்விப்போடு இருந்ததோ, அவ்விதமாகவே மறு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தை உபதேசிக்கிறான். எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை. அநாதிகாலமாக இங்ஙனமே செய்துவருகிறான். இவ்வளவுதான் ஈசுவரன் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை நிரூபிப்பதில்லை. எவ்வித மாறுபாடும் செய்வதில்லை. ஆகையால் ஈசுவரனும் வேத கர்த்தாவல்லன்.

வேதம் அவிச்சிந்நபரம்பரா ப்ராப்தம் = ஸ்மிருதி இதிலுள்ள புராணம் என மற்றும் பலவிதமான க்ரந்தங்களும் உள்ளன. ஆனால், வேதம் எப்படி அநாதிகாலமாய் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் அத்யயகம் செய்யப்பட்டு வருகிறதோ அப்படி மற்ற க்ரந்தங்கள் அத்யயகம் செய்யப்பட்டு வரவில்லை; ப்ராஹ்மணன் ஸூத்ரியன் வைச்யன் என்ற மூன்று வருணத்தவர்களும் தவறாமல் வேதமோதியே தீரவேண்டுமென்றும் ஆசார்யமுதத்தாலேயே வேதம் அதிகரிக்கப்படவேண்டுமென்றும் நியமங்களை ஏற்படுத்தி, இந்த விதிகளை மீறினால் தீராய்ச்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதனாலே புத்திக்கு எட்டாத காலம் முதல் ஒரேமாதிரியாக வேதம் ஓதப்பட்டு வருவதோடு எவ்விதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் இடமின்றியு மிராகின்றது. இப்படி வேதம் அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய் நிரத்தோஷமாய் அவிச்சிந்ந பரம்பராப்ராப்தமா யிருப்பதனாலே ஆசார்யர்களான நமக்குப் பரமப்ரமாணமாயுள்ளது. இப்படிப்பட்ட அதிசயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் சுடர்மிசு சுருதி என்று அருளிச்செய்தருளினான்.

சுருதியுள் என்ற இவ்விடத்தில் சுருதி என்னுஞ்சொல் பரல்பகா அஹிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்படத் தட்டில்லை. எல்லையிலாத வேதங்களுள்ளும் என்றவாறு. கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தின் ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு பகுதியான காடகம் என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரசந்தத்தில் பதினொராவது அதுவாகத்தில் \* “சு.கணோவெவெஷா” என்கிற வாக்யமுள்ளது. அவ்விடத்தில், வேதங்கள் அனலற்றவை என்பதைப்பற்றி ஓர் உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டுள்ளது. முன்பொருகால் பரத்வாஜசென்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஒதி முடிக்கவேண்டுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக இந்திரனை பாஸித்து அவனை ப்ராஸந்தனாக்கி அவனது ப்ராஸந்தத்தினால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸுக்கு நூறுண்டுகிழுக்காடு முந்துற்றாண்டு கொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளில் தருகுலவாஸஞ்செய்து வேதமோதிவந்தார். முந்தாறுண்டு முடிந்து ஜீர்ணசரீராய்க் கிழத்தனமடைந்து ஆஸந்தகாபக்காய்ப் படுத்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி, ‘ஓ முனிவரே! நீண்டும் ஓர் நூறுண்டு கொண்ட ஆயுஸ்ஸை உமக்கு நான் தருவேனாகில் அந்த வாழ்நாளை நீர் எவ்விதமாகக் கழிக்கக் கருதுகின்றீர்? அந்த ஆயுளில் நீர் ஸாதிக்க விரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது? என்று கேட்ட, அதற்கு அம்முனிவர் ‘வேத நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? அந்த

ஆயுஸ்ஸிலும் வேதமே ஒதக்கடவேன்' என்று விடையளிக்க, அதைக்கேட்ட இத்திரன் 'ஓ! இவர் ஸகல வேதங்களையும் ஒதிவிடவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறார்போலும்' என நினைத்து அது ஒருநாளும் முடிபாதகாரியமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தனது யோக ஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி, இதற்குமுன் அம் முனிவர் கண்டறியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவர்க்குக்காட்டி, பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையில்லின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களை யெடுத்துக்காட்டி 'ஓ பாத்வாஜோ! இம் மூன்று மலைகளும் வேதங்களே, இதில் ஒவ்வொருதுகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையேகிடையாது' என்று இத்திரன்கூற, அதுகேட்ட முனிவர் 'இப்படியாகில் இன்றுவரை நாம் ஒதியுள்ள வேதம் எவ்வளவாயிருக்கும்' என்று சிந்தித்தமையை அறிந்த இத்திரன் 'முனிவரே! இம்மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேத ராசியைத் தான் நீர் இதுவரை மூன்றுநாளுக்கொகக் குருகுலவாஸஞ்செய்து ஒதினீர்; இதோ மலைமலையாகக்கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஒதப்படவில்லை; ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் ஒதி முடிப்பதென்பது ஒருநாளும் மாளாத காரியமென்று கொள்வீர் என்றான் — என்பதாம்.

அப்படிப்பட்ட வேதங்களிலிருந்து நாம் நேசே ஒரு பொருளும் நிஷ்கர்ஷித்து உணர்வல்லமையற்றிராநின்றோ மாதலால் \* அயர்வறுமமமார்களதிபதியால் \* மயர்வறுமதிஸைமருளப்பெற்று ஸர்வஜ்ஞான ஆழ்வார் "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபேரலே நூற்கடற் சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாரே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்று ஆசார்பஹ்ருதபத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஸர்வாதிகாரி போக்யமாக அந்த வேதார்த்தங்களுையே நமக்கு உபகரித்தருளுகிறாரென்பது இப்பாகைத்தினீற்றடியால் விளங்கும்.

இவையுண்ட சுரன்மேழப் பாகைக்களில் ஐகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் எம்பெருமானுடைய அதிசுமென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாசமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய செயலே யென்கிறது இதனால். பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் ஸகலலோகங்களையும் தனது திருவபிற்றிலே வைத்தடக்கி ஆலந்தனியிலே பள்ளி கொள்வதாக நூற்கொள்கை.

ஸுரன் என்னும் வடசொல் சுரனென்று கிடக்கிறது. தேவன் என்றபடி. (எ)

சுரரறிவருநிலை வீண்முதல்முழுவதும் \*  
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் \*  
புரமொருமூன்றோர்த்து அமரர்க்குமறிவியந்து \*  
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே. \*

(அ)

கார் அறிவு அரு நிலை	{ (பிரமன்முதலிய)தேவர்க ளுக்கும் அறிய வொண் றாத நிலைமையையுடை த்தான	வீண் முதல் முழுவதும் வரன் முதல் ஆய்	{ மூலப்பாக்குதி முதலாகவுள் எ ஸகலவன்ருக்களுக்கும் பிறந்த காரண பூதனாய் [அவற்றை யெல்லாம் படைத்தவனாயும்]
------------------------	---	--	--

அவை முழுது உண்ட	{ அவற்றையெல்லாம் (பிரணயகாலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து லோக்கு பவனுபமுன்ன	உலகு அழித்து அயன் என அமார்க்கு அறிவுஇயத்து அவரு அமைத்து உளன்	{ உலகங்களை அழித்தல்செய்தும் கான்முகக்கடவுள் என்னும் படியாக நின்று தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக்கொடுத்தும் உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும் அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாயிருக்குமவன்.
பாபான்	பாமபுருஷன்		
அரன் என	{ ருத்ரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் தரித்தவனாக		
ஒரு மூன்று புரம்எரித்து	{ இணையில்லாத திரிபுரங்களைத் தரித்தும்		

\* \* \* — வேதாந்தங்களில் வித்திப்பவனும் எம்பெருமானேயென்றும் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவனும் அவனேயென்றும் உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனும் அவனேயென்றும் சீழ்ப்பாசகங்களில் அருளிச்செய்த ஆழ்வாசானேசக்கிச் சிலர் 'இப்படி எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருவன் தலையிலேயே ஏற்றிச் சொல்லிவிடலாமோ? பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரியபெரிய காரியங்களை நடத்திப்போருவதாகப் ப்ரமாணங்களில் விளங்காநின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய அருந்தொழிலை நடத்தினனென்றும் ஸகலலோகத்தின் ஸம்ஹாரத்தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கின்றானென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதாரம் பண்ணினானென்றும் லோகஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறு எனன்றும் பிரமாணங்களால் நன்கு விளங்கும்போது எல்லாப்பெருமைகளையும் விஷ்ணுவாகிற ஒரு வ்யக்தியின்மேலேயே ஏறிட்டுச்சொன்னால் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறதாக ஆகுமே' என்று கூற, அவர்களுக்குத் தெளிவுபிறக்குமாறு அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

முன்னடிகளில் ஸ்ருஷ்டையையும் ஸம்ஹாரத்தையும் பேசியிருப்பதன் கருத்து—இந்த இரண்டு தொழில்களையும் பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அஸாதாரணமாகச் சிலர் நினைப்பதனால் அந்த நினைவைக்குலைப்பதற்குத் தம்முடைய வித்தாரந்தத்தை ஸ்தாபித்துச்சொல்லுகிறபடி. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்னும் மூன்று காரியங்களில் ரக்ஷணமாகிற ஸ்திதிஎன்னும் காரியம்மாதிராம் எம்பெருமானுடையது, மற்ற இரண்டு காரியமும் ப்ரஹ்மநுந்ரர்களினுடையது என்று பலர் நினைத்திருப்பார்கள்; அன்னவர்களுடைய நினைவின்படி ரக்ஷணத்தொழில் எம்பெருமானுடையதே என்பதில் விவாத மொன்றுமில்லாமையால் பிரதிபக்ஷிகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மீண்டும் நாம் எடுத்து ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் விவாதாஸ்பதமான மற்ற இரண்டு காரியங்களைப்பற்றியே இங்கு உண்மையைப் பேசவேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம் பற்றிய ஆழ்வார் அவ்விரண்டையுமே இப்பாட்டில் பிரஸ்தாவித்து உண்மையுணர்த்துகின்றொன்று உணர்க.

காரநிவருநிலைவிண்முதல் முழுவதும் வான்முதலாய் = நமது வித்தாரந்தத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்றே. இவையே நத்வத்ரயம் எனப்படும். எல்லா ஜகத்தினுடையவும் நிறப்புக்குக் காரணம்



பாப்ராஹ்மமென்னும் ஈசுவரனே. பாப்ராஹ்மமே ஐகத்தின் உபாதாகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஸஹகாரிகாரணமுமாகும். உலகில் ஒவ்வொரு காரியப் பொருளுக்கும் உபாதாகாரணம் நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரிகாரணம் என மூன்று காரணங்களுண்டு; மண்ணினாலாகிய ஒரு பாளைக்கு மண் உபாதான காரணம்; குயவன் நிமித்தகாரணம்; சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியன ஸஹகாரிகாரணங்கள். அஸத்தான [அதாவது - எந்த ஆகாரத்தாலுமில்லாத] வஸ்துவின் உத்பத்தி யென்பது நமது தர்சனத்தில் கிடையாது. ஒருவிதமான அவஸ்தை யோடு கூடின ஒரு வஸ்துவுக்கு இன்னொரு அவஸ்தை ஏற்படுவதே உத்பத்தி யாம். அந்த நிலைமையைவிட்டு மற்றொரு நிலைமையை அடைவதே அந்த வஸ்துவுக்கு நாசமாம். மண் என்கிற ஒரு வஸ்துவானது முதலில் பிண்டத்வாவஸ்தை [உருண்டை வடிவமான நிலைமை]யில் இருந்தது. அப்போது அந்த மண்ணு னது பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. அந்த மண்ணே பெரிய வயிறும் கழுத்தும் வாயுமுடையதாய் வேறுநிலைமையில் மாறவே, பாளை, குடம் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பட்டது. பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப் பட்டபோது இருந்த மண்ணே பாளை என்ற பெயரால் வழங்கப்படும்போதும் உளதேயன்றி வேறு வஸ்து புதிதாக யாதொன்றும் உண்டாகவில்லை. பாளை என வழங்கப்பட்ட அந்த மண்ணே உடைந்துபோய்ப் பொடியாய் சூர்ணம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த நிலைமையிலும் பாளையென வழங் கப்பட்ட மண்ணேதான் உள்ளது. நிலைமை மாத்திரம் மாறுபடுகின்றது. இந்த நிதர்சனத்தால் தெரிந்துகொள்வதென்ன? ஒரே மண்ணானது பல நிலைமைகளை அடைவதைக் கண்டுகொள்ளுகிறோம். பாளையின் உத்பத்தியாவது பிண்ட ரூபமாயிருந்த மண்ணுக்கு வேறொரு நிலைமை விளைவதேயாம். எனவே, அந்த நிலைமையே உத்பத்தியென்று ஏற்பட்டது. பாளைக்கு நாசமாவது பொடியாய்ப் போவதேயாம். இதுபோலவே மற்றெல்லாக் காரியப் பொருள்களிலும் காண்க.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பிரளயதசையிலும் சித்தும் அசித்தும் உண்டு. அஸத் தான பொருளுக்கு உத்பத்தி கிடையாதென்கிற கொள்கையின்படி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும் சித்தும் அசித்தும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் இருந்திருக்க வேண்டியவைகளே. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு இவை எத்தன்மையன வாய்க் காணப்படுகின்றனவே? அத்தன்மையனவாய் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இருப் பது கிடையாது. அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும் ஸ்தூலமான ரூபங்களும் நாமங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இவற்றுக்கில்லை, ஸுக்ஷ்மமான உருவமும் பொதுவான ஒரே நாமமுந்தான் அத்தசையில் இவற்றுக்குண்டு. இதுவே காரண தசையாம். ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு உள்ள ப்ருதி அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் முதலிய நாமங்களும் அத்தத்துவங்களுக்குள்ள ஸ்தூலமான ரூபங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பிரக்ருதிக்கு இல்லை. அதிஸுக்ஷ்மமான உரு வமேயுண்டு. 'பிரக்ருதி' என்கிற ஒரே பெயர்தான் வழங்கப்படக்கூடியதாகும். அதுபோலவே ஜ்வாத்மாக்களும் அக்காலத்தில் சரீர இந்திரியங்களின்றி ஞான விகாமைற்று ஸுக்ஷ்மதசையில் இருக்கிறார்கள்; ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு சரீர இந்

திரியங்கள் பெற்று அவற்றின் மூலமாக ஞானவிகாஸமும் சக்தியுமுடைவர்கள் எனினார்கள். ஆகவே பிரக்ருதிக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்தூலமான ரூபங்களை அடைவதாகிற ஸ்தூலதசையே உத்பத்தியாகும். அத் தசைக்கு மாறுபட்ட ஸூக்ஷ்மதசையை அடைவதே நாசமாகும். ஆக இப்படிப்பட்ட உத்பத்தி விராசங்கள் பசுவத்ஸங்கல்பத்தினாலேயே நடைபெற்று வருகின்றமை யால் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் பசுவானே காரணமென்னக் குறையில்லை.

ஜடப்பொருளான பிரக்ருதிக்குத் 'தமஸ்ஸு' என்றும் 'அவித்யை' என்றும் 'மாயை' என்றும் பெயர் வழங்குவருகின்றன. மஹா ப்ரளயதசையில் இந்தப் பிரக்ருதியானது ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்து காமரூபவிபாகத்திற்கு அகர்ஹமாய் அகித்தென்றுகூட அறியக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கும். அப்பொழுது அதற்கு அவிபக்த தமஸ்ஸென்று பெயர். பிரக்ருதியின் இயற்கைக் குணங்களான ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் இத்தசையில் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒரே அளவுள்ளனவாயிருக்கும். ஆகையால் இத்தசையை "குணத்ரயஸாம்யாவஸ்தை" என்பர். குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும்வரை பிரக்ருதி எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையாது. அசேதமாயகையால் சேதநான ஈச்வரனுடைய ப்ரோக்ஷணயின்றியும் எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையமுடியாது. ஆகையால் மஹா ப்ரளயகாலத்தில் மூலப் பிரக்ருதியானது பரிணாமத்திற்கு உர்முகமல்லாமல் ஸ்திரமாயிருக்கும்.

ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தபோது பிரக்ருதியானது ஈச்வரனுடைய ப்ரோக்ஷண யால் அவனிடத்திலிருந்து பிரிந்து காமரூப விபாகர்ஹமாய் பரிணாமோர்முகமாய் அகித்தென்று அறியக்கூடியதான நிலைமையை அடைகின்றது. அத்தசையில் அதற்கு விபக்ததமஸ் என்றபெயர். அதாவது பிரிந்து தனிப்பட்டு நிற்கும் தமஸ்ஸு என்றதாகும். இந்த நிலைமையை ஓர் அவஸ்தையென்று சொன்னாலும் பிரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுபாடும் விளைவதில்லை. ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்திருந்து தனிப்படக் காணமுடியாதிருந்த நிலைமையோய், அவனின்றும் பிரிந்து தனிப்பட்டு அகித்தென்று காணக்கூடியநிலைமை மாத்திரம் உண்டாகின்றது.

இந்நிலைமைகளை த்ருஷ்டார்த்தமிட்டுக் காட்டவேணுமானால், அவிபக்த தமஸ்ஸை நீரில்கரைத்த உப்புக்கும் விபக்ததமஸ்ஸை னாலர்யகார்த்தக்கல்லிலுள்ள நெருப்புக்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். அவிபக்த தமஸ்ஸை உழுதுபண்படுத்திய பூமியிலிட்ட விதைக்கொப்பாகவும் விபக்த தமஸ்ஸை மண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்டுநிற்கும் விதைக் கொப்பாகவும் சொல்வதுண்டு. ஈச்வரப்ரோக்ஷண யால் ஸ்ருஷ்டிக்கு உர்முகமாய் அகித்தென்றநியக்கூடிய நிலைமையில் நின்ற விபக்த தமஸ்ஸெனப்படும் பிரக்ருதியானது அதன்பின்பு அக்ஷரமெனப்படுகிற அவஸ்தையை அடைகின்றது. இதை, உழுது பண்படுத்திய பூமியிலிடப்பட்டு ஜலம் கட்ட நன்றாய் நனைந்து மிருதுவான விதைக்கொப்பாகச் சொல்வர். இத்தசையிலும் குணங்கள் எவவுமையத்தை யடைகிறதில்லை. இந்த நிலைமைக்கு



அக்ஷரமென்று பெயரிட்டதற்குக் காரணமென்னவெனில், அக்ஷரங்களான ஜீவ ராசிகள் பிரக்ருதிக்குள் அடங்கியிருக்கும்படி காணக்கூடியதாயிருக்கையாலே.

விபக்த தமஸ், அவிபக்த தமஸ் என்கிற அவஸ்தைகளிலும் ஜீவராசிகள் பிரக்ருதியில் அடங்கியிருந்தாலும் அப்பொழுது தனிப்படக் காணமுடியாம லிருக்கும். அக்ஷராவஸ்தையில் தனித்தனி காணக்கூடியதாயிருக்கும். ஒரு புஷ்பம் முதலில் அரும்பென்று சொல்லப்பட்டு, பிறகு மொக்கென்று சொல்லப் பட்டு, பின்னர் பூவென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு தமஸ்ஸை அரும்பின் ஸ்தானத்திலும் அக்ஷரத்தை மொக்கின் ஸ்தானத்திலும் வைக்கலாம். அரும்பு, மொக்கு, பூ என்னுமிவை தனித்தனியான பொருள்களல்ல. எல்லாம் ஒன்றே. அதுபோலவே இங்கும். தமஸ் அக்ஷரம் இவைகளும் தனித்தனி வஸ்துவல்ல, ஒன்றேயாம்; நிலைமை மாத்திரம் சிறிது மாறுபடுகின்றது.

அக்ஷரமென்கிற நிலைமை மாறி இன்னும் சிறிது விகாஸமடைந்தபோது பிரக்ருதியானது அவ்யக்தமென்னும் பெயரையடைகின்றது. இதை, ஜலத்தி னால் நனைந்து சிறிது உப்பிப்பருத்த விதைக்கு ஒப்பாகச் சொல்வர். அவ்யக்த மென்றால் வ்யக்தமாகாததென்றவாறு. குணஸாய்வ வைஷம்பங்கள் எந்த நிலை மையில் வ்யக்தமாகவில்லையோ அது அவ்யக்தாவஸ்தையாம்.

விபக்த தமஸ் அக்ஷரம் அவ்யக்தம் என்கிற இம் முன்று அவஸ்தைகளும் பிரக்ருதியின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகளையன்றி விலக்ஷணமான பரிணாம மல்ல. ஆனதுபற்றியே இவற்றுக்கு அரும்பு மொக்கு புஷ்பம் என்னும் நிலை மைகள் உவமை கூறப்பட்டன.

இந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து ஸத்வராஜஸ்தமோகுணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வ டைய 'மஹார்' என்கிற தத்துவமுண்டாகிறது. மூவப்பாக்ருதியிலும் ஸத்வ ராஜஸ்தமோகுணங்களிருந்தாலும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஸமமாயிருக்கையாலே அவற்றைத் தனித்தனிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. மஹத்தத்வம்முதல் இக் குணங்கள் தமது காரியங்களைக்கொண்டு கண்டுபிடிக்கக்கூடியதாயிருக்கும். குண வைஷம்பம் ஏற்பட்டு முதன்முதலாகவுண்டாகும் தத்துவம் மஹானே. இந்த மஹத்தத்வமானது ஸாத்விக மஹத்தென்றும் ராஜஸமஹத்தென்றும் தாமஸ மஹத்தென்றும் முன்றுவிதமாயிருக்கும். அவ்யக்தம்வரையிலுள்ள தத்துவங் களில் ஏற்படாத குணவைஷம்பம் இந்த மஹத் தத்துவத்தில்தான் ஏற்படத் தொடங்கினதுபற்றியே இந்த வேற்றுமையுண்டாயிற்று. இந்த மஹத்தத்து வமே புத்தியை உண்டாக்குவது.

நமது சரீரம் 'ப்ராஞ்ச பெளதிகம்' என்று சொல்லப்பட்டாலும் சரீர ஆரம் பங்களான திரவ்யங்கள் எட்டு. அவையாவன, ஐந்து மஹாபூதங்களும் அவ்யக் தமும் மஹானும் அஹங்கரமும். சரீரத்துள் மஹத் தத்துவம் சேர்ந்திருப்ப தாலும் அது மூவகைப்பட்டிருப்பதாலும் நமது புத்தியும் ஸாத்விகபுத்தி ராஜஸபுத்தி தாமஸபுத்தியென மூவகைப்பட்டிருக்கும். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி கள், கார்ய அகார்யங்கள், பயாபயங்கள், பந்த மோக்ஷங்கள் என்னு மிவற்றை



உள்ளபடியறியும் நிச்சயாத்மகமான புத்தியே ஸாத்விக புத்தியாம். ஒருவன்  
வினாள் தருமங்களை மாறுபாடாக அறிதலாகிற அந்யதாஜ்ஞாநம் ராஜஸ புத்தி  
யாம். ஒரு வஸ்துவை மற்றொருவஸ்துவாக அறிதலாகிற விபரீதஜ்ஞாநம்  
தாமஸபுத்தியாம். இங்ஙனே மூன்றுவிதமான புத்திகளை மூன்றுவிதமான  
மஹத்தத்துவம் உண்டாக்குகின்றது. மேன்மேலும் காரியவர்க்கங்களின் உற்  
பத்திக் கிரமத்துக்க் கண்டும் கேட்டு முணர்க.

விண் என்னுஞ் சொல் ஆகாசத்தைத்தானே சொல்லும்; மூலப் பாக்ருதி  
யைச் சொல்லக்கடவதோடுவென்னில்; வேதாந்தக் கட்டளையிலே சொல்லக்  
குறையில்லை: \* கவுயிதௌ வஜ்ஜாகாஸஹதயூவொதயூ \* என்கிற உபநிஷத்  
வாக்கியத்தில் ஆகாச சப்தத்தினால் பாக்ருதியைச் சொல்லுகிறதாக வேதாந்தி  
களின் ஸித்தாந்தம். அந்த ரீதியில் விண் என்கிற ஆகாசவாசக சப்தமும்  
பாக்ருதி வாசகமாகும் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருளினர். இனி, விண்  
என்கிற இச்சொல் பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாசத்தையே சொல்லுகிற தென்  
பாருமுளர். \* சூகாஸாஹயம். வாயொராயிஃ \* என்று ஆகாசமடியாக  
ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுகிற ஒரு புடையும் வேதாந்தங்களிலுள்ளதனால் அதற்  
கிணங்கும்.

வரன்முதலாய் = வரம் என்பது வடசொல்; சிறந்தது என்று பொருள்.  
வரன் என்றது—மகா என்கப்போலி. சீரேஷ்டமான காரணபூதனாய் என்றபடி.  
உலகத்தில் ஒரு காரியப்பொருள் உண்டாக்வனுமானால் பாதாங்காரணம்,  
ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்தகாரணம் என்று மூவகைக் காரணங்கள் வேண்டி  
யிருக்கும்; அவை வெவ்வேறு பொருளாய்விருக்கும். பிரபஞ்சஸ்ருஷ்டி விஷயத்  
திலேலாவென்னில் அந்த மூவகைக் காரணமும் எம்பெருமான் தானொருவனே  
யாக நிற்கையாலே விலக்கா காரணபூதனென்கிறது. வேதாந்த தேசிகன்  
பணித்த அச் செய்து சதகத்தில்— “புரிவலவ ஹாரண வரீ ரொ லுவணா  
ணம் ஹொலி சுலுச உவா குணம் | ணீச வலங்கலு வணா ஹொ  
வலவலி ணீதி துணம் வி சுலுச வலுதீ = புரா ஷப்யா நஸநீ  
ரொ லுவநாதா லவலு வுதொவா டாநடு | நீஜ வலங்கலு வநா  
றொ வலவலி நிதி துவலுதீ துநாதி ||” என்ற சீலாகமும் அதன்  
தாற்பரியமும் இங்கு உணர்த்தக்கூது.

அவைமுழுதுண்டபரபரன்மம்ருத்யு முதலானவர்களுக்கு ஏகதேச ஸம்ஹார கதவ்மே உள்ளது, ஸம்ஹார கர்த்தரக்களையுமுட்பட ஸம்ஹாரிக்கவல்ல பராத்பரன் எம்பெருமானேயாவன்.

புரம்ஒருமூன்றுஎரித்து=தரிபுரஸம்ஹாரம் என்னுஞ் செயல் சிவபெருமான் செய்தது; அதன் விவரணம் வருமாறு:— தராகாகாணது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தராகாகூதன், கமலாகூதன் என்னும் மூவரும் கோசமான தவ மியற்றி மயனென்பவனால் ஸ்வர்க்கம் மத்திமம் பாதாளம் என்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசுமபொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் ஆரண்வகுக்

கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் னஞ்சரிக்குத் தன்மைவாய்ந்த 'முன்று பட்ட  
ணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களுளோடும் அந்தக்கங்களுடனே தாம்  
நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கி வருகையில்,  
அத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டு  
கோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச்  
சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் பிரம்மனைச் சாரதியாக  
வும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை நாணாகவும் விஷ்ணுவை வாயுவாகிய  
சிறகமைந்த அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் மற்றைத்தேவர்களைப்  
பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸந்தத்தனாகிச்சென்று  
போர்செய்ய முயலுகையில் தேவர்கள் தத்தமது வல்லமையை நினைந்து அஹங்  
காரப்பட்டதை யுணர்ந்து சினந்து அவர்களுடையச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்  
ளாமல் தானே புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரர்களைவரையும் பட்டணங்களுளோடு எரித்  
தனன் என்பதாம். இந்த வரலாறு தைத்திரீய யஜுர்வேதத்திலும் ஆரூவது  
சாண்டம் இரண்டாவது ப்ரச்சுத்தில் “தெஷா உஸுராரணா திஷு:  
உரகுஸுதயஸுயுவராய ரஜதா: ஹரிணீ தா ஷெவா ஜெதா:  
நாஸதுவநு.....தஜஷா: ஸஜஷுவதா. திஷீகம் ஸொமம் ஸயு:  
விஷா: தெஜா: தெஸுவநு. கஜஜா உஸிஷுதீ தி ராஜா: துஸு:  
வநு ராஜா வெ குரஜெஸுரஸுதிதி” (இத்யாதியால் ஒருவாறு  
சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சுருதியில் \* விஷ்ணும் தேஜாம் \* என்றது  
முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. பஹா பராதத்திலும் கர்ணபர்வத்தில் —  
“விஷா: ராஜா ஸ ம வ தெ தா ஸ வ ஸு ர வி த தெ ஜ வ: |  
தஜஷா: துஜா: ஸுஸுஸுஸு: ஸவிஷெஸெ உஸெஸுரார: = விஷ்ணுராத்  
மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜன: - தஸ்மாத் ததுர்ஜயாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷே  
ஜே மஜேஹச்வர:” என்று சொல்லப்பட்டது. பாமசிவனுக்கு விஷ்ணு ஆத்  
மாவா யிருந்தமையால்தான் அந்தச் சிவபிரான் த்ரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில்  
விநாணியைத் தொடவும் வல்லவரானார் என்பது மேற்கூறிய ச்லோகத்தின்  
கருத்து.

இப் பாகரத்தின் 80 முப்பத்தாறாயிரப்படியில்—“தான் பூட்டின நாணி  
தன் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும் போதும் ஈச்வரன் அந்த  
ராத்மாவாய் நிற்கவேணும்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதன் கருத்து  
யாதெனில்; தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் முதல் ப்ரச்சுத்தில் \* சுகி தா ரு  
ணிவாஸாஸ்மி \* என்று தொடங்கியுள்ள ஒரு அதுவாகத்தில் சிவபிரானுடைய  
ஒரு கதை ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—[“தெவ ஜெவெவா த நத: |  
ந ராஜா வஸுணொ விஸு: | நாழிதெ: குர நவவராத: | ராது  
கஜா விஷுதெ”] “தேவஜே மனிதஜே ஒருவனும் என்னைப்போன்றவன்  
ல்லன்; வருணன் அகநி இந்திரன் வாயு முதலான யாவரும் எனக்கு ஈடல்லன்”  
என்று ருத்ரன் சொருக்குக் கொண்டிருந்ததாகவும், [விஷுஜெஸுகா யநு  
ராதி: | வ்யுயிஷுஜெவரா ஸ்ரீதா | தஜெஸுகே ர வ்ரீரகுஜெண: |





\* சரஸ்வதிவந்தி லீலையின்முதல்முழுவதும்வரன்முதலாய் அனைவமுமுதுண்ட பரபரன் அரணைப்படிமொருமுறன்றெறித்து உலகு அழித்து, அபனென அம ரர்க்கு அழிப்பிற்று உலகு அமைத்துளன்—என்று அத்வய காமராயிற்று. (அ)

உளனெனி லுளன் அவனருவ மிவ்வுருவுகள் \*

உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வுருவுகள் \*

உளனென லீலனென இவைகுணமுடைமையில் \*

உளனிருதகைமையோடு ஒழிவிலன் பார்த்தே. \*

(ஆ)

உளன எனில்	{ சர்வரணுண்டென்று (வை திகர்கள் சொல்லுகிறப் போலே) சொன்னாலும்	இவ்வுருவுகள் இவ்வுருவுகள்	{ உருவ முடையன வாயும் உருவ மில்லாதனவாயு மிருக்கின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும்
உளன் துணன் எனில்	{ சர்வரணில்லை யென்று (நாஸ்திகர்களின்படி யே) சொன்னாலும்	அவன் உருவம் அவன் அருவம்	{ அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களும்.
உளன்	{ சர்வரணுண்டெனப் தாக லேதேதும்;	இரு தகைமை யோடு	{ இரண்டு தன்மையோடும் (அதாவது ரூபியும் அரு பியுமான ஸ்தூலஸூக்ஷ் மப்ரபஞ்சக்களை வடிவா கக்கொண்டு)
உளன் என்ன இல்லவ என இவைகுண முடைமையின்	{ உளனெனன்றும் இல்லனெ ன் னுஞ் சொல்லப்படு கிற அஸ்தித்தவ நாஸ்தித் தவர்களைப் பாரகரவருவுடை மொருதந்தன்மையினாலே	ஒழிவு இலன் பார்த்து உளன்	{ எல்லாக்காலங்களிலும் எல் லா இடங்களிலுமுள்ளவ னாகவே வரித்திப்பன்.

\* \* \* --- [உளனெனிலுளன்.] இப்பாட்டால் ஸர்வ சூர்யவாதி நிர்ணயிக்கப் படுகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத் தில் \* வஸவபுராநாவவதெதுஸு \* என்கிற ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யக ரர் சூர்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப் பாசுரத் தின் கதையை உட்கொண்டேயாம். அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதை, இங்குச் சுருக்கமாக திருசித்துக் காட்டுவோம்;— ‘ஸர்வம் சூர்யம்’ என்று நீ ஸாதிக்க விரும்புவது ஒருபடியாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஸர்வசூர்ய வாதியான நீ என்னவென்று சொல்லுகிறாய்? ‘எல்லாம் உள்ளது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? அல்லது ‘எல்லாம் இல்லது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? ஸர்வ சூர்யவாதிபான நான் ‘எல்லாம் உள்ளது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதற்கு ப்ரஸக்தி லேசமுமில்லாதிருக்க இப்படி விகல்பிக்கலாமோ என்கிறாயோ, இங் கனே நன்கு விகல்பிக்கலாம். ‘எல்லா முள்ளது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் என்ன தேறுமோ அதுவேதான் ‘எல்லாம் இல்லது’ என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை யாலும் தேறும் என்று திருசிப்பதேகாண் இங்ஙனே விகல்பிக்கின்ற எம்முடைய கருத்து. உலகத்தில், உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டுவகை யான சப்தங்களும் ப்ரத்திகளும் இருக்கின்றனவே; அவற்றின் விஷயம் என்ன வென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவுக்கே நிலைமையேற்பாடுகள் நேரு வதேதே மற்குறித்த ப்ரத்திகளுக்கு விஷயமாகும். ‘இங்கே துணியிருக்கின்றது’

என்றால் பஞ்சினுடைய அல்லது ஞானினுடைய சிலைமவோறுபாடு போன்று, முன்பு பஞ்சாகவோ ஞாலாகவோ இருந்த பொருள் இப்போது தணியாதபடி பஞ்சு சிலைமமையப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். 'துணி அழிந்து போயிற்று' என்றால் துணி பென்னும்படியான காரிய சிலைமமையவிட்டுக் காரணவஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபடியாகும். இந்த விதமாகவே எந்தப் பரந்தியாலும் அடியேனே சூர்யத்வமென்பது வித்திக்கவேமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத்தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்கூறிய வஸ்துக்களின் அத்யந்த சூர்யத்வம் விளங்குகின்றதே; இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்தரப்பகுதி பென்பது சொல்லமுடியாதன் றோ என்னில்; இங்ங்னம் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது ஒருகாலும் ஏற்படாது முயற்கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? மலடி மகன் இல்லையென்றால் மலடி யில்லையென்றும் மகன் இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத்தாமரை யில்லை யென்றால் ஆகாசமில்லை, தாமரையே யில்லையென்பதாக ஏற்படுமோ? மேற்கூறிய பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்கமுடியாது; ஆனால், 'முயலுக்கும் கொம்புக்குப் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று இந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பாணபா ஸம்பந்தமில்லை யென்பதால் ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமென்பது அந்த வஸ்துக்களை அடியோடு இல்லையென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூர்யவாதம் ஒருவதியாலும் வித்திக்க வகையில்லை. மேலும் ஒரு ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸர்வ சூர்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறாயா? அல்லது ஒரு ப்ரமாணமுமின்றித் தான் தோன்றியாக ஸாதிக்கிறாயா? என்று கேட்போம். ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்று ஸத்யம் என்பதாக ஏற்பட்டுவிடுமாதலால் ஸர்வம் சூர்யமென்கிற வாதம் ஒழிந்ததாகிறது. ப்ரமாணமில்லாமே தான்தோன்றியாக ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்போதும் அப்ரமாணமான பேச்சென்று ஒழிந்ததேயாகிறது. — இத்யாதிகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'நிருபித்தருளின விஷயங்கள். இவற்றை நெஞ்சில் தேக்கக்கொண்டு இனி இப் பாசரத்தின் கருத்தை நோக்குமின்.

உளனெனில் உளன் - 'சச்வான் இல்லை' என்கிற திரிபவவாதம் இப்பாட்டில் நிரஸிக்கப்படுகிறதாக விளங்குகின்றதேயன்றி ஸர்வசூர்யவாதம் நிரஸிக்கப்படுவதாக விளங்கவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். உண்மையில் ஸர்வ சூர்யவாதியே இப்பாட்டில் நிராகரிக்கப்படுகிறான். ஸர்வமும் சூர்யமென்கிற வாதத்தில் சச்வானுடைய சூர்யத்வமும் அடங்கினதாதலால் அதை நிரஸித்து 'சச்வானுள்ளன்' என்று ஸ்தாதிக்கப்பட்டுவிட்டால் சச்வான்தானும் விபூகிபுக்தனாகவே தேறுவானாதலால் அம்முதத்தாலே ஸகலமுமுள்ளதாக ஸ்தாதிக்கப்பட்டுவிடுகிறதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. ஒரு மனிதன் உளனாக ஏற்படுமீபோது செவி வாய் கண் மூக்குடல் முதலான உறுப்புகளோடு கூடியே ஏற்படுதல்போல எம்பெருமானுள்ளனன்று ஏற்படுமிடத்தும் சேதகா

சேதநங்கனாகிற சரீரத்தோடு கூடியே ஏற்பட வேண்டுமெனல் எம்பெருமானுடைய உண்மையை ஸாதிக்குமளவே ஸர்வசூர்யவாத கண்டனத்திற்குப் போதுமாயிற்று.

இல்லை என்று சொல்லுகிற வாதிபைநோக்கி “உளனெனிலுளன்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்வது எப்படியும்? உளன் என்கிற பேச்சு அந்த வாதியின் வாயில் இல்லாதிருக்க உளனெனில் என்னைக்கு என்ன ப்.ஸக்தி? என்று சங்கை பிறக்கலாம். கேண்மின்; ‘சச்வரனுளன்’ என்று சொன்னால் எப்படி சச்வரனுடைய வுண்மை தேறுமோ அப்படியே ‘சச்வரன் உளனலன்’ என்றும் சச்வரனுடைய உண்மையே தேறும்என்று காட்டுதற்கே ஆழ்வார் இங்ஙன மருளிச்செய்தவாறு. வைதிகர்களான நாயக்கள் உளன் என்கிற சொல்லாலே சச்வரனுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறோம்; அந்த வுண்மையையே இலன் என்கிற சொல்லாலே நீ ஸாதித்தாயாகிறாய் என்று நிரூபிக்கிறபடி.

சூர்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம்; சச்வரனில்லாமையை ஸாதிக்க நினைக்கிற நீ ஸாதிக்கவேண்டிய அம்ஸத்தை ஒரு வாக்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பின்பு ஒரு ஹேதுவாலே அதனை ஸாதிக்கவேணும்; அப்படி நீ ஹேது சொல்லுவதற்கு முன்பே உன் ப்ரதிஜ்ஞையைக் கொண்டே சச்வரனுள னென்றதாக ஸாதிப்பேன். சச்வரனுடைய இல்லாமையை நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உளனென்கிற சொல்லாலேயோ? உளனலன் [இலன்] என்கிற சொல்லாலேயோ? இப்படி கேட்கைக்குக் கருத்து என்? என்கிறாயோ, உளனென் கிற சொல்லால் இல்லாமையைக் காட்டமுடியாதாப்போலவே இலனென்ற சொல்லாலும் நீ ஸாதிக்க நினைக்கிற இல்லாமை காட்டமுடியாதென்கை. அது எங்கனே பெண்ணில்; உண்டு என்ற சொல்லாலும் இல்லை என்ற சொல்லாலும் உலகத்தில் யாதொரு பொருள் தேறக்காண்கிறோமோ அப்பொருள் தானே உன் சொற்களுக்கும் பொருளாகத் தேறவேணும். உலகம் கண்டறியாத பொருளை இந்தச் சொற்கள் காட்டமாட்டாவே. உலகத்தில் ‘குடம் உண்டு’ என்றால் குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உண்மையென்பதொரு தருமத்தை யுடையதென்று தோற்றுகிறதும். அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணாலே பண் ணினதொன்று. அதின் உண்மையாவது — மண்ணு முருளையுமன்றியே இர ண்டிக்கும் ஃபெகில்சிலைமையாய் வயிறும் வாயுமுடைத்தான மண்ணுபிருக்கை. இதுபோல, சச்வரனுளன் என்னில், உளனுய்த் தேறும்; இச் சொல்லால் அவ னுடைய இல்லாமை காட்டவொண்ணாது. சச்வரனுளன் என்னவே ஐச்வரி யத்தை யொழிய சச்வரன் உளனாகக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான [ஐச்வரியமான] ஐகத்தும் உள்ளதாகத் தேறும். தேறுவிடத்து அவனுக்குச் சரீரமாகவே தேறும். [ஆக இவ்வளவும் முதலடியின் கருத்து.]

[இனி இரண்டாமடியின் கருத்து.] சச்வரனிலன் என்ற சொல்லாலே அவனுடைய சூர்யத்வத்தைக்காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்பதிலும் உலகத்திற்கண்ட பொருள் கொள்ளவேணும். உலகத்தில் ‘குடமில்லை’ என்றால், இங்கு இல்லை என்றோ, இப்போது இல்லை என்றோ, மண்ணுருளையா யிருந்தது



குடமாய்ப் பிறந்ததில்லை யென்றோ, தளர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்றோ இவற்றிலொன்று பொருளாகக்கண்டோம். இப்படியல்லாமல் வெறுமனே குடமில்லை யென்னில், என்னைக்கும் எவ்விடத்தும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிற்றாகவேணும்; அப்படியாகில் எப்படியும் குடமென்று ஒன்று அறிய உபாயமில்லையாகையால் குடமென்று சொல்லவுங்கூடாது, நினைக்கவுங்கூடாது. ஆதலால் ஒன்று இல்லை யென்பவன் அது ஒருபடியாலன்றியே மற்றைப்படியா னிருப்பதாக இசையவேணும். ஆகவே, இங்கில்லை யென்றது அங்குண்டு என்ற வாகு. இப்போதில்லை யென்றது மற்றொருபொறினுண்டென்றவாகு. குடமில்லை யென்றது மண்ணுருளைபாகவாதல் ஓடுகளாயாதல் இருந்ததென்றவாகு. ஆகவிப்படியால், இல்லாமை யென்பது மற்றொருபடியால் உண்மையென்பதாக முடிந்தது. இவ்விதமாகவே ஈச்வரனில்லை யென்றானுக்கும் அவன்றண்ணையும் அவனது ஐச்வரியங்களையும் ஒருபடியாலுளவாகக் கொண்டு மற்றைப்படியால் இல்லை யென்றதாகவேண்டும். ஆதலால் உள்ள என்ற சொல்லாலே அவனும் அவனைச் சுவரியமும் வித்திக்குமாபோலே இலன் என்ற சொல்லாலும் அவன் தன்னுடைய வுண்மையும் அவனது ஐச்வரியத்தினுண்மையும் வித்தித்த தாயிற்று.

[உள்ளனையில் அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்; உள்ளலனையில் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள்.] ஈச்வரனுக்கு உளனாயிருக்கும் தன்மையாவது ஸ்தூலரூபத் தோடுகூடிய சேதநா சேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்கும் தன்மையே உாம். இனி, இலனாயிருக்கும் தன்மையாவது ஸூக்ஷ்மரூபத்தோடுகூடிய சேதநா சேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்கும் தன்மையேயாம். உபநிஷத்தில் \* சுவஸவா ஐடி ப்ரஹ்மஸீத \* என்றும் \* சுவஸுரெவெடிப்ரஹ்ம ஸுவஸீத \* என்றும் ஓதப்பட்டுள்ள இடங்களில் 'ஸூக்ஷ்மசிததித் சரீரகத்வமே அஸத்து வம்' என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தேறுதலால் அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் உள்ளலனையில் அவனுருவமிவ்வுருவுகள் என்றருளிச்செய்தாரென்க. 'ஈச்வர னுண்டு' என்றால் ஸ்தூலரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; 'ஈச்வரனில்லை' என்றால் ஸூக்ஷ்மரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; ஆக இவ்விரண்டு வகை தவிர அடியோடு சூப்பத்வமென்பது எவ்வழியாலும் ஏற்படாதென்ற தாயிற்று.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது — உள்ள என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே உண்மை ஏற்படுகிறது; இலன் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே இன்மை ஏற்படுகிறது உண்மை யாவது அஸ்தித்வம்; இன்மையாவது நாஸ்தித்வம். இவ்விரண்டு தருமங்களும் ஒரு பொருளை ஆச்ரயித்தேயிருக்க வேண்டுமெனில் நாங்கள் சொல்லுகிற அஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் நீ சொல்லுகிற நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாக வும் ஒரு வஸ்து வித்தித்தே தீரவேண்டும். காஸ்தி என்று இல்லைசெய்யாநிற்க எங்ஙனே ஒரு வஸ்து தேறும்? என்று ஆகேஷபிக்க முடியாது; ஏதோ பொரு வஸ்துவைச் சுட்டித்தானே காஸ்தி யென்னவேண்டும்; அப்படி காஸ்தி என்று நீ சொல்லுகிற வஸ்து எது? என்று கேட்டால் அப்போது அதனை நீ நிரூபித்தே



விதையாரில் — \* வளவழி சூதா கனகவழியெ ஜோயாநுவலிவொ  
ஜோயாநகரிக்ஷாசு ஜோயாநுஜிவொ ஜோயாமெவொ லொகெவொ  
என்று மிகப் பெரிதாக ஓதப்பட்டுள்ள புரம்பொருள் நீர்த்திவிலையிலே வியாபி  
யாநின்றால் அவகாசம் அற்பமாக நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்ன, அப்படிப்  
பட்ட வருத்தமில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகரியத்தை இரண்டாமடியாற்  
கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாகியை வைத்தால்  
எப்படியிருக்குமோ அப்படி அஸங்குதிதமாகவே வ்யாப்தியுள்ள தென்றவாறு.

இப்படி ஜலபாபாணுக்களிலே வியாபித்தவிடு மிவ்வனவேயோவென்ன; நில  
லிகம்பொழிவற என்று பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியே யென்கிறார். ஸகல  
பதார்த்தங்களிலும் வியாப்தியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே நின்னடி  
களில் விவரிக்கின்றார் [கரந்தசிலிடந்தோறும் இத்யாதியால்.] இமையோடு  
இமைபொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸுக்ஷ்மமான அல்ப  
சரீரங்கள்தோறும், அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாகந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு  
விளங்குகின்ற ஆத்மாக்கள்தோறும் பார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்.

ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்திலே வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயன்றி  
ஸ்வரூபத்தாலேயன்று; பரமாத்மா அங்கனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே என்கும்  
வியாபித்திராநின்றென்க.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அணுவாக ஓதப்பட்டது; பர  
மாத்ம ஸ்வரூபமோ விபவாக ஓதப்பட்டது. அணுவன்துவினுள்ளே விபவான  
வஸ்து குறையற வியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்கனெ ஸம்பாவிதம்?  
என்ன, இவையுண்டகரணே என்பது இதற்கு ஸமாதானம்போலுள்ளது. “சிறு  
வடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்வழிற்றிலே வைத்தால் \* தாழ்  
குழலார்வைத்த தாயிருண் -- பொன்வழி, இவ்வெழுலாமுண்டமிடமுடைத்தால்  
என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வ  
சக்தி சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானே என்கிறார்” என்பது  
நம்பிள்ளையீடு.

கரன் வாரி என்ற வடசொல்விகாரம்; திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி;  
திடமான பிரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் எரித்தன் என்றவாறு.

ஜாதியானது வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமாபோலே எம்பெரு  
மான் பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திப்பன் என்பது “பரந்தவண்டியி  
தேனப் பரந்துளன்” என்றவிதில் அநுசந்தேயம். பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வமாவது  
‘ஒவ்வொரு வஸ்துவினும் ஸ்வரூபம் ஸமாப்தமாயிற்று’ என்னும்படியாக நிறைந்  
திருக்கை. “வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரொரு உவாயுவ  
வினவொழெய்மே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை;  
அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று; இது கொள்ளில் வஹி  
வயோவிக்கு விருத்தமாய்; இத்தை அகடிதகடநா சக்தியாலே நிர்வஹிக்கில்  
விருத்தஸமுச்சயங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாய்” என்று சில ஆசார்யர்கள்



திருவுள்ளம் பற்றுசூரர்கள். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்  
தில் முதற்பாதத்திலுள்ள சுபூதபூவஸூதூலிகாரணத்தில் \* ஸ்ரூதெவ்ஸூ  
ஸஸூஉஹஸுவாசு ; \* என்னும் ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் [வேதாந்த  
ஸாரத்தில்] “யயோ ஜாதிவாழிநாஃ ஜாதெஃ வணுஉணாழிஷு” என்று  
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. \* ஒன்றுந்தேவு  
மென்றி, திருவாய்மொழியின் [4-10-1.] சுடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ப்ரவேசத்தில்  
“ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் அசித் பதார்த்தத்  
துக்கு இது கூடும் என்றிருப்பார்கள்; பாமசேதநனாயிருப்பா நொருவன் பரிஸ  
மாப்யவர்த்திக்கு மென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்ஸயியா நிற்பார்கள்” என்று  
நம்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கையாலே “சச்வரனுக்கு வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபத்  
பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் கூடாதென்கிற கொள்கை நம்பிள்ளைக்கு மிக முன்ன  
மேயே சில ஆசார்யர்களின் கொள்கையாக இருந்ததென்று புலப்படாநின்றது.  
ஸ்ரீமந்திகமாந்தமஹாதேசிகள் ந்யாயஸித்தாஞ்ஞரத்தில் சச்வரபரிசேசத்தத்தில்—  
‘திவ்யுஷுஉ உஹிஷு வரிவஹுணஹுணவெஸூரஃ’ என்று தொ  
டங்கிப் பல விகல்ப ஶாஷணங்கள் பண்ணிக்கொண்டுபோய் “வஸ்துதவஹு  
\* சுபூதபூவஸூதூநிபூவயவசவ ஸஸூகொஹொவா ஐதி வரிவொஷு  
\* ஸ்ரூதெவ்ஸூ...ஐதூாழிவிஃ வரிஹாநு ஸஹுதூகாரவனவ ஸூ  
ஸிஹவாநு.” சுதொயயாமஹஃ ஸவஹுதூவஹுணஹுணவ ஹவாநு”  
என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையே தேசிகனும்  
தமுநியருளிஞர் என்னப் பொருத்தும். .... (க0)

கரலிகம்பேரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை \*  
வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய்நின்ற \*  
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் \*  
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும் வீடெ. \* (க1)

கரம்	திடமான	வலி	{ (எதையும் தாக்கவல்ல) பல
லிகம்பு	ஆகாசமென்ன	அளி	மென்ன
எரி	அக்னியென்ன		ருளிர்ச்சியென்ன
வளி	வாயுவென்ன	பொறை	{ எதையும் பொறுத்துக்
நீர்	ஐலமென்ன		கொண்டிருப்பதா கிற
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)		கூமையென்ன
இவை மிசை	{ இவற்றின்மீதுள்ள [இவற்	ஆய் நின்ற	{ ஆகிய இத்தருமங்களை
	றிற்கு ஸ்வபாவங்கள்		லாம் தன்வசமாயிருக்
	யுள்ள]		கப்பெற்ற
வான்	செறந்த	பான்	ஸர்வேச்வரனுடைய
நவில்	சப்தமென்ன	அடி மேல்	திருவடிவிஷயமாக
திறல்	{ (கொளுத்தும்) சக்தி	குருகூர்	திருநகரியில் திருவவதரித்
	யென்ன	சடகோபன்	தம்மாழ்வார் அருளிச்
		சொல்	செய்த

கிரல் கிறை { சப்தபூர்த்தியும் அர்த்த பூர் | இவை பத்தும் இப்பத்துப்பாசாரமும்  
ததியுக்கொண்ட வீடு மோகூப்பராபகம்.  
ஆயிரத்த ஆயிரம் பாசார்களிலே

\* \* \* — [கரலிகம்பெரிவளி.] இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். இப் பதிகம் கற்பார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும்வீடே யென்றது இப் பத்துப் பாசாரமும் வீடாகிய மோகூ ஸாம்சாஜ்யத்தைத் தர வல்லது என்றபடி.

பாண்டிமேல் குருகர்ச் சடகோபன்சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வீட னிக்குமென்க. பாணுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டடிகள். முத லடியில் ஐந்து பூதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாமடியில் அந்தப் பூதங் களின் குணங்கள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

- (1) விசம்பு - ஆகாசம்; அதன் குணம் - நவில் - சப்தம்.
- (2) எரி - அக்ரி; அதன் குணம் - நிறல் - தஹாசக்தி.
- (3) வளி - வாயு; அதன் குணம் - வளி - மிடுக்கு.
- (4) நீர் - ஐலம்; அதன் குணம் - அளி - குளிர்ச்சி.
- (5) நிலம் - பூமி; அதன் குணம் - பொறை - சுஷ்ணம்.

என்று உணர்க.

இவையாய்கின்ற பரன் என்றது — இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படி யிராசின்ற பாம்புருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன் னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் லீலாவிபூதி முழுவதை யுஞ் சொல்லிற்றாகி, நித்ய விபூதிக்கும் அது உபலக்ஷணமாகி, ஆக உபயவிபூதி நிர்வாஹகனாயிருக்கிற பாம்புருஷனென்றதாயிற்று. அவனது திருவடிகளின் மேலே குருகர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரமென்க. எம்பெருமானுண்டய ஸ்வ ரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலிய எல்லாவற்றையும் விஷயமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிருக்க அடிமேற் சொன்னதாக அருளிச்செய்ததென் ? எனில்; இது உபாசாவழக்கு.

குருகர்ச்சடகோபன் சொல் = 'கூராகா' என்னும் வடசொல் குருகை யென ஐயீராயிற்று. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் 'குருகாபுரி' என வழங் கப்பட்டது; அதவே தமிழில் குருகரென வழங்கலாயிற்று. சடகோபன் = கர்ப் பத்தியிருக்கும்பொழுது ஞானமுடைபனவா யிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறத்த வுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஞ்ஞாதத்துக்கு உள்ளாகச் சமுதல் அரற்றதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுத்தன்மைபான சடமென்னும் வாயு இவரையும் பிறத்தபொழுது தொடுதற்குவா, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காரத்தால் ஓறுத்து ஒட்டியொழித்ததனால் இவர்க்குச் சடகோபர் என்று திருநாமமாயிற்று.

ஆழ்வார்தாமே \* குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன என்று பிறர்போலக் கூறி னது கவிஸம்பாதாயம். பக்தி தலைபெடுத்துத் திவ்யப் பிரபந்தங்கள் அரு ளிச்செய்திற ஆழ்வார் தமது திருநாமத்தை நிர்ந்தேசித்துக் கொள்வது —

பின் பு ள் ன ா ர் ஆ த ரி த் து ப் ப ரிக்ரஹித்தம் பொருட்டாம் வேதத்தில்  
 \* யதெவ கிணு சமநாவதி துஜெஷுஜு \* வஸஸெவாவா வஸாவஸீ வா  
 ராபய-ஃ \* வுஜுவாஹிநொ வடிஹி \* என்பனபோன்ற நிர்த்தேசங்கள்  
 ஆப்திக்கு உடல்க அமைத்ததுபோலே இதுவும் அமைத்தென்று கொள்க.  
 ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலாண்டத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் \* ப்ராஜாரா  
 ஜஸ்ய ராஜஸ்ய வாஜீகிலபுவாநுஷி | வகாந வரிதம் க்ருஷீ  
 விவி த்ருவடிநா துவா ஸு-பாப்தமாஜயஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் பகவான் ருஷி-  
 சகாரசரிதம் க்ருதஸ்நம் விசித்ரபதமா த்மவாக்.” என்று வால்மீகிமுனிவர் தாமே  
 சொல்லிக்கொண்டிருப்பதும் இங்கு உணர்த்தக்கூறு.

நிரனிறையாயிரத்து என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி. ஸ்ரீஸூக்தி  
 கள் காண்மின்; — “நிரல்நிறை என்னுதல், நிரன் நிறை என்னுதல். நிரல்  
 நிறை என்றபோது சப்தங்களும் நிறைந்து அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை.  
 நிரன் நிறை என்றபோது நேரே நிறுத்தப்படுகை. \* ப்ராஜாஸெண ஸ்ரீவிநா  
 ஸிதீ \* வாடி யதெவாஸுரவஸஸுஜீயய வஸஜிதீ \* என்கிறபடியே  
 லக்ஷணங்களிற் குறையாமே எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமந்தாதியும் க்ரமத்  
 திலே நிறுத்தப்படுகை.”

ஆயிரம் = ஆபிரம் பாசரம் பாடலே னுமென்று ஆழ்வார் ஸங்கல்பஞ் செய்து  
 கொண்டு அநுளிச்செய்யப்புகவில்லை; \* மயர்வற மதிநவமருள் பெற்றவராகையா  
 லே ஆயிரம் பாசரங்கள் தம் திருவாக்கில் அவதரிக்குமென்றுணர்ந்து அநுளிச்  
 செய்தபடி. எம்பெருமான் விஷயத்திலே ஆயிரம் பாசரம் பேசியல்லது தரிக்க  
 மாட்டாத தம்முடைய நிக்ஷமையைக்கொண்டு அநுளிச்செய்தபடியாகவுமாம்.

எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனே ஒரு ஆயிரம் பாடல் அமைந்த அதிகசயத்  
 தைப்பற்றிக், கம்பர் சடகோபரந்தாதியில் இட்ட செய்யுள் காண்மின்; — “சேரா  
 தனவுளவோ பெருஞ் செல்வர்க்கு மேதஞ் செப்பும், பெராயிரந் திண்பெரும்புய  
 மாயிரம் செய்துளவத், தாசார் முடியாயிரம் குருகர்ச் சடகோபன்சொன்ன,  
 ஆராவமுதக்கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே.” (சடு.) என்பதாம். இதன் கருத்தாவது—  
 ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வேதங்களைடுத்துரைத்த திருநாமங்கள் ஆயிரம்; வலிய  
 பெரிய தோள்கள் ஆயிரம்; திருக்குழாய்மலை பொருந்திய திருமுடிகள் ஆயிரம்.  
 இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமைப்பபெற்றதுள்ள எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்  
 வார் பாடிய அமுதம்போன்ற பாசரங்கள் ஆயிரமும் அமைத்தன; பெருஞ் செல்வ  
 முடையார்க்கு மற்றுஞ் சேராத பொருள்களு முண்டோ? பெருஞ் செல்வமுடையா  
 ரார்க்கே யன்றோ மேன்மேலும் பெருஞ் செல்வம்வந்து சேருவது என்பதாம்.

இவைபத்தும் வீதி = இப்பத்துப்பாசரங்களும் எம்பெருமானைய திருவடி  
 களின்மேலேவிடப்பட்டன-ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றும்பொருளுரைப்ப.(கக)

முதல் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.





ஸ்ரீ:

தீபர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

(தனியங்கள்.)

அல்லும் பகலும் மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்  
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் — கல்ல  
மணவாள மாமுனிவன் மாறன் மறைக்குத்  
தணவாநூற் றந்தாதி தான்.

பதவுரை.

அல்லும் பகலும்	{ இரவும் பகலுமாகிய எப் பொழுதும்	மாறன் மறைக்கு	{ நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ் வேதமான திரு வாய்மொழிக்கு
சொல்லும் பொருளும்	{ (இனிகையான்) சொற்க களையும் பொருள்களையும்	தணவா நூற்றந்தாதி	{ மிகவும் பொருந்தின நூற்றந்தாதியை
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	{ (நெஞ்சு குளிரும்படி) அனுபவிக்கவிரும்புமவர் கட்காக,	தொகுத்து உரைத்தான்	{ ஸங்கோஹமாக அருளிச் செய்தார்.
கல்ல மணவாள மாமுனிவன் தான்	{ கன்மை பொருந்திய மணவாள மாமுனிகள்		

\*\*\* — நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும்  
ஸாஸங்கிரஹமாக மணவாள மாமுனிகள் ஒவ்வொரு வெண்பா அருளிச்செய்து,  
அது 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி' என்று பிரஸித்தமாகவுள்ளது. சிலர் அழகிய  
சொல்தொடையமைந்த பிரபந்தங்களை அதுபிக்க விரும்புவர்கள்; சிலர் அழகிய  
பொருட் பொலிவு அமைந்த பிரபந்தங்களை அதுபவிக்க விரும்புவர்கள். சிலர்  
சொற்செறிவு, பொருட்பொலிவு என்ற இரண்டு அமைதியும் ஒருங்கே வாய்க்கப்  
பெற்ற பிரபந்தங்களைக்கொண்டு போதுபோக்க விரும்புவர். இந்தத் திருவாய்  
மொழி நூற்றந்தாதி சப்த ஸந்தர்ப்பத்தின் கார்பிரபத்தினாலும் அர்த்தஸ்வா  
ரஸ்யத்தினாலும் நெஞ்சைக் கவரவல்லதாகலால், அல்லும் பகலும் சொல்லும்  
பொருளும் அனுபவிக்க ஆசைப்படுமவர்கட்கு ஏற்ற விருந்தாக அமைந்தது என்க.

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் எது ஸாமான பொருளை அது இதில்  
ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் நம்மாழ்வா  
ருடைய திருநாமமும் அவருடைய துதியும் அமைந்துள்ளது. திருவாய்மொழி  
யின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் தொடக்கச்சொல்லிலே இப்பாசரங்கட்கும் தொடக்கச்  
சொல்லாக அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு வந்திராமன்றியே இப் பிரபந்தமும்

அந்தாதித் தொடையிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இத்தனை ஸ்வராஸ் யங்களோடுகூடின பிரபந்தம் இக்கிலவுலகத்தில் வேறொன்றில்லை பென்பது வெளிப்படை. மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீபரவற்ற ஆராய்ச்சித் நிறையும இனிய எனிய சொற்களால் பாடுத்திறனும் இதற் புலனாகும். .... (\*)

(மற்றொரு தனியன்.)

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்  
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே — சொன்ன  
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை  
ஒருவா தருந்துகேஞ்சே யுற்று.

பதவுரை.

கேஞ்சே மன்னு புகழ் சேர்	மனமே ! { நிலபெற்ற டீர்த்தியை புடையாரான	சொன்ன திருவாய்மொ ழி நூற்றந்தாதி ஆம் தேனை	அருளிச்செய்த { திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாகிற தேனை
மணவாளமாமுனிவன்—;		ஒருவாறு	இடைவிடாமல்
தன் அருளால் உன் பொருள் கள் தன்னு டனே	தமது கிருபையினாலே { ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமைபும்படி	உற்று	ஊன்றி
		அருந்து	பருகக்கடவை.

\* \* \* — “பாலோடமுதன்னவரயிரம்” என்றும் “தொண்டர்க்கு அமுதுண் ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றும் “கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரம மதுரமான திருவாய்மொழியின் ஸாரமாகிய இந்த நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தம் அது தன்னிற் காட்டிலும் அத்யந்த மதுரமானதையாலே “திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி யாந் தேன்” எனப்பட்டது. உலகத்திலுள்ள தேனானது வாயினால் மாத்திரம் பரு கத்தக்கது; இந்தத் தேன் வாயினாலும் நெஞ்சினாலும் பருகத்தக்கது; வாயினாற் பருகாவிடினும் நெஞ்சினாலாவது பருகினாற் போதுமென்பது தேனாற் “நெஞ்சே! திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேனை அருந்து” எனப்பட்டது. எப்போதும் இப் பிரபந்தத்தைத் தியானிக்கவேணுமென்றபடி. .... (\*)

தனியன் உரை முற்றிற்று.



ஜீபர் திருவடிகளை சரணம்.

மணவாளமாமுனிதன் அருளிச்செய்த  
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில்,  
முகற்பத்து முதல் திருவாய்மொழிக்கான பாசரம்.



உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாம் தான்கண்டு \*  
உயர்வேத நேர்கொண் ணோத்து \* — மயர்வேதும்  
லாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன் சொல் \*  
வேராகவே விளையும் வீடு.

பதவுரை.

உயர்வு ஏய்	உயர்த்தி பொருந்திய	மயர்வு ஏதும்	{ செறிவு அற்றானமும்
பான்	பாமபுருஷனுடைய	லாராமல்	{ தன்காட்டாதபடியாக
படி உன்னைத	{ ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களாயி	மானிடரை	மனிதர்களை
எல்லாம்	{ ரூப்பவற்றை யடக்கலும்	வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
தான் கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து	மாறன்	மம்மாழ்வாருடைய
உயர் வேதம்	{ உயர்ந்த ப்ர மாணமாகிய	சொல் வேர்	{ ஸ்ரீஸூக்தியடியாக
நேர் கொண்டு	{ சுருதியின் சரையை:லே	வீடு விளையும்	மோகமுண்டாகும்.
உரைத்து	அருளிச்செய்து,		

\*\*\* — முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பாத்துவம் பிரதி  
பாதிக்கப்பட்டது. \* ஆமலை யாயவையாய் நின்றவவர் என்றும் \* முழு  
துண்ட பரபான் என்றும் \* அளிபொறையாய்நின்ற பான் என்றும் பாத்  
வடியாயிற்று இதற் சொன்னது.

உள்ள தெல்லாம் தான் கண்டு = கல்யாணகுணபுக்தன். நித்யவிபூதிநாதன்  
விஷ்ணு விக்ரஹ விசிஷ்டன் என்பன முதற்பாட்டில்; முதற்பாட்டிற் சொன்ன  
கல்யாணகுணதிகட்டு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதந அசேதந வில  
க்ஷண மென்பது இரண்டாம் பாட்டில்; நித்ய விபூதியோடொக்கவே ததிய  
மென்சிற ஆகாரத்தாலே உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகம்  
மூன்றாம் பாட்டில்; அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீன  
மென்பது நாலாம் பாட்டில்; அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்திதியும் அவனதீன மென்  
பது ஐந்தாம் பாட்டில்; அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீனமென்பது  
ஆறாம் பாட்டில்; ஜகத்துக்கும் நச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மபாவம்  
ஐழாம் பாட்டில்; த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநம் எட்டாம் பாட்டில்; சூர்ய  
வாதி நிரஸநம் ஒன்பதாம் பாட்டில்; வ்யாப்தி ஸௌகர்யம் பத்தாம் பாட்டில்;  
ஆக இப்படி உள்ளதெல்லாவற்றையும் \* லிவ்யோ டிஷாதி தெ வக்ஷாம் வஸ்ய  
தெ யொமதெஸாந்ய = திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷாம் பச்ய மே யோகமைச  
வாம். எனனுமாபோலே \* மயர்வறமதிகலமருளப் பெறுகையாலே அவன்  
நிர்ஜேதுக க்ருபையினாலே காட்டக்கண்டு.



உயர்வேத நேர்கொண்டு உரைத்து = எம்பெருமானுடைய பரத்வம் மேல் இரண்டாம் பத்தில் \* திண்ணன்வீழேதல்முழுதுமாய் என்கிற இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அங்கு இதிலாஸ புராண பாக்ரினயயாலே அருளிச்செய்யப்படுகிறதென்றும் இங்கு ச்ருதிச் சாயையாலே அருளிச் செய்யப்படுகிறதென்றும் வாயுண்டாகையாலே அது தெரியுமாறு “வேத நேர்கொண்டுரைத்து” எனப்பட்டது. “உளன் கடர்மிகு கருதியுள் இவையுண்டகானே” என்று ஆழ்வாராலும் இது வாய்விட்டுரைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆழ்வார் “கடர்மிகு கருதி” என்றதனால் இவர் “உயர் வேதம்” என்றார்.

மயர்வு ஏதும் வாராமல் = ஆழ்வாருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினான்; ஸம்ஸாரிசளுடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினார் என்க. அடியோடு ஞானமே யில்லாமையும், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவே இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளாததும், தெரிந்ததை மறந்தொழிதலுமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்; அது மானிடர்க்கு வாராமல் பூநீஸுக்கிடிகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாரசாயிற்று.

உரைத்து மானிடரை வாழ்விக்கும் = அதுவருத்தி ப்ரஸந்நாசார்பரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்பரென்றும் ஆசார்பர்கள் இருவகைப்படுவர்: திருக்கோட்டியூர்நம்பிபோல்வாசை ப்போலே பலகால் துவளவைத்து வருந்தி உபதேசிக்கும் ஆசார்பர்கள் அதுவருத்தி ப்ரஸந்நாசார்பரெனப்படுவர். உ முகைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாசைப் போலே \* பயனன்றாலும் பாங்கலாநிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு தம்பேறாக கிஷ்பர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஆசாரியர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்பரெனப்படுவர். அறிவினிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தராய் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவராய் நன்கு உபஸத்தி பண்ணினவர்களான சீடர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷங்களை பகல்தவிழுகராய்ப் பிரயோஜனாத்ரபாராய் அறுவர்த்தந ஸீராரானவர்களுக்கும் வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பது பாமகிருபையினாலன்றோ. “ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்” என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடொக்க லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இவர்கள் அவனை இழந்துகிடக்க வொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞானமும் “கண்டு ஆற்றேனுலகியற்கை” என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில்படுகிற அர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காரணப்பத்தைக் கிளப்பிபேதிரும்: அப்படிப்பட்ட காரணப்பத்தினால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்களை ஸ்வாதுபவ வ்யாஜத்தாலும் உபதேசருபமாகவும் வெளியிட்டு வாழ்ச்சியை உண்டுபண்ணினார் ஆழ்வார்.

மாறன் சொல்வேராகவே விளையும் வீடு = வேர் இன்றி விருகூடம் கிளம்பாத வாறுபோல, ஆழ்வாரருளிச்செயலின்றி மோகூடம் விளையாதென்று காட்டினபடி.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த  
நாமிடோபநிஷத் ஸங்கதியில் இத்திருவாய்மொழிக்கான  
சீலாகம்.

—❦—

ததூபிசெ துஸதகெ டுஸகெ ததூபெடு  
வலுதுணாகு கிவிலகுதிவலகெ தகீஸடு |  
ஸயுகுபநு வரததுமு வறதவூஜீயாசு  
ததூவெய்ஜி தததாஸுஜிவிலகுவு ||

இதன் கருத்து:— திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் முதற்பதிகத்தில், திருக்  
கல்பாண குணங்களோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும் விபூதியோடும்  
கடிய எம்பெருமானை அவன்றன்னுடைய நிர்ஹைதக க்ருபையினாலே நன்றாக  
ஸாக்ஷாத்ஸரிக்கப் பெற்ற கம்மாழ்வார் "தொழுதெழென் மனனே!" என்று  
அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுகையிலே ஓரூப்பட்ட  
செஞ்சுடையாராயினர் — என்றவாறு.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.





ஸ்ரீ.

ஆழ்வார். திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
இரண்டாந்திருவாய்மொழி — வீடுமீன்முற்றவும்.

## அவதாரிகை.

முமுஷாக்கள் உபஜீவிக்கவேண்டியதான மோஷசாஸ்தரம் முக்கியமாக இரண்டு விஷயங்களை நோக்கியிருக்கும்: அவையாவன — தத்துவமும், உபாஸரமும். இன்னது தத்துவமென்றும், அதன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் இப்படிப்பட்டவையென்றும் விவரிப்பதான சாஸ்திரம் தத்வபா சாஸ்தரமெனப்படும். அந்தத் தத்துவத்தைச் சிட்டுவதற்கான வழிகளை [—உபாயங்களை] வெளியிடுகின்ற சாஸ்தரம் உபாஸரபா சாஸ்தரமெனப்படும். வேதாந்த சாஸ்தரங்களில் தலையான பரஹ்மஸூத்ரம் நான்கு அத்யாயங்கள்கொண்ட தென்பது ப்ராஸித்தம். அந்த நான்கு அத்யாயங்கள் வசுவாஸிகா [பூர்வதீபிகம்] என்றும், உதாராஸிகா [உத்தரதீபிகம்] என்றும் இரண்டு பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஸபந்வயாத்யாயம், அகிரோதாத்யாயம், ஸாதநாத்யாயம் பலாத்யாயம் என்று பெயரிடப்பெற்றிருக்கின்ற அந்த நான்கு அத்யாயங்களுள் முன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் தத்வபாஸென்றும் பின்னிரண்டு அத்யாயங்கள் உபாயபாஸென்றும் ஆசார்யர்களால் திஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு உணரத்தக்கது. வஸுத்தைச் சொல்லுவதான நான்காவது அத்யாயத்தையும் முன்னுவது அத்யாயத்தோடொக்க உபாயபாஸாகச் சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; பலன் உபாயஸாத்யமாகையாலே சொல்லக் குறையில்லையென்று ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த சாஸ்தரமே திருவாய்மொழியாகிய த்ராவீட வேதாந்த சாஸ்தரமாக வடிவெடுத்திருப்பதால் அந்த சாஸ்தரத்தின் விஷயங்களை இந்த சாஸ்தரத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளனவென்றும், முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள் ஸ்பஷ்டமாகவே தத்வபாமாகவும் உபாஸரபாமாகவும் அவதாரித்துள்ளனவென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அழகாக நிர்வஹித்தருள்வார்கள். ஸ்ரீ நானுசி அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த ஸாரீராக பூரீவொவ தி ஷ்டெககணுஷ்ட என்ஹ விரிவான ஸ்ரீ ஸ்காசத்தில் இவ்விஷயம் பாக்கிருக்கப்பட்டுள்ளமை காணத்தக்கது. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் தரமிடோபதிஷத் தாத்பர்ய சதநாவனியிஷ்டருடைய ஸாரீராக அஷ்டாதிஹ விஸ்டர விவரவிவரணை மரகதா \* என்றும், த்ரமிடோபதிஷத் ஸாரத்தில்



கிசாஸூரம் அஷ்டாஸ்மி ஞானாபி மகதிஸூவாபிதா யஷ்ணூ  
 கீராவாஸூரம் திசரிவா தகவம் வுவுணுத | தகாஷள மாயாவிஷுநி  
 ரயிகவிஸாஸிரிஹ தகி க்யகீ வாராஸூரஹம் வுதரிஹிஹ வம்  
 மூஹு க்யவயா || \* என்றும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இப்படிப்பட்ட - நிர்வாஹ பாக்ரீஸையிலே முதல் திருவாய்மொழியானது  
 தத்வபரமென்றும் இந்த இரண்டாக் திருவாய்மொழியானது உபாயபரமென்றும்  
 விளங்காநின்றது. ப்ரஹ்மவாதத்திற் ஸமந்வயாத்யாயமென்று சொல்லப்  
 படுகிற முதலத்யாயமானது ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தினி  
 டத்திலே நன்றாகப் பொருந்துமென்பதையும், அவிரோதாத்யாயமென்று சொல்  
 லப்படுகிற இரண்டாவது அத்யாயமானது அப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட வஸ்து  
 வுக்கு ப்ரஹ்ம குத்ருஷ்டிகளால் ஒரு பாதையுமில்லையென்பதும் சிநுடிக்கப்படு  
 வதுபோல, சிழித்திருவாய்மொழியில் முதலேழு பாட்டிலே ஸமந்வயாத்யா  
 யத்தின் அர்த்தம் முதலிக்கப்பட்டது. மேல், \* கராதிவருகிலை \* உளனெனி  
 னுளன் \* என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் ப்ரஹ்மகுத்ருஷ்டிகளால்வரும் பாதை  
 யில்லாமென்கொல்லும் முகத்தாலே அவிரோதாத்யாயத்தின் அர்த்தம் முதலிக்கப்  
 பட்டது. ஆனதுபற்றியே 'தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்கொல்லாம் சொல்  
 லிற்று சீழிற்றிருவாய்மொழியிலே' என்று ஈடு முப்பத்தாறாநிதகி லருளிச்  
 செய்யப்பட்டது.

இனி உபாயவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுமென்கொல்லாம் சொல்லுகிறது இந்த  
 இரண்டாக் திருவாய்மொழி. தேசின் நியாஸதிலகத்தில் \* நாதாஸஸூரபி  
 லெஷாஸ ப்ரவடிதலஜதெ வஸுவிதெ வஸுதூகாரெஃ \* என்று  
 அருளிச்செய்தபடியே வேதாந்த லித்தமான உபாயப் பக்தி யென்றும் ப்ர  
 பத்தியென்றும் இரண்டுமென்கொப்பட்டதாலால் அவற்றுள் எந்த உபாயத்தை  
 இந்தத் திருவாய்மொழி தெரிவிக்கின்றதென்னில்; எப்பெருமானுக்கு முன்  
 டின்ன முதலிகள் ப்ரபத்தியே இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு நோக்கு என்று  
 நிர்வஹித்துப் போந்தார்கள். எப்பெருமானுந்தாமும் அப்படியே நிர்வஹித்து  
 வந்த ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தபின்பு பக்திபாமாக நிர்வஹித்தருளிநாராம்.  
 என்னென்னில்; ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு முலமான ப்ரஹ்மவாதத்தாலும் திருவாய்மொழி  
 யும் ஐக்கன்டியம் பொருந்தியதாக அமைவவேண்டுமென்கொல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு  
 வக்தி பாத்வமும் இதற்கு ப்ரபத்தி பாத்வமுமானால் ஐக்கன்டியம் குன்றிய  
 தாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி உபயவேதாந்தத்திற்கும் ஒரே நோக்கு என்று  
 நிர்வஹிப்பாரானார் — என்க.

ஆனால் திருவாய்மொழியில் சாதியாதிக்கப்படுகிற பக்தி ஸாதக பக்தி  
 என்று நினைக்கவேண்டா; சிவனை என்னென்னில்; ஸாத்யபக்தி என்பதாம்;  
 அதாவது வஸுவிதெ எனப்படும். புருஷார்த்தருபமாக ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற  
 பக்தி பலபக்தி யெனப்படும். ஆனவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்தத்தில் \* ஸமவஸு

வதிலேவி ஸ்ரவஹ் நெ \* என்று பிரார்த்திக்கின்றாரோ, அந்த பக்தி ஸாதபக்தி யன்றே; ஸாதபக்தியேயன்றே. போஜனத்திற்கு முன் பசிபோதும் நிகல மையதாம் இது. இப்படிப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாதலாக் இது தன்னையே பிறர்க்கு உபதேசித்தருளுகிறார்.

சேழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார்க்கு நிகழ்ந்த பரத்வாதபவம் ஒரு பெரிய திருநாள்போலே யிருந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கத் தொடக்கிவிட்டாரோ, இது எங்கனே? கீழே தாம் அதுபவித்த விஷயத்தை எல்லை ஸ்ரீ விட்டாரோ? அல்லது, தாம் அதுபவித் தது போதுமென்று விரக்தியடைந்துவிட்டாரோ? என்னில்; இரண்டுஞ் சொல்ல முடியாது. \* தனக்குத் தன் தன்மையறிவிரியான் \* என்கிறபடியே எப்பெரு மான் தன்னாலும் எல்லைகாண முடியாததான அவ்விஷயம் இவர்தமக்கு எல்லை சண்டதாக எங்கனே ஆகும்? \* கொள்ளமானாகிப்பவென்னம் \* என்று கொள் ளக் கொள்ள மாளாத இன்பவென்னமாபன்றே அவ்விஷய மிருப்பது. ஆழ் வாருடைய ஆசையைப் பார்த்தாலே \* காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால் \* மண் தினிஞாலமு பேழ்கடலும் நீள்விசும்புக் கழியப்பெரிதால் \* குழந்து அதனிற் பெரிய என்னவா \* என்று தாமே இரண்டிலிக்கொண்டபடியே மிகவும் பெருகி யிராகின்றது. ஆகவே, அதுபவிக்கப்படும் விஷயமாகிய பகவத்விஷயமும் சுருக்கமாட்டாததாய், அதுபவிக்கிறவரையே தம்முடைய காதலும் அளவுபட மாட்டாததாய் இருக்கையாலே அதுபவத்தில் நின்றும் இவர் மீள்வதற்கு வழி யில்லை.

ஒரு விஷயத்தைச் சிறிதகாலம் அதுபவித்தால் அதே விஷயத்தில் மற் றொருகால் விரக்தியுண்டாகக் காணுகின்றோம்; அப்படியே ஆழ்வார் தமக்கும் சிறிது பகவத்விஷயாதபவத்தில் விரக்திபிறந்துவிட்டதோ என்னில்; \* எப் பெர்மூதும் நாள் தின்கள் ஆண்டுழியுழிதொடும்; அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாவமுதமே \* என்றும்படி தெவிட்டாத அமுதமாயிருக்குமே ஆழ் வார்க்கு பகவத்விஷயம். அப்படியிருக்க அதுபவத்தில் நின்றும் நுகயொழிந்து உபதேசத்திலே எங்கனே கைவலுத்தார்? தாம் உபதேச முகத்தாலே ஆசார்ப பதவியை நிர்வஹிக்கவேணுமென் விருப்பினார் என்னவும் போகாது; \* நீச னேன் நிறையொன்றுமிலேன் \* என்றும் \* தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் \* என்றும் தம்மை மிகத்தாழ்வாக அதுபவித்துக் கொள்ளுமியல்லினரான ஆழ்வார்க்கு அப்படிப்பட்ட விருப்பம் உண்டாக ப்ர ஸக்தியில்லையே. ஆகில் அதுபவத்தைவிட்டு உபதேசத்திலே இப்போது இவர் ணன்றினது ஏன் என்னில்; அதுபவத்தின் முதிர்ச்சி இருந்தபடி.

அதாவது என்னென்னில்; தாம் அதுபவிக்கும் பகவத்விஷயம் தனியே அதுபவிக்கக்கூடியதல்லாமையாலே “உஜிதா உஜுகஞ்ஞாணா வெவாயயஞ்ஞ வரவ்ரஸா” = மச்சித்தா மக்கதப்ராணா போதயந்தா பூரஸ்பரம்” என்று கீ.ந. சார்யன் புணித்தபடியே பிறமோடு உச்சவியே போதுபோக்கித் தரிக்கவேண்டி.



யவரான தாம் அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைப் பெறுதற்காக நாற்புறமும் கண் வைத்துப்பார்த்தார்; எல்லாரும் ஸம்ஸாரிகளாயிருந்தனர்; தாம் பகவத்விஷயத் திலே ஊன்றி யிருக்கிறாப்போலே அவர்கள் விஷயாந்தரங்களிலே ஊன்றியிருக்கக் கண்டார் ஆழ்வார். அன்னவர்களுடைய அருர்த்தத்தைத் தவிர்க்காமல் நிற்கமாட்டிற்றிலர். அவர்களை எப்படி மீட்கலாமென்று பார்த்தார். 'இவர்களே சேதநாயிருந்தார்கள்; விஷயாந்தரங்களிலே வாகியறிந்து தீயவற்றைக் கழித்து நல்லவற்றைக் கைக்கொள்பவராயிராதின்றார்கள்; காய்கறி முதலானவற்றிலும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து நல்லவற்றைப் பரிசுரறிக்கவும் தீயவற்றைப் பரிஹரிக்கவும் வல்லவரான இவர்கள் இன்னமும் சிறிது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்தமாட்டாதே யிராதின்றார்கள்; பகவத்விஷயத்தின் நன்மையையும் விஷயாந்தரங்களின் தீமையையும் நாம் எடுத்துக்காட்டினால் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஹேயவிஷயங்களைவிட்டு உபாதேய விஷயத்தைப் பற்றக் கூடுமே; அதனால் அதை உபதேசித்துப் பார்ப்போம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயாந்தரங்களின் அற்பத்தன்மை அசித்தியத்தன்மை முதலியவற்றையும் அருளிச் செய்வாதின்றுகொண்டு விஷயாந்தரங்களில் நகையற்று பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று உபதேசிக்க இழிகிறார். .... (\*)

வீமீன்முற்றவும் \* வீசேய்து \* உம்முயிர்  
வீடையானிடை \* வீசேய்ம்மினே \*

(க)

முற்றவும்	{ (பஜா வீரோதியான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) எல்லாவற்றையும்	உம் உயிர்	{ உகளுடைய ஆத்மாவை
வீமீன்	விட்டுவிடுங்கள்;	வீடு உடையா	{ மோக நிர்வாஹகளுள் இடை
வீடு செய்து	அப்படி விட்டு,	வீடு செய்ம்மின்	ஸமர்ப்பியுங்கள்.

[வீமீன்.] எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றெல்லா விஷயங்களையுந்விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார். 'முற்றவும் வீமீன்' என்று அடைவே சொல்லலாயிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல், தொடங்கும்போதே வீமீன் என்பானென் னென்னில்; ஒரு சிறு குழந்தை கையிலே ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால் 'போடு, போடு' என்று சொல்லி, பிறகு 'பாம்பு' என்னுமாபோலேயும், ஒருவன் வீட்டினுள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க வெளியிலே நெருப்புப்பற்றி எரியாதின்றால் 'புறப்படு, புறப்படு' என்று கோஷித்துவிட்டுப் பிறகு 'நெருப்பு' என்னுமாபோலேயும் முத்தர, விடுங்கோளென்கிறார்.

ஒருவன் ஞானபக்தி விரத்தியோடேவந்து 'ஆழ்வார்! அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேணும்' என்று விநயத்தோடே கேட்க உபதேசிக்கிறாஸல்லோ ஆழ்வார்; ஸம்ஸாரதாபம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே ருசிபிறந்தபோது யாரேனுமொருவர்க்குப் புகிக்கட்டுமென்று எல்லார்க்குமாக உபதேசித்து வைக்கிறுசென்பது 'வீமீன்' என்ற பன்மையாற் போதரும்.



எதை விடுவதென்ன, முற்றவும் என்கிறார். அஹங்கார மமகாரங்களாலே தூஷிக்கப்பட்டவற்றிலே சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு சிலவற்றை விடுவதென்பது கூடாதே; முழுவுதையும் விடவேண்டுமாதலால் முற்றவும் என்கிறார்.

வீடுசெய்து—இந்தப் பதம் இல்லாமலே யிருக்கலாம்; “விடுமின் முற்றவும் உம்முயிர் விடுடை யானிடை விடு செய்ம்மினே” என்றால் அந்வயம் பொருந்தி விடுமே; இடையே ‘வீடுசெய்து’ என்ற வினையெச்சம் ஏதுக்கு? என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்; தகாதவற்றை விடுதல், தகுந்ததைப் பற்றாதல் என்கிற இரண்டு காரியங்களுள் தகுந்ததைப் பற்றாதலென்கிற இரண்டாவது காரியம் வித்தியாமற்போனாலும் தகாதவற்றை விடுதலென்கிற ஒன்றுமாதிரியாவது வித்தித்தாலும் சாலும் என்ற கருத்தைச் சாட்டுகற்கே வீடுசெய்து என்று மீண்டும் அதுவதிக்கப்பட்டதென்ப, முடிசுடி மகிழ்ந்திருக்கவேண்டியவனான ராஜகுமாரன் சிறையிலே கிடந்தானாகில், அவன் சிறைநீங்கி முடிசுடி ராஜ்யம் பண்ணுவதிற்காட்டிலும் சிறைநீங்குகைகடானே பேரூரிருக்குமாபோலே பகவத்விஷயத்தைப்பற்றிக் களிப்பதிற்காட்டிலும் விஷயந்தர ஸங்கத்தைவிட்டுத் துயர் திருக்கடானே சிறப்பாயிருக்குமன்றோ?

உம்உயிர்வீடுடையானிடை = இதற்குப் பலபடியாகவும் பொருளுரைக்கலாம். உங்களுடைய உயிரையும் அதற்கு விடாகிய சரீரத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகவுடையான பகமானிடத்தில் என்னலாம்; உங்களுடைய உயிரை விடாகவுடையான எம்பெருமானிடத்தில் என்னலாம். உம் உயிர் - உங்களாத்மாவை, வீடு - விடுமிடத்தில், உடையானிடை - ஸ்வாமியிடத்தே, விடு செய்மின் —, என்னலாம். வீடுடையானிடை - விடாகிய பரமபதத்தையுடையவனான எம்பெருமானிடத்தில், உம் முயிர் விடு செய்மின் என்னலாம்.

‘அதித்யமான சரீரத்திற்கு ஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறேனல்லேன், அதியமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நானொரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறது’ என்ற கருத்தும், என் உயிர்க்கா நான் நன்மை தேடச் சொல்லுகிறேன், உங்கள் உயிர்க்கன்றோ’ என்ற கருத்தும் ‘உம்முயிர்’ என்பதில் தோன்றும்.

வைசம்பாயனர் ஐநமேஜயனை விளித்து ‘முற்றமுடிய பாரத கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்’ என்ன, ‘அது கேட்க எனக்கு அவகாசமில்லை’ என்று ஐநமேஜயன் சொல்ல, அப்படியானால் ஒரு அத்யாயமாவது கேள் என்ன, அதற்கும் அவகாசம் இல்லையென்ன, ஒரு ச்லோகமாவது சொல்லிப்போகிறேன் கேள் என்ன; ஆனால் சொல்லீர் என்ன; “ஹாவிஷ்ணு வாஸுஷ்ண உக்ஷஸ ஞாயெய்யாய நடிஸா ந தள | மொமுஹம் வநஹம்ஹு ட்யஷ்டா யஹம் வாநம்வாநம் = த்வாசிமேன புருஷேன மூடென துர்யோதந தசாநநௌ கோக்ரஹம் வநபங்கம் ச த்ருஷ்ட்வா யுத்தம் புகுபுகு.” என்று மேன்மேலும் ஆகாங்கைக் பிறத்தும்படியாகச் சொல்லிவைக்க, அதிலே ருசிபிறந்து, ‘கோக்ரஹணமாவது என்ன? வநபங்கமாவது என்ன?’ என்று கேட்க, பிறகு அடிதொ

டங்கிப் பாரதகதையெல்லாம் பகர்ந்தார் வைசம்பாயனர் — என்று சொல்லிப் போருவதுண்டு; அதுபோலே ஆழ்வாரும் பொதுவாக உடையான் என்ற சொல்லைவக்கிறார்; அந்த உடையான் [ஸ்வாமி] யாவன்? என்னில்; \* வண் புகழ் நாரணன் என்று மேலே சொல்லுவாராக.

‘வீடு செய்மினே’ என்றும் ‘வீடு இசைமினே’ என்றும் இரண்டு பாடங் களும் வியாக்கியானங்களில் பரிசுரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. “வீடு இசைமினே” என்றது — விட இசையுந்தோள் என்றபடி. விடவேண்டியவற்றை விடாமற் போனாலும் விடவேணுமென்கிற அபேகையையாவது நெஞ்சிற் கொள்ளுங் கோள் என்றவாறு. ‘பின்னாய் | பள்ளிக்கடஞ்சென்று படி’ என்று தந்தை நியமித்தால், அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு உடனே பின்னே பள்ளிக் கடஞ்சென்று படியாவிடினும், ‘பள்ளிக்கடம் போகமாட்டேன்’ என்று மறுத் துச் சொல்லிவிடாமல் ‘படிக்கிறேன்’ என்று இசைவுதேற்ற வாயிற் சொன்னா லும் போதுமன்றோ. அது போலவே, ஆபிழக்கயம் காட்டுகிறவளவிலேயே பாம ஸந்தோஷமடைபு மியல்வினாளை எம்பெருமானுக்கு இந்த சேதநன் விஷ யார்தரங்களை அற விடுவதிற் காட்டி லும் விட இசைவதுதானும் மகிழ்ச்சிக்குறப் பாகும் என்க.

மதுஸ்மிருதியில் [3-92.] “யஜொ வெவவஸுதொ ராஜா யவஸு வெவஷ ஹுயி ஸ்ரீதஃ | தெந வெஷவிவாஷவஸு ரா மம்மா ரா காம ரகுநு மஸி = யமோவைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்ரீதஃ-தேந சேத் அவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குநுந் கமஃ” என்று சொல்லிற்று. இதன் கருத்தாவது — ஸர்வவியாமகனாயும் தண்டதானாயும் (அல்லது ஸூர்யவம்சத் திற் பிறந்தவனாயும், அல்லது, ஆதித்யமண்டலவாஸியாயும்) எல்லார்க்கும் இனியனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான் உனது உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ளன்; அவனோடு விவாதம் நெடுநாளாக ஆறுலுத்தித்துக்கொண்டு வருகிறது. அதாவது — இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசை யாதே ‘இது என்னுடையதுதான்’ என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம். இந்த விவாதம் தொலைந்தேயுமியுமாவில் கங்கை முதலிய புண்ப தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப்போகவும் வேண்டா; குருநேஷத்தாம் முதலிய புண்ப நேஷத்தாங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா. அஹங்கார மமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்தியத்தினுள்ளே அமேத் யத்தை யிட்டுவைத்து மேலே பனபனவென்று சுத்தி செய்வதுபோலாதலால் உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே நேஷத்தா தீர்த்தயும் ஸஞ்சாரம் செய்வது ஏதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத் திலேயே பாமசுத்தி யுண்டாதலால் ஒரு நேஷத்திரத்தையும் ஒரு தீர்த்தத்தை யும்தேடிப்போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டிய தாதலால் வீடு இசைமினே என்கிறார். .... (க)



மின்னின்னிலையில \* மன்னுயிராக்கைகள் \*

என்னுமிடத்து - இறை யுன்னுயிரின் நீரே.

(2)

உயிர் மன்னு	} ஆத்மா பொருந்தி வந்ததி கிற	என்னும்	{ என்ற சொல்லு மளவில்
ஆக்கைகள்		இடத்து	
மின்னின்	சரீரங்கள்	நீரே	நீக்களே
நிலையில	மின்னலைக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
	நிலையுடையனவல்ல;	உன்னுயின்	{ ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாருங்கள்.

[மின்னின்னிலையில.] எம்பெருமானைத் தயிர்த்த மற்ற விஷயங்களைவிட்டு அவன் பக்கவிலே ஆத்மா ஸம்பப்பணம் பண்ணப் பொருந்திகொள் என்றார் கீழ்ப் பாட்டில்; அது கேட்டவர்கள் 'இது எங்ஙனே ஸாத்யமாகும்? நெடுநாளாக வாஸநைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ?' என்ன அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக்காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

'உயிர்மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அவ்வயிக்கலாம், 'மன்னுயிர் ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அவ்வயிக்கலாம். ஆத்மாக்கள் விஷயப்போகங்களுக்கு ஆயதநமாகப் பற்றியிருக்கிற சரீரங்களானவை மின்னல் போலவுங்கூட நிலத்திராதவை; என்றும், நித்புர்களான ஆத்மாக்கள் கொண்ட சரீரங்களானவை — நன்றும் முறையே உணர்த்துக்கொள்க. 'வலவடி ஸ்ரீபுஷ்பஸங்குஸாரம் யௌவநம் கர்வஸுரோவபடி | தபிஜ்ஜுஸுரோயுஸு கவஸுஸுஜாததொ புதிதே = ஸம்பந்த ஸ்வப்நஸங்குஸாரம் யௌவநம் குஸு மோபமம் தடிச்சஞ்சலமாபுர கஸ்பஸ்யாத ஜாததொ தருதி' = செல்வம் கருப் போல்தேற்றிமாயும்படியானது; யௌவனபருவம் பூப்போலச் சிலகாலம் அழகாயிருந்து தளரும்படியானது; ஆபுள் மின்னல்போலே நிலையில்லாதது, என் பதைத் தெரிந்துகொண்டால் எவன்றான் தைரியத்தோடுருக்க முடியும் என்றபடி. இந்த சீலோகத்தில் தடிச்சஞ்சலமாயு? என்றதன் பொழிபெயர்ப்புப்போலேயுள் ளான முன்னடிகள். தடிச்சஞ்சலம் என்பதற்கு தபிபிவ வணறுடி, தபி தொலி வணறுடி என்று இரண்டுவிதையான் விக்ரஹமும் கொள்ளக்கூடுமாத லால், மின்னல்போல் நிலையில்லாதது மின்னலைக்காட்டிலும் நிலையில்லாதது என் கிற இரண்டு பொருளுமுண்டு; அவ்விதரண்டு பொருளும் இடைக்கும்படியாகவே ஆழ்வாரும்ருளிச்செய்தின்றார் மின்னின் = மின்னல்போல; மின்னலைக்காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுயிரின்நீரே — இந்த விஷயத்தை நீக்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? என்றவாறு. தோஷம் பரத்யஷமாநலால் உங்களுக்கே தெரியுமே.

பன்னிராயிர அரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது — மின்னின் னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள் இறை — ஸ்வாமியை, உன்னுயின் - மனகம் பண்ணுக்கொள் என்பதாம். .... (உ)



நீர்நுமதென்றிவை \*

வேர்முதல் மாய்த்து \* இறை

சேர்மினுயிர்க்கு \* அதன்

கோரிறையிலே \*

(ந)

நீர் நுமது என்ற இவை	{ அஹங்கார மமகாரங்களா கிற இவற்றை	இறை சேர்மின்	ஸ்வாமியை அடைபுகள்;
வேர் முதல் மாய்த்து	{ (ஞ்சி வாஸகைகளாகிற) பக்கவேரோடே முத லதத்து	உயிர்க்கு அதன் கோர் கிற இவ்	ஆத்மாவுக்கு அதனோடுஒத்த பூர்த்தி இல்லை.

[நீர்நுமது.] விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றை எல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறாதிதல். \* சுருங்கு நூலுலியா அஹங்கார மமகாரங்களாகிற | அவற்றுள் தராவஸம்ஸுதிஸீஜதெதசு உயா வுதித்யு = அநாத்மந்யாத்மபுத்திர யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: - அனித்யா தருஷம்பூதிஜமேதத் தவிதா ஸ்திதம் \* என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவல்லாததிலே ஆத்மா என்கிற புத்தியைப் பண்ணுதலாகிற அஹங்காரமும், தன்னுடையதல்லாததிலே தன்னுடைய தென்கிற புத்தியைப் பண்ணுதலாகிற மமகாரமும் அவித்யையாகிற விருஷமும் முளைப்பதற்கான இரண்டுவகை விதைகளாம் என்றபடி. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் "நீர்நுமதென்றிவை "வேர் முதல்" என்றார். இங்கு 'நான் என்தென்றிவை' என்றோ 'நாம் நமதென்றிவை' என்றோ இருக்கவேண்டும்; அப்படி யிருந்தால்தான் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குப் பர்பாயமாகும். ஆழ்வார் அப்படி யருளிச்செய்யாது நீர் நுமது என்றது - அதுவாதீதியாலும்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக்கூடாதென்ற சுருத்தினுலென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் - "நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்ல மாட்டாரே, நாக்கு வேம் என்று." -

இறை சேர்மின் = ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத விஷயங்களைவிட்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைப்பற்றப் பாருங்கள். உயிர்க்கு அதன் கோரிறையிலே = கோர் என்பதை நிறைக்கு அடைமொழியாக்கியுரைத்தல், நேரும் நிறையுமென உம்மைத்தொகையாக்கியுரைத்தல் என்ற இரண்டுவிழிகளுமுள்ளன. அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமான சிறப்பு ஆத்மாவுக்கு வேறொன்று இல்லை; (அல்லது) எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமானதும் அதிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதும் வேறொன்றில்லை என்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் - "வஸம்ஸாராணபுவஜூதாநா விஷயாந்நான வெதவாடி | விஷ்ணுவொதம் விநாநாநூச்ச கிண்பிவூபராபணடி = ஸம்ஸாராரணவமக்நாநாம் விஷயாக்நாந்த சேதஸாம் - விஷ்ணுபோதம் விநாநாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்." என்றது இங்கே அநுஸந்திக்கவரியது. இதன் சுருத்து - ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே மூழ்கி விஷயந்தாங்களில் நெஞ்சு பறியுண்டு பரிதபிக்கின்றவர்களுக்கு எம்பெருமானாகிற ஓடமொன்று தவிர வேறொன்றும் புகலாகமாட்டா தென்கை. ... .. (ஈ)



பாம்பொருளை, பற்றற்றே புல்து = விஷயந்தரங்களில் நகையையும் கூடவே வைத்துக்கொண்டு பற்றினால் பயனில்லையாம்: "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங் கையர் தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே \* புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாண்மைபோடே விட்டே பற்றவேணும்.

புல்து என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக் கொள்ள, நாட்டைநோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப, ... .. (ச)

அற்றது பற்றெனில் \* உற்றது வீழீர் \*  
சேற்றது மன்னுறில் \* அற்றிறைபற்றே \* (௫)

பற்று அற்றது எனில்	{ விஷயந்தரங்கள் அற் செழித்தது என்று மனவிலேயே	செற்றது	வெறுத்தது
உயிர்	ஆத்தமா	மன்ன உறில்	{ கிலைிற்கும்படி பகவத் விஷயத்தைக் கிட்டப் பார்க்கில்
வீடு உற்றது	{ மோகத்தைப்பெற்றருளு வன்; [கைவல்ய மோக முண்டாகும்;]	அற்றது	{ (ஆச்சாயிக்கும்போதே) எம் பெருமானுக் கென்றே அற்றுத் தீர்ந்தது
அது	{ அந்தக் கைவல்ய மோக த்தை	இறை பற்று	அந்த எம்பெருமானை பற்றுக.

[அற்றதுபற்றெனில்.] எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகத்தில் நகையுண்டாகக் கூடியதாகலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக் கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில்.

உலகத்தில் அவரவர்களது ருசியின்படி விருப்பங்கள் பலவகைப்படும். இதிலேகூடதுப் பரிபூர்ண ஐச்வரியத்தையே சிலர் விரும்புவர்; தேவேந்திர பட்டத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகச் செல்வங்களிற் கண்வையார். நான்முகக் கடவுளது பதவியை விரும்புவவர் இந்திரபதவியிற் கண்வையார். ஆத்மாறுபலமாகிற கைவல்ய மோகத்தில் விருப்பமுடையார் கீழ்ச்சொன்ன வற்றிற் கண்வையார். \* உயர்வறவுபர்நலமுடையனாய் & அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய் \* திவ்யமங்களை விக்ரஹ விசிஷ்டனான எம்பெருமானிடத்திலே பற்றுடையார் இவை யித்தனைவிலும் கண்வையார். ஆகவே கைவல்ய மோகத் தில் கண்வைக்க வேண்டாவென்று நியமிக்கிறது இதில்.

பற்று அற்றதெனில் = பாக்குதியிலும் பாக்குதல்களிலுமுண்டான பற்று ஒழிந்த மாத்திரத்திலே என்றபடி. உயிர்வீடு உற்றது = ஆத்மாறுபலமாகிற மோகம் வந்து புருந்ததாயிடும் — கைவல்யமோகத்திலே இச்சை பிறக்கும் என்றவாறு. 'மறுபடியும் பிறத்தல் இறத்தலாகிற துன்பங்கள் உண்டாகாதபடி விருந்தால் போதுமானது' என்கிற இவ்வளவையே ஆசைப்பட்டு அதற்காகக் கைவல்ய மோகத்தளவிலே த்ருப்திபெறுதலாகிற ஒரு நிலைமை நேரும் என்ற படி. விலக்கணமான ஞானத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் உடைத்தான ஜீவாத்மா வாகிற வஸ்துவுக்கு அசித் ஸம்பந்தமேயன்றோ மறைவை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அசித் ஸம்ஸர்க்கம் சுழிந்தவாதே ஆத்மஸ்வரூ



பம் பிரகாசிக்கும். அதுதான் நித்யமாயும் ஜ்ஞாநாகந்த ஸ்வரூபியாயு மிருக்கை யாலே 'இத்தகைத்தான ஆத்மவஸ்துவையே அதுபவித்துக்கொண்டிருக்க லாமே' என்று ஆசை பிறக்கும்படி நேர்ந்துவிடுமென்க. அது சேற்று = அதில் விருப்பமற்று என்றபடி. மன்னுறில் = மன்ன + உறில், மன்னவுறில் என்று புணரவேண்டுமிடத்து 'மன்னுறில்' என்றானது தொகுத்தல். 'அதற்குமேலும் ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு' என்று ஆசைப்பட்டு அப்பால் போகவேண்டிய தொன்றில்லாதபடி ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்தமாகிய பகவத்ப்ராப்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கில் என்றபடி.

அற்று = ஆசையிக்கும்போதே 'எம்பெருமானுக்கேயாக அற்றுத் தீர்த்து' என்றபடி.

அற்று என்பதிலுள்ள வினையெச்ச விருதியைப் பிரித்தெடுத்து பற்று என்ப தனோடுகூட்டி, பற்று என்பதிலுள்ள ஏவல்விருதியைப் பிரித்தெடுத்து அற்று என் பதில் கூட்டி, "பற்றி அறு" என்றாக்கி, இறையைப்பற்றிக் கைவல்ய மோக்ஷருளி யை அறு என்பதாகவுமுரைப்பர்.

இப்பாட்டுக்குப் பரகாலஸ்வாமி பணித்த பதினெண் ணூறிரப்படி வியாக் கியானத்திலே "கைவல்ய நித்ய பகுகிராஸாய மன்னுறிலென்று அருளிச்செய்தார்" என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. 'கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றினால் அதுவும் அஸ் திரமான புருஷார்த்தமாகையாலே நிலைநின்று அதுபவிக்க முடியாது; அம்ம னன்றியே சாச்வதமாக அதுபவிக்கவேண்டில் எம்பெருமானை அதுபவிக்கப் பார்க்கவேணும்' என்பதாக உரைத்தல் இவாறு கருத்து. திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் ஆரூரிரப்படியில் "பகவத்சேஷதைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்கவேண்டில்" என்று பொருளருளிச் செய்திருக் கையாலே அதனோடு முரண்படுகிறது. ஆகவே நாம் கீழே உரைத்த பொருளே பொருந்தும்.

ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும் மீட்சியுண்டென்றும் ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் சில ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஆத்மாநு பவமென்பது மீட்சியற்றமோக்ஷமேயென்பது பல ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஸ்ரீமங்கிகமார்த்தமஹாதேசிகன் ஸ்ரீ நம்பாயளித்தாஞ்ஞாதத்திலே இவ்விஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் 'கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் சிறிது முரண்பாடு இருப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கவனகூழ்த்த ஸகலாஷ்வாராவஸூ வஹஸூ தவ்வாராவஸூய ஸூஹஸூ\* என்றவொரு வாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாஸ்யம் திருவுள்ளம்பற்றும் படியாயிற்று. ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஒன்றோ டொன்று வாசியற ஸமாஸமாக நிர்வஹிப்பது அஸாத்யமாகையாலே இரண்டத் தொன்றுக்கு அஸ்வாஸ்யம் அவச்யம் கல்பிக்கவேண்டிற்றாயிற்றென்பர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அஸ்வாஸ்ய லவஸேசமின்றிக்கே நன்கு பொருந்தத் தடையிலையென்று கற்று ணர்ந்த பெரிதாயா பலர் திருபித்தருஞ்சிறார்கள். எங்கனெனென்னில்;—

[illegible][illegible]

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியு முண்டாகில் 1. "இதகஸிதப்பென்னும் ஞானிக் குமப்பயனில்லையேல்" என்றும், 2. "சூகூதாநுலகுதிரிதி யாகிஸு உகூதி ராநூர | ஸவ-ஃ தடி-குஷஜயஜெஷாஷகஹம் ஜுஷெய." என்ற மித்யாதி ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரக்ருதமான பாகரத்தினாலும் கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு ஹேயத்வம் விளங்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில்; ப்ரஹ்மாறுபவம் அப்ர தாநமாகவும் ஆத்மாறுபவம் ப்ரதாநமாகவு முன்னமையாலே ஹேயமென்கிற தத்தனை.

இனித்தான் ஸர்வகர்ம விரிர்மோக முண்டான பின்பு ப்ரமாத்மாறுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராப்தமாயிருக்க இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென் னில்; தத்க்ரது ந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு நியாமகம். ஸர்வ கர்ம விரிர்மோக முண்டானாலும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே ஸூ-ஹா-தூ-க-ஷூ-ர-தூ-வா-ஸ-ந-த-து-க் குப் பலனாக ஸூ-ஹா-தூ-க-ஷூ-ர-தூ-நு-ல-வ-ந-த-த-த-ந-ரு-ள்-வ-ந-ந-க-ப-க-வ-ந்-ஸ-ந் கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராபாநெநு-ந-நே-ர-ம் ப்ரஹ்மா றுபவத்தைக் குலைக்கும். ஸ-ம-வ-டி-நு-ல-வ-பூ-ர-ப-ந-ந-து-க்-கு-ப்-பிர-தி-ப-ந-ந-ம-ான அந்த பகவத்ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸர்வகர்ம விரிர்மோகத்தோடு கூடவே விரிர்மோகம் உண்டாகாதேவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில்தான் தாஹூ-ப-ஸ-ந்-க-ல்-ப-ம்-ந-ச-ிக்-க-ற-தெ-ந்-து-ஸ்-வ-ா-மி-ந-ா-மே-அ-ரு-ள-ி-க்-செ-ய்-து-வை-ந்-தி-ரு-க்-க-ை-ய-ா-லு-ம்-வி-ர-ஜ-ா-ந-தி-ய-ை-க்-க-ட-ந்-த-வு-ட-னே-க-ை-வ-ல்-ய-மோ-க்-ஷ-ம்-வ-பி-க்-க-ை-ய-ா-லு-ம், அப்போது அந்த ஸங்கல்பம் உள்ளமையாலும் அப்ரதாந ப்ரஹ்மாறு பவமும் ப்ரதாந ஆத்மாறுபவமும் கூடாசின்றது.

இப்படி சிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரகூ-தி-வி-ய-ு-தூ-நு-ல-வ-ந-த-த-அ-வ-ா-ந்-த-ப-ல-ன-ாக-வு-ம்-ப்ர-ஹ்-மா-று-ப-வ-ந்-த-த-மு-ள்கி-ய-ப-ல-ன-ாக-வு-ம்-க-ல்-பி-ப்-ப-து-நி-ர்-மூ-ல-ம-ம-ன்-நு-ம-ள-வே-ய-ல்-ல; தே-ப-ர-வ்-ய-ஸ-ூ-க்-தி-க்-கு-அ-ஸ்-வ-ா-ர-ஸ-ய-க-ல்-ப-க-ம-ாக-வு-ம்-மு-டி-ச-ி-ந்-த-து. வ-ண-ா-நி-வி-ஷ்-ந-ி-ஷ்-னு-க்-கு-ச-ூ-ய-பூ-ந-ா-பூ-ந-ி-ஷ்-ந-ண-்-மும்-ஸ-வ-ு-வ-ப-ா-ந-ெ-ந-ம-ம-ரு-ஹ-ா-நூ-மும்-ஸ்ர-ு-த-வ்-ர-க-ா-ப-ி-க-ொ-தூ-ம். ஜாபகோபாக்யாநத்தில் வு-வ-ப-ா-ந-ெ-ந-ம-ம-ரு-ஹ-ா-நூ-ய-ா-ன-த-இ-ந்-து-நி-த-ர்-ச-ி-க்-க-வெ-ண்-னா-து. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ் மகாய திஷேவணருபமான வு-வ-ப-ா-ந-ப்-ஜி-ஹ-ா-ந-ெ-ந-ா-நி-ஷ்-ந-ண-ப்ர-ய-ு-த-மெ-ந்-து-உ-ண-ர-க்-க-ட-வ-து.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வுள வெழுதுவதே ஸாரம். ஸாசக்ராஹிகளாயிருப் பார் இவ்வுளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பூர்வராசார்ய வியாக்கி யாந விருத்தமாகப் பாகர ஸ்வாமி பணித்தது அநாதாணீயமென்று உபேக்ஷிப்பது. .... (நி)

1. திருவாய்மொழி. 4 - 1 - 10.

2. வாதராஜஸ்தவம் - 81.



பற்றிலனீசனும் \*

முற்றவும் நின்றனன் \*

பற்றிலையாய் \* அவன்

முற்றிலடங்கே \*

(க)

ஈசனும்	எம்பெருமானும்	பற்றிலை ஆய்	{ எம்பெருமானோடு பொருத்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடைத்தாய்
பற்றிலன்	{ ஆச்சிதர்களைப் பொருத்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடையாய்	அவன்	அப்பெருமானுடைய
முற்றவும்	{ தாசகம் போஷகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸகல உஸ்துவாகவும்	முற்றில்	ஸகல ஸகல்கரியங்களிலும்
நின்றனன்	இரந்திரன் : (ஒவோகமே !)	அடங்கு	அகலயிப்பது.

[பற்றிலனீசனும்.] 'ஆழ்வீர்! புறம்புன்னவற்றைவிட்டுப் பாம்புருஷனைப் பற்றுப்படி உபதேசிக்கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேச்வரானன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவனோ' வென்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கிப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? ஈசுவரத்வம் வந்தேறி யென்னும்படி ஸௌசீல்யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறாரிதில்.

ஈசனும் பற்றிலன் = 'எம்பெருமான் பற்றில்லாதவன்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்படியிருக்கும்; ஆனால் பூருவாசாரியர்கள் அப்பொருளைக்கொண்டிலர்; "ஸர்வேச்வரனேயாகிலும் ஆச்சிதரெல்லா பக்கலிலுமொர்க்க ஸ்நேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கும்." என்று ஆரூபிப்படியிலே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளா னருளிச்செய்தது நோக்கத்தக்கது. பற்றிலானென்பது பற்றிலனென்று குறுகிக்கிடக்கிறதென்பர். பற்றோடுகூடி யுள்ளவனென்றபடி. ஆச்சிதர்களுடன் புரையறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்கை.

ஈசனும் = ஈசுவரனாயிருக்குந் தன்மையாகிற மேன்மையும் கூட இல்லாவிடில் அந்தச் சீல குணம் நிறம்பெறமாட்டாதன்றோ. பாத்துவமுள்ளவிடத்தே காணப்படும் ஸௌலப்யமேயன்றோ போற்றத்தக்கதாகும். காவ்ட லோஷ்டங்கள் மிகவும் எளியனவாயிருக்கின்றன வென்றால் யாது பயன்? ஒன்றுமில்லை. ஆகவே மேன்மை கிடக்குமிடத்தேயுள்ள நீர்மையே பாராட்டுதற்குரியது. இதற்காகவே எம்பெருமானிடத்தில் மேன்மை குடிபுகுந்ததேயன்றி, அது கண்டு நாம் அஞ்சுவதற்காகவன்று.

முற்றவும் நின்றனன் = ஸகலவித பந்துவுமாகவும், தாசக போஷக போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமாகவும், அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்வருப்பினர்க்கும் ஒருங்கே ஆச்சரணியனாகவும் நின்றான் என்கு

பற்றிலையாய்—‘பற்றிலன்’ என்பதன் முன்னிலையிது. அச் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருளே இச்சொல்லுக்குக் கொள்ளத்தக்கது. அவன் உன்னிடத்தில் பற்றுவைத்திருப்பது போலவே நீயும் அவனிடத்துப் பற்றுடையனாய் என்றபடி. அவன் முற்றில் அடங்கு—அவனுடையதான எல்லாவற்றிலும் அவ்வுயிக்கக்கடவை என்றபடி. “ஸவாஹூ ஸவஹவெஹெஹூ நிரிஸாநா ஷாநாஹூதே | ஸஹம் ஸவஹுகரிஷூநி ஜாநுதஃ ஷுபதஸூதே = பவாந் து ஸஹ வைதேஹ்பா கிரிஸாநாஷாநாஹூதே - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஃ ஸ்வபதச் ச தே” என்று இளையபெருமான் பாரித்தாற்போலவும், “ஸஸௌஷ்டேஸாவிஜுகாநுயொநிநீஷா ஸஹம் துவஸூரஸூவிநூஸூநத்யுயீ? | ஸஸௌஷ்டாஹெஸூகாநிஷூஷாநாநு கரிஸவதேஹுய ஸஷாஸவநிநிக = அசேஷதேசாஹநாயேகரிஷா அஹம் த்வஸ்தாஸ்வஹிஸாஸ்வாக்யதீ? = அசேஷதாஸ்யகாநிந் ததாசரம் கரிச வர்த்தேதய ஸ்தா த்வதந் திகே.” என்று [வாதாஜந்தவத்தில்] கூர்த்தாழ்வான் பாரித்தாற்போலவும் பாரித்து ஸகலவித கைங்கரியங்களிலும் வன்னியிருக்கக்கடவை என்றதாயிற்று.

இப்பாசாத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி பொன்றுண்டு; அதாவது—நசனும் — ஷாட்குண்ப பரிபூர்ணாய ஸ்ரீவைகுண்ட சிலபஞ்ஞ எம்பெருமானும், பற்றிலன் - அங்குள்ள நிகழ்வுத்தர்க்கிடத்தும் பற்று இல்லாதவனாய், முற்றவும் நின்றனன் - இன்று ஆசையிக்குற ஸம்ஸாரிக்கிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல்கொண்டாராகின்றான். பற்றிலையாய் - ஹேய விஷயங்களிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாய், அவன்முற்றிலடங்கு - அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற வவலொருமை வினை முற்றக்குச்சேர வினி வருவித்துக்கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. .... (உ)

அடங்கெழில்சம்பத்து \* அடங்கக்கண்டு \* நசன்

அடங்கெழில்ஃதேன்று \* அடங்கு வுள்ளே.

(எ)

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அழகியதான	நசனஃது	எம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து	அட { (எம்பெருமானுடைய) வி	எழில் என்று	சம்பத்து என்றதுவித்த
ங்க	பூதியை கல்வாம்		
கண்டு	பார்த்து	உள்ளே	{ அந்த பவத் விபூதிக்குள் கேயே
அடங்க	அதெல்லாம்	அடங்கு	சொருகிப்போவது,

[அடங்கெழில்.] கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமான் அடியார்களோடு புனைபறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்றார்; அவன் அப்படியிருந்தாலும், உண்மையில் அனவிடமுடியாத உபயவிபுதிச் செல்வத்தையுடையனாகியிருக்கையாலும் நாம் மிகப் புல்லியராயிருக்கையாலும் அவனோடு நமக்குச் சேர்த்தி எளிதாயிராதே; கடலிலே புருந்த ஒரு துரும்பானது அகிலமேல் அகிலமாகத் தள்ளாண்டுவிந்து கரையிலே சேருகிறாப்போலே அப்பெருமானது ஐச்வரிய அகிலன் நம்மைத் தள்ளிவிடமாட்டாவோ? “அம்மானாதிப்பிரானவனெவ்விடத்தான். யானார்” என்று பின்வாங்கப் பண்ணுமே! என்று ஒரு சங்கையுண்டாக, அதற்குப் பரிஹார மருளுகிறாப்போலும் இப் பாகரத்தினால்: எம்பெருமானது ஐச்வரியம் அளவற்ற தென்பது உண்மையே; அப்படிப்பட்ட ஐச்வரியமெல்லாம் நமது நாதனுடைய ஐச்வரியமன்றோ என்று அனுஸந்தித்து நாமும் அந்த ஐச்வரியத்தினுள் அந்தர்ப்பயிக்கவும் பெற்றால் பின்வாங்கப் பாணத்தியிராதென்கிறார். எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவை உண்டாக்கச் சம் குலையும் என்பது இப்பாட்டுக்குத் தேர்ந்த கருத்தாம்.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டாகு மத்தையே பேரதுமென்பதற்கு நடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் ஒரு கதை அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; அதனை விவரித்துரைப்போயிங்கு:—

ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகர்தலைவனிருந்தான்; அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வளித்து வர்த்தகஞ்செய்து விரைஷமாகப் பொருள்படைக்க விரும்பி தவிர்பார்தர யாத்திரைசெய்ய முயன்றான். அத்தருணம் அவனது மனைவி கர்ப்பிணியா யிருந்தாள். அப்போதே அவன் புறப்பட்டுத் தவிர்பார்தரம் போய்ச்சேர்ந்தான். பிறகு இரண்டாருமாதம் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் பிள்ளைபெற்றாள். அம்மகன் நானொரு மேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகச் சக்கிலபக்தச் சந்திரன்போன்று வளர்ந்து வருகின்றான். தவிர்பார்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்த்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் பிள்ளை பிறந்த செய்தியையறிந்து பேரானந்தமடைத்து விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேர்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும் மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதுர்த்த சென்ற மிலைப்பினால் கடுக மீண்டு வரமுடியாமல் கெடுக்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மகனுக்கு உரிய வயது வாய்த்தவளையில் தானும் தனது குலத்தொழிலாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றிவந்தான்; இவனுக்குப்பலவயது சென்ற வளவிலும் இவனது தகப்பன் தவிர்பார்தரத்திலேயே வாழ்கிறான். பின்பொரு நாள் அவ்வணிகன்மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றிருந்து பலசாக்குக்களுடன் கடல் வழியாய் ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும்வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் தவிர்பார்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர் வந்தான். அந்தக் கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொண்டுவந்த மூட்டைகளை இறக்க நினைத்தான். இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பித்ரு புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள், ‘இவன் நம் மகன்’



என்று தந்தை யறியான்; 'இவர் தகப்பனார்' என்று மகனுமறியான், உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ராணத்தியிலையே: இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகள் வெளிநாடு சென்றிட்டான். ஆகவே 'இவன் யாரோ வொரு வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான். இறக்குமதியிடத்தைப் பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது, இவ் இருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொரு கிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' என வருந்தி, 'இவன் உன் பிதா, நீ அவன் மகன்; இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய பிதா; ஆயிருக்க ஏதற்கு இங்ஙனே கின் விவாதம்?' என்று அறிவித்தான். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும். ஸம்பந்த வுணர்ச்சி யுண்டானவுடனே கிழிமுத்த நாளைக்குச் சேர்ந்து இருவர் சாக்கும் ஒரு சாக்காய், தந்தை சாக்காய் மகன் சாக்காய் விவாதம் நீக்கிப் பரமாஸம் தலைப்பற்றி வாய்க் கொண்டவாறு பேச்சுக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய 'உன்றன்னோறேலேல் நமக்கு இக்கொழிக்க வொழியாது' என்னுப்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, நச்வரன் "த்வம்மே" [நீ எனக்கு அடியன்] எனில், "அஹம்மே" [நான் எனக்கே உரியன்] என்னும் விவாதத்தை விட்டொழித்தால் அப்பெருமானது செல்வமிகுதியைக் கண்டு சிறிதும்கூச நேரிடா தென்க.

நான்குமாரன் ஒரு அழகிய தோட்டத்தைக் கண்டு உள்ளே புகுநினைத்தும் கட்டுங்காவலுமாயிருந்தது கண்டு அஞ்சி நிற்கு மளவில் 'இஃது உன் தகப்பனது தோட்டங்காண்' என்னவே நினைத்தபடி புகுந்து தினைத்துப் பரிமாறலாமன்றோ; அதுபோலவுங் கொன்க.

அடங்க எழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு = முழுதும் நன்றான செல்வத்தை யெல்லாக் கண்டு. அதாவது — முற்றுமழகிய உபயவிபூதியையும் பார்த்து என்றபடி. நித்யவிபூதி யென்கிற திருநாடுதான் முற்றுமழகாயிருக்கும்; பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையர் நிரம்பிய மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலமாகிய இவ்விருள் தருமாஞாலம் முற்றவு மழகாயிராதே; அப்படியிருக்க அடங்கெழில் என்று பொதுவிலே சொல்லலாமோ? எனின்; இந்நினைத்தில் வெறுக்கத்தக்க விஷயங்கள் பலபல கிடந்தாலும் 'எம்பெருமானுடைய விபூதி இது' என்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு நோக்குமளவில் ஞானிகளுக்கு ஒருவகையான உவப்பு உண்டாகு மாதலால் அதுபற்றிச் சொல்லிற் றென்க. அடங்க + எழில், தொகுத்தல் விகாரம், சம்பத்து — வஸுவசு என்ற வடசொல் விகாரம்.

ஈசனடங்கெழிலுத்தேன்று — ‘அஃதடங்க ஈசனெழிலென்று’ என அந்வயித்துக்கொள்ளவேணும். அஃதெல்லாம் நமது வ்வாயிபானவனுடைய ஸம்பத்து என்று அனுஸந்தித்து என்றபடி.

உள்ளே அடங்குத = எம்பெருமானது விபூதியினுள்ளே தானு மொருவனாக அடங்கப் பார்க்கவேணும். அதற்கு வெளிப்பட்டால் விநாசமே பளிக்கும்; அதனுட் பட்டுவிட்டால் கசவேண்டிய அவசியமேயில்லை யென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;— “வ்வவ்வாயி பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடிபாகத் தானும் அவன் விபூதியிலே ஒருவனுய் அந்வயிக்கலாமிறே. எழுந்தரம் அபரிச்சிந்த மாணாலும் அதினுள்ளில் ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே. அது போலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம். ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலே பேறத்தள்ளுவது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே வடக்ககூதுடி.” ... .. (௭)

உள்ளமுரைசெயல் \*  
உள்ளிக்கெடுத்து \*

உள்ள வீம்முன்றையும் \*  
இறையுள்ளிலோடுங்கே. \* (௮)

உள்ளம்	நெஞ்சு என்றும்	உள்ளி	சூராய்ந்துபார்த்து
உரை	வாக்கு என்றும்	கெடுத்து	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயங் தரப்பற்றைத் தவிர்த்து
செயல்	உடல் என்றும்	இறை உள்ளில்	எம்பெருமான் பக்கலிலே
உள்ள	ஏற்கனவே புன்ன	ஒடுக்கு	அந்வயிப்பது.
இ முன்றையும் {	இந்த முன்று உறுப்புக் களை யும்		

[உள்ளமுரைசெயல்.] என்ன உபகாசனங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்க வேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள மனமொழி மெய்கள் முன்றையும் ‘இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்குறுப்பாகவே கண்டவை’ என்று அனுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே ஊன்றவைப்ப தென்கிறா ரிப்பாட்டில்.

\* யலி உதவாராயுயதி தவாவா வடிதி ததுபுணா கரொதி \* என்று வேதம் சொல்லிற்று. நெஞ்சு நினைப்பதை வாய் சொல்லுகிறது, வாய் சொன்னதை உடல் செய்கிறது என்பது மேற்குறித்த வேத வாக்கியத்தின் பொருள். எதையேனும் நினைப்பதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை விஷயாந்தர சிந்தனையில் நின்றும் மீட்டு உள்ளே படக்கினவாறே எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கு உறுப்பாகும். அந்தச்சிந்தனை முற்றி வெளியேவழிந்து “பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்” என்கிறபடியே சொற்களாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாகும் வாக்கு. வாக்கினால் துதிக்கத் துதிக்கத் தலைவணங்கித் திருவடிகளிலே

விழுந்து ஸகல ஊக்கரிபங்களும் பண்ணுதலுக்கு உடலாகும் உடம்பு. இவ்வுறுப்புக்களை இன்றாகப் புதிதாய்த் தேடவேண்டாதே முதலிலேயே எம்பெருமான் இவற்றை உண்டாக்கிவைத்தன ஐதலால் “உள்ளலிம்முன்றையும்” என்றார். இங்கு “நா வாயிலுண்டே நமோ நாரணுவென்று, ஸ்வாதுரைக்குமுறையுண்டே, முவாத மாக்கதிகுட்செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிகுட்செல்லுத்திறம்.” என்ற பொய்கையார் பாகரத்தையும், “தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளரே, தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே, வாமன் திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே செவ்வே, அருகரகு சேர்வதரிது.” என்ற புகழ்தார் பாகரத்தையும் சேர்த்துக்கொள்வது.

இம்முன்றையும் உள்ளி = மனமொழி மெய்கள் முன்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேணு மென்றார். அதாவது — ‘இவை எதற்காகப் படைக்கப்பட்டவை? இவை இப்போது என்ன வுபயோகத்திலிருக்கின்றன’ என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேணு மென்கை. அங்கனம் ஆராய்ந்து பார்த்தவளில் ‘பகவத்கிஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்காகக் கண்டவிவை ஸ்வரூபத்திற்குத்தகாத விஷயங்களிலே பார்த்து சென்று கிடக்கின்றன’ என்பது அறியப்படும்; உடனே [கேடுத்து] செடுப்பதாவது அந்த ஸ்வபாவத்தை மாற்றுவது; விஷயந்தரங்களில் நின்றும் மீட்பதாம். அப்படி மீட்டு, இறையுள்ளிலோடுங்கே = பாழிலும் மேட்டிலும் பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலும் பயிரிலும் பாய்ச்சுவாரைப்போலே பரப்ப விஷயத்திலே பாக்கட்பார்ப்பது.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்னினைபாகவும், பிறவினையிலவந்த தன்னினைபாகவும் கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள்காண்க. ஒடுங்குதல் — அவ்வித்தல். .... (அ)

ஒடுங்க வவன் கண் \*

ஒடுங்கவமெல்லாம் \*

விடும் பின்னுமாக்கை • விடும்பொழுதெண்ணே •

(க)

அவன் கண்	{ அந்த எம்பெருமான் பக்க லிலே	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	அவ்வித்தலே	பின்னும்	அதற்குப்பிறகு
எல்லாம் ஒடுங்கலும்	{ (சூதமாவை) ஒடுங்கப்பண் னுமதான் அவிதையை முதலானவை யெவ் லாம்	சூதவை விடும் பொழுது	{ சரிசம் தொலையும் காண
		என்	எதிர்பார்த்திருப்பது.

[ஒடுங்கவவன்கண்.] எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சியுண்டாகவே கூசாமல் அணுகலாமென்றார் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மத்தனையே வேண்டிவது என்றார் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட வுலகர்கள் ‘ஆழ்வீர்! நான்கள் ஸ்வாதந்திரியம்



பாராட்டி அதனால் பகவத்விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம்; எம் பெருமானுடைய போக்யதை அநியாமமிருக்கின்றோ மல்லோம்; அப்ராப்தங் களான விஷயாந்தரங்களை விட்டுப்ராப்தமான அவனையே பஜிக்கவேணுமென் னும் விருப்பம் மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்கவொட்டாத விசேஷிகள் கனக்க வுண்டாயிருப்பதனால்ன்றோ நங்கள் பஜியாம விருக்கின்றோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விசேஷிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறா ரிப்பாட்டி.

அவன்கண் ஒடுங்க = "நானே யீச்வரன்" என்று இறுமாந்திருக்கு மிருப் புத் தவிர்த்து எம்பெருமானுடைய ஆட்சியை யிசைந்து அவனது அபிமானத்தி னுள்ளே அடங்குங்கோள் என்றபடி. அப்படி ஒடுங்கினால், எல்லாம் ஒடுங்கலும் விடும் = ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசத்தை விளைப்பவையான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகள் யாவும் வாஸகையோடே விட்டுக்கழியும். நல்லதைச் செய்வவே தீயவை தன்னடையே விட்டுப்போமென்பது சொல்லவேணுமோ? இவ்வாழ்வார் தாம் பெரிய திருவந்தாதியில் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் — ஆனின்ற கன்றுயரத் தாமெறிந்து காபுதிர்த் தார் தாள் பணிந்தோம், வந்துயரையாவாமருங்கு." என்று ஸ்வாதுபவஸித்த விஷயத்தை அருளிச்செய்தவராதலால் இவ்வனே பிறர்க்கும் உபதேசிப்பது உசிதம். ஆத்மாவுக்கு ஒடுக்கத்தைப் பண்ணுமவையான அவிஞ்சை முதலா னவை ஒடுங்கல் என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டன. வந்தேறியாய் ஒடுங்கிக் கிடப்பவை என்ற காரணத்தினால் அவை ஒடுங்கல் எனப்பட்டன என்றுங் கூறுவர்.

அவித்யை முதலானவை கழிந்து போய்விட்டால் பின்பு இந்நிலத்திலே செய்யவேண்டிய காரியம் எதென்ன, பின்னும் ஆக்கை விடும்பொழுது எண் என் கிறார். முமுக்ஷுப்படியில் "பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும்" என்று அருளிச்செய்த கட்டளையிலே 'ப்ராப்யம் கைபுகுந்த தாவது எப்போதோ' என்று அதில் பதற்றங்கொண்டிருக்கவேணுமென்கை. காமிநியானவள் தன்னுடம்பி லுழுக்குக் கழற்றிப் போகத்தில் அர்வயிக்கும் ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, சரீரம் முடியும் நானே எதிர்பார்த்திருத்தல் வேண்டும். "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழிம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்" என்ற ஆண்டாளைப்போலே பதற் யிருக்க வேண்டுமென்ப.

1. ப்ராயோ ஹுக்ஷுத க்ஷுதூதூக்ஷு ஜெதூரூஹிஜதெ ஜகஃ |  
க்ஷுதக்ஷுதூஃ ப்ரகீக்ஷணே ஜெதூஃ லி யதிவா கிசிடி = ப்ராயோ ஹ்ய க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருதவிஜதே ஜகஃ = க்ருதக்ருத்யாஃ ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்." என்கிற மஹாபாரத ச்லோகத்தைப் பின்னடி. கட்டு ஸம்வாதமாக எடுத்துக்காட்டியருளினர் பூருவாசாரியர்கள். ராஜஸூ யத்தில் தருமபுத்திரரை நோக்கிக் கண்ணபிரான் பணித்த ச்லோகம் இது.

இதன் அருமையான கருத்து ஆய்ந்துணரத்தக்கது. இதனைச் சிறிது விவரிப்போமிங்கு.

இவ்வுலகில் பலவகையான துக்கங்களுள்ளன. அவற்றுள் மரண துக்கம் எல்லாவற்றிலும் பெரிது. மரணகாலத்தில் சரீரம் அஸ்வாதீனமாய்விடுகிறது. மனம் கலக்கமுறுகின்றது. புத்தி ஸ்வாதீனமற்றுப் போகின்றது. இந்திரியங்கள் திலைகுலைகின்றன; என்றிவை முதலான காரணங்களினால் மரணத்தைப் பற்றி மஹத்தான துக்கமுண்டாகின்றது. இவ்வுலகத்தோடு அதுவரையிலிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, பந்து மித்ர புத்ர களத்ராதிகளோடிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, இன்னமும் தன்னுடையனவாகப் பாவித்த விடு வாசல் முதலிய பலவகைப் பொருள்களோடு வைத்துக்கொண்டிருந்த ஸம்பந்தமென்ன ஆகிய இவற்றையெல்லாம் விடநேருகின்றது. தாம் செய்யவேணுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு நிற்கின்றன. — இத்யாதிக் காரணங்களாலும் மரணமென்றால் யாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மரணமென்றால் மனிதர் பெரும்பாலும் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோக முண்டென்றும் பாப புண்யங்கட்குப் பலன் கிடைத்தே தீருமென்றும் ஸ்வர்க்க நாகங்கள் புண்ய பாப பலன்களாம் என்றும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலங்களை அறுபயிக்க நேரிடுமே பென்சிற அச்சத்தினால் மிக்க துக்கமுண்டாகக்கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோ வெண்ணில்; சிலர் உலக வியாபாரங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப்பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெருமல் விஷய சுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தையும் பாப புண்யங்களையும் ஈசுவரனையும் இல்லைசெய்து சரீர ஸுகத்திற்காக வேண்டித் தெல்லாஞ் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர், தாம் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப்போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ளவரையில் ஸாம்ஸாரிகஸுகத்திற்காகப் பாவச்செயலில் இழிந்து பிறகு மீளமுடியாமல் நிற்கின்றனர். மிருத்புவேர நமது; எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களையும் நோக்காமல் சடக்கென வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும்பாலும் எல்லோருமே மிருத்யுவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மையான பக்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும் எப்போதும் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மானந்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்களும் மரணத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் வருந்தமாட்டார்கள். மரணத்தை அவர்கள் ஓர் உதஸவமாக நினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சியே கொள்வார்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதாபிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப்பாதேசம்போய்ப் பொருளீட்டும் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சிகைகூடி, மிக்க பொருள்திரட்டிக்கொண்டு தன்விடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவதில்லையன்றோ. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும்விட்டு நீண்டகாலம் பாதேசத்தில் வளர்த்த அச்சிறுவன் தன்னில்லம்திரும்பி ஸ்நேஹமயியான மாதா

வையும் பந்துபார்த்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறோமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத்தையே அடைகிறான். ஸாத்யமானவனவும் விரைவில் தன்னில்லம்போய்ச் சேர நினைக்கிறான். மாதாபிதாக்களைக்கிட்டி அவர்களது அன்புக்கு நாம் எப்பொழுது இலக்காகப்போகிறோமென்று குதுகலிக்கிறான். 'ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன்முயற்சியில் வித்திபெற்று நிரம்பிய பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆத்மஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறான். இவ்விதமாகத்தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் பாராட்டப்போகிறாரென்கிற நம்பிக்கை அவனது மனத்தை உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. தன்முயற்சியில் வித்தியடைந்த புதல்வன் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப்போகும்போது அடைகின்ற ஆனந்தம் விலகாதுமாயிருக்கும். அதுபோல் உண்மையாகத் தன் நிலைமையைப்பறிந்த பக்தனானவன் 'இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச்செய்து எம்பெருமானது நியமனத்தால் பார்ப்பதற்காகம் முடிந்து பிதாவான் அவ்விச்வரானது ஸந்திதானத்திற்குப் போகுங்காலம் கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் துக்கமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மஹத்தான ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. ஆனதுபற்றியே ஆக்கைவீமீம்பொழுதெண்ணே என்கிறார்.

எம்பார் ஒருருவில ஆக்கைவீமீம்பொழுது எண்ணே என்பதற்கு, இனிச் சரீரய்விட்டுத் தொலையும்விஷயத்திலே ஒருகவலைபுண்டோ? என்று பணித்தாராம். காரணங்கழிந்தால் காரியமும் தன்னடையே கழியுமென்பவாதலால் சரீரஸ்திதிக்குக் காரணமான அவித்யாகர்மவாஸகாருசிகள் கழிந்தபோதே காரியமான சரீரமும் கழியக்கூடியதாதலால் அவ்விஷயத்தில் எண்ணே?—விசாரமென்? என்றவாறு.

இனி, ஆக்கைவீமீம்பொழுதெண்ணே என்பதற்கு “அந்திமஸ்மிருதி உண்டாகவேணும்” என்பதாகச் சிலர் பொருள்கூறுவது அஸம்பிரதாயம். அவசியமல்லாத அந்திமஸ்மிருதியை ஆழ்வார் விதிக்கமாட்டாரென்க.

\* தவயு தாவடேவ விரா யாவதவிரொகெஷு சுய வஸ்வதெஸு \* என்கிற உபநிஷத்தின்பொருள் பின்னடிகளில் உறையுமென்றுணர்க. .... (க.)

எண்பெருக்கந்நலத்து \*  
வண்புகழ் நாரணன் \*

ஒண்பொருளில \*  
திண்கழல்சேரே. \* (க0)

எண் பெருக்கு { எண்ணிக்கை பெருகிக்  
கொண்டே விருக்கும்  
படி அளவிறந்த  
அநலத்து { அப்படிப்பட்ட ஞானம்  
முதலிய குணங்களை  
யுடைய

ஒண் பொருள் { சிறத்தபொருளாகிய ஜீவா  
தம் வர்க்கத்தையும்  
ஈறு இவ முடிவில்லாத



வண் புகழ்	{ திருக்கல்யாண துணைகளை உம் உடையனான	திண் கழல்	{ (அடியாரை ஒருநாளும்) கைவிடவில்லாத திரு வடிகளை
நாரணன்	நாராயணனுடைய	சேர்	ஆச்ரயப்பது.

[எண்பெருக்கு.] கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிக்களை 'பெல்லாங்கேட்ட  
எம்ஸாரிகள்' "ஆழ்வார்! அப்படியேசெய்வோம்; எம்பெருமானைப் பஜிப்போம்;  
பஜநத்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்தரம் வேணுமே, அது என்ன மந்தரம்?"  
என்ன, அந்த மந்தரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில்,  
நாராயண திருநாமத்தின்பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்குகாண்டே அத்  
திருநாமத்தை வெளியிட்ருளுகின்றார்களாயின், மற்றையோர் இந்தத் திரு  
நாமத்தை ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றில் உபயோகப்படுத்திக் காரியங் கொள்  
வர்கள்; நம் ஆசாரியர்களோவென்னில், இன்ன அர்த்தத்தை அனுஸந்தானஞ்  
செய்வதே உற்றது என்றுகொண்டு தாங்களும் அப்படியே அனுஸந்தித்துத்  
தம்மைக் கிட்டினார்க்கும் அப்படியே உபதேசித்துப் போருார்கள்.

இப்பாசரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிலாஸத்  
தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:—அழகிய மணவாளனுடைய அதுகா  
லத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமார்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான்  
அக்குமார்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவ  
ரென்று எண்ணித் தாம் துன்றுஞ்சொய்யாதிருக்க, எம்பெருமாள் திருவருளால்  
ஆழ்வானுக்கு உபயகுமார்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த  
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினொராளிலே சிஷ்யவர்க்கத்  
துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில்  
ஒருவரான எம்பாரைநோக்கிக் 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்ன,  
அவர் அங்ஙனமே பிரபன்னகுலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை யெடுத்து  
வரும்போது த்ருஷ்டிதோஷாதிகள் தாங்காதபடி சைஷ்யாக 'த்வயமென்றும்  
மந்தாராதனத்தை அனுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை  
எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர்  
துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக்கடாஸிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்  
களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக்கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்  
தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என்செய்தீர்?'  
என்று வினாவ, எம்பார் 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தானஞ்செய்து  
கொண்டு வந்தேன்' என்றுசொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்ட  
தற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும்வகையை நாடிச்செய்  
தற்கு முற்பட்டராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று நிய  
மித்துவிட்டார். இக்குமாரரிருவர்க்கும் காரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப்  
பொருள் சொல்லிவரும்போது \* எண்பெருக்கங்கலத்து இத்யாதியான இந்தப்  
பாசரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும்  
மந்தார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை

அவர்கட்குச் சொல்லாது நினைத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசாரியர்பக்கவிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் யாக்கைநிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து 'இன்ன போது இன்னுரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளை யும் விவரித்து 'இப்பாகாததைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

எண்பெருக்கந்நலத்தொண்டொருள் = இவ்வளவாலும் ஜீவாத்மாக்களைச் சொன்னபடி, இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களைமுடையவன் என்று நாராயணனுக்கு விசேஷணமாயிருக்கின்றது. எண்ணமுடியாதவர்களாய் ஞானம் ஆனந்தம் என்ற சிறந்தகுணங்களைமுடையவர்களாய் நித்யமாய் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்களான ஸகல ஆத்மாக்களைமுமுடையவன் நாராயணன் என்க. எண்பெருக்கென்றது ஜீவர்கள் அனந்தகோடிக்கணக்காக உள்ளவர்க ளென்றவாறு.

சுறில என்பது மத்யமதீபர்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக் கடவது; ஈறு இல்லாமையாவது நித்தியமாயிருத்தலாம். கீழோடே அந்வயித்த போது ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வம் சொல்லப்படும்; மேலோடே அந்வயித்த போது திருக்கல்யாணகுணங்களின் நித்யத்வம் சொல்லப்படும். சுறிலவான ஆத்மாக்களையும் சுறிலவான கல்யாணகுணங்களையுமுடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய, திண்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒருநாளும் கைவிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்ற வாறு. இப்பாட்டிலும் விளி வருவித்துக்கொள்வது. .... (க0)

சேர்த்தடத் \* தென்குரு  
சீர்த்தோடையாயிரத்து \*

கூர்ச்சடகோபன்சொல் \*  
ஓர்த்த லிப்பத்தே.

(கக)

சேர் தடம் { செறிந்த தடாகங்களை யு  
டைய

சீர் தொடை { கவியுறுப்புக்க ளெல்லாம்  
கன்கு அமையப்பெற்ற

தென் குருகூர் திருமுகியில் அவதரித்த

ஆயிரத்த ஆயிரத்தினுள்ளே

இ பத்து இப்பத்துப்பாகசம்

சடகோபன் { கம்மாழ்வார் அருளிச்செ  
சொல் } ய்த

ஓர்த்த { ஆராய்ந்த சொல்லப்பட்  
டது.

\*\*\* [சேர்த்தடம்.] இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத்துக்கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாகசம் இது.

சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு சுமூபப்பத்தாறாயிரப் படியில் 'சேர்த்தடம் என்கிற வித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி' என்றருளிச்செய்யப்

பட்டுள்ளது, இலக்கணப்படிக்குச் சேர்த்தடமென்று இயல்பாகவே யிருக்க வேண்டுமல்லது சேர்த்தடமென்று தகரவொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற முன்றடிகளிலும் இதேஸ்தானத்தில் வல்லொற்றுமிக்கிருப்பதனால் அதற்கணங்க முதலடியிலும் மிக்கது: சொற்செறிவு அங்ஙனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திருக்கு ஏற்பத் தகரவொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம்பிள்ளை.

பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்த்திருக்கும்படியான தென்குருகர் என்றபடி. இதனால் திருநகரியின் நீர்வளம் சொல்லிற்றுகிறது. வரிசையாகப் பொய்கைகளே என்கும் நிறைந்திருக்குமென்க. 'தடம் சேர் தென்குருகர்' என்று அந்லயித்து, பொய்கைகளோடு கூடியிருக்கின்ற திருநகரி என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட திருநகரியில் அவதரித்தருளின ஆழ்வார் அருளியவார்த்தை.

சீர்த்தொடையாயிரத்து = கலியுறுப்பான சீருந்தொடையும் நிரம்பினவாயிரமென்க. இனி, சீர் என்று எம்பெருமானது திருக்குணங்களைச் சொல்லிற்றாய், பகவத்குணங்களைத்தொடுத்து அமைக்கப்பட்ட வாயிரம் என்னவுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்திலே, இப்பத்து ஓர்த்த = சேதருடைய ஓரிதத்தை மிகவுமாராய்ந்து சொன்னது இந்தத்திருவாய்மொழியென்க.

பாட்டின்முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர் — இப்பத்துப்பாட்டையும் சேருங்கள், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்றபடி. முதற்பாட்டில் வீடுமீன் என்ற பன்மைக்குச்சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள்கொள்ளவுரியது. .... (கக)

இரண்டாக் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளாருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான  
பாசரம்.

வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன்றாள் \*  
நாடு கலத்தாலடைய கன்குரைக்கும் \* — நீடுபுகழ்  
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ \*  
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

பதவுரை.

நீடு புகழ்	பெரும்புகழையுடையரும்	மற்று எவை	{ (பகவதவிஷயத்தவிர) மற்றெவையும்
வண்குருகூர்	{ வணப்பத்தையுடைய திருக்கரியில் திருவவதரித்தவருமான	வீடு செய்து	விட்டு
மாறன்	கம்மாழ்வார்	மிக்க புகழ்	மிருந்த புகழுடைய
இந்த மாநிலத்தோர் தாம்	{ இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்கள்	நாரணன்	நாராயணனது
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக	தான்	திருவடிகளை
பண்புடனே	திருபையுடனே	நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
பாடி அருள்	பாடியருளின	கலத்தால்	{ பக்தியுடன் ஆச்சரியக்கு
பத்து	{ (வீடுமின்முற்றவுமென்று தொடங்கியுள்ள) பத்துப்பாசரங்களானவை	அடைய	{ மாறு
		கன்கு உரைக்கும்	{ கன்கு உபதேசிக்கும்.

\*\*\* — ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளம் தமது அறுபவத்திற்குத் துணையாய் எங்ஙனம் திருந்தியிருக்கிறதோ அங்ஙனம் ஸம்ஸாரிகளும் திருந்தும்படி அவர்களைக் குறித்து பகவத் பஜனத்தை யுபதேசித்தென்ற இரண்டார் திருவாய்மொழியின் ஸாரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறது இப்பாட்டு.

எம்பெருமானைப் பஜிப்பதற்கு இடையூறாயும் அஹங்கார வேறுதவாயுமுள்ள எல்லாவற்றையும்விட்டு, கல்பாண குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை உலகம் முழுவதும் ஆச்சரியத்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு கம்மாழ்வார் பாம திருபையுடன் உபதேசித்த பதிகம் இது என்க.

இத் திருவாய்மொழியில், முதல் மூன்று பாசரங்களில் வினைமுற்றுக்கள் பன்மைபாகவும், மற்ற மேற்பாசரங்களில் வினைமுற்றுக்கள் ஒருமைபாகவும் உள்ளன; ஒருமைபாகவுள்ளதற்குச் சேர 'நாடு' என்பது வினிபொருளாகக் கொள்ளத்தக்கதென்பது "நாடு கலத்தாலடைய" என்பதனால் ஸித்திப்பிக்கப்பட்டதென்பர். .... (\*)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகாஞ்சீ அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த  
த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதியில் இத்திருவாய்மொழிக்கான  
ச் லோகம்.



ஸம்ஸாரினொவ்வுதாஜிவ்யக்ஷாரஸள டயானுஃ  
சுறுவூரொதாபுஷ்யுரூலிம் திரவஸுத |  
ததூரமவகுவஹரிஹதிஸுயாம் வுயாதாடி  
உஜீவிநீஉவபிஷெஸ உமிவிபூகீயெ ||

கருத்து:—பேரருள் பொலிபரின்ற எம்மாழ்வார் ஸம்ஸாரிகளையும் அதுக்க  
லிக்க விரும்பி, அற்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாயுமுள்ள இதர புருஷார்த்தங்  
களில் அவர்களுக்குள்ள ஆவலைத் தவிர்த்து, அத்தகைய புருஷார்த்தங்களை  
விட்டு எம்பெருமான் பக்கலில் பக்திசெய்யவேண்டுமென்று இரண்டாம் திருவாய்  
மொழியில் உபதேசித்தருளினாரென்றவர்தாம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
முன்றாந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர்.

## அவதாரிகை.

முதந்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப் பேசினார்; அங்ஙனம் பரான அப்பெருமானைப் பஜியுங்கோளென்று இரண்டார் திருவாய்மொழியில் உபதேசஞ் செய்தார். அங்ஙனம் உபதேசித்த ஆழ்வாரை நோக்கி ஸம்ஸாரிகள் “ஸ்வாமிக்! பஜியுங்கோள் பஜியுங்கோள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்தீர்; இருகை முடவனை நோக்கி ‘ஆணையேறு, ஆணையேறு’ என்றால் அவனால் ஏறப்போமோ? அப்படியே, ஸர்வேச்வரனாய் “நாகனைமிசை நம்பார் செல்வர் பெரியர்” என்னும்படி மிகப் பெரியனாயிருக்கின்ற அவனை நீசரான ஸம்ஸாரிகளாலே பற்றப்போமோ?” என்ன, அவ்வாணதானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படித்து கொடுக்குங்கால் ஏறத் தட்டில்லைபன்றோ; அப்படியே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைத் தாழவிட்டு எளியனாகில் பஜிக்கத் தட்டில்லையே பென்ஈரார்.

எம்பெருமான் பக்கலில் பரத்வ ஸௌலப்பங்களைன்று இரண்டு குணங்களுள்ளன; ஸௌலப்பமின்றியே வெறும் பரத்வம் மாத்திரமிருந்தாலும் பயனில்லை; பரத்வமின்றியே வெறும் ஸௌலப்பம் மாத்திரமிருந்தாலும் பயனில்லை; தெருவிலேகிடக்கிற காஷ்ட லோஷ்டங்களுக்கு ஸௌலப்பமிருந்தும் பரத்வமில்லாமையாலே பயனில்லை; மேருமலை, கைலாசமலை என்னும்படியானவற்றுக்குப் பரத்வமிருந்தும் ஸௌலப்பமில்லாமையாலே பயனில்லை; இரண்டுக் கூடியிருந்தாலாயிற்றுப் பயனுள்ளது. பரத்வத்தைக்கண்டு பின்வாங்கவேண்டாமெக்கு ஸௌலப்பம். ஸௌலப்பத்தைக்கண்டு உபேகஷிக்கவேண்டாமெக்குப் பரத்வம். ஆக இவ்விரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் பக்கல் குறைபறவுள்ளன. அவற்றுள் ஸௌலப்பகுணம் இத் திருவாய்மொழியில் அதுபவிக்கப்படுகின்றது.

எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை எவ்வளவும் பேசலாம்; எளிமையைப் பேசுவதென்பது அரிது; ‘அப்படிப்பட்ட பெரியவன் இப்படித் தாழ நின்றுனே!’ என்று உன்னெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாக் கண்ண நீர்சோசப் பேசவேண்டிய விஷயமாகையாலே தெளிந்திருந்து பேசப் போகாது. ஆழ்வாரை ஆறுமாதம் மோஷிக்கப்பண்ணின விஷயமாயிற்று இது. .... (\*)



பத்துடையடியவர்க்கேளியவன் பிறர்களுக்கரிய  
வித்தகன் \* மலர்மகள்விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள் \*  
மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவீனில் உரவிடையாப்புண்டு \*  
எத்திறமுரலினோடு இணைந்திருத்தேங்கிய லெளலே. (க)

பத்து உடை	பத்தியையுடைய	மத்து உறு	(யசோதைப்பிராட்டி) ம
அடியவர்க்கு	அடியார்களுக்கு	கடை வெண்	த்தையுறுத்திக் கடை
எளியவன்	ஸுலபனாயும்	ணெய் களவி	கின்ற வெண்ணெயினு
பிறர்களுக்கு	மற்றையோர்களுக்கு	னில்	டைய களவில்
அரிய	அர்வபனாயுமிருக்கிற	உரம் இடை	மார்வினிடையிலே
வித்தகன்	ஆச்சரியபூதனும்,	ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு
மலர் மகள்	பெரியபிராட்டியார் விரு	உரலினோடு இ	உரலோடு பொருத்தி
விரும்பும்	ம்புதற் டோனவனும்	ணைந்திருத்த	யிருந்த
பெறல் அரு	பெறுதற்கு அரியனுமான	எங்கிய	எங்கியிருத்த
நம் அடிகள்	நமது ஸ்வாமி	எளிவு	எளிமைக்குணம்
		எத்திறம்	எப்படிப்பட்டது !

\*\*\* — எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யம் நன்கு விளங்கினது அவதாரங்க  
ளிலாதலால் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள்ளும் நீர்மைக்கு எல்லையான  
க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே பிழிந்து, அதிலேயும் பாத்வத்தோடு ஸமமாகச் சொல்  
லக்கடிய நிலைகளிற் செல்லாதே, வெண்ணெய் களவுகண்டு கட்டுண்டு வருந்தி  
யேங்கி நின்ற நிலையிலே பகப்பட்டு இப்படியும் ஒரு எளிமைக்குணமுண்டோ  
வென்று நடுபடுகிறார்.

பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் = பத்தியையுடைய அடியவர்க்கு மிகவும்  
ஸுலபன் என்றபடி. பக்தி என்னும் வடசொல் 'பத்தி' என விகாசப்பட்டு  
அதுவே 'பத்து' என்றும் விகாசப்பட்டதெனக்கொள்க. திருமழிசைப்பிரான்  
திருச்சந்தவிருத்தத்தில் "எட்டினோடிசாண்டெனங் கயிற்றினால் மனந்தனைக்  
கட்டி" என்றருளிச்செய்தார்; எட்டோடு இரண்டு சேர்ந்தால் பத்து ஆகிறது.  
அங்குப் பத்து என்கிற எண் விவக்ஷிதமன்று; பக்தியே விவக்ஷிதம். ஆகவே  
பக்திவாசகமான பத்து என்னுஞ் சொல் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் ப்ரணித்தம்.

பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்றே கொள்வோம்; பக்திக்குப் பலபல கணுக்  
கள் உண்டாதலால் ஆரம்ப தசையாகிய பக்தியைக் கொள்வதா? சிறிது முதிர்  
ந்த பக்தியைக் கொள்வதா? முற்ற முதிர்ந்த பக்தியைக் கொள்வதா? என்னில்;  
ஆரம்பதசையாகிய பக்தியைக் கொள்வதே இங்குச் சிறக்குமென்பர். ஏனென்  
னால், எம்பெருமானது குணத்தைப் பரராட்டிச்சொல்லுகிற பிரகாச மாந  
லால் "முற்ற முதிர்ந்த பக்தியையுடையார்க்கு எளியன்" என்றுகாப்பது ஆழ்  
வார்க்கு விவக்ஷிதமாயிராது; 'தன்பக்கவில் சிறிது ஆசையைத்தவர்க்குநீயும்  
தான் விடமாட்டாமலிருக்கிறான்' என்று சொல்லுவதே ஏற்றதாகும். ஆகவே,  
அத்வேஷமாத்திரமே இங்குப் பத்து என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகவுரிய  
தாம்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி காண்மின்; — “தந்தாமை யொழியச் செல்லா தார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கு முண்டாகையாலும், விஞ்ஞானாவேத வொப்பாவது. தத்துஜெயம் கயணத — மிதாபாவேன ஸம்பாப்தம் ந த்ய ஜேயம் கதஞ்சந.” என்னுமவனாகையாலும் பக்தியின் உபகாமமாந்தாததையே சொல்லிற்றுக்கடவது. ஆசாவேசமுடையார்க்குத் தன்னைக்கொடுப்பதாக பக வதுக்தியு முண்டாயிருந்ததிதே. \* எதிர் குழல்புக்கு என்றும் & என்னின் முன்னம் பாரித்து என்றும் விலக்காமை தேடித் திரிகிறவனிதே.”

பத்து உடை = கிழச்சொன்ன பக்தியை உடைமையாகக் கொண்டெள்ளவர் கள் என்றவாறு. இதுவேயன்றோ பாகவதர்கட்குச் சிறந்த செவ்வம். இலங் கைச் செவ்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வாரை “சுண்ணரிக்காமதஃ ஸ்ரீகாநு = அந்தரிக்கதஃ ஸ்ரீமாந்” என்றார் வான்மீகி முனிவர். அப்போது அவ் விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயா வது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இராமபிரான்பின்னே காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமாள் “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பக்நஃ” எனப்பட்டார். அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியேயாம். முதலியின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடிபாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஸ துநாகவரஃ ஸ்ரீமாந்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ் ணவ ஸ்ரீயேயாம்.

இப்படிப்பட்ட பக்திமான்களுக்கு எளியவன் = கையாளாக இருக்கு மவன் என்றபடி. விச்வாமித்திர முனிவனோடு கூடச்சென்ற ராமலக்ஷ் மணர்கள் “ஐரள வு உயிராடி-குறு! சிங்கரள வு உவவலிதள | குறுஞ்ஞாவய யமெஷ்டம் வெவ ஸாவலதம் கரவாவ சிடி = இமௌ ஸ்ம முகிசார்த்துல! கிங்கரள ஸமுபஸ் திதௌ - ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸாம் கரவாவ கிம். = முனிவரே! இதோ நாங்கள் தேவரீருக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களாயிருக்கின்றோம்; எதுவேனுமானாலும் கசாதே நியமித்தருளவே னும்” என்றுப்போலே ஏகிற்றெல்லாம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருப்பனென்க. “ஹத்ஸா துதத்யுயா ஸகஸுஃ சுஹரெவ்வியெபாஜ-பகத்யா த்வந்ய பா சக்யஃ அஹமேவம்விதோர்ஜுந!” என்று கிதையில் அர்ஜுனை நோக்கிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்ததும் இங்கு உணரத்தக்கது: “நான் பக்திக்குக் கட் டப்படுவேன் காண்” என்று சொன்ன கண்ணபிரானை நோக்கி அர்ஜுநன் “அது எங்கனம்?” என்று கேட்க; [அர்ஜுந! அஹம் ஏவம்விதஃ] உலகில் ஒருவன் கறுத்திருக்கவும் ஒருவன் சிவந்திருக்கவும் கண்டாயே; அவை எப்படி அவரவர் களுடைய ஸ்வபாவமோ அப்படியே எனக்கும் இது இயல்பென்று கொள்ளாய்- என்றுன் கண்ணபிரான்.

எளியவனுயிருக்குந்தன்மை எல்லாரிடத்துக் காட்டப்பட்டால் அனர்த்த மாகுமே; உகந்தவர்கட்கு மாத்திரம் எளியனாய், உகவாதார்க்கு அருமைப்பட்ட வனுயிருந்தால்தானே அன்பர் தேறியிருக்கமுடியும்; அதற்காக அருளிச்செய்கிறார்

பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன் என்று. எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொள்ளாமல் பிறிதொன்றை உபாயமாகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்குப் பிறர்களாவார்; அன்னவர்கட்கு அருமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஆச்சரியத்திற்கு ஆஸ்பதன் எம்பெருமான் என்க. என்ன ஆச்சரிய மென்னில்; யசோதைப்பிராட்டி முதலானார்க்கு விதேயனாயிருந்த சிலைதன்னிலேயே பூதனை, சகடம், மருதம் முதலியவற்றுக்கு அணுகவுமொண்ணாதிருந்தமை காண்க. இன்னமுங்காண்மின்;—கண்ணபிரான் பள்ளிகொண்டருனா நிற்கச்செய்தே அர்ஜுனனும் துரியோதனனும் படைத்துணை வேண்டுவா, அர்ஜுனனுக்குத் தன்னையே கொடுத்து, துரியோதனனுக்கு நவகோடி நாராயணர்களாகிற குப்பைக்கூளங்களைக் கொடுத்து விட்டதும் அதிக.

இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளையீடு:—“நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றாதிருக்க, அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறாப்போலேயே துரியோதனன் சிலை”—என்பதாம். இந்த ஸ்ரீவைத்தியின் உட்பொருள் உய்த்துணரத்தக்கது.

மலர்மகள் விரும்பும் அரும்பெறல் நம் அடிகள்—தாமசாமலரிலே பிறந்து அதனையே இருப்பிடமாக வுடையளாயிருந்த பிராட்டி அங்கே அடிக்கொதித்து அதனைவிட்டு “அகலவில்லெனிகையுமென்று அலர்மேன்மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே திருமார்பை விரும்பி விடாதேயிருக்கப்பெற்ற பெருமான். “மலர்மகள் விரும்பும்” என்பதற்கு அடுத்தபடியாக “அரும்பெறலடிகள்” என்கையாலே, பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருந்தலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வாதிகத்வத்திற்கு ஹேது என்பது விளங்கும். இராவணன் மாரீசனிடம் சென்று இராமபிரானுக்குத் திங்கிழைக்கத் துணைவேண்டினபோது மாரீசன் சொன்ன சொல் காண்மின்;— “சுபுரெயவஹி தகை தெஜு? யவலு வலா ஜககாது ஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜு: யஸ்ய ஸா ஜககாத்மஜா” என்றான்; விச்வாமித்திர முனிவனோடுகூட யாகஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பஹ்மசாரியாய் வந்திருந்த போதே ஸ்ரீராமனுடைய திறல் அற்புதமாயிருந்தது; பின்னை ஜனகராஜன் திருமகனைக் கைப்பற்றினபின்பு அவனோடுண்டான சேர்த்தியால் அளவிடமுடியாத படி உன்றோ அவனுடைய திறல் இருப்பது என்றான்.

முதல் திருவாய்மொழியில் “உனன் சுடர்மிரு சுருதியுன்” என்று ஆழ்வார் ஏகாந்தமாகக்காட்டின லக்ஷமீஸம்பந்தம் இப்பாட்டில் நன்கு வெளியிடப்பட்டதாயிற்று.

முதலடியில் “பத்துடை யடியவர்க்கெனியவன்” என்று சொன்ன பக்தபராதினத்வமானது பின்னடிகளில் உபபாதிக்கப்படுகிறது—மத்துறு கடைவேண்ணெய் என்று தொடங்கி. “ஆங்கொருநான் ஆய்ப்பாடிச், சீரார்கலையல் குல்சீரடிச்செந்துவர்வாய், வாரார் வனமுடையான் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடை நோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச், சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார் துதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு, நாராருறி



யேற்றி நன்கமைப வைத்ததனைப், போரார்வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும்  
பொய்யுறக்கம், ஓராதவன்போல் உறங்கியறிவுற்றத், தாரார் தடந்தோள்  
களுள்ளவங் கைநீட்டி, ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கி, அருகிருந்த மோரார்  
குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே, ஓராதவன்போற் கிடந்தானைக் கண்டவ  
ளும், வாராத் தான் வைத்ததுகாணும், வயிறடித்து இங்காரார் புகுதுவார் ஐயரி  
வரல்லால், நீராமிது செய்தோன்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரர்களுல்லாருங்  
காண வரலோடே, தீராவெருளியனாய்ச் சிக்கனவார்த்து அடிப்ப, ஆராவயிற்றி  
னோடு ஆற்றாதுன்" [சிறிய திருமடல்] என்றபடியே நடந்ததொரு கதையை  
அதுஸந்தித்து ஈடுபடுகின்றார்.

யசோதைப்பிராட்டி மத்தையுறுத்தித் தயிர் கடையும்போது அவளது  
நிழலிலே யொதுங்கியிருந்து களவுவழியிலே வெண்ணெயை அள்ளி அமுது  
செய்யக் கையோடே பிடியுண்டு உரலோடே மார்க்கை நெருக்கிக்கட்டியிட்டு  
வைக்கப்பெற்று அமுது ஏக்கினின்றிலைமை என்னே! என்று ககாசின்ரு  
ராழ்வார்.

"உரலினோடினைந்திருந்தேக்கிய வெளிவு எத்திறம்!" என்று சொல்லிக்  
கொண்டே ஆழ்வார் மோலித்துவிட்டாரென்பது "தூதநுமொவமுஹ  
மவூஉஷா யபொராடி மாலீகுவதீயகவலா மஜேஷுரோணா | வெரு உரய  
காசவரிணாஜேஷா வவஸா தாடிஜுதெ வரித உரயுஜநாலுஹ  
னெ = த்வாமந்யகோபக்ருஹகவ்யமுஷம் யசோதா குர்வீ த்வதியமவமாநமம்ரு  
ஷ்யமாணா - ப்ரோம்னாத தாமபரிணாமஜுஷா பபந்த தாத்ருங் ந தே சரிதமார்ய  
ஜநாஸ் ஸஹந்தே." என்ற அதிமாறுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியில் சுற்றடியால் வெளி  
யிடப்பட்டது கூரத்தாழ்வானால். ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் "மூவாறுமாஸம்  
மோலித்து" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

உரலிடை = இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர். உரல் என்னும்  
வடசொல் உரமெனத் திரிந்ததாகக்கொண்டு 'மார்பினிடையிலே' என்று பொ  
ருள்கொள்ளுதல் ஒன்று. உதரம் என்ற வடசொல் இசடக்குறையாக உர  
மெனத் திரிந்ததாகக்கொண்டு, 'வயிற்றினிடையிலே' என்று பொருள்கொள்ளு  
தல் மற்றொன்று. அன்றியே, உரம் விடை எனப்பிரித்து, நெருக்குடைய  
கானோபோன்ற கண்ணிரான் என்றலுமொன்று. இப்பொருளில் முற்றுவமை.

எளிவருமியல்லினன் நிகலவரம்பில-லபிறப்பாய் \*

ஒளிவருமுமுநலம் முதலில கேடிலவீடாம் \*

தேளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன்முழுவது மிறையோன் \*

அளிவருமருளினோடு அகத்தனன் புறத்தனனமைந்தே.

(௨)

நிலை வரம்பு இல பல பிறப்பு ஆய்	{ ஒரு நிலையும் ஒரு சிறிதும் யும் இன்னாத பலவகை ப்பட்ட பிறப்பையு டையனும்	முதல் இல கேடு இல முதல் நலம்	{ முதலில்லாமல் முடிவு யில்லாம லிருக்கின்ற கன்பாண குணங்களை ல்லாம்
-------------------------------------	---	-----------------------------------	---

ஒளி வரும்	ஒளிமல்கும்படியான	ஒழிவு இவன்	{ எப்போதும் உடையவனான
எளிவரும்	{ ஸௌலப்யத்தையே	இறையேன்	{ ஸ்வாமியானவன்
இயல்வினன்	{ இயல்வாக வுடையனாய்	அளிவரும் அருளிநோடு	{ அளிந்திருப்பையோடே
		அமைந்து	{ உடிக
வீடு ஆம் தெளி	{ மோக மாகிற தெளிவைத்	அகத்தனன்	{ (அடியவர்க்கு) அந்தரங்க
தரு நிலைமை	{ தருதலாகிற அந்த நிலை		{ னாய்
அது முழுவதும்	{ மையை முழுவதும்	புறத்தனன்	{ (மற்றையோர்க்கு) அஃது
			{ கத்தகாதவனாயிருப்பன்.

\* \* \* — கீழ்ப்பாட்டில் “எத்திறமுாலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய வெளிலே!” என்று சொல்லி ஆறுமாதம் மோலித்துக்கிடந்தாரன்றோ ஆழ்வார். இங்ஙனே இவர் மோலித்துக்கிடக்கும்போது, நன்றாகப் பளித்ததொரு மாததைப் பறவைக்கணங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலவும், ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியும் பன்னிகொண்டருளின விடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் கோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாப்போலவும் ஸ்ரீமதுராகவிகள் முதலான ஸத்துக்களடங்கலும் மோலிதரான ஆழ்வாரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். திருவாய்மொழியை அறுபதிகப்பிறந்த மஹான்களின் பாக்கியத்தினால் மோலுங்கழிந்து தெளிவுபெற்ற ஆழ்வார் மதுராகவிகளை கோக்கி “நான் இங்கே என்னசொல்லி நின்றேன்?” என்று கேட்க; “எத்திறமுாலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய வெளிலே!” என்று சொல்லி மோலித்துக்கிடந்தீர் என்று சொல்ல, ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்ய குணத்தை விசேஷித்து அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறாநீதில்.

எளிவருமியல்வினன் = எளியனாயிருக்குந்தன்மையை [அதாவது — ஸௌலப்யத்தை] ஸ்வபாலமாகவுடையவன் என்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் “பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்” என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸூலபனாயிருப்பவன் என்று சொன்னதற்குதியன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றினபடி. எல்லார்க்கும் ஏதோசில காலங்களில் ஸௌலப்யம் இருக்கக்கூடும்; எம்பெருமான்படி அங்ஙனன்றியே எளிமைதானே ஸ்வரூபமாயிருக்கு மென்கிறது.

நிலைவரம்பில் பலபிறப்பாய் = நிலையில்லாதனவும் வரம்பில்லாதனவுமான பலவகைப்பட்ட அவதாரங்களைச் செய்வனென்றபடி. இன்ன யோநியில் தான் பிறப்பிதென்று ஒரு வ்யவஸ்தை கொள்ளாமையாலே ‘நிலையில்’ என்றது; இன்ன சேஷ்டிதந்தான் செய்வது என்று ஒரு வ்யவஸ்தை கொள்ளாமையாலே ‘வரம்பில்’ என்றது — என்று பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்தார்களாம். பட்டர், ‘நிலையில்’ என்பதற்கே அவ்விரண்டு பொருளையுங்கொண்டு, இனி ‘வரம்பில்’ என்பதற்கு — “வரம்பில்லாமையாவது, அவதரித்து எளியனாய் நின்ற நிலைதன்னிலே பாதவந்தேற்ற சின்றுலும் நிற்கையாம்” என்று அருளிச்செய்வாராம். எங்ஙனே யென்னில், அர்ஜுனனுக்குச் சாரதியாய் நின்ற தாம நிற்கச்செய்தேயும் நிர்வரூபத்தைக் காட்டினபடியும், சிவபிரான் பக்கல் புத்திரவரம்ப வேண்டிப் போகா நிற்கச்செய்தே கண்டகர்ணனுக்கு முத்தியளித்தபடியும், ஏழுபிராயத்திலே கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தபடியும் முதலானவை கோக்கப்

படிந், ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை, சகிப்பதற்கு உறுப்பாகுமத்தனையே வேண்டுவது என்ற திருவுள்ளம் விளங்கும்.

பலபிறப்பாய் = எம்பெருமான் தன் வாக்காலே சொல்லும்போதும்  
 “வஹகுநி செ வுதீதாநி ஜதாநி = பஹுகி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி”  
 என்று தனக்குப் பல பிறப்புக்கள் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லுகிறான்; வேதமும்  
 “ஸஜாயநாநொ வஹுயா விஜாயதெ” என்று ஒதுகின்றது; ஆழ்வார்  
 போல்வாரான வைதிகர்களும் & பலபிறப்பு என்னுந்நினுர்கள், கரும மடியாகப்  
 பிறக்கின்ற நம்முடைய பிறவிக்கு ஒரு எல்லை ஏற்பட்டாலும் கருணையே காரண  
 மாகப் பிறக்கின்ற எம்பெருமானுடைய பிறவிகட்கு ஒருநாளும் முடிவு ஏற்படா  
 தென்ப.

பலபிறப்பாயொளிவரு முழுநிலம் = பிறக்கப் பிறக்க நாம் புகாழிந்து வாரா  
நின்றோம்; அங்கனல்லாமல் எம்பெருமான் பிறக்கப் பிறக்கக் கல்யாணாகுணங்  
கள் மிகவும் புகர்பெற்று விளங்குமாயிற்று. “ஓ ஓ ஸ்ரீயாநு ஹவதி ஜாய  
ஜாய” என்று வேதமும் ஒதிற்று. [ஓ (ஹவாநு) ஜாய ஜாய ஹவாநு  
ஸ்ரீயாநெவ ஹவதி] என்றபடி. கருமமடிபாகப் பிறந்தாலன்றோ பிறக்கப்  
பிறக்கப் புகர் அழிவது; அதுக்கஹமடியாக வருகிற அவதாரமாதலால் ஒளஜ்ஜ  
வஸ்யம் மிக்கிருக்குமென்க.

முதலில் கேட்க = ஒருநாளில் தோன்றி ஒருநாள் உரையிலே முடியுமவை  
 உல்லாமல் நித்ய எரித்த குணங்கள் என்றவாறு.

வீடு ஆம் தெளிதருநிலைமையது முழுவதும் ஒழிவிலன் = வீடு — மோஷம்; அதுவாகிற தெளிவைத் தந்தருளியல்வு என்ஊறக்கு மொருபடிப்பட்டிருக்கப் பெற்றவன் என்னை. இதனால் மோஷப்பாதத்வ மென்கிற குணம் சொல்லப் பட்டதாயிற்று. இக்குணம் கீழே முழுவதும் என்றநிலையே அடங்கக்கூடுமா யிலும், இது சிறந்த குணமாதலால் தனிப்படச் சொல்லலாயிற்று. ஆளவந் தாரும் ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் “துஷாஸி தாநாம் ஜகத்பவஸ்திதி ப்ர ஸஸம்ஸாரா விஜொஹதாடியஃ த்வதாச்சிதாநாம் ஜகத்பவஸ்திதி ப்ர ணாச ஸம்ஸாரவிமோசநாதயஃ” என்ற ச்லோகத்தில் \* ஸம்ஸாரவிமோசந பதத் தினால் மோஷப்பாதத்வத்தைத் தனியே அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் \* அகில புவந ஜந்மஸ்தேமபங்காதிலீலே என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகத்தில் \* விநத விவித பூதவ்ராதரணைகுகதீகேஷி என்று மோஷப்பாதத்வத்தைத் தனியே அருளிச்செய்தார்.

தேளிவு என்னுஞ்சொல் தேளி என்ற குறைந்து கிடக்கின்றது. பரம்பதத்  
தைத் “தேளிவிசம்பு” என்றே வழங்குவார். தெளிவே வடிவெடுத்திருக்குமிட  
மாதல் அறிக. ‘அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் சோக மோஹங்களைப்  
பண்ணும் இல்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அஸ்  
விடம்” என்ற சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி உணரத்தக்கது. இந்த லீலாவிபூதி கலக்கத்



திற்கே ஏற்பட்டதுபோல அந்த நித்யவிபூதி தெளிவுக்கே ஏற்பட்ட தென்ற வாறு.

இறையோன் = மோகாமனிக்கவல்லவனே ஈசுவரனாகத் தருதியுடையவ னாதலால் இங்கு இறையோனென்றது. இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் அளிவரு மருளிஞாடு அமைந்து அகத்தனன் புறத்தனன் = அளிந்த அருளோடுகூடி, அடிய வர்க்கு அந்தாங்கனாயும் மற்றையோர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியானுபு மிருப் பனென்றபடி.

அருளுக்கு அளிவருதலாவது நிர்ஜேஹதுகத்வமாம். பாண்டவர்போல்வார் க்குக் கையாளாயிருக்கையும் துரியோதனாதிபர்க்கு ஆளிட்டுவிடுகையும் ஈற்றடி க்கு விஷயம். .... (உ)

அமைவுடையறநேறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து \*

அமைவுடைமுதல்கேடல் ஒடிவிடையற நிலமதுவாம் \*

அமைவுடையமரரும் யாவையுய்யாவரும் தானும் \*

அமைவுடைநாரணன்மான்யைய அறிபவரயாரே.

(ரு)

அமைவு உடை	{ நல்ல பலபரிபாகத்தை புடைத்தான	அற	மிகவும்
அறம் நெறி முழுவுதும்	{ தருமமார்க்கம் எல்லாவற் றாலும்	நிலம் அது ஆம்	{ கைவந்திருக்கப்பெறவ தாகிற
உயர்வுஅற உயர்ந்து	{ இதற்குமேல் உயர்த்தி யில்லை யென்னும்படி யாக மிகவுயர்ந்தவர் களாகி,	அமைவு உடை	சதிரையுடையாரான
அமைவு உடை	{ (ஆச்சரியப்படத்தகுந்த அமைதியையுடைய)	அமரரும்	{ பிரமன் முதலிய தேவர் களும்
முதல்	ஸ்ருஷ்டியென்ன	யானையும்	எல்லா அசேதனங்களும்
கேடல்	ஸம்ஹாரமென்ன	பாவரும்	எல்லாச்சேதனர்களும்
இடை ஒடிவு	{ அவாக்தர ஸம்ஹார மென்ன	தான் ஆம்	தானேயார்படியான
	(ஆகிய இவை)	அமைவுஉடை	பொருத்தம் பொருத்திய
		காரணன்	காராயணனுடைய
		மாயையை	அவதார ரஹஸ்யத்தை
		யாரே அறி பவர்	{ ஆர்தாம் அறியவல்லார்? [ஆருயில்லை.]

\* \* \* — எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியவொண் னாததென்கிறது இப்பாட்டில். முதலடியில் அமைவுடை யென்று தொடங்கி, முன்றாமடியில் அமைவுடை என்னுமானவும் அமார்க்கு (விசேஷணம்) அடைமொழி.

அமைவுடையறநேறி முழுவது முயர்வறவுயர்ந்து = ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக் குக் கடவுரான பிரமன் முதலிய அமரர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்றால், நன்கு அமைந்த தருமமார்க்கமெல்லாவற்றாலும் மிகவுயர்ந்தவர்களாம். உயரற கெச்சாதி உயரவஸூரணி விஷ்ணுமாராயு வஜ்ஜலகுஃ | வஹநெஸ்ருவொ க்யுபாதுக்யம் ப்ராவுவாதி தி ஸஹஸ்யம் — அகேகாடி ஸஹஸ்யாணி விஷ்ணு

மாராய் பத்மபூ - புநன் தனாலோக்ப தாந்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுக்ரும." [பிரமனானவன் அனேகமாயிரம்புகங்கள் விஷ்ணுவை ஆரதித்துப் பிரமபதவி பையபடைந்தான்] என்றும் "உஹாஜெவ ஸ்ரவபுஜேய உஹாதூ ஹாக்ஷா தூதம் ஜெவஜெவொ வஹகுவ = மஹாதேவம் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹாத்வர ஆத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ" [பரமசிவனும் பரபாத்மாலை ஆர தித்தே தேவரிற் சிறந்தவனாயினன்] என்றும் பிரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடி யே அவர்கள் அனுட்டித்த தருமங்களைச் சொன்னவாறு. அறநெறிக்கு அமை வுடைமையாவது பயனளித்தே திருபாற்றல். இடையூறு ஒன்றுமின்றி ஸபலக் களான தருமங்களெல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டவர்களாம் அவ்வமார்.

அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; அமைவுடை முதல் கேடலோடிவிடையற நிலமதுவாமமைவுண்டாய் முதல் என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது; கெடல் என்று ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒடிவிடை பென்பது 'இடையொடிவு' என்று அவாந்தா ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகிய இக்காரியங்கள், அற—மிகவும், நிலமதுவாம் அமைவுடை = கைவர்திருக் கும் பூர்த்தியை யுடைபாற் என்றபடி.

"அமைவுடை முதல்" என்பதற்கு—ஆச்சரிப்பப்படத்தகுந்த ஸ்ருஷ்டி என்று கருத்து. பிரமன் உலகங்களைப்படைத்தால் 'ஸர்வேச்வரானுடைய ஸ்ருஷ்டிதானே இது!' என்று அதிசயிக்கவேண்டும்படி யிருக்குமாம். அற நில மதுவாம் என்பதற்கு ஈட்டில் அருளிச்செய்திருக்கான்மீன்—“ இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறுத்துக் கேள்விகொள்ள வேண்டாத படி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும்” என்று. அதாவது— மாணாக்கற்கு உபாத்தியாயர் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுத்தால் மறுபடியும் உபாத்த யாயர் பக்கலிலே அந்த மாணாக்கன் ஸந்தேஹம் கேட்கும்படியிருப்பதுண்டே; அப்படியன்றியே எம்பெருமானாத உபாத்தியாயர் பக்கலிலே ஸ்ருஷ்டிஸம் ஹாரக்ரமங்களை ஒருகால்பயின்ற மாத்திரத்திலே மிகவும் வல்லவர்களாய் 'மீன் டும் கேள்விகேட்கவேண்டாமல் மிக்க தேர்ச்சிபெற்ற மாணாக்கர்களாம் அயனும் அரணும்.

அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானுமமைவுடை நாரணன்—கீழ்ச்சொன்ன கடவுளர்களென்ன, ஸகல அசேதநப்பொருள்களென்ன, மற்றுள்ள ஸகல சேத னப் பொருள்களென்ன—ஆகிய எல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியான அமைதியையுடையனாய், இதுபற்றியே நாராயணனென் னுந் திருநாமம் படைத்தவனான எம்பெருமானுடைய என்றபடி. "தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றவிடத்திற்கு ஈட்டில் அருளிச்செய்த மிக அழகிய ஸம்வாதம் ஆய்ந்துணரத்தக்கது. "ஒருவன் ஒருவனை உனக்கு ஜீவனம் என்ன வேணுமென்றால் தன் புத்ரா திகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு 'எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்' என்னுமின்றானிறே; அப்படியே இவைபடங்களும் தன் அஹம்சப்த த்துக்குள்ளேயடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமாதிபா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்பதாம்.

மாயையை அறிபவர்தாரே?—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய அவதார ஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியப்போகா தென்றவாறு. மாயை பென்றால் அவதார ஹஸ்யமென்று பொருளாமோவென்னில்; ஆம்; “ஹஸ்யவாஜோத்யூராயயா—ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா” என்று—கீதையிலே பகவான் தானே அவதாரத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்து உள்ளதனால் மாயாப்ரயுக்தமான அவதாரத்தைச் சொல்லக்குறையில்லை யென்பர். மாயையென்று ஆச்சரியமாய், தனக்குப் புத்திர ப்ராயர்களான தசாதவஸாதேவாதிகளைத் தனக்குத் தந்தையராகக் கொண்டு, அவர்கள் என்மகனென்று அபிமானிக்கும்படி வந்துபிறந்த ஆச்சரியத்தை ஆரும் அறியவில்லார் என்று முறைப்ப.

யாரே அறிபவர்?—நித்யஸூரிகள் பரத்வாநபவத்திலே போதுபோக்குகையாலே இதனை அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர் களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மநிலமருனப்பெற்ற ஆழ்வார்களோ மோலித்துக்கிடப்பர்கள்; ஆகையாலே ஒருவருமறியார்கள். ... (ங)

யாகுமோர்நிலைமையனென அறிவரியவேம்பெருமான் \*

யாகுமோர்நிலைமையனென அறிவெளியவேம்பெருமான் \*

பெருமோராயிதம் பிறபலவுடையவேம்பெருமான் \*

பெருமோருருவமும் உளதில்லையிலதில்லைபிணக்கே. \*

(ச)

பெரும்	{ (விக்ரஹத்தைப் பற்றின) திருநாமங்களும்	ஓர் நிலைமையன் என அறிவு எளிய எம்பெருமான்	{ ஒருபடிப்பட்டவனென்று அறியக்கூடிய பெருமானான பகவானுக்கு
பிற	{ (அந்தத் திருநாமங்களுக்கேற்ற) விக்ரஹங்களும்	ஓர் பெரும்	ஒரு பெரும்
பல ஆயிரம் உடைய எம்பெருமான்	{ அனேகமாயிரம் உடைய னாய்க்கொண்டு தோற்றி எமக்கு ஈதனானவனாய், எப்படிப்பட்ட ஞானி களுக்கும்	ஓர் உருவமும்	ஒரு ரூபமும்
யாரும்	{ (அன்பர்களிடில்) அறிவில்லாதவர்களானார்க்கும்	உனது இல்லை	{ உண்டாயிருப்பதில்லை யென்று (பிரதிகூலிக்கும்),
ஓர் நிலைமையன் என அறிவு அரிய எம்பெருமான்	{ ‘ஒருபடியை வுடையவன்’ என்று அறுதியிட வொண்ணாத பெருமானாய்	இவது இல்லை	{ இல்லையாய் இருப்பதில்லை யென்று (அதுகூலிக்கும்)
யாரும்	{ (அன்பர்களிடில்) அறிவில்லாதவர்களானார்க்கும்	பிணக்கே	{ நித்திய விவாதமாயே யிருக்கும்.

\* \* \* — எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்கள் ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாதோவென்ன, அடியவர்க்கு எளிதில் அறியக்கூடியவையாய் மற்றையோர்க்குச் சிறிதும் அறியப்போகாதனவா யிருக்குமென்கிருந்தில்.

யாரும் ஓர்நிலைமையனென அறிவு அரிய எம்பெருமான் = எவ்வளவேனும் அதிசயித்த ஞானத்தையுடையரேனும் அப்படிப்பட்டவர்களும் தமது முயற்சியாலே காண விரும்பினால் இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று அறியவொண்ணாத எம்பெருமான். — எம்பெருமானுடைய நிர்த்தே



துக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெருதவர்கள் எவ்வளவு சீரியராயினும் எம்பெருமானது நிலைமையை ஒரு கந்துலாகாரமாகவும், அறியவில்லாராய்க் கிடப்பொன்றபடி.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவு எளிய எம்பெருமான் = பிறப்பாலும் செய்கையாலும் ஞானத்தாலும் எத்தனை தாழ்ந்தவர்களாகிலும் தன்னுடைய நிர்ஜேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றவர்களாகில் அன்னவர்களாலே எளிதி லறியக்கூடியபடியினையுடையனாயிருப்பன். “நிஷாடாநாம் தெதா கவி காலுவதிஃ காலி பரவாநீ காவெலுஃ காலுர வர வுஜயுவதயொ ராலுசுபிதி | கலீஷாம் நிஜகவம் வுஷமிரிவதொநுணதிரவி ப்ரஹு தெஃ ஸ்ரோதொலிஃ ப்ரஹ்மகதாஃகாவெ! வரயவா = நிஷாதாநாம், நேதா கபிகுலபதிஃ காலி சபரீ குசேலஃ குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயொ மால்பக்ரு திதி — அமீஷாம் நிம்நதவம் வ்ருஷகிரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூகதஸ் ஸ்ரோதோபிஃ ப்ரஸபபதுகம்பே ஸமயஸி.” என்று தபரசதகத்தில் நிகமாந்ததேசிகள் பணித்த ச்லோகம் இங்கு அதுஸ்திக்கவுரியது. [குறப்பெருமான், ஸூக்ரீ வன், சபரீ, குசேலர், கனி, இடைச்சிபர், மாலாகாரர் போல்வாரான வ்யக்தி விசேஷங்கள் பக்கவிலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஜேதுக விஷயீகாகம் காணத் தக்கதென்பது தேர்ந்த கருத்து.]

பேருமோராயிரம் = அதுபவிக்குமடியவர்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறை யாம்படி பல்லாயிரம் திருநாமங்களுையுடையனாயிருப்பன். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் ரூபத்திற்கும் குணங்களுக்கும் விபூதிக்கும் திவ்ய சேஷடி தங்களுக்கும் வாசகமாக ஏற்பட்டிருக்கின்ற திருநாமங்களுக்கு எல்லையில்லாமை யாலே பேருமோராயிரம் என்றார். ஆயிரமென்றது அநேக பர்பாயம்.

பிறபலவுடைய எம்பெருமான் = இங்குப் ‘பிற’ என்பது திவ்யமங்கள் விக்ர ஹத்தை நோக்கியது. நாமத்திற்கும் ரூபத்திற்கும் எங்கும் ஒரு சேர்த்தியுண் டாகையாலே இங்ஙனே பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தும். “பேருமோருருவ மும்” என்ற சுற்றடியுங்காண்க. திருநாம வாச்யங்களாயும் தன் இச்சையாலே பரிக்காழிக்கப்படுமவைகளாயு முள்ள பலபல திருவுருவங்களையுடையனென்ற வாறு.

பேரும் ஒருருவமும் உளதில்லை இலதில்லை பிணக்கே = இதற்குப் பலபடி யாகப் பொருள்கொள்ளலாம். பேரும் ஒருருவமும் உளது, இலதில்லை, பிணக்கு இல்லை’ என்று முன்று வாக்கியமாகக்கொண்டு — அப்படிப்பட்ட எம் பெருமானுக்கு விலக்ஷணமான நாமங்களும் ரூபங்களும் உண்டு; இல்லையென் பது கிடையாது; ஆகையால் சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலிகளுக்கு விவாதமில்லை — என்பதாக ஒரு யோஜனை. அன்றியே, பேரும் ஒருருவமும் உளதில்லை = (எம்பெ ருமான் பக்கவில் அன்பு இல்லாதார்க்கு) ஒரு திருநாமமும் ஒரு விக்ரஹமும் உண்டாயிருப்பதில்லை (என்று தோற்றியிருக்கும்); இலதில்லை — (எம்பெருமான் பக்கவில் அன்புடையார்க்கு) அந்த நாம ரூபங்கள் உண்டாகியே தோற்றும்.

பிணக்கே — அன்புடைபார்க்கும் அன்பிலாதார்க்கும் இப்படி விவாதமாயே  
யிருக்கும் என்றுமாம். மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க. .... (ச)

பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த \*  
கணக்கறுவதத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் \*  
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றபுறநெறிகளைகட்டு \*  
உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்ணென்றதே. \* (ஊ)

அறு வகை சம யமும் பிணக்கு அற	{ ஆறுவகைப்பட்ட மதங்க ளும் (வைதிகமார்க்கத் தோடு) பிணக்கம் ஒழி தும்படி.	வணக்கு உடை	வணக்கத்தைபுடைய
நெறி	வேதமார்க்கத்தை	தவம் நெறி	{ பக்தி (அல்லது) பாபத்தி ஆகிற
உள்ளி	ஆராய்ந்து	வழி நின்று	மார்க்கத்தில் நின்று
உரைத்த	அருளிச்செய்த	புறம் நெறி	வேறு மார்க்கங்களாகிற
கணக்கு அறு வகைத்தனன்	{ எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களைபுடையவ ளும்	களை	களையை
அந்தம் இல் ஆதி	{ முடிவில்லாத மு த ல் வ ளும்	கட்டு	பறித்து,
அம் பகவன்	{ அழகாகிய ஞானம்முதலிய ஆறு குணங்களை புடைய வனுமான எம்பெருமா னது,	அவனுடைய உணர்வு கொண்டு	{ அவனளித்த கீதையைக் கொண்டு
		உணர்ந்து	உணர்ச்சிபெற்று
		பசையற	{ வாஸநாருபமான பற்றும் அதும்படி
		உணக்குமின்	உலர்ந்திவிடுதல்கள்.

\* \* \* — 'ஆச்ரயிக்கத்தக்கவனான எம்பெருமான் எனியனென்பது அறிந்தோம்;  
அன்னவனை ஆச்ரயிக்கும் வழி என்ன?' என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்பதாகக்  
கொண்டு, அவன் கீதையிலே அருளிச்செய்துவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே  
அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கு அற நெறி உள்ளியுரைத்த—ஸாங்கியம்,  
யோகம், காணாதம், பௌத்தம், ஜைனம், பாசுபதம் என்ற ஆறுவகைப்பட்ட  
சமயங்களும் வைதிக சமயத்தோடு பிணக்கங்கொண்டிருக்கும்; அந்தப்பிணக்  
கம் திருமாறு வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தவனும் எண்ணிறந்த  
திருக்கல்யாண குணங்களைபுடையவனும் ஒருநாளும் முடிவில்லாத ஜகத்காரண  
பூதனும் 'பகவான்' என்று அஸாதாரணமான திருநாமத்தைபுடையனுமான எம்  
பெருமான் திறமான பக்தியோகத்திலே நின்று பிராகிருதவிஷயங்களாகிற  
களையைக்கடிந்து அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள்; எங்ஙனே விடுவதென்  
னில், அவனருளிச்செய்த கீதையாலே அவனைபுணர்ந்து புறம்புண்டான பற்றுக்  
களை யெல்லாம் விடுவது என்றவாறு.

ஸாங்கமான ஸகல வேதங்களுக்கும் தானே பொருள் என்பதை ஸ்ரீகீதை  
யிலே அருளிச்செய்கையாலே அறுசமயக் கொள்கைகள் அவத்யமென்று கழி  
யுண்டனவாயிற்று. கீதை அவதரியாகிஷல் அறுசமயங்களுக்கும் வைதிக சம

யத்திற்கும் பாஸ்பாம் ஏற்பட்ட பிணக்கு அருதேயிருக்கும் ; வைதிக மார்க்கத் தை நிலைநிறுத்தி கீதை அவதரித்துவிட்டபடியாலே அந்தப்பிணக்கு அற்ற தென்க.

கணக்கறுநிலத்தனன் = நலமென்று குணத்திற்கு வாசகமாகக்கொண்டால் எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவன் என்றபடி. நலமென்று நேசத்திற்கும் பெயராதலால், ப்ராஜைகள் பக்கனிலே அபாரமான ஸ்நேஹமுள்ளவன் என்று மாம்.

அந்தமில் ஆதி = பிறப்புமிறப்புமில்லாதவன் என்றபடி. இத்தால், யதார்த்தம் தவிர வேறு சொல்லுகில்லாதவனென்னை. நமக்கெல்லாம் பிறப்புமிறப்புமுண்டாகையாலன்றோ ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு அதனால் அஜ்ஞாநம் அப்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் ப்ரமாதம் விப்ரவிப்பனை முதலானவற்றுக்கு வசப்பட்டுத் தப்புந்தவறுமாக வியவஹரிக்க நேருகின்றது. எம்பெருமானுக்கு இவை யில்லாமையாலே ஆப்ததமத்வம் சொல்லிற்றுகிறது.

அம்பகவன் = 'பகவாந்' என்கிறசொல் ஷாட்டுண்ப பரிபூர்ணன் என்னும் பொருளது. இச்சொல் எம்பெருமானொருவனுக்கே ஏற்கும். மற்றும் பலரையும் பகவச் சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லுவதுண்டாகிலும் அது ஒளபசாரிக ப்ரபோகமென்பது சாஸ்த்ர ஸித்தம். "தஷ்ராடிநுது தஜ்ணெயுஸயொ மாசு ஷளவவாரிகஃ..... ஹமவஹ்ஸவசு." என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் காண்க. ஆகவே, முக்தியமான பகவச் சப்தத்தாலே வாச்யன் என்பது விளங்க இங்கு அம்பகவன் என்றது.

'பகவன்' என்பதற்கு \* வணக்குடைத் தவநெறி வழியென்பதோடே அர்வயம்; பகவானுடைய வழி — பகவான் அருளிச்செய்த வழி என்றவாறு. அந்த வழி எப்படிப்பட்டதென்னில்; வணக்குடைத் தவநெறிவழி. கீதையிலே ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் "நமஸுஞ்ஜாநா ராம் ஹத்யூ - நமஸ்யந்தச் ச மாம் பக்த்யா" என்றும், "உதகா லவ ஜ்ஜெதூ ஜ்ஜாஜீ ராம் நமஸுஞ்ஜாநா - மம்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும் பக்தி சரீரத்தை நமஸ்கார சிசுக்கமாக அருளிச்செய்தமையால் வணக்குடைத் தவநெறி எனப் பட்டது.

தவவா என்னும் வடசொல் தவமெனத் திரிந்தது. இச் சொல் பக்தி யையுஞ் சொல்லும், ப்ரபத்தியையுஞ் சொல்லும். இங்கு இரண்டுவகையான நிர்வாஹமுமுண்டு. பக்திபரமாகக்கொண்டால் புறநெறிகளைக்ட்டு என்பதற்கு— வேறுபலன்களை விரும்புவதற்கு விலக்கங்களைத் தள்ளி என்று பொருள் கொள்க. ப்ரபத்திபரமாகக் கொண்டால், (புறநெறிகளை கட்டு என்பதற்கு) வேறு உபாயங்களைத் தள்ளி என்று பொருள்கொள்க.

பசை அற உணக்குமின் = கீதையில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் (59) "விஷயா விநிவத்யுனெ நிராஹாரஸ்ய ஷெஹிநஃ | ரவஸவஜ-ஃ,



நவொவ்யவ்ய வரஃ ஐவ்யா நிவத்யுதே = விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிரா  
ஹாஸ்ய தேஹிகே = ஸவரஜம், ஸனோப்யஸ்ய பாம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்தந்தே  
என்று ஓதப்பட்டது. [அதாவது — இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரம் சப்  
தாதி விஷயங்கள்; அந்த ஆஹாரத்தை அவற்றிற்குக் கொடாமல் யாவனொரு  
வன் பட்டினிபோடுகிறானோ அவனை அவ்விஷயங்கள் அணுகமாட்டா; ஆனால்  
அவற்றில் அவனுக்கு ருசி மாத்திரம் இருக்கும்; அதுவும் விஷயங்களைக்காட்டி  
லும் உத்கிருஷ்டனாய் அதிக ஸாக்ருபனா யிருக்கிற ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்  
தால் அடியற்றுப்போம். என்றபடி.] அதன்படியே, இந்திரிய ஜயத்தாலே  
விஷயப்பற்றை விலக்கிக்கொண்டு பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வரலாளை  
களைப் போக்கிக்கொள்ளுகோள் என்கிறாராயிற்று.

இதெல்லாம் எதுகொண்டு என்ன, அவனுடையுணர்வுகொண்டு என்கிறார்.  
இவ்விடத்தில் உணர்வு என்கிறது உணர்வுக்கு உறுப்பான சிதைவை. சிதை  
சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தெரிந்துகொண்டு பசையற வுணக்குமின் என்க. (௫)

உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தலிநிலைமை \*  
உணர்ந்துணர்ந்துணர்விலும் இறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள் ! \*  
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை \*  
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே\*(க)

உணர்ந்தி	உணர்வையே இயற்கை	அரி அயன்	விஷ்ணு பிரமன் குதான்
உணர்ந்து	யாக வுடையனாகி	அன் என்றும்	என்று சொல்லப்படுகிற
இழிந்து	(அந்தவுணர்வு அகண்ட	இவரை	இவர்களை
அகன்று	மாகையாலே) பத்தத்	உணர்ந்து	(ஒவ்வொருவருடையவும்
உயர்ந்து	திக்கிலும் வியாபித்து	உணர்ந்து	குணம் முதலியவற்றை
உரு வியந்த	ஐடப்பொருளில் நின்றும்	உணர்ந்து	கொண்டு பலகாலும்
இ நிலைமை	வேறுபட்டிருக்கிற	உரைத்து	ஆராய்த்து
உணர்ந்து	இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூ	உரைத்து	(அதற்கு இணங்கப்) பிர
உணர்ந்து	பத்தை	மனப்பட்டது	மாணங்களை வ்யவஹரி
உணர்ந்து	கேள்வியாலே அறிந்து	ஒன்று	த்துப் பார்த்து
உணர்ந்து	மாறத்தினாலே அறிந்து	உணர்ந்து	உங்கள் மனதில் நசுவான
உணர்விலும்	யோகத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ	உணர்ந்து	கத்தோன்றின ஒரு
இறை நிலை	மாக அறிந்தாலும்	உணர்ந்து	பொருளை
உணர்வு	ஸர்வேச்வரனுடைய நிலை	உணர்ந்து	பலகாலும் அறஸந்தித்து
அரிது	மையை அறிவதானது	உரைத்து	(அப்பொருளின் மந்திரம்
உயிர்காள்	அருமையாயிருக்கின்றது;	உரைத்து	திருமாமம் முதலியவற்
	(ஆயினும்);		றைப் பலகாலும் சொ
	சேதங்களே !		ல்லி
			இறைஞ்சுமின் உபாவிபுங்கோள்.

\*\*\* — ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாசரை நோக்கி ‘ஆழ்வார்! அவதாரத்திலே ஆசிரயிக்கும்  
படி சொல்லா நின்றீர்; “செய்ய விரிணமிரிபரஃ ப்ரஹ்மாவதாரஃ — மத்யே  
விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதாரஃ” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் — உத்தர சதகம்.] என்  
கிறபடியே, பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நடுவே அவதரித்து நிற்கிற நிலையாயிருக்

தது முதலவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒரு நிகரானவர்போலத் தோற்றியிராநின் றார்கள்; அம்மூவரும் முக்கியர்களேயோ? அல்லது, மூவரிலே ஒருவன் முக்கி யனோ? மூவர்க்குப் பால் ஒருவன் முக்கியனோ? என்று எங்களால் ஆராய்ந்து அதுநிபிதப்போகாமையாலே ஆச்சரப்பதிலே ஒரு ஆலோசனை உண்டாயிற்று; அதனை நீக்கி ஆச்சரணீய வஸ்துவை நிஷ்கர்ஷித்துத் தாவேணுமே நாங்கள் ஆச்சரிக்கும்படி” என்று விஜ்ஞாபிக்க, த்ரிமூர்த்திஸாய ப்ரமத்தைப் பரிஹரி க்ருமடைவிலே அருளிச்செய்திற் பாகரம் இது.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றாலும் ப்ரமாத்மஸ்வ ரூபம் அதுநிபிதவரியது என்கிறார் முன்னடிகளால்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்; உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்து அகன்று உயர்ந்து உருவியந்த=ஞானமாத்திர ஸ்வரூபமன்றியே ஞானத்திற்கு ஆச்சரமாயிருக்கும்படியை ‘உணர்ந்துணர்ந்து’ என்பதனால் அருளிச்செய்தபடி. ‘இழிந்து அகன்று உயர்ந்து’ என்பதனால் ஸர்வ வ்யாப்தி சொல்லப்படுகிறது; ஜீவ ஸ்வரூபம் அணுவானதாயினும் தர்மபூதஜ்ஞாத்வாரா வ்யாப்தி யுண்டாதலால் இங்ஹனமருளிச்செய்யக் குறையில்லை என்க. இங்கே ஈடு;—“இச்சேதனன் தான் அணுபரிமாணனு யிருக்கச்செய்தேயும், ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாத்வாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமென் றிறது.” என்பதாம். இழிந்து என்பதனால் கீழ் நிலங்களில் வியாப்தியும், அகன்று என்பதனால் நடுநிலங்களில் வியாப்தியும், உயர்ந்து என்பதனால் மேல் நிலங்களில் வியாப்தியும் சொல்லுவகையாலே ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

உருவியந்த என்பதனால் தேஹத்திற்காட்டிலும் விலகூஷணன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. உரு என்று ரூபவத்தான அசேதனவஸ்து ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. வியந்த என்றும் பிரிக்கலாம், இயந்த என்றும் பிரிக்கலாம்; பெர்ருள் ஒன்றே.

ஆத இப்படிப்பட்டதான இந்நிலைமை உணர்ந்துணர்ந்து உணரிலும்= ஆத் மாவின்னுடைய ஸ்வரூபத்தைச் ச்வணம் மாகம் முதலியவற்றால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடினாலும். — தேஹாதிரித்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யோகசாஸ் திரத்திற் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலேயிழிந்து வருந்தி ஒருவகையாய் அறிந்தா னாலும் என்றபடி.

உயிர்காள்! இறைநிலை உணர்வரிது=சேதனர்களே! ஸர்வேச்வரன் பிரம ருத்திரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரி யாய்நிற்கிற நிலை அறியமுடியாததென்கை.

“இறைநிலை உணர்வரிது” என்று சொல்லிவிடலாகுமோ? அல்பஜ்ஞர்க ளான எங்களால் அறியமுடியாதென்பது உண்மையே; அறிந்தவர்களில் தலைவ ரான தேவரீர் நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்தால் நாங்கள் அறிந்துகொள்ளத் தடையிலையே என்ன; மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி அரு ளிச்செய்கிறார் அரியயனரென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்துஸரத்துரைத்து இத்

யாதி நாராயணனென்றும் நான்முகனென்றும் ருத்ரனென்றுமுள்ள மூன்று  
மூர்த்திகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பாருங்கோள்;  
அந்த ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தெரிவிக்கின்ற பிரமாணங்களையும் ஒருவர்க்  
கொருவர் சொல்லிப்பாருங்கோள்; ஒருவன் படைப்பவனாய் இருவர் படைக்கப்  
படுமவர்களாய், ஒருவன் ஸாத்விகனாய் இருவர் ராஜஸ்தாமஸர்களாய்ப் புலப்படு  
வர்கள். அங்ஙனம் புலப்படுமவர்களில் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் எந்தத்தெய்வம்  
உங்கள் நெஞ்சில் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனை நீங்களே நிஷ்கர்ஷித்  
துப் பற்றுதல் நன்று என்றாராயிற்று.

நம்பிள்ளையீடு; — “விங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோன்றும்படியா யிருப்ப  
தொரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணுமென்பாராப்போலே ஒரு வ்யக்தியிலே  
பக்ஷபதிக்கப்பாராதே இவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து  
பார்த்து, கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷம் கிடந்த வ்யக்தியைப்பற்றப்  
பார்ப்பது; இப்படி ஆராய்ந்தவரே ஒருவஸ்துவே ப்ரதாரமென்று உங்கள்  
நெஞ்சிலே தோற்றும்; அவ்வஸ்துவை ச்ரவணமநாதிகளாலே ‘கைபுகுந்தது’  
என்று விச்வஸிக்கலாமளவும் ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள்.” — என்பதாம், .... (சு)

ஒன்றெனப்பலவேன அறிவரும்வடிவினுள்நின்ற \*

நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனானென்னுமிவரை \*

ஒன்றநம்மனத்துவைத்து உள்ளிநும்மிருபசையறுத்து \*

நன்றெனநலஞ்செய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே. \*

(எ)

ஒன்று என	ஒன்றென்றும்	ஒன்ற	மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாக
பல என	{ பலவென்றும் [அதாவது — ஒருவன் பிரதான னென்றும் பலர் பிரதா னரென்றும்]	தும் மனத்து வைத்து	{ உங்களது நெஞ்சில் வை த்து
அறிவு அரு வடிவினுள் நின்ற கன்று	அறிதற்கு அரிதான உருவுக்குள்ளே நிலைத்திருக்கிற விலக்ஷணமான	உன்னி றும்	{ (அவர்களது ஸ்வரூபஸ்வ பாவங்களைப் ப்ரமாணம் கொண்டு) ஆராய்ந்து உங்களுக்குண்டான
எழில்	{ கல்யாண குணங்களாலே பிரகாசிக்கிற	இரு பசை அறுத்து	{ இருவர் திறத்திலாகும் நச்வர புத்தியையொழி த்து
நாரணன்	ஸ்ரீமந்நாராயணன்	அவனிடை	{ அந்த நன்றெழில் நார ணன் பக்கலிலே
நான்முகன்	பிரமன்	நம்முடை	நம்முடைய
அரன்	ருத்ரன்	கான்	வாழ்காளில்
என்னும்	{ என்கிற இத் தெய்வங் களை	நன்று என	நன்றாக
இவரை		நலம் செய்வது	பக்திபண்ணுதற்குரியது.

\* \* \* — ஆராயவேண்டியபடியை விசதமாக வுபதேசித்து விரைவாக ஆச்ரயியுங்  
கோளென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒன்றெனப் பலவேன அறிவரும் வடிவினுள்நின்ற = அரி அயன் அரன் என்  
கிற மூன்று மூர்த்திகள் பிரதானர்களாய், மூவர்க்கும் மூன்று கரீரங்களிலும்



ஒரு ஆத்மாவே உள்ளானோ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதநர் தனித் தனி புகுந்து நிற்கின்றனரோ? என்று ஸந்தேஹம்வரின் நிர்ணயம் பெறமுடியாதபடி யிருக்கின்ற வடிவையுடையாரான நாராயணன் நான்முகன் ஆன் என் கிற மும்மூர்த்திகளையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக நெஞ்சிலேகொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும்; அங்ஙனம் பார்த்தவாறே அவற்றன் ஒரு மூர்த்தி முக்கியமாக வும் மற்ற இரு மூர்த்திகள் அமுக்கியமாகவும் புலப்படும்; அப்போது, அவ்விரு மூர்த்திகளின் பக்கலிலே நம்முடைய வாழ்காளில் விரைவாக அந்நய ப்ரயோ ஜநமான பக்தியைச் செலுத்தப்பார்ப்பது என்றாயிற்று.

‘ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும் வடிவினுள்ளின்ற’ என்பது “நான்முக னானென்னுமிவர்” என்பதற்கு விசேஷணம். ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில் ஒரு ஆத்மாவே மூன்றுமூர்த்திகளாக வடிவெடுத்திருக்கிறபடியா? அல்லது மூன்று மூர்த்திகளிலும் தனித்தனியே ஆத்மாநிஷ்டானமுண்டா? என்று சங்கை பிறந் தால் இப்படிதானென்று நிர்ணயிக்கப்போகாதபடி யிருக்கின்றதென்றவாறு. ஏனெனில்; “வ்யூஷி ஸ்ரீ துஷகாணீம் வ்யூஷ்மலிஷ்ம் ஸீவாதிகாடி | வல வஸஜ்ஞாம் யாதி லமவாநு வனகவனவ ஜநாடி-கம் = ஸ்ருஷ்டிஸ்தித் பந்த கரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்பிகாம் - ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாத் ஏக ஏவ ஜநார்தந:” [அதாவது—ஸ்ருஷ்டியையும் ரகச்யமையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்யக்கூடவ விஷ்ணு பிரமன் ருத்ரன் என்னும்படியான பெயரை ஒரு எம் பெருமானே அடைகின்றான்] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திற் சொல்லுகை யாலே நாராயணமூர்த்தியாகிய ஒரு ஆத்மாவே மூன்றுவடிவாக நிற்கின்ற னென்று சொல்வதற்குமிடமுண்டு; “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றிவை முத லான ப்ரமாணகதியைப் பார்த்தாலோ தனித்தனியே ஆத்மாநிஷ்டானமுள்ள மூன்று மூர்த்திகளென்று சொல்வதற்குமிடமுண்டு.

முதலடிக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது— முதலடியை நாரணனுக்குமாத்திரம் விசேஷணமாக்கி, “வனகடுவாமிதீயம் ஸ்ருஷ்” “நெஹ நானாவூ கிணுத” “வெனதடிதூஷிஷம் வலவ-டி” என்றிவைமுதலான அபேதச்ருதிகளின்படியே (விசிஷ்டமான) ஒரு வஸ்துவே உள்ளதென்றும், “க்ஷாரம் வ்ரயாநஜேதாஃக்ஷாரம் ஹரஃ க்ஷாராதூநா வீஸ்தெ ஷெவ.வாக்” “அா வஸுவண-ரா வஸுஜா வஸவாயா” என் றிவை முதலான பேதச்ருதிகளின்படியே (விசேஷணவிசேஷ்யங்களான பல பல வஸ்துக்களுள்ளனவென்றும் சொல்லும்படிக்கிடான—என்று பொருள் கொள்ளலாம், கம்பராமாயண யுத்தகாண்டக் காப்புச் செய்யுளில் “ஒன்றே யென்னினொன்றேயாம் பலவென்றுரைக்கிற் பலவேயாம்” என்ற முதலடியின் பொருளும் சுண்டு நோக்கத்தக்கது. [இப்பொருள் பூருவாசாரியர்களால் அரு ளிச்செய்யப்படாததாலால் ஆழ்வார் திருவுன்னம்பற்றின தன்மென்று நினைக் கத்தக்கது.]

மூன்றாமடியில், ஒன்ற என்றது நிஷ்பக்ஷபாதமாக என்றபடி. ஆராய் வதற்குமுன்னே விஷ்ணுவக்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது, மற்ற இருவர்க்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது ஆகாஹம்கொள்ளாமல் பிரமாணகதியின்படியே எங் கணம் தேறுகின்றதோ அங்ஙனம் கொள்வதே கடமைபென்று தேறி என்பது கருத்து.

இருபதையறுத்து = இருமூர்த்திகளிலேயுள்ள பைசையை யறுத்து என்றபடி. “பாருருவி நீரொரிகால் விகம்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பார்த்துநின்ற, ஏருருவில் மூவருமே யெனநின்ற இமைபவர்தந் திருவுருவேறெண்ணும்போது, ஒருருவம் பொன்னுருவமொன்று செந்தி ஒன்று மாகடலுருவமொத்துநின்ற, மூவுருவுக்கண்டபோது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே” என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கவுரியது.

நம்முடைநாளே என்றவிடத்து நம்பின்னையீடு; — “கெடுவிகாள்! நம்முடைய ஆயுஸ்ஸின் நிலை அறிவிக்கோளே; கடுக ஆச்சரிக்கப்பாருங்கோள். ‘நம்முடை நாள்’ என்னுங்காட்டில் [—என்றவளவால்] ஆயுஸ்ஸின் நிலையை அறிந்தபடி ‘யென்னென்னில்; முன்பே ‘மின்னின்னிலையில்’ என்றாரிதே. ஒருவன் இரண்டு கதவையும் அடைத்துக்கொண்டு டீடத்து உறக்காரிதிக நெருப்புப்பற்றி யெரி யாரின்றால் அவிக்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ? \* நடினூழித ஞாபி மெடு நடினூழிதெ ராவள! ஞாதுகொ நாவவூலுனெ உருஷூர ஜீவிதகஷயடி \* நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்தி அஸ்தமிதே ரவெள \* ஆத்மனோ நாவபுத்தயந்தே மதுவ்யா ஜீவிதகஷயம் \* ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாதே த்ரவ்யார்ஜனகாலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள்; அவன் அஸ்தமித்த வாதே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகப்பர் கள். சாஸிலெடுத்த நீர்போலே தங்கனாயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியா திராரின்றார்கள் என்னுநின்றதிதே” என்பதாம். ... .. (எ)

நாளுநின்றநேமபழமை அங்கொலீனையுடனே

மாளும் \* ஓர்குறைவில்கு மன்னகமலமறக்கழலி \*

நாளுநந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி \*

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொமோள்வதுவலமே. \*

(அ)

மன்னகம்

மனத்திலுண்டான

கம்

கமக்கென்றே உரிய

மலம் அற

{ (மும்மூர்த்திகளும் சமமா வர் என்னும் விப்பாதி பத்தியாகிற) அழுக்கு ஒழியும்படி

திரு உடை அடிகள் தம்

{ திருமகன் கொழுநாளை ஸ்வாமியினுடைய

கழலி

{ விவேகத்தாலே பரிசுத்தப் படுத்தி

நலம் கழல்

அழகிய திருவடிகளை

நாளும்

என்றோறும்

வணங்கி

ஆச்சரிக்க,

நாளும் நின்ற	எப்போதும் விடாது நின்	(இப்படி ஆசாயிக்குமிடத்தில்)
அமும் நம்	து வருந்துகின்ற நாம	மாறும் ஓர்
பழமை அம்	நித்தே நமக்கென்று தே	இடத்திலும் { சரீரத்தை விடுகிற காலத்
சொடு வினை	டின பழமைவாயிய மிக	திலும்
உடனே	வுக் கொடிய பரபங்கன்	வணக்கொடு வணக்கத்தோடு
மாறும்	ஆசாயித் தவுடனே	மாள்வது முடிவது
ஓர் குறைவு	தொலையும்;	வலம் கன்ற.
இல்லை	ஓரு குறைவு முண்டா	
	காது;	

\*\*\* — சீழ்ப்பாட்டில் “நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை” என்றருளிச்செய்ததைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், அநாதிகாலமாக நாங்கள் பண்ணிக் கூடு பூரித்துக் கிடக்கிற பிரபல கருமங்கள் பிரதிபந்தகமாயிருக்க நாங்கள் எப்படி எம்பெருமானை ஆசாயிக்கமுடியும்? அன்றியும் எங்களுடைய வாழ்நாள் வெருவாய்க் கழித்து ஒழிந்ததாகையாலே இனி ஆசாயிக்க நாள்தானுமில்லையே! என்ன, அவர்களுக்கு உத்தரம்போல் அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது. நீங்கள் செய்து கிடக்கிற பாவங்களை நீனைத்து அஞ்சவேண்டா; நீங்கள் எம்பெருமானை ஆசாயிப்பதாக முயன்றவனவிலே விரோதி கருமங்களடங்கலும் தொலைந்துபோம்; அவற்றைத் தொலைக்கப் பிராட்டிஸர்நிதாநமுண்டுகொணும்; வாழ்நாள் பெரும் பாலும் கழிந்தொழிந்ததே யென்றிருக்கவும் வேண்டா; நீங்கள் \* தன்கொலா ஆன்றியுன்றித்தள்ளி நடக்கும்பேரதாகிலும் அக்கோலோடே சாய்ந்தால் அது தானும் ஒரு நமஸ்காரமாகக் கணக்கிடப்பெறலாகும் என்கிறார்.

“மனைகமலமறக்கமுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்க, நாளும்நின்றநெமபழமை பங்கொடுவினையுடனேமாறும், ஓர் குறைவில்லை; மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்று அவ்விப்பது.

பாதத்துவம் நாராயணனோ, பிரமனோ, நுத்ரனோ என்று கொஞ்சிற்கவலை கொள்வதுதான் இங்கு மனைகமலமாகும்; அப்படிப்பட்ட மலம் அதுப்படி மனத்தைக் கழுவுதலாவது ஸ்ரீமந்நாராயணனே பாதத்துவமென்று திடமாகக் கொள்ளுதலாம். அங்ஙனங்கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை வணங்கப்பெறின், நாதோதும் இடைவிடாதே நின்று நலியுமவையாய் நாமே ஸம்பாதித்துக்கொண்டவையாய் அநாதிகாலமாக ஏற்பட்டுள்ளவையாய் மிகக் கொடியவையான பாவங்களெல்லாம் உடனே நதித்தொழியும். சீழ்ப்பண்ணின பாவங்கள் தொலையுமென்பது மாத்திரமன்று; பிரக்குதிவாஸனை முதலியவற்றால் மேல்வினையும் பாவங்களும் ஸம்பந்திக்கமாட்டா என்பது “ஓர் குறைவில்லை” என்பதன் கருத்து.

சாரீரகமீமாம்ஸையில் [—ப்ராஹ்மணசித்ரத்தில்] நான்காமத்யாயத்தில் முதற்பாதத்தில் \* தடியிமஃ உதூரவநுவபூரவயொரஸ்யேஷவிநாயகஸ்தவமேஷவசேஷாஸி \* என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருள் இங்கு உணரத்தக்கது. அது வருமாறு:—ப்ராஹ்மணித்யைப உணர்ந்த அதிகாரிக்கு முன்னைய பாவங்



கள் தொலைந்துபோகின்றன வென்றும் இனிமேற் பாவங்களின்பற்று உண்டாக மாட்டாதென்றும் சுருதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது, “தடிஞயெஷீகதஞ்ஞயெஷுள ஸ்ரோதம் ப்ரடிஞயெத ணவம் ஹாவஸு ஸவெஷு வாஷாதம் ப்ரடிஞ யெஷு” என்ற சுருதி பூர்வபாபவிநாசத்தைக் கூறுவது; “தடிஞயா வாஷாஸ வயாஸ சூவொ நஸூஷுஷெ ணவம் விழி வாவம் கடி நஸூஷுஷெ” “தவெஸுவாதா வடிவிதூ விழிசுரா ந கடிணா ஸூஷுஷெ வாவ கெத” என்ற சுருதிகள் மேல்வினையும் பாவங்களின் பற்றுண்டாகாமையைக் கூறுவன. இவ்வினையும் பொருந்துமா? பொருந்தாவா? என்று ஸம்சயம்; பொருந்தாவென்று பூர்வபாபம். என்னேயெனில்; “நாலுதூ கஷீயதெ கடி கஸுக்ரோபிஸ்தொலி” [கருமபலன் அறுபவித்தே அறவேணும்] என்ற சாஸ்திரத்தோடு விசேதிக்குமாதலால். ஆகில், பூர்வ பாபவிநாசம் உத்தரபாப அச்சேஷம் என்கிற இவ்வர்த்தமும் சாஸ்திரோக்தமாகையால் அதனை அப்ராமாணிகமாகக் கூறுதல் விருத்தமன்றோவென்னில். அன்று, மேற்கூறிய விநாச அச்சேஷவ்யபதேசம் மோக்ஷஸாதகமான விதையை விதிக்கும் வாக்ய சேஷத்திலுள்ளதாகையால் அது விதையின் ஸ்தோத்தரத்திற்காகப் பிறந்ததென்று உபபத்திகூற இடமுளதாகலால். அன்றியும், விதையை பூர்வோத்தர பாபங்களுக்குப் ப்ராயச்சித்தமாக என்கும் விதிக்கப்பட்டிலாமையால் விதையை பூர்வபாப விநாசமாகவாவது உத்தரபாப அச்சேஷமாகவாவது வழியில்லை. \* ஸ்ருஷுவிஷாவெஷாதிவாடி \* ஸ்ருஷுவெடி ஸ்ருஷெஷுவ ஸவதி \* என்றிவை முதலிய சுருதிகளினால் விதையைப் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயமாக வன்றோ விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனபின்பு விதையைக்குப் பூர்வபாபநாசகத்வமும் உத்தரபாப அச்சேஷகத்வமும் சொல்லவொண்ணாது—என்ற இப்பூர்வபாபத்தின்மேல் வித்தார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—[தடியிமகெ இத்யாத.]

ப்ரஹ்மவிதையை உணர்ந்த அதிகாரிக்கு அவ்விதையின் மஹிமையினால் உத்தரபூர்வபாபங்களின் அச்சேஷ விநாசங்களாகும். ஏனெனில், வித்யாமஹிமையை விவரிக்கப்பெற்றத “ணவம்விழி வாவம் கடி நஸூஷுஷெ” “ணவம் ஹாவஸு ஸவெஷு வாஷாதம் ப்ரடிஞயெஷு” என்ற சுருதிகள் இங்ஙனம் கூறுகின்றனவன்றோ. அஃது எங்கனே? \* நாலுதூ கஷீயதெ கடி \* [கருமபலன் அறுபவித்தேயறவேணும்] என்கிற சாஸ்திரத்தோடு விசேதிக்கின்றதேயென்னில், விசேதமொன்றுமில்லை; விஷயபேதங்கொண்டு இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் பொருந்தவிடத்தட்டில்லை. இனி, விஷயபேதம் எவ்வாறெனில், ‘கருமபலன் அறுபவித்தே அறவேணும்’ என்கிற சாஸ்திரம்—கருமங்கள் பலன் தருவதில் திண்ணிய சக்தியுடையன எனக்கூறுதலை விஷயமாகவுடையது. \* ணவம்ஹாவஸு \* இத்யாதிச்சுருதிகள் ப்ரஹ்மவிதையைப் ப்ராபிபாபங்களுக்குள்ள பல ப்ரதாந சக்தியை நாசஞ்செய்வதிலும் பவிஷ்யத் பாபங்களுக்குள்ள பல ப்ரதாந சக்தி உத்பத்தியைத் தடைசெய்வதிலும் வல்

லமையுள்ளதெனக் கூறுதலை விஷயமாகவுடைபன. ஆகையால் இரண்டிற்கும் விஷயம் வேறுபட்டதாயிற்று. அக்கிருத்த தாப ஸாமர்த்தியத்தையும் ஜலத் திற்குத் தாபநிவாரண ஸாமர்த்தியத்தையும் கூறுகின்ற இரண்டு பிரமாணங்கள் விஷய பேதத்தாலே அவிருத்தமாவதுபோல இதனைக்கொள்க.

இனி, உத்தரபாபங்களுக்கு அச்சுலேஷத்தைப் பிறப்பிக்கையாவது—வைதிக கருமங்களில் அபேரக்ஷணைக்கும் பாபகரும வரணைக்கும் ப்ரத்யவாயத்திற் கும் ஹேதுவான சக்தியைப் பிறக்கவொண்ணாமற் செய்கை. [பாபங்களுக்கு, வைதிக கர்ம அபேரக்ஷதாஸம்பாதநத்திலும் ஸஜாதீயங்களான வேறு பாபங் களைச்செய்வதில் ரூசியையுண்டாக்குவதிலும் ப்ரத்யவாய ஸம்பாதநத்திலும் சக்தியுண்டாதலால் அந்த சக்தியைத் தலையெடுக்கவொட்டாமற் செய்வதே உத்தரபாபப்பற்று உண்டாகாமற் செய்வதாம்.] இனி, முன்னைய பாபங்களை நசிப்பிக்கையாவது—மேற்கூறிய சக்தி பிறந்தபின்னர் அதனைத் தடிக்கையாம், எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற் பிறக்கும் அப்ரீதியேதான் சக்தியெனப்படும், இனி இதன் விரிவை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிற்காண்க.

இப்பாட்டின் முதன்முன்றடிக்குச் சந்தையாக \* தூஷ்ரீ, பூஷ்ரீ  
கடாவி கெதவிச் யயோதயாவாவி ஸக்யக் க்யதொஜ்ஜயீ | தநெவ  
பூஷ்ரீ தூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ பூஷ்ரீ  
ஹீயதே = த்வதங்கரிமுத்திச்ய கதாபி கேசித் யதா ததாவாபி ஸக்ருத் க்ரு  
தோஞ்சலி, ததைவ முஷ்ணாத்யபாற்பசேஷதீ சுபாநி புஷ்ணாநி ந ஜாத  
ஹீயதே" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்ந ஸ்ரீஸூக்தி அதுஸந்திக்கவுரியது.

ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் — \* ஸக்ஷுஷ் ஸுதொவி மொவிஷோ க்ய  
ணாம் ஐத்யஸதெத்யூக்ய | வாவநாஸம் டஹத்யாஸம் தகுநாஸம்  
சிவாஸம் || நெஸம்நத்யாஸதொவி நாஸம் வாவஸு கபூணம் |  
கெஸவம் வெஷுநாவாஷு டுவக்யாஸிஸிவ த்யாதி || \* என்றிவை முத  
லான பிரமாணங்களும் காண்க.

மூன்றாமடியின் முடிவில், வணங்கி என்றது எச்சத்திரிபாய் வணங்குவென்ற  
படி. வணங்கின் என்ற பாடத்தில் இங்ஙனங்கொள்ளவேண்டிய அருமையில்லை  
வாயினும் அது பாடமன்று.

முன்றாமடிக்கு ஒரு ஸம்வாதம்ருளிச்செய்கிறார் நம்பிள்ளை; அதாவது—  
 “ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானாகி அவன் பலபாதனாகிறான், பிராட்டியைப்  
 புருஷகரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்? என்று நஞ்சியர் பட்டரைக்கேட்க,  
 \*நானாதர் திருவுடைபடிகள் தம்நலங்கழல்வணங்கி யென்று அவள் முன்னாக ஆச்ர  
 யிக்கவேணும்மென்னாநின்றது கண்டிரே! என்று அருளிச்செய்து, அவனை ஆச்ர  
 யிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன்னிழலிலே இவனைவைத்து அவன்  
 பக்கல் முகம் பெற்றவாதே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்குமவள் முன்னாகப் பற்ற  
 வேணும் என்றருளிச்செய்தார்” என்பதாம்.

நலங்கழல் = பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினாளுடைய குற்றங்களைக் கணி  
சியாதே கைக்கொள்ளவல்ல திருவடிகள் என்றவாறு. இதுவாயிற்றுத் திருவடி  
கட்டு நன்மை.

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கோடு மாள்வதுவலமே = இராவணன் “விபா  
லஜெயபகிவெயுவம் த நகேயம் து கவலுவிசு = த்விதா பஜ்யேயமப்  
யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்.” என்றான்; “நான் உடல் பிளந்து செத்துப்  
போகும்படி நேர்த்தாலும் சரீரம் இருதுண்டாகப் பிளவுற்றாக் குறுக்கே விழு  
மத்தனையொழிய அப்போதும் ஒருவனை வணக்கினாப்போல் விழமாட்டேன்”  
என்றான். அப்படிப்பட்ட விருத்தஸங்கல்பமின்றியே, சாகிறபோதாவது தலை  
கவிழ்ந்து சாவப்பெற்றால் என்று என்கிறாராழ்வார். .... (அ)

வலத்தனன்திரிபுரமேரித்தவன் இடம்பெறத்துநீத்  
தலத்து \* எழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமும்நானும் \*  
புலப்படப் பின்னும் தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்தானே \*  
சொலப்புகிலிவைபின்னும் வயிற்றள இவையவன்துயக்கே. (க)

எழு	{ பதினாளுக்கு லோகங்களை யும் கிரஹித்தற்குரிய எழுச்சியையுடைய	தானே	தானே
திசைமுகன்	நான்முகக்கடவுள்	தன் உலகத்தில்	தன்னதான லோகத்தில்
படைத்த	ஸ்ருஷ்டிசெய்த	அகத்தனன்	{ அவதரித்த உள்ளே யிரு ப்பன்;
நல் உலகமும் நானும்	{ நல்ல லோகங்களும் தானு மாக	சொல புகில்	{ இப்படி சொல்லப்பார்த் தோமாகில்
அத்தித் தலத்து இடம் பெற	{ திருநாயியில் இடம் பெற் றிருக்க,	இவை	இந்தக் குணங்கள்
திரிபுரம் எரித் தவன்	{ முப்புரங்களை எரித்தவனா கிய ருத்ரன்	பின்னும்	பின்னையும்
வலத்தனன் பின்னும்	{ வலதுபக்கத்திலிருப்பான்; மேலும்	வயிறு உள	{ தொலையாமல் உள்ளே யிருக்கும்;
அவன் புலப் பட	{ அவன் கண்ணுக்கு இலக் காக	இவை அவன் துயக்கு	{ இவைகளே அவன் மயங் கப்பண்ணும்படி.

\* \* \* — தீழ்ப்பாசரங்களில் பிரமன் முதலானாளுடைய அவரத்தன்மையையும்  
எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தையும் குறிப்பிட்டருளினார். இப்பாட்டில்,  
அந்தப் பிரமனும் சிவனும் எம்பெருமானைப்பற்றியே நான்கள் ஸ்வரூபம் பெற்  
றிருக்கிறபடியையும், அந்த ஸாமான்ய தெய்வங்களும் காலிடமாட்டாத இந்  
நிலவுலகத்திலே எம்பெருமான் ஆச்ரிதர்கட்காக வந்து திருவவதரிக்கிறபடியை  
யும் அருளிச்செய்கிறார்.

முப்புரமேரித்த கடவுளாகிய ருத்ரன் எம்பெருமானுடைய வலவருகை  
ஆச்ரியத்திருப்பன்; நான்முகக்கடவுளும் அவன் படைத்த வுலகமும் திருநாடிக்  
கமலத்திலே நெருக்கமறப் பொருந்தியிருப்பன்; இப்படியாலே பாதத்துவமான  
ஸ்ரீமந்நாராயணன் “காணவாராய்” என்று விரும்பி வேண்டிமேவுகளுடைய



கண்ணுக்கு இலக்காவதற்காகத் தானே [கருமத்தாலன்றியே தன் இச்சை  
பாலே] உலகத்தினிடையே அவதரித்து நிற்கும். ஆகவிப்படி எம்பெருமா  
னுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற குணங்களைச் சொல்லப்பார்த்தோமாகில், சொல்லித்  
தீர்த்த குணங்கள் இலகுவையாம், சொல்லப்படாமல் வயிற்றினுள்ளே யிருக்  
கும் குணங்கள் அகரமாய்த் தொலையாதவைவாயிருக்கும். இப்படிக்களை எல்  
லாம் தெரிந்துகொள்ளாமற்போவதென்? என்னில்; விமுகராயிருக்குமவர்  
களுக்கு ஸம்சய விபர்ப்பயங்களை அவன்தானே பண்ணிவைக்கிறானத்தனை என்  
றாயிற்று.

வலத்தனன் திரிபுரமேரித்தவன் என்பதனால், ருத்ரன் எம்பெருமான் திரு  
மேனியின் ஏகதேசத்தைப்பற்றி உளனாகிறுனென்பதோடு எம்பெருமானது  
ஸௌசீல்ப குணமும் அநுபவிக்கப்படுகிறது. தாமஸ தெய்வமான ருத்ரனுக்  
கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவ  
னன்றோ எம்பெருமான். இப்பாட்டின் ஈட்டில் “வெஸெஸுக்ஷாடிஸ ரெ  
நாஹாநா டிஷிணம் வாஸுஹாபுரிதாநா = பச்சைக்காதச மே ருத்ரார் தக்ஷி  
ணம் பாச்ச்வமாச்சரிதாந்” என்ற மோக்ஷதர்மவசனம் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது.  
“தவஸா தொஷிதவெஸுந விஷுநா ப்ரஹவிஷுநா | ஸ்வாஸெஸுஹ  
டிஷிணெஸா ஸாஹொஃ நிவாஸஃ வரிசுஷிதஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேந  
விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா - ஸ்வபாச்ச்வே தக்ஷிணே சம்போஃ நிவாஸஃ பரி  
கல்பிதஃ” என்றொரு வசனமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு.  
[பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுலந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வல  
வருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக்கொடுத்தருளினன் என்பது இதன்  
பொருள்.]

“ஏறாநாமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாநந்தனி யுடம்  
பன்” என்றும் “அக்கும்புலியினதளமுடைபாசவொருவர், பக்கம் நிற்கநின்ற  
பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே; சிவன் முத  
லானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்  
களோ? என்றொரு சங்கக யிதக்கக்கடும்; இந்த சங்ககபும் இதற்குப் பரிஹார  
மும் பூருவர்களின் விபாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன. எங்கனே யென்னில்;

“ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்  
பர்களோ யென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்  
தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது  
மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப்  
புறம்போகுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே  
நாழிபரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்  
படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்  
களிறே. ஒரோகலஹங்களிலே அடையவ்னந்தானுக்குள்ளே குடி  
வாங்கியிருந்து கலஹத் தெரிந்தவாதே புறம்பே புறப்பட்டாலும்

‘இவ்விடம் இன்னார்பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று’ என்று பின்னும் பார்ப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே.”

என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் காணத்தக்கன.

முற்காலத்தில் தராகாகானுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தராகாகுஷன், கமலாகுஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று, வானத்தப்பறந்து செல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களுடே அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பரீழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திரனாகியவர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்காணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸந்தத்தனாய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில்லின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டான்—என்பது திரிபுரமெரித்த வரலாறு.

திரிபுரம்=தீர்த்துகொண்டிருந்த பட்டணங்கள் எனப் பொருள்படுதலால் நினைத்ததாகை. இனி, திரிபுரம் என்னும் வடசொல் திரிபுரமெனத்திரிந்ததாகவுங் கொள்ளலாம்; மூன்று பட்டணங்கள் என்பது பொருள்.

பின்னும் தன்னுலகத்திலகத்தனன், புலப்பட = இப்படி அவர்களுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே, “காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து அலமந்து அழைக்குமவர்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கும் பொருட்டு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலே வந்து அவதரித்தானென்றிற்று. எம் பெருமானுடைய திருவவதாரத்திற்கு மூன்றுவிதமான பிரபோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; “வரித்ராணாய வராயகுதாஃ விதாஸாய வ ஞுஜ்யதாடி | யஜுஸாஹ்வராவநாயாபாய வஸாவாஸி யாமெயாமெ = பரித்ராணாய ஸாதாராம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸப்பவாமி யுகேயுகே.” என்னப்பட்டது. ஸாதுக்களை சகிப்பதும் அஸத்துக்களை சிஷிப்பதும் தருமமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்துவதுமாக மூன்று காரியங்களுக்காக எம்பெருமான் இக்கிலத்தின்கண் அவதரிக்கின்றான் என்றது. ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில், இக்காரியங்கள் எம்பெருமானுடைய தட்டுத்தடங்களில்லாத வகல்பத்தினாலேயே நிறைவேறிவிடக்கூடுமன்றோ; பரமபதத்திலிருந்துகொண்டே ஸங்கல்பித்தமாத் திரத்தினால் இவை யெல்லாம் நிறைவேறிவிடுமே; அவதரிப்பானேன்? என்னில், நேரே ஸேவிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆவல்கொள்ளு மன்பருடைய மனோரதம் ஸங்கல்பத்தினால் நிறைவேற்றக்கூடியதன்றியே நேர்கொடுகேரே வந்து ஸேவைஸாதித்தே தீர்க்கவேண்டியதாதலால் அதற்காகவே திருவவதாரமென்பது விளங்க, புலப்பட என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. “மழுங்

காத வைதுதிய சக்கரநல்லலத்தையாய், தொழுங்காதல் கனிதளிப்பான் புள் ளார்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும் பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறைபாதே." [3—1—9] என்று இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே அருளிச்செய்யும் பாசாமும் காண்க.

இவை பின்னும் வயிற்றுள் என்பதற்கு — அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் சக்ஷணங்களில் ஏதோ சில பாகம் சொல்லில் சொல்லக்கூடுமேயன்றி எல்லாஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போகாது; சொல்லப்புகில் உள்ளே யுள்ளே யாமித்தனை, வெளிவந்து முடிவுபெறமாட்டா; என்கிற பொருள்தவிர மற்றொரு பொருளும் கூறுவர்; — இந்த ஐகத்துக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தனிரொளி யிமையவர்தலைவனும் முதலா, யாவனாக யுலக மும் யாவருமகப்பட, நிலநீர் தீ கால் கடரிருவிகம்பும், ஒரு பொருட் புறப்பா டின்றி முழுவது மகப்படக் காந்து, ஓராலிசைச் சேர்த்த எம்பெருமா மாயனை பல்லது, ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமே யாமே” என்ற திருவாயிரியப் பாச ரங் காண்க. .... (க)

துயக்கறுமதியில்நன்ஞானத்துள் அமரரைத்துயக்கும் \*

மயக்குடைமாயைகள் வானிலும்பெரியனவல்லன் \*

புயற்கருகிறத்தனன் பெருநிலங்கடந்தநல்லடிப்போது \*

அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன்வணங்குவனமர்க்தே. \*

(௧௦)

துயக்கு அது	கலக்கமற்ற	கரு கிறத்த	{ கருகிறத்தை யுடையனான
மதியில்	கொஞ்சில் பிறத்த	என்	{ எம்பெருமானுடைய
எல் ஞானத்துள்	{ எல்ல ஞானத்தையுடைய	பெரு நிலம்	{ பெரிய பூமிப்பாப்பை
	ரான	கடத்த	{ எளிதாக அனந்த
அமரரை	தேவர்களையும்	எல்	விலக்ஷணமான
அயக்கும்	கலங்கப்பண்ணுகிற	அடி போது	திருவடித்தாமரைகளை
மயக்கு உடை	{ மயக்குகிற வல்லமையை	அமர்ந்து	{ வேறுபிரயோஜனங்களில்
	யுடைய		பற்றற்று அமர்ந்து
மாயைகள்	அவதார ஆச்சரியங்கள்	அயர்ப்பு இலன்	மறப்பில்லாதவனாய்
வானிலும்	{ எல்லையற்ற ஆகாசத்திற்	அலற்றுவன்	{ முறைமாறி அவன் குணங்
	காட்டிலும்		களை வாயாலே சொல்
பெரியன	{ பெரியனவாகச் செய்ய		லவேன்;
வல்லன்	{ உல்லவனாய்,	தழுவுவன்	ஆலிங்கனம்பண்ணுவேன்;
புயல்	நீலமேகம்போலே	வணங்குவன்	தலையாலேவணங்குவேன்.

\* \* \* — எம்பெருமான் தன்னிடத்து அமர்ந்த காதல் அமைபப்பெருதவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் மாயமயக்குக்களை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, அது தான் எப்படியேயானாலும், அவன் காட்டின வழியே காணவிருக்கின்ற நாம் மனமொழிமெய்களாலே நம் விடாய்க்கெட உலகனந்த திருவடிகளை அதுபவிப்போ மென்று தாம்கொண்ட பாரிப்பைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார்.



துயக்காவது ஸம்சய விபரீயயங்கள். ‘அதுவோ இதுவோ! அப்படியோ இப்படியோ!’ என்று ஐயங்கொள்ளுதலாகிற ஸம்சயமும், ஒன்றை வேறொன்றாகவே துணிந்துவிடுதலாகிற விபரீயயமும் இல்லாத மதியையுடையராய் உள்ளது உள்ளபடியே க்ஷுறிக்கவல்லவர்களான தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் ப்ராமகத்வ [ஸூரிகைகவ] சக்தியையுடைய ஆச்சரியமான தன்மைகளுக்கு எல்லையில்லாதவன் என்பன முன்னடிகள்.

இங்கு அமரர் என்றது இந்திரன் முதலிய தேவர்களை என்றும், நித்திய ஸூரிகளை யென்றும் அருளிச்செய்வர். இந்திராதி தேவர்களுக்கு ரஜோருண தமோருணங்கள் மிக்கிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்வருணம் தலைபெடுத்தாலும் அதுவும் அப்படியே கனத்திருக்கும். அப்படி ஸத்துவம் தலைபெடுக்குக் காலத்து ‘நம்முடைய காரியம் நம்மார் செய்துகிறவெற்றுகித்துக்கொள்ள முடியாது; எம்பெருமானே நம் காரியத்துக்கு நிர்வாஹகன்’ என்றிருந்து அவன் பக்கவிலே யாசித்துக் காரியத்தையும் கிறைவேற்றுகித்துக்கொண்டு அடுத்த க்ஷணத்திலே எதிரிடுவர்கள். இந்திரனுடைய கதையே இதற்கு உதாஹரணமாகும். இங்கே நம்பிள்ளையீடு:—

“தங்கனிருப்பிடமுமிழந்து ஸ்திரீகளும் பிடியுண்டு எளிமைப்பட்டவள விலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தாவேனுமென்று இரந்து பின்னை இவனும்போய் நாகவதம்பண்ணிச் சிறைவிடந்த ஸ்திரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே” என்பதாம்.

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபோது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப்பிறந்தவனும் அஸமயத்திற்சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அனாரத்தன்மைபூண்டவனுமான நாகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகலப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவஸித்தகந்தர்வரதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக்கருதித் தன் மாலிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையை யும் மந்தரகிரிசிகரமான ரத்னபர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையை யும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன்வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்பபாமைபுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்த்ரியரான முரன் முதலிய பல அனாரர்களையும் இறுதியில் அந்த நாகாணாரங்களையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிகைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு நாக

அவ் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரமாதாவான அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களை அவ்விதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடன்தோள் மேல் ஏறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல. அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச்செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத்தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லையாதலின், அதனைக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனைநோக்கி 'பிராணநாதனே! இந் தப் பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்' என்றதைக் கண்ணிரான் திருச்செவியசார்த்தி உடனே அந்த வ்ருஷததை வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக, அப் பொழுது இந்திராணி தூண்டியிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந் திராணி ஸகல தேவஸைப்பங்களுடன் சங்கராத்தத்தினாலே பங்கப்படுத்திப்பின்பு அம்மாதத்தைக்கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் வீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத் திற் நாட்டியருளின னென்றவராலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

இனி, அமரர் என்பதற்கு நித்யஸூரிகளென்று பொருள்கொள்ளும்படித் தில் பெரிய திருவடியின் இதிலுணை உணரத்தக்கது. இங்கே நம்பிள்ளையிடு:—

“அன்றிக்கே, நன்னூனத்துளமரர் .என்றது நித்யஸூரிகளையாய்  
ஜ்ஞாநாதிகளுன பெரிய திருவடியும் ‘தேவரீனாயும் நாய்ச்சிமாராயும்  
வழித்தேன் நானன்றே’ என்றற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்  
தையைச் சொன்னுமிதே”

என்பதாம். இங்கு அறியவேண்டிய கதைபாவது—தேவேந்திரனுக்கு நன் பனும் மந்திரியும் ஸாத்தியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச் சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசி பெண்ணும் கன்னிகைக்குத் தக்கவரனைத் தேடுவனாய்ப்புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனிவரைச் சந்தித்துத் துணையாகக் கொண்டு டலவுலகங்களிற்சென்று பார்த்துத் தக்கவரனைக் காணாமல் பாதாள லோகத்தில் ஊனுயிடுலாளப்படுகின்ற போகவதியென்னுஞ் சிறந்த நகரத் தையடைந்து அங்கே யிருக்கின்ற அநேக குமாரர்களைப் பார்க்கின்றபொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனுடைய ரூபலாவண்யங்களிலிடு பட்டு அவனுக்குத் தன் மகளைக்கொடுக்கக்கருதி அவனது பாட்டனாரைக்கண்டு பேசு, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துபாசுமூங்கொண்டவராய் ‘இவனது தந்தையைக் கரு டன் பகித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பகிப்பேனென்று சொல்லி யிருக்கின்றானுதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று’ என்று தெரிவித் தார். ‘அதுகேட்ட மாதலி ‘என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பெளத் திரன் எங்களுடன்வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பனாயின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத்தடுக்க முயல்வேன்’ என்றுசொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக் கொண்டு இந்திராணிட்டுசென்று சேர, அங்கு இத்திரானுடனே உபேந்திரமூர்த்தி யான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளைபெல்லாம் நாரதமுனி வர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இத்திரானோக்கி ‘இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டஸித்தியடைந்தவராவர்’ என்று சொல்லி

யருள, இந்திரன் கருடனது பாக்காமத்தை ஆலோசித்துத் திருமாலேநோக்கி 'தேவரீரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையும் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும், அதனை மாற்று பவர் யார்? என்றுகூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுன்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதவி ஸுமுகனுக்குத் தன் மகளை மணம் புரிவித்தாள். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத்தனது இரையை அவன் தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்ரேவார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவதலைக்கண்டு அஞ்சிப் பாம்புவடிவாய்த் திருமாலினரு கிற்சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டினின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலேநோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியான வுண்ணைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச்சற்று ஆலோசித்துப்பார்' என்று செருக்கிப் பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனேநோக்கி 'மிகவும் தூர்ப்பலனு நீ உண்ணைத்தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வலிக்கமுடியாவே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வலித்துக்கொண்டு உன்னையும் வலிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத் திரமாவது நீதாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்தமாத் திரத்தில் அவன் அதன் அதிபரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி உலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்துவிழுந்து, பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழிகூறி 'என் பிழையைப் பொறுத்தருள?வண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ள மிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால்ஸுமுகனைபெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அதுமுதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்புகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா ஸுகமா?' என்று சேஷமம் விசாரிப்பவனுபினன்—என்பதாம்.

இப்படி இந்திராதி தேவர்களையும் நித்யஸூரிகளையும் மயக்கவல்ல மாயைகள் எம்பெருமானிடத்தில் அளவிடமுடியாதவை யிருக்கின்றன என்பது கிடக்கட்டும்; அவனதுக்ரஹத்தாலே காட்டின வடிவழகை நாமதுபவிப்போமென்கிரார் மேலடிகளில். நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போன்ற திருமேனியையுடையவனும், பாம்பின் நிலத்தை அளக்கிறவிடத்து வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைவைத்தவனுமான எம்பெருமானுடைய, "நீயொருநாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கு அணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படி மிகவழகிய திருவடித் தாமரைகளை மனமொழி மெய்கள் மூன்றினாலும் அனுபவிக்கப்பெறுவேனாகவேனுமென்று மனோரதிக்கின்றார்.



நற்றடியினுள்ள வினைமுற்றுக்களுக்குப் பிரார்த்தனைப் பொருள் கொள்ளாமல் இயல்வுப்பொருள் கொண்டு 'அலற்றுவதையும் தழுவுவதையும் வணங்குவதையுமே எவ்வாறுவாழ்கையுடையேன்' என்பதாகவும் உரைப்பர். (இது ஆராய்ச்சிப்படி நிர்வாணம்.) .... (கௌ)

அமரர்கள்தொழுதேழ அலைகடல்கடைந்தவன்தன்னை \*  
அமர்பொழில்வளங்கருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள் \*  
அமர்கவையாயிரத்து அவற்றினுள்ளிவைபத்துவல்லார் \*  
அமரரோயேர்வீல்சென்று அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே. \* (கக)

அமரர்கள்	தேவர்கள்	அமர் கவை	கவையமைந்த
தொழுது எழ	{ வேலித்த விருத்தியை யடைப	ஆயிரத்த அவ ற்றினுள்	{ ஆயிரம் பாடறுக்குள்
அலை கடல்	{ அலைபெறினென்ற திருப் பாதலை	இவை பத்தும் வல்லார்	இந்தப்பத்துப் பாகாரும் கற்கவல்லவர்கள்
கடைத்தவன் தன்னை	{ கடைத்தவனான ஸர்வேச் வானைக் குறித்த,	அமரரோடு உயர்வில்	நித்யஸூரிகளோடு பாம்பதத்தில்
அமர் பொழில் வளம்	பொருத்தின சோலைவளமுள்ள	சென்று தம் பிறவி	சேர்ந்த தம் பிறப்பாகிற
குருகூர்	{ திருக்குருகூரில் அவந ரித்த	அம் சிறை	{ உறுதியான பந்தத்தில் சிந்தும்
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய	அறுவர்	நீங்கப்பெறுவார்கள்.
குற்றேவல்கள்	{ (வாக்கினாலாகிய) ஸகலநி யமான		

\* \* \* — இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நித்தியஸூரிகளோடொக்க உயர்த்தியைப் போய்ப்பெற்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தமறப் பெறுவரென்று பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாகாரம் இது.

அமரர்கள் தொழுதேழ அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை = தேவர்கள் வணங்கி வேண்டினவளவிலே அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிவங்கி அலைகடல் கடைந்தவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அமரர்கள் தொழுதேழும்படியாக அலைகடல் கடைத்தவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முதற்பொருளில் (தொழுதேழ என்பது) இறந்தது தழுவிய வினைபெச்சம்; இரண்டாம் பொருளில் எதிர்காலத்தழுவிய வினைபெச்சம். இரண்டாம் பொருளையே ஆசாரியர்கள் இனிதாகக் கொள்ளுவார்கள். கடல்முகமாகக் கவிழ்ந்துகொண்டு 'உப்புச்சாறு எப்போது கிளரப்போகிறதோ?' என்று தங்களுடைய கோக்கிக்கொண்டிருந்த பாயோஜனந்தரபரமான தேவமுழுமுங்குட தொருந் தோள்மாயையுமாய்

ஒரு சடல் ஒரு சடகீரீன்று கையுமாபோலே கைந்த அழகுக்குத் தோற்  
றப் பாவசமாய் வணங்கும்படியாக என்றவாறு. இதனால் விழுதரையும் நடு  
படுத்தவல்ல அழகுடைமை சொல்லிற்றுகிறது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக, சோலைவளம் பொருந்திய திருக்  
குருகூர்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் வாக்கினாலடிமைசெய்தபடியான, ரஸமே வடி  
வெடுத்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தினுள்ளும் இப்பத்துப் பாசாங்களை ஒதக்  
கார் நித்தஸூரிகளோடொத்த உபர்த்தியையுடைபராய்த் தங்களுடைய பிறப்  
பாகிற விசங்கு விட்டகல்ப் பெறுவர்கள் என்றதாயிற்று. ... .... (கக)

மூன்றாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
நான்காந் திருவாய்மொழி — அஞ்சிறையமடநாராய்

அவதாரிகை.



எம்பெருமானை அதுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனாகத்தருவின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியதுபவித்தல், அவனே அமரணமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசியதுபவித்தல் — என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பாம கிலக்ஷணமான மற்றொருவகையுமுண்டு; அதாவது — ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றவாயாலே பேசியதுபவித்தல். இப்படி அதுபவிக்குந்திறத்தில், தாய்ப்பாகாரம், தோழிபாகாரம், மகன்பாகாரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பராங்குசர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீக்கி, பராங்குசநாயகி' என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப்பட்டு வரும். தாய் சொல்வதுபோலவும் தலைமகள் சொல்வதுபோலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாகாரங்கள் வெளிவந்தாலும், பாகாரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆளுனது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலைவழிந்து புறப்பட்டாலும் 'அமர் பொழில் வளங்குருகூர்ச் சட்கோபன் குற்றேவல்கள்' என்று ஆழ்வார் பாகாரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்திரீபாவணையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் எதுக்காக வெண்ணில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறார் அல்லர்; அந்த அவஸ்தைதானே பாவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நூற்றமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்திரீபாவணை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரணயவாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்தினைப்பெற்றுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதீஹ்யமுமுண்டு, ஆழ்வார்

கள் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அதுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வ்யவஹாரங்கள் சிற்றின்பதுகர்ச்சிக்கன்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவதுபவத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மை யெய்துவதாகவும், கொங்கை முதலிய சொற்களைபிட்டுப் பாகாய்கூறுவதாகவும் சிகழ்கிறது என்றோ? எனின்; விஷயார்த்தாகாமம் என்றும் பகவத்விஷயநாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதார்த்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்குச் ச்ருங்கார முறைமையில் பரிணமித்து நிற்கும். சிற்றின்பவதுபவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதகமாயிருப்பதுபோல, பகவத் விஷயதுபவத்திற்குப் பாபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கொங்கை முதலிய சொற்களால் இவ்வருளிச்செயல்களிற்கூறப்படுகின்றனவென்று கொள்க.

ச்ருங்காரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சத்தபக்திராமாகவே பாகரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும், ஆழ்வார்கள் ச்ருங்காரஸத்தையுட்கலந்து பாகரங்கள் ே அவதற்குக்காரணம் யாதெனில்; ஆரோக்யத்திற்குக் காரணமாகிய நெப்பிலைபுருண்டைபை உட்கொள்ள இருய்க்குமவர் சுளுக்கு வெள்ளத்தை வெளியேற் பூசிக்கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பமும் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி காட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிரிவேசம் மீதுர்ந்தகாலத்தில் தன் நிலை மாறிப் பெண்ணிலுபெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தாய்பாகரமென்றும் தலைபாகரமென்றும் தோழிபாகரமென்றும் இப்படி வருத்தக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;— தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:— நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவன் தோழியாவன்; திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநம்பர்த்த சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி யென்பதாகக் கொள்க.

பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யெனவன பருவத்தில் நாயகன்மீதுள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பி-த்துக்குச் சொல்லவேணுமென்று பதறுமனவில் படிக்கடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் உலகில் தாய் எனப்படுவன்; வித்தேதரபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை வினாவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைப் பற்றப்பித்து அதனால் படிக்கடந்து நடக்கவேண்டி வந்தவனாகில் இது ப்ரபங்கர் குடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம்பதத்திற் கூறப்

பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் 'அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்க்திருக்கமாட்டேன்' என்னும் பதற்றத்தையுடைய வளாயிருப்பன் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும் சரணயென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினால் கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அதுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அதுபவிக்க சிற்சு மாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிகரிமித்த, கிட்டியதுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்கவொண்ணாதபடி உடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்முன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசரத்தாலும் இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசரத்தாலும் மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசரத்தாலும் வெளியிடுவென்றதாயிற்று. ஆகவே, தலைமகள் பாசரமாகச் செல்லுகிற இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு மிக்க விரைவு உண்டானமை விளங்கும்.

நாயகி பாசரமாகச் செல்லுகிற இத் திருவாய்மொழியில் சில பறவைகள் தூதுவிடப்படுகின்றன. இதற்கு உன்னுறைபொருள் [ஸ்வாபதேசம்] "சேர்ப்பாசரப் பக்ஷிகளாக்கி ஐஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தானே பேசும்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பகவத்விஷயத்தில் அந்நயிப்பிக்குமவர்களைப் பக்ஷிகளாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறது. பறவையானது இரண்டு சிறகுகளாலே எப்படி உயர்கதையை யடைகின்றதோ அப்படியே ஞான அனுட்டானங்களினால் உயர்கதையை யடைகின்றார்களவர்கள். ஆசார்யர்களைன்ன, உடன் கல்வி பயின்றவர்களைன்ன, புத்திரர்களைன்ன, சிஷ்யர்களைன்ன ஆகிய நியர்கள் தூதுவிடப்படுகின்றார்களாக [அவ்வவ்விடங்கட்கு ஏற்ப]க் கொள்ளப்படுவார்கள்.

திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும் பதிகங்கள் நான்கு;— (சு) அஞ்சிறைய மடநாராய். (உ) வைகல்பூங்கழிவாய். (உ) பொன்னுலகாளீசோ. (சு) எங்கரனலகங்கழிவாய்.

"தம்பிழையும்த் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பாப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த கூதமாதிசூதாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும வ்யூஹ விபவ பாத்வத்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் அதன் விபரக்கிபானமும் இங்கு உணரத்தக்கன. [வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுவது \* அஞ்சிறைய மடநாராயில்; விபவத்திலே தூதுவிடுவது \* வைகல்பூங்கழிவாயில். பாத்வத்திலும் அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூது



விடுவது \* பொன்னுலகாளீரில். அர்ச்சையில் தூதுவிடுவது \* எங்கானலகங் கழிவாயில்.]

முதல் தூதராக இத்திருவாய்மொழியில் “என்பினழபே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு என்பினழத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு” “சட லாழிநீர் தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரு மடலாழியம்மாளைக் கண்டக்காவிது சொல்லியருள்” என்கிற பாசரங்கள் உயிர்நிலையானவை.—எம்பெருமான் தனது ஸௌசீல்யத்தினாலே முதலில் என்னோடு கலந்துவிட்டான்; கலந்தபிறகு என்னு டைய தோஷங்களைக் கண்டான்; அதனால் உபேகித்துப் பிரியலுற்றான். தன் னிடத்தில் சுஷமாகுணம் நிரம்பியிருக்கும்போது என் பிழைகளை அவன் லக்ஷி யம் பண்ணக்காரணமேயில்லை; என்னுடைய பிழைகளானவை அவனது பொறு மைக்குணத்தையும் மறப்பித்தனபோலும்; அக்குணத்தைச் சிறிது நினைப்பூட்டி விட்டால் போதும் என்று நினைத்த ஆழ்வார் அந்த சுஷமாகுணத்தை நினைப் பூட்டுதற்கே தூதுவிடுகின்றாரெனக்கொள்க. இஃது எந்த இடத்தை நோக்கி விடும் தூதென்றால்? “சடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளருமடலாழி யம்மாளைக் கண்டக்காவிது சொல்லி” என்றதனால், ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக ஏகாரண வத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டிப்பாயோஜனம் || விமீ தூ டெஹ வஸவதீநீஸூராய நிவெஷிதா || = விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவே திதாம்” என்கிறபடியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இதனைச் சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே விடுகின்ற தூது என்க.

சருந்தலை துஷ்யந்த மஹாராஜனோடு கலந்து பிரிந்தாப்போலே ஒருவிளை யாடு குழுவிலே பாம்புருஷனாகிற தலைவனோடு கலந்து பிரிந்தவொரு பிராட்டியின் நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் விரைந்து மீண்டு வரக்காணாமையாலும் அவனைப்பிரிந்து தான் ஆறியிருக்கமாட்டாமையாலும் தானே அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்து விடக்கையாலும் கண்ணிற்கண்ட நாரை குருகு வண்டு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிடுகிறார், அதாவது ஆழ்வார், ஞானமனுட்டான் மிவை நன்றாகவேயுடை யாரான சில மஹான்களைத் தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்ப்பதற்கு உரிய ஆசாரியராகவரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாரென்றதாயிற்று.

இங்கே பட்டர் அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு;—“சக்ரவர்த்தி திருமகனார் [ஸ்ரீராமபிரான்] திருவவதரித்த பின்பு வாகாஜாதி விஹபெற்றது போல, ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்தபின்பு பக்ஷிஜாதி விஹபெற்றது” என்றும். இராமபிரான் \* முன்னோர் தூது வானாதத்தின் வாயில் மொழிந்ததுபோல ஆழ் வர்கள் \* அஞ்சிஹைய புட்கந்தமை ஆழியானுக்குத் தூதுவிடுகின்றார்களென்க.

முற்காலத்தில் ஸாமான்யனுயிருப்பானொருவன், விரகத்தர்களும் வைதிகர்களு மான மஹான்கள் பலரும் திருவாய்மொழியைப் பரிசுரஹிக்கையாலே இது தத்வபாமாயிருக்குமென்று கருதி இத்திவ்யப்பரந்தத்தை அதிகரித்துவந்து, இத்திருவாய்மொழியில் வந்தவாறே “இது காமுகவாக்யமாயிருக்கின்றது!”

என்று உபேகித்துவிட்டுப் போனாலும். வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்படுகிற பகவத்காமமே இப்படிப்பட்ட பாசங்களாகப் பரிணமித்ததென்று அவன் அறிந்திலன் கருவிலே திருவிலாமைபாலே—என்று நம்பிள்ளை மிக வருந்திப் பேசுவர்.

வேதாந்ததேசிகன் “வானூரீமா துசொலாஹு தஹுடிவவயகு வமபுபுஹாவநீதூ வதூள வஜாலஹாயெ பூணயிநி லஜதஃ ஸ்ரெயவீவாரதனூடி | ஸக்திஃ ஸ்யம்மாநவ்யுதூ வரிணாகதி உமெ ஹாவஸாபுயிஜா யொமாஸ்பூரமாதூலாவஸூதிரிஹ விரஹொ ஷெஸிகாவூது ஷுகாஃ ||” என்று த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி யிலும், “ஹோதூம் தவ ஸ்ரெயதஃ ஸவதீவ மொஷெ! ஸக்திஃ நிஜாம் பூணயஹாவதயா மூணதஃ | உஜாவஹெவிபூரஹஸம்மஹெஜாந ஷெனெஃ ஸ்யம்மாநயஜி ஹுடிவம் மூரவஸூதீயாஃ ||” என்று கோதா ஸ்துதியிலுமருளிச்செய்தவை இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன. .... (\*)

அஞ்சிறையமடநாராய் அளியத்தாய் \* நீயும்நின்

அஞ்சிறையசேவலுமாய் சூவாவென்றெனக்கருளி \*

வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என் வீடு தாதாய்ச்சென்றக்கால் \*

வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ.\* (க)

அம் சிறைய	அழகிய சிறகுளைபுடைய	வெம் சிறை	விசேஷ பகவத்காமான
மடம்	{ இளமைதங்கிய [அல்லது, விதேயமான]	புன் உயர்த் தார்க்கு	{ சிறகுளைபுடைய பெரிய திருவடியைக் கொடியாக வெடுத்த பெருமானுக்கு
நாராய்	நாரைப் பறவையே !	என் வீடு தாதாய்	{ என்னால் விடப்பட்ட தாதாய்
அளியத்தாய்	{ தையபண்ணுதற்கு உரியாய் !	சென்றக்கால்	போனால்,
நீயும்	நீயும்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
நின்	உன்னுடைய	வன் சிறையில் வைக்கில்	{ கடினமான சிறையிலே வைத்திட்டால்
அம் சிறைய சேவலும்	{ அழகிய சிறகுளைபுடைய சூனுமாய் [இருவருங் கூடி]	வைப்புண்டால்	{ அதை நீ அறபவித்திருப்பாயானால்
ஆ ஆ என்று எனக்கு அருளி	{ ஐயோவென்று என் விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து,	என் செய்யும்	{ என்ன கெடுதலுண்டாகும்?

\* \* \* — பிரிவாற்றாமையோடு கூடியிருக்கின்ற பாகங்களுக்காய்கி “பிரிந்தாரிவ் குவது நெய்தல்நிலத்திலே” என்ற தமிழர்களது கொள்கையின்படி இப்போது நெய்தல்நிலத்திலே யிருக்கின்றனென்று கொள்ளவேணும். [முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என நிலத்தை நால்வகையாகப் பிரித்தனர் தமிழர். காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையாய்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாய்; நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமாய்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலாய். இவைதவிர, பாலைநிலமென்று தனியே ஒரு நிலமுண்டென்பது சிலரது

கொள்கை: அது, நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். மேச்சொன்ன நால்வகை நிலங்களும் தம் தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையாமென்கிற கொள்கை உணரத்தக்கது. நீர்நிலத்தருகேயிராபின்ற பரங்குசநாயகி, தன் ஸம்பத்தி விருப்பதொரு நாளையைப் பார்த்து 'நாராய்! நீ என் நிலைமையைக் கருளக் கொடியொன்றுடையானுக்கு அறிவித்து என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்று இரக்கின்றாள். எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்போது புருஷகாப்பூதை யான பிராட்டியை முன்னிட்டே பிரார்த்திக்கும் தம் இயற்கையினாலே இங்கும் பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்படுத்துகின்றாள் என்ப.

அஞ்சிறைய மடநாராய்=குழந்தை தாயினுடைய எல்லா அவயவங்களும் கிடக்க முலையிலே வாய்வைப்பதுபோல, இங்கு நாராயினுடைய மற்ற அவய வங்களைவிட்டுச் சிறகிலே கண்கைப்பது—விரைந்து செல்லுதற்கு அதுவே ஸாத னமென்பதுபற்றி. நாராயே! நீ அழகிய சிறகுகள் படைத்திருப்பது எனக் காக விரைந்து தூதுசெல்லுதற்காகவன்றோ என்றவாறு. சொன்னசொல்மறுக் காமல் உடனே புறப்பட வித்தமாயிருப்பதுபோலக் கண்டதனால் 'மட' என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. ஏனிக் காரியங்கொள்ளலாம்படி. பவ்யமாயிருக்கின்ற நாராயே! என்றபடி. நாரை என்பதன் ஈதுநிரிந்தவிளி—நாராய் என்பது; நக் காய், காளாய் என்பனபோல.

அளியத்தாய்=என்மீது கருணைபுரிவதற்கு உரியாய் என்றபடி. அவன் உபேகித்துவிட்டுப்போயிருக்கும் ஸமயத்திலே என் வருத்தங்களை முறையிட் டிக்கொள்ளலாம்படி. வந்து முகங்காட்டின உன் கருணையேகருணை என்று கொண் டாடுகின்றமை தோற்றம். பம்பா ஸாஸ்ஸின் கரையிலே அனுமன் வந்து காட்சிதந்தபோது இராமபிரானுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தரும்.

நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்=பெடையும் ஆணும் விட்டுப்பிரியாமல் தூதுபோகவேணுமென்கிறது. 'ஆசாரியன் பக்கவிற்போலவே ஆசாரியனது தேவிகளின் பக்கவிலும் பக்திபூண்டிருத்தல்வேண்டும்' என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கு ஸூசிதமாகலாம்.

ஆ! ஆ!! என்று எனக்கருளி=ஐயோ ஐயோ! என்னும் பொருளதான ஹாஹா என்கிற வடசொல் ஆவா வெனத்திரியும். அவனோடே கலந்து பிரிந்து அவனை மீண்டுங்கண்ணாலே காண்பதெப்போதோவென்று விடாய்த்துக்கிடக் கிற என் விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து, விரஹம் தின்ற என்வடிவெவக்கண்டு 'இப் படியும் ஒரு ஆபத்து விளைவதுண்டோ' என்று இரங்கவேணுமென்கிறது.

நாங்கள் இரங்கிச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்று நாரை கேட்க, தூதுசெல்லவேணுமென்று ஆழ்வார் சொல்ல, யாரிடத்தில் தூதுசெல்லவேணு மென்று கேட்க, எம்பெருமானிடத்தில் என்று சொல்ல, 'உம்மையே உபேகித் திருக்கின்ற அவர் எங்களுடைய வார்த்தைக்கோ இரங்கப்போகிறார்?' என்று சொல்ல, 'அப்படி நினைக்கவேண்டா; அடியார்களை நோக்குவதற்கென்றே அவர் கொடிகட்டிக்கொண்டு இருக்கின்றாராதலால் சிறிது ஞாபகப்படுத்தவே அவரை



குலையத் தலைகுலைய ஒடிவருவர்” என்று விடையளிப்பதான கருத்துப்பட வெஞ்சிறைப்புள்ளியுயர்த்தார்க்கு என்கிறார். கடயிருந்தகாலத்தில் திடீரென்று பிரித்துக்கொண்டுபோனான் கருடன் என்றிட்டு அவன்மீது மாச்சரியம் தோற்ற வெஞ்சிறைப்புள்ளி என்றது.

என்வினோதாய்ச் சென்றக்கால் = எம்பெருமான் நாயகி பக்கவில் தூதுவிடுவது ஸ்ரீராமாயணதிகளிலே கண்டோம்; நாயகன் விடுகிற தூதைக்காட்டிலும் நாயகி விடுகிற தூதுக்கு ஏற்றமுண்டு. எங்கனே யென்னில், இராமபிரான் “முன்னோர் தூது வானாதத்தின் வாயில் மொழிந்து” என்கிறபடியே மாருதியை இலங்கைக்குத் தூதுவிட்டான்; அங்கே அக் குரக்காசனுக்குச் சிறை கட்டுதல் சிக்கலிளக்கெடுத்தல் முதலிய பரிபவங்கள் நேர்ந்தன; அந்த மாருதி நானே பிராட்டியின் தூதாக ஸ்ரீராமனிடம் மீண்டு வந்தபோது “வளவு வலவுவு லகுதலு வாரிவுமொ ஹகுதல் | உயா கரதுலி உயாவு டுதுவு வு உயாதுதல் = ஏவு ஸர்வஸ்வபூதஸ் து பரிஷ்வங்கோ ஹதுமதல், மயா கர்லமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மா?” என்கிறபடியே திருமார்போடே அணைக்கப்பெற்றான். ஆதலால் அவன் விடு தூதாய்ச் செல்வதன்றி யே என்விடு தூதாய்ச் செல்வது உக்களுடைய பாக்கியமேயாகும் என்ற குறிப்பு.

வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? = இங்கே சிறைவைப்பதாகச் சொல்வது - எம்பெருமான் முகங்கொடாமல் உதாளினா யிருக்கையை யென்க. இங்கு நின்றுப் தூது செல்லின்ற பறவைகளைப் பிடித்து அவன் சிறைவைப்புகென்பது ஸம்பாதிதமன்றே; முகங்கொடாமல் அப்யபானா யிருக்குத்தன்மையே சிறைவைப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நம்முள்ளே யீடு; — “இவன்பாடு நின்றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறைவிட்டுவைக்கிறானன்றே; இவற்றுக்கு முகங்கொடாதே அப்யபானாகையிதே சிறைபிட்டுவைக்கையாவது; ராஜபுத்தர்களுக்குப் ப்ராப்தகாலங்களிலே 3 வெள்ளிகளிடாததேபாது மாந்துவர் களிறே.”

வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? = அப்படி அவன் உபேஷித்துவிட்டா லும பாதகமில்லை யென்றபடி. 1. “செம்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தா னேனு மொருநான்று, மெய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே” என்றும், 2. “பாவிநீயென்று ஒன்று சொல்லாய் பாவியேன் காணவந்தே” என்றும் எம்பெருமானுடைய உதாஹந்தேதாடு நிக்ரஹந்தோடு வாகியற இரண்டும் போக்யநீயென்று கொள்ளுகிற நிலைமையும் ஒன்று உண் டாதலால் இங்கனே சொல்லிற்றென்க. அவனுடைய அதுகாஹந்தைபே எதிர்தோக்குகின்ற இவர்கள் நிக்ரஹந்தையும் போக்யமாகக் கொள்ளும்படி எங்கனே? என்னில்; நெஞ்சு முரிந்து சொல்லுகிற வார்த்தைகாணும்; “எம்பெ ருமானுடையதாகக் கிடைப்பது ஏதாவதுமாம்” என்ற கருத்து சில ஸமயங் களில் தோன்றிவிடும்.

இப் பாட்டில் நானூறைய விளித்துக் கூறினதற்கு ஸ்வரபதேசம் கூறப்படுகின்றது;

“ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தா சுத்தியோடே திரையுக்  
ளும் வ்யஸந வ்யதைபற்றுத் தாய் வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இரை  
தேடி வைகலுடன் மேய்க்து துங்காஸ் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம்  
பண்ணிக் கொடுத்தவைகொண்டு நல்ல பதத்தைதும் வேண்டேனென்  
னும் தனிப்பெரும்பித்தர் நம்முதலிகள் பேரல்வாரை நாரை கொக்கு  
குருகென்னும்.”

என்பது ஆசார்பற்றருதல் திவ்ய ஸூத்ரி. (இதன் கருத்தாவது) — தூது  
விடும் பிரகாரணங்களில் நாரை வென்றும் கொக்கு என்றும் குருகு என்றும் பேசு  
வது சில சிறந்த ஆழ்வார்களையும் ஆசாரியர்களையுமாகும். எப்படியென்னில்,  
\* ஆசறுதுவி வெள்ளைக்குருகே ! \* என்று சொல்லுகிறவிடத்தில், பழிப்பற்ற  
சிறையுடைத்தாய் உள்ளும் புறமும் ஒருபடியாக நிர்மலமாயிருக்கின்ற குருகே !  
என்றவிதனால் “யஃ ஸுரேசு வுண்ணாநீகாக்ஷம் ஸ வாமுஷாஸுஷாநஃ  
ஸூகிஃ = யஃ ஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரஃ சுசிஃ” என்கிற  
படியே உள்ளும் புறமுமொத்த சுத்திபுடைமை விவகரிதம். “மநஸ்யந்யத் வச  
ந்யந்யத் கர்மண்யந்யத் துராத்மநாம்” என்கிறபடியன்றியே “மநஸ்யேகம் வச  
ந்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம்” என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள்  
ஒன்றியிருக்கப்பெற்றவர்கள் விவகரிதர்க ளென்க. \* வாயுந்திசையுள்ளும் கானல்  
மடநாராய் \* என்று சொல்லுகிறவிடத்தில், உணவைத் திரட்டுவதிலுண்டான  
ஊக்கத்தினால் அலைகள்வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகாநிற்கிற கடற்கரையிலே  
அசையாமலிருக்கிற நாரையே ! என்றவிதனால், \* நிரயொ வஷ்டுயாராவிஃ  
ஹநுராதா ந விவ்யுஷாஃ | சுவிஸுபராதா வுஸுமெகஃ யயாத  
யொக்ஷஜுவேதவஃ = இசயோ வர்ஷதாராபிஃ ஹர்யமாநா ந விவ்யதுஃ,  
அபிபூயமாநா வ்யஸநஃ யதா அதோக்ஷஜ சேதஸஃ” என்கிறபடியே எம்பெரு  
மான் பக்கலில் நெஞ்சை ஊன்றவைத்து நிற்பதனால் வம்ஸாதக் கடலலைகளான  
தாபத்ரய வ்யஸநங்கள் மேன்மேனும் வந்து நெருங்காநின்றாலும் அவற்றுக்கு  
வருந்தாதே யிருக்குந்தன்மை விவகரிதம். “தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை  
வெள்ளிறவுண்ணும்” என்றும் “பழனக் கழனிவதனுட்போய்ப், புள்ளுப் பிள்ளை  
க்கு இரைதேடும்” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் கொக்கானது தன் வாயாலே  
பெடுத்துக்கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கு அடங்குகின்ற  
இரையைத்தேடி யிடுமென்கிறவிதனால், தங்கள் வாக்கால் உபகரிக்கும் பகவத்  
விஷயத்தை உபஜீவித்திருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கு அதிகாரமு குணமாய் க்ரஹிக்  
கக்கடிய உசிதமான அர்த்த விசேஷங்களை சாஸ்திரங்களிலே ஆராய்ந்து உதவுந்  
தன்மை விவகரிதம். “வைகல்புங்கழிவாய் வந்து மேயுங் குருகினங்காள்”  
என்றும் “காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயுங் கருநாராய்” என்றுஞ் சொல்  
லுகிற விடங்களில், பேடைகளுடனே இனிய நீர்நிலங்களில் தங்கியிருக்கு  
மென்றவிதனால், தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே

கூட மனத்துக்கினிய காலகேசுப கூடங்களிலே சென்று பகவத்குணாபவம் பண்ணுந் தன்மை விவக்ஷிதம். “செங்காலமடநாராய் — துங்கால்களென்தலை மேல் கெழுமீரோதுமரோடே” என்று சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸபரிவாசமான நாராயின் கால்களைத் தம் தலைமேல் வைக்கும்படியாகச் சொல்லுகிறவிதனால், தங்கள் பக்கல் உபஜிவித்த சிஷ்யர்கள் செய்கின்றியறிவினால் சிரஸாவழிக்கை யாகிற ப்ரஹ்மாதம் பண்ணிக்கொடுக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். “செங்காலமட நாராய் — நாளும் பைங்கானம்தெல்லாமுனதேயாக” என்கிறவிதனால் “ஸ்ரீர ஶ்யோ ப்ராணம் வ வஸ்தூநாமஸூர நிவெடியெசு = சரீரமர்த்தம் ப்ரா ணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிற வடைகிலே ஆதரத்தோடு ஸமர் ப்பித்தவற்றை அங்கீகரிக்குந் தன்மை விவக்ஷிதம்.

ஆக, உள்ளும் புறமுமொத்த சுத்தியுடையவர்களாய், எம்பெருமான் பக்க லில் நெஞ்சை ஊன்றவைத்திருந்து ஸம்ஸாரதாபங்களுக்குத் தடுமாறுதவர்க ளாய், சிஷ்யர்களுக்கு யோக்யதைக்குத் தக்கவாறு உசிதமான அர்த்த விசே ஷங்களைக் கற்பிக்குமவர்களாய், தங்களைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாதயடிபேரன்பு வாய்ந்த சிஷ்யர்களுடனே கூடிநின்று பகவத்குணாபவம் பண்ணுகிறவர்க ளாய், க்ருதஜ்ஞர்களான சிஷ்யர்களாலே சிரஸாவழிக்கப்படுமவர்களாய், அவர் கள் ஆதரவோடளித்த உடல் பொருளுயிர் முதலானவற்றை ஏற்றுக்கொள்பவர் களான மஹான்கள் நாரையாகக் கொள்ளத்தக்கவர்களென்றதாயிற்று. .... (க)

என்செய்யநாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய் \*

என்செய்யமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள் கீரலிரே \*

முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல் \*

முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோலிதியினமே. \*

(உ)

இனம் குயில்காள் கூட்டமான குயில்களே!,  
என் என்னுடைய

செய்ய நாமரை { செந்தாமரை மலர்போன்ற  
கண் { திருக்கண்களை யுடைய

பெருமானார்க்கு எம்பெருமானுக்கு

என் தூது ஆய் கான்விட்ட தூதாதி

உரைத்தக்கால் { சென்று ஸமாசார மறி  
வித்தால்

என் செய்யும் { (அத்தச் செயல் உங்களு  
க்கு) என்ன நினைவை  
விளைவிக்கும்?

கீர் அலிரே { (செவ்வாராய் பழகிப்  
போந்த) நீக்கனல்லீர்  
களோ?

முன் செய்த முற்பிறப்பில் பண்ணின  
முழு வினையால் பெரும்பாவத்தினால்  
திரு அடி கீழ் திருவடிகளிலே  
குற்றேவல் { கைங்கரியம் பண்ணு  
செய்ய { தற்கு

முன் முயலா தேன் { முன்னம் முயற்சி செய்  
யாத கான்

இனம் இன்னமும்

அகல்வது வோலிதி { விலகியிருப்பதேயோ  
முறைமை?

\* \* \* — [என் செய்யநாமரைக்கண்.] கீழ்ப்பாட்டில் நாரையைத் தூதுபோரு மாறு இரந்த தலைவி, அங்குப்போனால் சொல்லவேண்டிய செய்தியைச் சில குயில்களுக்குச் சொல்லுகின்றாள். ஒருவசாயதைத்துவிட்டு மற்றொருவர்க்கு ஸமாசாரஞ் சொல்லுகிறவிதனால் மிக்க கலக்கம் விளங்கும். இத்தகைய கலக்



உத்தம புண்பெண்ணுதலாயிற்று விஷடாந்தாங்கனிற்சாட்டில் பகவத் விஷயத் திற்சுண்டான ஏற்றம்.

என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானுக்கு—எம்பெருமான் இப்போது உற வறுத்துக்கொண்டு உபேகித்துப்போயிருக்க இந்த ஸமயத்தில் என் என்று உறவுகொண்டாடிச் சொல்லலாமோ? எனின்; அவன் கூடியிருந்தாலத்தில் அளவுகடந்த உறவுகொண்டாடி இவனிட்டவழக்காக இருந்ததனால் பிரிந்தபோ திலுங்கூட உறவு அருமல் தொடருகிறபடி. அன்றியே, அவன் பிரிகிற ஸமயத் தில் 'எங்குச்செல்லுகின்றீர்? எத்தனைகளில் திரும்பிவருவீர்?' என்று நாயகி கேட்பாளே; அப்போது 'ஈங்காய்! இந்த வந்து எங்குப்போனாலென்ன? எங் கிருந்தாலென்ன? உன்னுடைய சாக்கன்றோவிது' என்று உத்தரங்கூறுவனாகையாலே அதனைநினைந்து சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்.

செய்யதாமரைக்கண் பெருமானுக்கு—எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தை உபபாதிக்கிறவளானிலே ஆளவந்தான் "கஃவாணாரீகதயதஃ = கஃ புண்டரீக வ்யதஃ" என்று செந்தாமரைக்கண்ணுடைமையை ஒரு லக்ஷணமாக அருளிச் செய்கையாலே இயற்கையாகவே செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானு; அதற்கு மேலே ஸ்வயே வஸ்துக்களிடத்துண்டான ப்ரோமத்தாலும் கண் சிவக்கும்; தலையேயாடு கலந்ததனாலுண்டான கனிப்பினாலும் சிவக்கும்; பிரிவாற்றாமையாலுஞ் சிவந்திருக்கும்.

பெருமானுக்கு என்னுதே "பெருமானுக்கு" என்று பெருமைக்குமேலே யும் ஒரு பெருமையை யேற்றிச் சொல்லியிருப்பது—எம்பெருமான் இயற்கையான ஐச்வரியத்துக்குமேலே இவன் தன் பக்கலுள்ள செல்வங்களையும் அபஹரித் துப்போனதனாலுண்டான ஐச்வரிய விரட்டிப்பைக் காட்டுதற்கென்ப 1. "நான் மகரபின் சொற்பொருளாய் நின்றார் என்மெய்ப்பொருளுங் கொண்டாரே" 2. "ஓ துன்னுநீர்க் கண்ணாபூர்தொழுதானிவன் கன்வியோ, கைவளை கொள்வது தக்கதே" இப்பாதி பாசாங்கனிஞல் இத்தலையிலுண்டான செல்வங்களைக் கவர் தல் அதிக.

"என் துதாய்" என்று தன் உடம்பைத் தொட்டுக்காட்டுகிறுன்போலும்; கடலே, விஷத்தாற்போலேயின்றோ நானிருக்கிறேன்; அவனோடு கலந்துபிரிந்து வெறுந்தனாயாயன்றோ நானிருக்கிறேன்; இப்படிப்பட்ட எனக்குத் துதாய்ச் செல்லுகை தருமமன்றோ என்கிறான்.

என்செய்யமுரைத்தக்கால்—எனக்காக அவன் பக்கலிற்சென்று துதுசொன் னால் உங்களுக்கு என்ன திங்குவரும்? 'ஒரு திங்கும் வராது என்கிறவளவேயோ? உபபவிபூதியும் உங்களுக்குப்பரிசாகவுங்கிடைக்குமன்றோ' என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க. "உரைத்தக்கால் என் செய்யும்"—எம்பெருமானை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கவேனுமென்கிறேனோ? அத்தனை வருத்தம், வேண்டாவே; என் நினைமையை அங்குச்சென்று அறிவித்தால் போதுமே; இவ்வளவு காரியஞ் செய்தால் என்ன கெடுதியுண்டாமுங்களுக்கு?

இனக்குயில்காள்! = என்னைப்போலே நீங்களும் தனியாயிருக்கவில்லை; கடிக்களித்திருக்கின்ற நீங்கள் ஸந்தோஷமாக இது செய்யலாமே யென்றபடி. இங்ஙனஞ் சொல்லியும் அவை கேளாமையாலே நீர் அலிரே என்கிறாள். அல்லீர் என்பது அலிரீ என்று தொகுத்ததும் குறுக்கலும் பெற்றுக்கிடக்கிறது. “வலித் தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ் செய்யுள் வேண்டுழி” என்பது நன்னூல். நீர் அல்லீரே? = நீங்கள் நீங்களல்லவோ? அவனும் நானுமாய்க் கூடியிருந்தபோது கேட்ட வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி கூறிக்கொண்டிருந்த நீங்கள் அவன் பிரிந்துபோனவாதே வேறுபட்டார்களோ?

‘ஒரு கொடிப்பொழுது தாமதித்தவனவால் இப்படியுஞ் சொல்லலாமோ? எம்பெருமான் பக்கவில் நாங்கள் சென்று சொல்லவேண்டிய செய்தி என்?’ என்று குயில்கள் கேட்டனவாகக்கொண்டு பின்னடிகளில் ஸமாசாகங்கூறுகின்றாள் [முன்செய்த முழுவினையால் இத்யாதி.] அநாதிகாலமாகத் திரட்டின பாபத்தாலே திருவடிவாரத்திலே அநாதைக கைங்கிரியம்பண்ணுதற்கு ஏற்கவே முயலப்பெறாத நான் அகன்றுபோக வேண்டுமெனையோவென்று கேளுங்கோளென்கிறாள். முன்—எனக்குத் தெரியாத காலம் முதலாக என்றபடி. செய்த—பாவஞ்செய்யவேணுமென்று நினைத்தமாத் திரமேயன்று. செய்தமுடிக்கவும் பட்டதென்கை. முழுவினையால்—செய்யநினைத்த பாவங்களில் சில செய்து சில விட்டமையுண்டோ? குறையற முழுதஞ்செய்தற்ற தென்றவாறு.

முழுவினையென்றவிடத்திற்கு ஒரு ஐதிற்பங்காட்டியருளுகிறார் நம் பிள்ளை;—பட்டர் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருந்தகாலத்து அங்குத் தெற்காழ்வானென்றும் கோளரியாழ்வானென்றும் இரண்டு பேர்களுண்டு; அவர்களில் கோளரியாழ்வான் நற்குணநல்லொழுக்கங்களுடையவன்; தெற்காழ்வான் ஸாமான்யனாயிருப்பன். இவ்விருவரும் ஒரு விசேஷதிவஸத்தில் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானைக் கேக்கி ‘அப்பா! இன்று புண்ய தினமாயிற்றே, இன்றாகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?’ என்றானும்; அது கேட்ட தெற்காழ்வான் ‘முழுக்கிடவேணுமென விதிக்கின்ற உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னுடைய பாவங்கள் இந்த முழுக்கினால் சில தொலையக்கூடுமென்பது தானே; அந்தோ! என்னுடைய பாபம் (திருக்கோட்டியூர்) ஸௌம்ய நாராயணப் பெருமானுடைய திருக்கையில் திருவாழியாலே போக்கினால் போருமேயல்லது ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகக்கூடியதன்றுகான்’ என்றானும். அந்த வார்த்தை பட்டருடைய திருச்செவியிலே விழுந்தவனவில் ‘ஓ! ஓ!! எவ்வளவு ஆஸ்திகனாயிருந்தால் இந்தவார்த்தை சொல்லமுடியும்; இவனை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்து நாஸ்திகனென்று நினைத்திருந்தோமே, இவ்வளவு பேசும் பரிபாகமுடையவனா இவன்!’ என்று மிகவும் நடுபட்டாராம்.

நம்முடைய உபாயவிசேஷங்களால் போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் எம்பெருமானே அதுகா ஹஸங்கல்பத்தினால் போக்கவேண்டிய முழுவினை என்பதற்காக இவ்வைதிற்யம் இங்குக் காட்டப்பட்டது.

திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல்—இப்போது அழ்வார் தாமான தன்மையில் இல்லை; காயகி ஸமாதியிலே நின்றிருக்கிறார். இந்த நிலைமையில் “கொம்மை முலைகளிடர் திரக் கோளிர்தற்கோர் குற்றேவல்” என்ற அண்டாளைப்போலே ‘முலையாலணைக்க’ என்று சொல்லவேண்டியிருந்தும் ‘திருவடிவராதத்திலே அந்தரங்ககைகங்கரிபம்பண்ண’ என்று சொல்லுகிற அமுருகாண்மின். இங்கே நம்பிள்ளையீடு; “ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே இவர் பிராட்டியானாலும் முலையாலணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணையத்தேவிமத்தனை.”—வேதமோதின அந்தணனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாலும் வேதாத்யயனமே சொல்லித் திரிதல்போல அழ்வாருக்கு நிலைமைமாறினாலும் பாகரம் பேசும் முறைமை மரத்திரம் மாறவில்லையென்றபடி. “தேறியுந் தேறாதும் மாயோன் திறத்தினளே யித்திருவே” என்பதும் இங்கு அதுஸந்திக்கவரியது.

குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே—திருவடிகளின்கீழ் திருமுன்பேயிருந்து அடிமை செய்தற்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு ஸாதநாதுஷ்டானம் என்தலையால் பண்ணாத நான் திருவடியைவிட்டு விலகியே போமித்தனையோ? என்கிறான். இன்னம் என்பது இனம் என்று தொக்கித் திடப்பதாகக்கொண்டு, “இன்னம் அகல்வதுவோ விதி?”—என்கையிலே ஒன்று மின்றியே அவன் கையையே எதிர்பார்த்திருக்குமிந்த நிலையிலும் இழப்பதுண்டோ? என்பதாகப் பொருள்காண்க. “விதியினனே” என்றும் ஒரு பாட முண்டாம்: அப்போது, விதியினன்—பாபத்தையுடையேனான நான், அகல்வதுவோ? என்றுரைப்பது.

இப் பாட்டில் குயிலென்றதற்கு ஸ்வாபுதேசம் வருமாறு:— 1. “மாம் பொழில் தளி கோதிய மடக்குயில் வரபது துவர்ப்புளய்தத், தீம்பலங்கனித் தேனதுதூர்” என்றவிடத்து, மாஞ்சேலையிலே போய்ப்புகுந்து அங்குள்ள தளிர்களைத் தின்ற குயில் வாய் துவர்ப்பாடைத்துபோக, அத் துவர்ப்பை வேறு சஸத்தாலேமாற்றவேண்டி இனிய பலாப் பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கிறபடியைச் சொலுகிறவிதனால் துவர்ப்பான விஷயாத்ரங்கங்களில் சின்னும் இனிமை யான பகவத்விஷயத்திலே அவகாஷித்து ரஸித்திருக்கின்றமை விரகவிகம். 2. “புன்னைமேலுமை பூங் குயில்காள்” 3. “புன்னை குருக்கத்திராமல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழுங்குயிலே” என்ற விடங்களில் புன்னைமரத்தைக் குயில் தருக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகிறவிதனால் — “ஸ்ரீராமராராஜகரநத்ரீத ஸாவிசாலுஃ லக்ஷ்ண வுஹவஹுகலீக ஸுவணாவதவஸ்டு | வஹாம தனுஜஜஹவஹவஸுயீதி வெஸகொதுபிவஹிஜவெஸளர லஜாதாஜஃ = ஸ்ரீரங்கராஜகரநம்ரிதசாகிகரப்யஃ லக்ஷம்பா ஸ்வஹஸ்தகவித ச்ரவணாவதம்ஸம், புந்நாகதல்லஜமஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜஸௌரபமாமநாமஃ” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்] என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி திருவாய்மொழியின் ரஸமு

1. பெரிய திருமொழி 5-3-4.

2. திருவாய்மொழி 6-1-6. 3. காச்சியார் திருமொழி 5-1.



நினை கோயிற் புண்ணைமாத்தின் கீழமர்ந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டு வளர்த்தமை விவகரிதம். குயிலுக்கு வடமொழியில் வாலுதடி [பாப்ருதம்] என்று பெயர்; பிறரால் வளர்க்கப்படுவது என்று பொருள்; குயில்களின் வழக்கம் இதுவே யென்பது பிரஸித்தம்; அதுபோல, ஆசாரியர்களுடையவும் பாகவதர்களுடையவும் அபிமானத்திலொதுங்கி அவர்களால் வளர்க்கப்படுகின்றமை விவகரிதம். இன்னமும், “வவஸனாகாஹு வஸஹ்ரஹு காகஃ காகஃ விகஃ விகஃ = வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காகஃ காகஃ பிகஃ பிகஃ,” என்கிறபடியே சிலகால விசேஷங்களில் குயில் தன் மிடற்றோசகாட்டி வீறுபெறும்; அதுபோல, ஆசிரியர்களும் ஸமயவிசேஷங்களிலே கம்பிரமாக வாய்விட்டு உபந்யஸித்து மற் றையாரிற்காட்டில் தமது வைஸக்ஷண்யத்தை விளக்குவார்கள். இங்ஙனே மற் றும் பலவகைப் பொருத்தங்களால் காண்க. .... (உ)

வீதியினுல்பெடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்காள் \*

மதியினுல்குறள்மானாய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு \*

மதியிலேன்வல்லீனையே மாளாதோவேன்று \* ஒருத்தி

மதியெலாமுள்கலங்கி மயங்குமாலேன்னீரே. \* (ங)

வீதியினுல் பாக்யவசத்தினுல்

பெடை மணக் { பெடையோடுகூடிக்களித்  
கும் { திருக்கின்ற

மெல் னடைய { மெல்லிய னடைய  
புடைய

அன்னங்காள் அன்னப்பறவைகளே !

மதியினுல் புத்தியினுல்

குறள் மாண் ஆய் வாமல் பரம்மசாரியாய்

உலகு இரந்த உலகங்களை யரசித்த

கன்வர்க்கு { எபடமுடைய பெருமா  
றுக்கு,

மதியிலேன் { புத்தியில்லாத என்னு  
டைய

வல் வினையே { பெரியபாவத்தானே முடி  
யோமானது { யாதிருப்பது !

என்று என்று சொல்லி,

ஒருத்தி ஒரு பெண்ணைவன்

மதி எல்லாம் { புத்திமுழுதும் அடிமண்டி

உன் கலங்கி { யோடே கலக்கப்பெற்ற

மயங்கும் { அறிவழித்த கிடக்கின்  
ருள்;

ஆல் அந்தோ !

என்வீர் என்று சொல்லுங்கோள்

\*\*\* — [வீதியினுல் பெடைமணக்கும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “முன்செய்த முழு வினையால் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல், முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே” என்றதற்குமேல், ‘ஆழ்வீர் ! இங்ஙனஞ் சொல்வது தகரது, செய்த பாபம் அனுபவித்தே தீரவேண்டுங்காணும்’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாகக்கூடுமென்று கருதி, ‘நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாதது ? என்று சொல்லுங்கோள்’ என்று சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற பாசரம் இது.

வீதியினுல் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள் = அன்னத்தை விளக்கும்போதே தனது நிர்வேதமெல்லாம் விளங்க விளிக்கின்றாள்; \* ஷெவா ஷிஷ்டம் ஹாமயெயம் ஹாமம் ஹுநீ நியதிவிபுயிஃ = தைவம் திஷ்டம் பாக தேயம் பாக்யம் ஸ்த்ரீ நியதிர் வீதிஃ” என்ற அமரகோசத்தின்படியே விதி யென்று பாக்கியமாய், உங்களுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் ! என்னைப்போலே

பிரிந்து வருந்தாதே கூடிக்கனித்திருக்கின்றீர்களே! என்பதாம். அன்றியே, என்னுடைய பாக்கியத்தாலன்றோ நீங்கள் பிரிவுறாதே கூடியிருக்கிறது என்கிற ஊகவுமாம். அவையும் இவனோப்போலே பிசிவாற்றாமை கொண்டிருந்தால் தனக்குக் காரியஞ் செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ளப் பரஸக்தியேயிராதன்றோ.

இனி, வீதியென்று சாஸ்திரவிதியாய், நீங்கள் சாஸ்திரப்படியே மணந்து கொண்டதனாலன்றோ பிரிவுத்துயரம் விளைப்பெருமலிருக்கின்றீர்கள்; நான் அப்படியன்றியே கார்த்தர்வ விவாஹம்போல் மணப்பாக்கினால் கூடினபடியானன்றோ இப்போது இங்ஙனம் பிரிவாற்றாமையெய்திப் பரிதபிக்கின்றேன் என்பதாகவு முளைப்பர். இப்பொருள்களெல்லாவற்றினும், 'என்னுடைய பாக்கியத்தினால்' என்னும் பொருளே சிறக்கும். இதற்குச்சேர நம்பின்னாயிடு காண்மின்;— "பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் அரித்துக்கொண்டு வரராநிற்கச்செய்தே ராஜ்யதாசங்களை யிழந்துகிடந்த மஹாராஜரைக்கண்டு அவர் குறையைத் தீர்த்தபின்பிறே நம்மிழவில் நெஞ்சு சென்றது: அங்ஙனன்றிக்கே, இப்போது இவை குறைவற்றிருக்கிற விததான் இவள் பாக்யமாயிருக்குமிதே."

மதியினால் குறள்மாணிய் உலகிரந்த கள்வந்த = துது செல்லவேண்டு  
மிடத்தை நிரூபிக்கின்றான்; தனது தலைவன் மஹாபுத்திரமான் என்று கொண்  
டாடுகின்றான். “ஷ்யுதீவபூதீதவிஷயா கதிராமாபிமொவரா | வுஷி  
ஷ்யுதாஸி விபுதா ஸ்ரீஷ்யுதெகாஸி கதா = ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீத  
விஷயா மதிராமாமி கோசரா, புத்திஸ் தாத்காஸி ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்நா  
காஸி மதா.” [இதேழ் சுழித்துபோன விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு ஸ்மிருதி என்  
றும், மேலே வரப்போகிற விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு மதி பென்றும், அப்  
போதைக்கப்போது ஈடக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றின உணர்வு புத்தி பென்  
றும், முக்கூலத்து விஷயங்களையும் பற்றினவுணர்வு ப்ரஜ்ஞை பென்றும் சொல்  
லப்படும்.] என்கிறபடியே, மேல்வருவதைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு இணங்  
கக் காரியஞ் செய்வவல்ல சாதாரியமே மதி பெணப்படுதலால், அப்படிப்பட்ட  
சாதாரியத்தினால் மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி பாசகனாயினான் என்கிறது.  
மாவலியினிடத்தில் பாசகனாகச் சென்றாலல்லது நமது காரியம் நிறைவேரு  
தென்று சூதறிந்து செய்தவரென்கை. மாவலியோ இராவணனைப்போலே தலை  
யறுத்துவிடவேண்டும்படியான சூற்றமொன்றும் செய்திலன்; கேட்பார் கேட்ப  
தெல்லாங்கொடுக்கிறதென்கிற ஒளதார்பவிரதமும் ஏற்றுக்கொண்டாராதின்றான்;  
இந்திரனோ ராஜ்யங்களை இழந்து பல்காட்டி நிற்கின்றான்; இந்த நிலைமையில்  
என்ன செய்வலாமென்றுபார்த்து, தனது \* அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்  
கொண்டு பாசகஞ்செய்து காரியம் நிறைவேற்றிக்கொண்ட சதுரன். “ஹே  
தூளாடியெபுஷ்யுயாஜ்ஜாவிஹகீரவநயநு வாகதொயீ கவராவீ =  
தைத்யெனதார்பேந்த்ரயாச்ஞா கிஹதிமபநயந் வாமநோர்த்தி த்வமாஸீ.”  
என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தராதக ஸ்ரீஸூக்தியிலும் இப்பொருள் பெரி  
யும். அப்படி மஹாபனி பக்கவில் பாசகஞ் செய்ததும் அக்குணத்தில் ஈடு

படுத்தி என்னை இப்பாடு படுத்துவதற்காகவே என்னுங்கருத்தை \* மதியினால் \*  
கள்வர்க்கு \* என்ற பதங்களிற் காண்க.

கள்வர்க்கு = இங்குக் கள்வமாவது முதலில் சிறிய வடிவைக்காட்டிப்  
பிறகு பெரிய வடிவான வஞ்சகம் என்று திருமாலையாண்டான் கூறுவாராம்; எம்  
பெருமானார் நிர்வஹிப்பதாவது -- ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச்செய்த மாயமே  
இங்குக் கள்வம் என்றும். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் அந்தச் செயலாலே  
என்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்காக வென்றபடி. 1. “முன்னந் குறளுருவாய்  
மூவடிமண் கொண்டளந்த, மன்னன் சரிதைக்கே மாலாபிப் பொன்பயத்தேன்”  
என்றார் திருமங்கைபாழ்வாரும்.

தலைவன் பிரிந்துபோம்போது அங்கனம் போகலொன்றாகப்படி வளைத்  
துத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ளாமற்போனேனே! மதிக்கேடியானேனே! என்  
னு'ப் பரிதாபத்தை மதியிலேன் என்ற சொல்லால் விளக்குகின்றான். [வல்லினே  
யே மாளாதோ] வல்லினையேயோ மாளாது என இயைக்க. 2. “யஜ்ஞஹகஸ்ய நி  
யுதாநுலவெவ்யுநாஸ்யு த சு கிலி னி ஷம் வ்ய ஜ கி ஜ ணு ரி ஹ  
ஷுணாஸ்யே - யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி அநாச்யம் தத் கிஸ்பிஷம்  
ஸ்ருஜதி ஜந்நுரிஹ ஷுணூர்த்தே.” [லக்ஷக்கணக்கான ப்ரஹ்ம கல்பங்களில்  
ஜனனமெடுத்துப் பலாநுபவம் பண்ணினாலும் தீராத பாபங்களை அசைசொடிப்  
பொழுதில் சேதநவர்க்கங்கள் செய்கின்றன] என்கிறபடியே அளவில்லாத  
பாபங்களை அநவாதமும் செய்கின்ற ஜனங்கள் நிறைந்த இவ்வலகின்  
நானொருத்தியெய்த பாவந்தானு அனுபவித்தும் மாளாதது? என்று கேளுங்கோ  
னென்கிறான்.

அவரைக் கேட்கவேண்டிய கேள்வி இடக்கடும்; அவரிடத்துச் சொல்ல  
வேண்டிய மொசாரமென்ன? என்று கேட்க ஒருத்தி மதியெல்லாமுள்கலங்கி  
மயங்குமாலென்னீரோ என்கிறான். ஒருத்தி அறிவழிந்து வருத்திக்கிடக்கின்றா  
ளென்று சொல்லுங்கோனென்கிறான். ஒருத்தி பென்றால் தெரியுமோ? இன்னா  
ளென்று குறிப்பிடவேண்டாவோ வென்னில்; வேண்டா; ஒருத்தி பென்றபோதே  
அவன் தானே பாங்குசராயகி பென்று தெரிந்துகொள்ளத்தட்டில்லை. இங்  
கனே மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கும்படியாகத் தன்னால் செய்துவைக்கப்  
பட்டவள் இந்நிலத்தில் பாங்குசராயகி பொருத்தி தவிர வேறு யாருமில்லை  
யாதலால் விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை பெண்க. இங்கே  
கம்பிள்ளையிடு:— “ஒருத்தி பென்றால் அறியுமோவென்னில், எய்தவன் கை உண  
ராதோ? இன்ன காட்டிலே மான் பேடை ஏவுடனே கிடந்து உழையாநின்ற  
தென்று ஊரிலே வார்த்தையானால் எய்தவன் கை உணராதோ? ‘நீயன்றோ  
எய்தாய்’ என்று சொல்லவேண்டாவிதே.”

ஒருத்தி = அத்விதிகை; தன்னோடு ஒரு கோர்வையாக விரல் முடக்குவ  
தற்கு வேறொரு வ்யக்தியில்லாமே தனித்து நிற்பவளென்கை. [மதியெல்லாம்



இத்யாதி.] ஒருத்தி அறிவு கலங்கினுள்ளென்னுங்கோள்; அது கேட்ட எம்பெருமான் 'தன்னதான அறிவு கலங்கப்பெற்றாலும் நாம் கொடுத்த அறிவு இருக்குமே; அதுகொண்டு ஆரியிருப்பள்' என்பன்; அப்போது 'மதியெல்லாம் கலங்கிற்று' என்னுங்கோள்! அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'நாம் கொடுத்த அறிவு அப்படி கலங்கிவிடாது; கலங்கினாலும் மேலெழச் சிறிது கலங்குமே யல்லது உள்ளே சம்பிரமமாகவே யிருக்கும்' என்பன்; அப்போது மதியெல்லா முன்கலங்கிற்று என்னுங்கோள். அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'எல்லாம் உன்கலங்கிப்போனாலென்ன? நாம் இருக்கிறோமே; பின்பு நாம் அணுகும்போது அறிவு கொடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்' என்பன்; அப்போது 'மயங்குமால்' என்று சொல்லுங்கோள்; அதாவது — முடியுந்தருணமாயிற்று என்று சொல்லுங்கோள் என்கை. மயங்கினான் என்று முடிந்ததாகவே சொல்லிவிட்டால், 'அப்படியா? முடிந்துபோய்விட்டாளா? இனிப்போய் நாம் என்செய்வது?' என்று சொல்லி ஒரு முழுக்குப்போட்டுவிட்டு நிற்பன்; அப்படியன்றியே அகாருகையத் தலை குகைய ஆணைக்கு உதவ ஒடிவந்தாற்போலே கடுக ஒடிவரும்படியாகச் சிறிது பைச் சிறுப்பதாய்ச் சொல்லுங்கோள் என்கிறானாயிற்று.

ஹம்ஸத்திற்கு ஸ்வரபதேசம் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலு

"விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அன்னலில் சதியின்றி அணங்கின் நடைபைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியகையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிகையாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினு விடரிலந்தாயின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பாமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்நாவன் நாதயாமுநர்போல் வானா அன்னமென்னும்."

என்றாணிச் செய்யப்பட்டுளது. இதன் கருத்தாவது — லீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வல்லவையுடையது ஹம்ஸம்; இதனால், ஸாரங்கனும் அஸாரங்கனும் கலந்த கட்டியாயிருக்கின்ற சாஸ்திரங்களில் ஸாரா ஸாரங்கனைப் பகுத்தறியுந்தன்மை விவகிதம். \* அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த \* அன்னமாய் நூல்பயந்தான் \* என்கிறபடியே வேத சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோலே, கிஷ்கயர்களைக் குறித்து சாஸ்திரங்களை உபதேசிக்குந்தன்மை விவகிதம். \* அந் வயூராகி நாதிஃ ஹம்ஸஃ கடிவாஸி கடிபூரஜ்ஜவாஸி \* ந பத்நாதி சதிக் ஹம்ஸஃ கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி \* [ஹம்ஸமானது சேற்று நிலத்தில் ஒருபோதும் மனம்பொருந்தி யிருக்கமாட்டாது.] என்கிறபடியே ஹம்ஸம் சேற்றில் பொருந்தாது. அது போலே 1. "மாநன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்லார் தொடையலின்றுறும் வல் லார் - குறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றன்னல் பொய்நிலத்தே அழுந்தார்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற சேற்று நிலத்தில் பொருந்தமாட் டாததன்மை விவகிதம். 2. \* பெடையேசடு அன்னம் பெய்வனையார்தம்பின்

சென்று \* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது மாதர்களின் கடைபழகக்கண்டு  
தானும் அப்படி நடக்கக்காகப் பின்செல்லும். அதுபோலே, 1. \* அன்ன  
கடைய அணங்கு \* என்று அன்னகடையை யுடையவளாகச் சொல்லப்பட்ட  
பிராட்டியினுடைய கடையாகிய புருஷகாத்வமும் அகன்பாற்ற சேஷத்வம் முத  
லானவைகளுமாகிறவற்றை அதுகறித்திருக்குத்தன்மை விவக்ஷிதம். 2. \* அன்ன  
மென்கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்தலைபுனலிலைக்குடைநீழல், சென்னென்கவரி  
யசைய வீற்றிருக்கும் \* 3. \* சங்கமவைமுரலச் செங்கமலமலசையேறி \*  
4. \* வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடைபோடுடன்காடும் \* என்று பிப்பாக  
சங்களில் ஹம்ஸமானது, (க) மேலேயெழுந்த தாமரைபிலையைக் குடையாகவும்  
(உ) பக்குவமான சென்னெற்பயிர் அசைந்தாவைதச் சாமரம் வீசுதலாகவும்  
(ஈ) சங்குகளின் முழக்கத்தை விஜயகோஷமாகவும் (ச) வண்டிகளின் மிடற்றோ  
சையைப் பாட்டாகவுங்கொண்டு (ரு) [மாநல] ஸாஸ்னி, ஸுள்ள தாமரையே  
ஆஸாமாக வீற்றிருக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் 5. \* (க) அக்ம  
லத்திலைபோலும் திருமேனியடிகள் \* என்று தாமரைபிலைபோற் சாமனமான  
பகவானது திருமேனியைத் தமக்கு ஸம்ஸாரதாபஹாசமாகவும் (உ) சென்னெற்  
பயிர்போலே \* “அஹம்நம்ஹம்நம்ஹம்நம்” என்னும்படி பரிபக்குவஜ்ஞான  
முடையவர்கள் அதுகூலவ்ருத்தி செய்யவும் (ஈ) சங்குபோலே சுத்த ஸ்வபாவ  
முடையவர்கள் தோத்திரஞ்செய்யவும், (ச) வண்டுபோலே ஸாக்ராதிகளா  
யிருப்பார் ஸம்ஸாரமும் பண்ணவும் பெற்று (ரு) “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்”  
என்கிறபடியே ஆசார்யர் திருவடியினையை எப்போதும் நெஞ்சக்குள்ளே  
கொண்டிருக்கும் கிஷ்கர்ஸனுடையதாயும் பிரம குருவுக்கு இருப்பிடமானதாயு  
முள்ள \* போதிர்கமலைன்னெஞ்சம் \* என்கிற மாநலைபத்மத்தை வாஸஸ்தான  
மாகவுடையாபிசுக்குத்தன்மை விவக்ஷிதம். \* விதியினால் பெடைமணக்கும்  
மென்னகடையவன்னங்காள்! \* என்றவிதனால் சாஸ்திரமுறைப்படி க்ருஹஸ்தாச்  
சமத்திலிருக்குத்தன்மை விவக்ஷிதம். 6. \* இடரில் போகம் முழுகியினந்தாடும்  
மடவன்னங்காள் \* என்றவிதனால் [இடர் இல்லாத போகமாகிய] ஸம்ஸார ஸம்  
பந்தமான தாபமொன்றும் தட்டாத பகவதனுபவம் விவக்ஷிதம். 7. \* அந்தா  
மொன்றுமின்றி அலர்மேலசையுமன்னங்காள்! \* என்றவிதனால் இடைபூ  
ரென்றுமில்லாமல் எம்பெருமானது பாதாவிந்தத்தின்மீது பொருந்தியிருக்குத்  
தன்மை விவக்ஷிதம். 8. \* தடம்புனல்வாய் இசைதேர்ந்து மிகவின்பம்படமேவும்  
மென்னகடையவன்னங்காள்! \* என்றவிதனால் ஸதாசார்யத்துறைகளில் போக்ய  
மான நல்ல அர்த்தங்களைப்பெற்று ஆனந்திக்குத்தன்மை விவக்ஷிதம். 9. \* குடிச்  
சீர்மையிலன்னங்களை! \* என்றவிதனால் நல்ல குலத்திற் பிறப்புடனமை விவ  
க்ஷிதம். இங்ஙனே மற்றும் உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க. ... (ஈ)

1. பெரிய திருமடல்.

2. பெரிய திருமொழி 9-1-5.

3. பெரிய திருமொழி 7-8-2

4. ஷே 7-5-9.

5. திருவாய்மொழி 9-5-3.

6. திருவாய்மொழி 6-1-4.

7. ஷே 6-8-10.

8. ஷே 9-5-10.

9. திருவிருத்தம்.

என்னீர்மைகண்டி ரங்கி இதுதகாதென்னுத \*

என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேளு \*

நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றோருவாய்ச்சொல் \*

நன்னீலமகன்றில்காள் நல்குதிரோ நல்கீரோ. \*

(சு)

என் நீர்மை	{ எ ன னு ல்வபாவத்தை கண்டு (நேரில்) பார்த்திருக்கும்	யான் சொல்லு	{ நான் சொல்லப்போகி கேளு
இரங்கி	{ (பிரிவுகாலத்தில்) மன மிரங்கி	இனி	இனிமேல்
இது தகாத என்னுத	{ இப்படி நாம் பிரிந்திருப் பது தகுதியன்று என் திராத	அவர்கண்	{ (பரங்குசநாயகியாகிய) அவளிடத்தில்
என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு	{ நீலமேகத்தின் நிறம்போ ன்ற நிறமுடையனான எம்பெருமானுக்கு	நல் நீர்மை	நல்லுயிர்
என் சொல்லி	{ எ ன் ன வார்த்தையைச் சொல்லி	தங்காது	தங்கியிருக்கமாட்டாது
		என்று ஒரு	{ என் றோ ரு வாய்ச் சொல்லு
		வாய் சொல்	{ சொல்லு
		நல் நீலம் மகன்	{ நல்ல நீலநிறமான மகன் நில்காள்
		நல்குதிரோ	{ (எம்பெருமானிடத்துச் சென்று) சொல்லுவிர் நல்கீரோ
			{ களோ மாட்டிர்களோ?

\* \* \* - [என்னீர்மைகண்டி ரங்கி.] பரங்குசநாயகி பல பறவைகளை விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட சில மகன்றில் பறவைகள் 'நமக்கும் கைங்கரியம் செய்யச் சிறிது அவகாசம் நேர்ந்தது' என்று மகிழ்ந்து அருகே வந்து 'எங்களுக்கு ஏதேனும் நியமனமுண்டோ?' என்று கேட்பனபோல நிற்க, அவற்றைக்கண்டு, 'அந்தோ! என்ன நிலைமையைப் பலகாலும் கண்டுவைத்தும் இரங்காதே போனவர்க்கு நான் என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்புவது?' என்று நசையற்றவளாய், பின்னையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையினாலே, 'மகன்றில்களே! என்னிலைமையை அவர்க்குச் சொல்லுவிர்களோ? மாட்டிர்களோ?' என்கிறாள்.

பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நன்றாகக் கண்டு வைத்தும் 'ஐயோ! இப்படிப்பட்டவனையோ விட்டுப்பிரிவது!, ஒருகாலும் பிரியத்தகாது' என்றிராத என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லுவேனென்கிறாள் முன்னடிகளில். முற்காலத்தில் ஒரு தமிழன் பட்டரிடத்தில் வந்து இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு ஆசைபம் செய்தானும்; அதாவது — இது பிரிந்திருக்கும் நிலைமையில் சொல்லுகிற பாசாமேயன்றிக் கூடியிருக்கும் நிலையிற் சொல்லுகிற பாசாமன்றே; பிரிந்திருக்குங்காலத்தில்தலைவியின் தன்மைகளைத் தலைமகன் பிறர்சொல்லக் காதால் கேட்கலாகுமே தவிரக் கண்ணால் நேரில் காண முடியாதன்றோ; ஆகவே, "என்னீர்மை கேட்டிரங்கி யிது தகாதென்னுத" என்று பாசாமிருக்கவேண்டியது உசிதமாயிருக்க, "என்னீர்மை கண்டி ரங்கி" என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? என்று பூர்வபக்தம் செய்தானும். பட்டர் அதைக்கேட்டு, 'பண்டிதரே! நன்கு கேட்டீர்; \* புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேனவ்வளவில், அன்னிக்கொள்வற்றை பசப்பு. \*



என்ற திருக்குறளும், \* ஊருண் கேணியுண்டுதாதத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே \* என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளும் உமக்குத் தெரியாதுபோலும்' என்று சொல்லி அவற்றைப் பாக்க உபாய்வித்து ஸமாதானப்படுத்தியருளினாராம். (ஸமாதான விவரணம் வருமாறு:—)

\* புல்லிக்கிடந்தேன் \* என்ற குறள் திருக்குறளில் பசப்புறு பருவால் என்னுமதிகாரத்தில் ஏழாவதாகும். இது நாயகியின் பேச்சு; முன்பொரு நாள் நான் காதலரை அழுந்தத் தழுவிக்கிடந்தேன்; கைமாலு வதற்காகச் சிறிது புடைபெயர்ந்தேன்; ஒரு கொடிப்பொழுது விலகினமாத்கிரத்திலும் பசலைநிறம் வந்து உடம்பெல்லாம் மூடிக்கொண்டது என்பது இதன் கருத்து. \* ஊருண் கேணி \* என்ற செய்யுள் குறுந்தொகையில் முந்துற்றதத் தொண்ணூற்றொன்ப தாவது. இதன் கருத்தாவது — ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறு கிற கேணியினுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலை நிறம்; தண்ணீ ரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும்; அனைத்தகை நெகிழ்த்த வாறே அப்பசலை நிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்ற படி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள்தோறும். விடுவுழிவிடுவுழி— விட்டவிடங்கள்தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.) பிரிவாற்றாமையினால் ஸ்திரீகளின் மேனியில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு பசலைநிறமெனப்படும். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்தகாலத்திலே நாயகியினுடனில் இந்த நிறவேறுபாடு தோன்றுவது ஆச்சரியமல்ல; ஒரு படுக்கையிலேயே படுத்துக் கூடியிருக்கும் போதே கண்ணகாலம் கைநெகிழ்த்தவனில் இந்தப் பசலைநிறம் படர்கின்ற தென்றால் பிரிந்த நிலைமையிற் கேட்கவேண்டியதில்லையன்றோ.

பட்டரிடத்தில் சூசேஷம் செய்த தமிழனுக்கு இப்போது என்ன ஸமா தானமாயிற்றென்னில், இப்பாட்டு பிரிவுகாலத்திற் சொல்லுவதானாலும் கூடியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஸம்பவத்தையே நினைப்பூட்டுவதாதலால் கேட்டி ரங்கி என்னவேண்டியதில்லை; கண்ணிரங்கி என்றே சொல்லத்தரும் என்றதா யிற்று.

என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு—என்னோடு முன்பு கலந்ததனாலே மேனி நிறம் பெற்றவர்க்கு என்றபடி. எம்பெருமான் இயற்கையிலேயே நீலமுகில்வண்ணனா யிருந்தாலும் அன்பர்களோடு கலக்கப்பெறுதவளவில் வைவர்ணியமடைந்தே யிருப்பனென்க. 'என்னைவிட்டுப் பிரிந்தபின்பும் குறியழியாதே நீலமுகில் வண்ணராயேயிருக்கின்றவர்க்கு' என்று உரைக்கவுமாம். இப்போதும் அவர் நீலமுகில்வண்ணராயே யிருப்பது இவனுக்கு எங்கனென தெரியுமென்னில்; வைவர்ணியமடைந்திருப்பானாகில் பதறி ஒடிவரமாட்டானோ? அங்கனம் வாரா மையினாலே அவர்க்குப் பிரிவாற்றாமையுமில்லை, அதனாலாகக்கூடிய வைவர்ணியமு மில்லை என்று அறுதியிடத் தட்டில்லையே.

என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ? = என்ன பாசாததையிட்டு எதை உங்களுக்கு நான் சொல்லியிடுவது? நான் சொல்லியனுப்பவேண்டுமாயினால் இருக்கிறவரோ உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்போகிறார்? என்று நசையற்றுக் கையொழிந்தவன் பின்னையும் நப்பாசையினால் ஒன்று சொல்லத் தொடங்குகின்றான்.

கண்ணபிரான் கோபிமார்களைவிட்டுப் பிரிந்து மதுரைக்குச் சென்று பல நாள்வரையில் மீண்டுவாராதே அவ்விடத்தே தாமதித்திருக்க, 'ஆய்ச்சிகள் மிகவும் ரோஷங்கொண்டிருப்பார்களாதலால் இப்போது முத்து நாம் நேரில் செல்லலாகாது; நம்பிமுத்தபிரான் [பலராட்டனை] அனுப்பிச் சிந்து சேற்றமாற்றிப் பிறகு செல்கோம்' என்று கருதின கண்ணபிரான் அப்படியே பலராட்டனைத் திருவாய்ப்பாடிக்கு அனுப்ப, அவனும் வந்து சேர்ந்தவளவிலே சில ஆய்ச்சிகள் பெரும்படியன் சேற்றைக்கண்டு பத்துமாபோலே பதறி அவனருகிற்கென்று ப்ரணய ரோஷத்தையும் மறந்து கண்ணபிரானைப் பற்றி விசாரித்து உடனே \* சுவாவா கிம் ததாராவெவஃ சூயனாவவராஃ சுயாஃ = அதவா கிம் ததாலாபஃ க்ரியந்தாமபராஃ சுதாஃ \* என்று அந்த க்ருஷ்ணனைப்பற்றின பேச்சு நமக்கு ஏதுக்கு? அதை விட்டுத்தொகையுங்கள்; வேறு பேச்சு ஏதாகிலும் எடுப்பது நல்லது என்று ஆசைவிட்டமை தோன்றச் சொன்னவர்கள் உடனே \* சுவஹஸா ராதாஃ ஐஷ்டஃ வாக்யதவ்யாஸிஷ்டி = 'அப்ப ஸௌ மாதாம் த்ரஷ்டிம் ஸக்ருதப்பாகமிஷ்டி \* என்று நப்பாசை தோற்றப் பேசினார்கள். அதாவது — க்ருஷ்ணன் நமக்காக இங்கே வரானாகிலும் பெற்ற தாயைக்காணவேண்டியாகிலும் ஒருகால் வாராமற் போவானோ? என்றார்கள். அவர்களுக்குப் போலவே பராங்குசநாயகிக்கும் நப்பாசை பின்னாட்டுகிறபடி.

தலைவனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிற செய்தி யாதெனில்; நன்னீர்மை இனி அவர்கண்தங்காது = நன்னீர்மையாவது நல்லுயிர்; இது இன்றளவும் ஒருவாறு தங்கியிருந்தாலும் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் தங்காதென்று சொல்லவேணும் மென்கிறான். அசோகவனத்தில் வந்து முகங்காட்டின அனுமானைப் பிராட்டி கண்ட பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே 'அவானுப்பின ஆளன்றோ இவன்' என்று சீறிச் சிலவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அதற்கு அனுமான் ஸீதே! பெருமாள் தேவரீருடைய போக்கிடமறியாம விருந்தாரித்தனை யல்லது அன்பு குறையப்பெற்றாரென்பதுண்டோ? நீர் இங்கனே இலங்கையி விருக்கிறீர் என்றறிந்த பின்பு இனித்தாமதித்தார்களன்றோ அவர்மேல் குற்றஞ் சொல்லலாம்' என்று பிராட்டியின் ரோஷம் ஆறும்படிச் சில வார்த்தை விண்ணப் பஞ்செய்து, அவ்வளவேயோடு நில்லாமல் 'நீரும் பெருமானைப் பிரிந்து பத்துமாலை காலமாகத் தரித்திருப்பதுண்டே; பெருமாள்மீது நீர் ஏறிட்டுச் சொல்லுங் குற்றம் உம்மிடத்திலும் உள்ளதன்றோ' என்று தான் கருதியிருப்பதாகக்காட்டி, அதற்குப் பிராட்டி சொன்னான் — 'ஒராவதுதனே! இப்படியோ நீ நினைத்திருக்கிறாய்? நாட்டார்க்குத் தாய் என்றும் தந்தை பென்றும் உற்றாரென்றும் உறவினரென்றும் ப்ரீதிக்குப் போக்கிடம் பலதலைத்திருக்கையாலே அவர்களு



டைப ஸ்நேஹம் என்கும் பாஸிபாயந்திருக்கும்; பெருமாள் அப்படியல்லாமல் எல்லாப் பக்கவிலும் பண்ணக்கூடிய ஸ்நேஹத்தை என்னொருத்தி பக்கவிலே ஒருமடையாகச் செய்துவைக்கையாலே சிறிது தாமதித்தாகிலும் கடலை அனை செய்து விரோதிகளையும் தொலைத்து அளவுகடந்த ஆவலோடே வருவது தவிர மாட்டார்; வந்தேதீருவர், வெய்யிலில் அடிபட்டவன் பெருவிடாய்ப்பட்டுத் தண்ணீர்ப்பந்தலண்டை வந்து சேர்ந்தவாதே தண்ணீர்ச்சால் உருண்டு கிடந்தால் ஐயோவென்று உயிர் துறக்குதரபோலே அவர் பெருமுயற்சிகள் செய்து இங்குவந்து சேர்ந்தவாதே நான் முடிந்துகிடந்தேனாகில் பின்னை அவர் பிழைக்கும் வகையுண்டே? உலகமெல்லாம் அநாதமாய்விடுமன்றோ? அந்நனமாகாமற் பொருட்டு அவர்க்காக என்னுயிரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்கான் டீ' என்றாளாம். அப்படியே இப்பாங்குசநாயகியும் 'அவரைவிட்டுப் பிரிந்தவன்றே என்னுயிரை நான் மாய்த்துக்கொண்டிருக்கவேணும்; அப்படியானால் அவர் முடிந்திவரோ, உலகு அநீச்வரமாகுமோ! என நினைத்தே இதுவரை ஒருவாறு உயிர்தரித்திருந்தேன் என்பதான கருத்தை உள்ளடக்கி, இனித் தரிக்கும் விரகு இல்லாமையாலே முடிந்தேபோயித்தனை பெய்கிறாள்.

ஒருவாய்ச்சொல் = "வாவா யஜுரவாஹுஹி = வரசா தர்மமவரப் துழி" என்று பிராட்டி அனுமனை நோக்கிக்கொன்ன சொக்ஷின்பொருள் இதில் உறையும். [மகன்றில்—ஓர் பகழிச்சேஷம். "அன்றிலிலே ஓர் அவர்தரபேதம்" என்று ஆசார்யஹ்ருதய விபாக்பாணத்திலுள்ளது. கணவனைப் பிரிந்தவாதே கதறியழுது உயிர்துறப்பது அன்றில்; அதுபோலே எம்பெருமானுடைய விச்சேஷத்தில் உயிர்மாயுமளவான நிலைமையைப்பெறும் ஆசிரியர் ஸ்வரபிதேசத்தில் விவக்ஷிதர்கள்.]

"ஒருவாய்ச்சொல் நல்வேணும்" என்னுதே "நல்குநிரோ நல்குரோ" என்றது ஆற்றாமையின்கணம். .... (ச)

நல்கித்தான்காத்தளிக்கும் பொழிலேழும்வினையெற்கே \*

நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக்கண்டக்கால் \*

மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை இரைதேர்வண்சிறுதுருகே \*

மல்குநீர்க்கண்ணெற்கு ஓர்வாசகங்கொண்டகுளாயே \*

(ஊ)

மல்கு	நிறைந்த	படப்பை	பூந்தோட்டங்களிலே
நீர்	{ னிர்ச்சியாகிய ஸ்வபாவ	இரைதேர் கு	இரை தேடுகின்ற
புனல்	{ த்தையுடைய	வண் சிறு	{ அழகிய சிறிய குருகே,
	நீர்வாய்த்த	குருகே	

§ பூராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36—30) "நவாஸ்யோ நாதா த விதா நவாஸ்யோ: ஹ்ருதமாஸ்யிஷிஷெஷாஸ்யி ஸ்வா ஸரோ வா | தாவத்யஹம் ஶுதா! ஜிஜீவிஷெஷம் பாவசு ஶ்ருவூதிம் ஸ்ரணுயாம் ஶ்ரியஸ்யு||" என்ற ச்லோகத்திற்கு இவ்வகையில்க் கம்பின்னை விபாக்பாணம் காண்க. [5—4—3.]



தான் நல்வி	தானே அறக்கூறித்து	காரணனை	(அந்த) காராயணனை
காத்து	{ அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் பேர்க்கி	கண்டக்கால்	கண்டபொழுதில்,
பொழில் ஏழும்	ஏழுலகங்களையும்	மல்கும் நீர்	{ கீர்விதைந்த கண் களை புடைய [அழுக்கண்ணி யான] எனக்கு
அளிக்கும்	{ சுகழித்துக்கொண் டிருக்கி ன்றனெம்பெருமான் ; (அப்படிப்பட்ட அவன்)	கண்ணேற்கு	{ (அப் பெருமானிடத்தில் யின்ற) ஒரு வார்த்தை யைக் கொணர்ந்து
வினையேற்கே	{ பாபியான எனக்குமாத்தி யோ நல்கத்	ஒர் வாசகம்	{ (அப் பெருமானிடத்தில் யின்ற) ஒரு வார்த்தை யைக் கொணர்ந்து
தான் ஆகாது	{ மேயோ தான் கிருபை பண்ணலாகாது ;	கொண்டு	{ (அப் பெருமானிடத்தில் யின்ற) ஒரு வார்த்தை யைக் கொணர்ந்து
		அருளாய்	கிருபைபண்ணவேணும்.

\*\*\* — [நல்கித்தான்] நான் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகிறேன் ; காராயண  
னென்றும் ஸகலலோக ஸம்ஸ்கூகனென்றும் விருதுசமக்கின்ற அவர்க்கு ஒரு  
கெடுதல் இல்லாமலிருக்கவேண்டுமே ; என்னொருத்தியை சுகழியாமையினாலே,  
அவர் படைத்த பெயரெல்லாம் மழுங்கிப்போகுமன்றோ ; அங்ஙனம் போகாமே  
நோக்கிக்கொள்ளும்படி சொல்லவேணுமென்று ஒரு குருகைநோக்கி இரக்  
கின்றான்.

ஒருவருடைய அபேகையையும் எதிர்பாராமல் உலகங்களுக்கெல்லாம்  
அபிஷ்டங்களை அளிக்கின்றாரே ; அப்படிப்பட்டவர் பாபியான எனக்குத்  
தானே உதவலாகாது. அவர் காராயணரன்றோ. நாரபதத்தின் அர்த்தத்தில்  
நான் சேர்ந்தவனல்லேனோ ? எனின்கிட்டால் அவர்க்கு காராயணத்வம் எங்  
வனே நிரம்பும் ? என்ற கருத்து உன்னுறையும்.

பொழிலேழும் = ஏழுதீவுகளையுடையதான பூமியென்றபடியாய், இவ  
விபூதியைச் சொன்னது நித்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஆக உபயவிபூதி  
யையும் தன்பேராக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவர் என்றதாயிற்று.

வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ ? = கடலில் ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் ஆய்  
விட்டது என்னும்படி நேர்ந்தால் மஹாபாபந்தவிர வேறொன்றும் காரணமாகச்  
சொல்லலாவதில்லை ; அதுபோலே, ஸர்வாகூகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட நான்  
பிரிவாற்றாமையுற்றுக் கிடக்கிறேனென்றால் வல்வினையே யன்றோ இதற்குக்  
காரணம் என்கிறான்போலும். இங்கே நம்பிள்ளையிடு காண்மின் ; — "இல்லாத  
வன்று உண்டாக்கினாய் ; உண்டாக்கினதுக்கு பலம் கர்மத்தையேறிட்டுக் கை  
விடுகையோ ? ஸர்வஜநாகூகணம் பண்ணுகிறவர் ஸ்வஜநாகூகணம் பண்ணலா  
காதோ ? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாகவேணுமோ ? கட  
லிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனோ ?"

காரணனைக்கண்டக்கால் = காராயணன் என்ற சொல் காரணனென்று  
கிதைந்து கிடக்கிறது ; பொருள் ஒன்றே. நாரபதப்பொருளான ஸகல சேத  
நங்களுக்கும் தான் இருப்பிடமாய் அவற்றையும் தான் இருப்பிடமாகவுடையா  
யிருக்கும் பெருமானன்றோ அவர் ; இவற்றிலே ஒன்று குறைந்தாலும் தமக்கு  
இழவாம்படி யிருப்பவரன்றோ அவர். கன்னிச்செடிக்கு, மஹாவ்ருகூமென்று

பேர் இருப்பதுபோலே வெறும் ஞாயாகவோ அவர்க்கு இந்தத் திருநாமம் எந் பட்டது? திருநாமத்திற்கு அர்த்தபுஷ்ப இல்லையோவென்று கேளுங்கோள் என்பது உட்கொடுத்து.

மல்குநீர்ப்புனல் படப்பை இரைதேர்வண் சீறுகுருகே!— நீர்நிறைந்திருக் கும்படியான கொடித்தோட்டங்களிலே இரைதேடுகின்ற குருகே! என்றதனால், தேடுகின்ற இரை தனக்காகவன்றியே தன் குட்டிக்காக என்பது விளங்கும். தனக்காகவாசில் இரைதேடவேவேண்டா; பெருப்பெருத்தகயல்கள் அங்குத் ததும்பிக்குடக்குமாகையாலே கொள்ளைகொள்ளைவாகக் கிடைக்குப்போது ஏதுக் குத்தேடவேண்டும்? குட்டிகளுக்காகத் தேடவேண்டுமோவென்னில்; பெருத்த கயல்கள் குட்டிகளின் வாய்க்கு அடங்கமாட்டாவாகையாலே கிறியன பார்த் துத் தேடவேண்டுமே.

பெரிய திருமொழியில் (5-2-1) “பள்ளச்செறவில் கயலுகளப் பழனக் கழனியதனுட்போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே” என்றொரு பாசாமுள்ளது. முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்;—பள்ளச் செறவில் கயலுகள்’ என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற் றுக்குடக்கின்றமை வெளிலந்துவிட்டது; அப்படியிருக்க, சற்றடியில் “புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்று எங்கனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேடவேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாய்ப்படி குறையற் றுக்குடக்குப்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லது பெருந்தாதன்றோ? என்று கேட்டான்;—இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது, பிள்ளாய்! நீ கற்றவ னாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; பிள்ளைக்கு இரை தேடும் என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் சிலமிதிராலே தூணும் துலாமும்போலே தடித்தி ருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமத்தனையன்றோ? என்றாராம், அஃது இங்கு சினைக்கத்தக்கது. தம் பக்கல் அர்த்தம் கேட்கிற சிஷ்யர்களின் யோக்ய னைக்குத்தக்கவாறு அவர்கள் கிரஹிக்கக்கூடிய அர்த்தங்களை சாஸ்திரங்களி லிருந்து கண்டுபிடித்து உசிதமாக உபதேசிக்கிற ஆசிரியர்கள் ஸ்வாபதேசத் தில் விவநிதர்கள்.

மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு உளப்போதும் நீர் வெள்ளமிட்டுக்கொண்டே யிருக் கின்ற கண்களைபுடையளான எனக்கு என்றபடி. ஆழ்வார்க்குக் கண்ணீரே நிரூபகம்போதும்; உடியிருக்குங்காலத்திலோ ஆனந்தக்கண்ணீர்; பிரிந்திருக் குங்காலத்திலோ சோகக்கண்ணீர்.

ஓர்வாசகங்கொண்டு—உண்டு இல்லையென்பவற்றில் ஏதேனுமொரு ஸமா சாரத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் போதுமென்கொள்போதும். எம்பெருமான் பக்கலிலிருந்து கிடைக்கும் ஸமாகாரம் எதுவானாலும் போக்யமாயிவர்கட்டு அந்நீர் என்று கொளவந் தேற்றச் சொன்னதனால், பகவத் விஷயத்தை உப

கரிப்பவர்கள் வந்தச்சாதியானாலும் விஷய வைலகணியமே காரணமாக மரி யாதை நெய்யத்தக்கவர் என்பது பெறுகிக்கப்படுகின்றதென்ப. பட்டர் காலத்தில் 'நம்மி ஏறுதிருவுடையான்' என்று ஒரு சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இருந்தார்; அவர் பாம்பதிக்க அந்தச் செய்தியைப் பட்டர் ஸங்கிதியில் விண்ணப் பஞ்செய்யவந்தவர் 'ஏறு திருவுடையதான் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்று ராம்; பட்டர் அதைக்கேட்டு 'அந்தோ! அவருடைய பெருமைக்குத் தக்கவாறு 'திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்' என்ன வேண்டாவா?' என்றருளிச்செய்தாராம். .... (௫)

அருளாதநீரருளி அவராவீதுவராமுன் \*

அருளாழிப்புள்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளென்று \*

அருளாழியம்மாளைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி

யருள் \* ஆழிவரிவண்டே யாமுமென்பிழைத்தோமே. \*

(கூ)

ஆழி வரி	{ வட்டமான ரேகைகளை	அருள் ஆழி	{ கருணைக்கடலான பெரிய
வண்டே	{ புடைய வண்டே!	புர்	{ திருவடியை
அருள் ஆழி	{ அருட்கடலான எம்பெரு	அவர் வீதி	{ அவரிருக்கிற லீதியில்
அம்மாளை	{ மாளை	ஒரு நான்	{ ஒருநாளாயினும்
கண்டக்கால்	{ காணும்பொழுது,	கடவீர் என்று	{ கடத்தவீராக" என்று
	{ (அவரைநோக்கி)	இது சொல்லி	{ இந் த வார்த்தையைச்
அருளாத நீர்	{ ' (இவ்வளவின்) கிருபை	அருள்	{ கிருபைபண்ணவேணும்;
அருளி	{ பண்ணாத நீர்	யாமும்	{ காமும்
அவர் ஆவி	{ அவருடைய [ஆழ்வாரு	என் பிழைத்	{ என்ன குற்றம் செய்
அவராமுன்	{ டைய] உயிர் தீமைகெ	தோம்	{ தோம்?
	{ வெதற்கு முன்னே		

\* \* \* — [அருளாதநீரருளி.] என்னுடைய வருத்தத்தைப் பரிஹரியாதொழிந்தா லும், தம்முடைய நாராயணத்வத்தையாவது காப்பாற்றிக்கொள்ளச் சொல்ல வேண்டுமென்றாள் கீழ்ப்பாட்டில்; இதற்கு எம்பெருமான் 'நம்முடைய நாரா யணத்வம் தொலைந்தாலும் தொலைபட்டும்; ஒருவிதத்திலும் நமக்கு கடல்லாத இந்தப் பராங்குசநாயகியோடு கலந்து அவத்யம் பெறுவதிற்காட்டிலும் நாரா யணத்வம் அழிய நிற்பதே அமையும்' என்று திருவுள்ளமாகக் கூடுமென்று கருதிய தலைவி, அவருக்கும் அவத்யம்வாராமல் எனக்கும் ஸத்தை கிடக்கும்படி யாக ஒரு வழியுண்டு; தாம் திருவிதி உலாவப்புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப்புறப்படுதல், என்றிப்படிச் சில பாத்திரைகள் செய்வதுண்டே; அப் படி ஏதேனுமொரு வியாஜங்கொண்டு எங்கள் தெருவேபோனால் தமக்கும் அவத்யம் வாராது, நானும் சாலகவாசல்பற்றி நோக்கி ஜீவிப்பேன்; இதை அவர்க் குச் சொல்லாய் என்று ஒருவன்னை இரக்கினாள்.

"அருளாத நீரருளி அவராவீதுவராமுன் அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதியொருநாள்" என்னுமனவும் எம்பெருமானிடத்தில் வண்டி சொல்ல வேண்டிய வார்த்தை. பாமதயாளுவென்று பேர்பெற்றிருக்கின்ற எம்பெரு



மாலை 'அருளாத நீர்' என்பது என்ன ஆற்றாமையின் கனத்தினாலோ, அறிவேயாம். "சுலயம்வலவபுலகுதெலெஹா டிஹி வனதஅ-தம் உஃ = அபயம் ஸர்வ பூதேப்போ ததாமி ஏதத்வரதம் மம." என்று உலகுக்கெல்லாம் அருள்செய்ய திசைநிபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர் தன் விஷயத்தில் மாத்திரம் அருளாமையுக்கு திசைநிபண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகப் பாரங்குச நாயகியின் கருத்துப்போலும். இங்கே நம்பிள்ளையீடு;—"மயர்வற மதிநலம் அருளினை என்று நெஞ்சருகிக் கிடக்குமிவர் அருளாத நீர் என்கிறது என்னதசாவிசேஷமென்றறிவிதிலேயாம்; 'அருளாத நீர்' என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறார்" என்பதாம்.

"அருளாதநீர் அருளி" என்பதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அருளாத—அருளுக்கு விஷயம் [இலக்குப்] பெருத என்றபடி. இந்த விபூதியிலே \* உண்டியே உடையே உகந்தோசமவர்களே மலிந்திருப்பதனால் அவர்கள் உம்முடைய அருளை வேண்டுவாரன்றே; நானொருத்தியே யன்றோ உமது அருளை வேண்டிபவன்; ஆகையாலே, வேறிடத்திலே அருளுக்கு அவகாசம் பெருத நீர் அதனை என் திறத்திலே செய்வேனுமென்றவாறு.

அவராலி துவராமுன்=என்றேனுமொருநாள் நீர் அருள் செய்வேபோகி தீர்; ஆனால், ஆகி போனபின்பு வீணாக அருள் செய்வதற்குட்டிலும் முந்திய முன்னமே அது செய்வது நலமென்க. "ஜீவந்தீம் லாம் யயா நாரிஃ ஸம் லாவயதி கீதி-உஹா | தசு சுவயா ஹநுஉநு வாலெஹா வாவா யசு உவாவாஹி = ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஃ ஸம்பாவயதி கீர்த்திமார் - தத் த்வ யா ஹநுமந வாக்யஃ வாகா தர்மமவாப்துஹி." என்ற பூரீராமாயண ச்லோகத்தின் விசேஷார்த்தம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இது பிராட்டி அனுமனைக்குறித்துச் சொன்ன ச்லோகம்: இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாய்ச் சிலர் பொருள் கூறுவர் — அவரைப் பிரிந்த பின்பு நான் மாணமடைந்துவிட்டதாக அவர் நினைந்து வாளா இருக்கக்கூடும்; அப்படி நான் மாணமடையவில்லை, இன்னமும் பிழைத்தே யிருக்கின்றேனென்று அவர் தெரிந்துகொள்ளுமாறு நீ தெரிவிக்க வேணும் — என்று பிராட்டி அனுமனிடம் சொல்லியனுப்புவதாகச் சொல்லுவார்கள். இது உசிதமான பொருளன்று. உத்தம நாயக நாயகிகளின் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், இருவரில் ஒருவருடைய உயிர்போயிற்றென்றால் அப்போதே மற்றொருவருடைய உயிரும் ஒழிந்தே தீரும்; நாயகன் தான் ஜீவித்திருந்தால் நாயகியும் ஏதோ வேரிடத்தில் ஜீவித்துத்தானிருக்கிறாளென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அப்படியே நாயகி தான் ஜீவித்திருந்தால் நாயகனும் ஏதோவேரிடத்தில் ஜீவித்துத்தானிருக்கிறாளென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம்; ஒருவரைப்போழிய ஒருவர் ஜீவித்திருக்கமாட்டாரென்பது கொள்கை. இவ்விஷயம் இராமபிரானுக்கும் தெரியுமாகையாலே அவன் தான் ஜீவித்திருக்கும்போது பிராட்டியும் ஜீவித்தே யிருக்கின்றாளென்று திடமாகத் தெரிந்துகொள்ள இடமுண்டாதலால் 'நான் ஜீவித்திருப்பதாகச் சொல்' என்று பிராட்டி தெரிவிக்கத் தேவையில்லைபன்றோ. ஆதலால் இது பொருளன்று. பின்னை ஏதென்னில்; [நாரிஃ ஜீவந்தீம் லாம் யயா ஸம் லாவயதி, யயா வாவஃ] இங்கே ஸம்

பாவநையாவது க்ருபைபண்ணுதல்; அவர் எனக்கு என்றேனுமொருநாள் அருள் செய்யவே போகிறார்; ஆனால் நான் உயிரோடி தக்கும்போதே அந்த அருளைச் செய்தானன்றோ அது நிற்ப்பெறும்; நான் முடிந்த பிறகு யார் திறத்து அருள் செய்வது? அது பழதாகாமே நான் ஜீவித்திருக்கும்போதே அருள் செய்யச் சொல்லாய் என்பதே உசிதமானபொருள். அங்கனமே இங்கும் அவராவ் துவரா முன் எனப்பட்டதென்க.

அங்குப்போய் விண்ணப்பஞ்செய்தால் உடனே அவர் இங்கு வந்து சேரு மாறு அவரைக் கொண்டதற்குக் கருடாழ்வான் அருங்குயுளன் என்று அவனை நினைப்பூட்டுகின்றான் அருளாழிப்புள் என்று. சீழ் முதற்பாட்டில் வெஞ்சிறைப்புள் என்று வெவ்விதாகச்சொன்ன வாயினால் இங்கு அருளாழிப்புள் என்று கொண் டாடிச் சொல்லுகிறான். அருள்கூர்ந்து அக் கருடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவரவேணுமென்று.

அவர்வீதி ஒருநாள் கடவீர் = பாங்குசகாயகி இருக்கிற வீதிவழியாகக் கரு டனை ஒருநாள் செலுத்தவேணுமென்று சொல்லவேணுமென்கிறான். அ. க்கடி ஒரு வீதிவழியாகச் சென்றால் யாரோனும் பார்த்து ஏதேனும் சங்கை கொள்ள மாட்டார்களோவென்னும் வார்த்தைக்கு இ மறும்படி ஒருநாள் எனப்பட்டது. ஒருநாள் எழுந்தருளினால் இவருடைய ஆசை தணிந்துவிடுமோ வெனில்; பெரு விடாய்ப்பட்டவர் 'துளி நாக்கு நனைக்கத் தண்ணீர் தந்தால் போதும்' என்னு மாபோலே சொல்லுகிறபடி.

அருளாழியம்மாளை = ஆழியென்று கடலுக்கும் சக்கரத்துக்கும் பெயராத லால் அவ்விருபொருளும் இங்கு ஏற்கும்; அருளுக்குக் கடல்போன்றவம்மான் என்றாவது, அருள்மிகுந்த திருவாழியாழ்வானைப் படையாகவுடைய அம்மான் என்றாவது பொருள்காண்க. கண்டக்கால் என்றதனால் காட்சியின் அருமை கூறியவாறு. என்னைப்போலே இரங்குதற்குரியார் அவர்க்கு எத்தனையோ பேர்கள் உண்டே; யாரையேனும் கடாகழிக்க எங்கேனும் எழுந்தருளியிருந்தால் காணக்கிடையாரே; ஒருகால் என் அஞ்சுஷ்டவசத்தினால் காணப்பெறின் என்றபடி.

இதுசொல்லியருள் = 'அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதியொருநாள்' என் கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். 'சொல்' என்னுதே 'சொல்லியருள்' என்று கௌரவந்தோற்றக்கூறினது, ஸ்வாபதேசத்தில் ஆசார்யரே விவகரிதர் என்பதை விளக்குதற்கென்ப.

ஆழிவரிவண்டே ! = கம்பீரத்தன்மையும் அழகும் பொருத்தியவண்டே ! என்றவாறு. வண்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் ஆசார்யஹ்ருதபத்தில்—

'என் பெறுதியென்ன பாயியாது உள்ளத்துஞ்ஞரிய மதுவாதமாய்த் தாமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய்வருளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள்காமரம் கத்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துள்ளிட்டு நெருக்க

நீக்கென்று கடந்துபுகுந்து தகைவறப்புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழுவிலே சங்கையறமருவி அருளாத யாமென்றோடிவந்து வாசமே யூதி வண்டேகரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முகிவாஹநர் தம்மிரான்மார்போல்வாரை வண்டுதும்பியென் னும்.”

என்றுரைக்கப்பட்டது. வண்டு மதுவ்ரதமென்று பெயர் பெற்றிருக்கும்; தேன்தகிர வேறென்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல, (1) ‘உளங் கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுன்னத்துறைய தேன்’ என்று தேனாகச் சொல் லப்பட்ட பகவத் விஷயத்தை விரும்பி (2) “தவாஜ்-தவ்யூழிநி வாடிவம் கூஜெ நிவெயிதாதூ கயூகநூபிஹதி | ஸ்விதெ-ரவிநெ ரகரந நிஹ- ரெ ரயாவூதொ நெகூராகம் ஹி வீகஷதெ = தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபக்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி - ஸ்திதே அரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேகூராகம் ஹி வீகஷதே” என்கிறபடியே மற்றொன் னைத் திரும்பிப்பாராமல் இதனை அதுபவிப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக் குந்தன்மை விவகிதம். இங்கனமே மற்றுங்காண்க.

யாமும் என்பிழைத்தோமே—எம்பெருமான் இப்படி உபேகிக்கும்படி என்னபாவம பண்ணினோம்; அவரைப்பிரிந்து ஆறியிருக்கமாட்டாதே துவள் கின்றவிதனைப் பிழையாக நினைத்தாரோ? என்னைப்போலே ஒருத்தியான ஸ்திர பிராட்டியைப் பிரிந்தகாலத்து உண்ணாது உறங்காது வானரத்தின்வாயில் தூது மொழிந்து இப்படியெல்லாம் துவண்டவர்தாமாயிருக்க, அந்தத் துவட்சியை யெல்லாம் இப்போது நான் அடைத்துகிடப்பது பிழையாயிற்றுப்போலும்....(க)

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற \*

என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு \*

என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றோருவாய்சொல் \*

என்பிழைக்குமிளங்கிளியே யான்வளர்த்தநீயலையே. \*

(எ)

என்பு	எலும்பிலே	திரு மாலார்க்கு	{ லக்ஷ்மீநாதனுக்கு [லக்ஷ்மீ நாதனிடம் சென்று]
இழை	தூவிழையை	திருவடியின்	{ “ஸ்வாமியான தேவரீரு டைய
கோப்பது போல	துழைத்தாற்போல	தகவினுக்கு	{ கிருபைக்கு (பாங்காகும் டிடி)
பனி வாடை	{ குளிர்த்தொப்பொருந்திய உர டைக்காற்று	என் பிழைத் தான் என்று	{ (பாங்குசகாயி) என்ன பிழைசெய்து விட்டா ன்” என்று
சுரகின்ற	வருத்துகின்றது;	ஒரு வாய்	ஒரு வார்த்தை
என்	{ (இப்படி வருத்தப்படு கின்ற) என்னுடைய	சொல்	சொல்லவேணும்;
பிழையே	குற்றங்களையே		
நினைந்தருளி	எண்ணி		
அருளாத	கிருபைபண்ணாவிருக்கிற		



**என்பு**                      **எலும்பை**  
**இழைக்கும்**        **செதுக்குகிற**  
**இன கிளியே**        **கிளிப்பின்னாய் !**

யான் வளர்த்த { நான் வளர்த்த நீ அல்ல  
நீ அல்லயே { யோ? [வேதப்பட்டா  
யோ?]

\* \* \* [என்பிழை கோட்பதுபோல.] இத்திருவாய்மொழிக்கு இப்பாட்டு பயிர்  
நிலையாயிருக்கும். பிழைகளைப்பொறுத்தருளுந் தன்மையாகிற அபராத ஸஹத்  
வமென்னுங்குணம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகெடுகளென்று அவதாரிகையிற் கூறினது  
இப்பாட்டைக் கணிசித்தேயாம். பிழைகளை அளவின்றிச் செய்துவைத்து 'அரு  
ளாழிப்புட்கடவிராவர்விதி யொருநாள்' என்றால் இது எப்படி ஸாத்யமாகும்?  
என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாகக் கூடுமென்று நினைத்த பராங்குசநாயகி,  
'எங்கள் குற்றத்தைமாத்நிரமேயோ பார்ப்பது, குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்  
பவர் என்று அவர்காம் விருது பெற்றிருக்கின்றாரே, அதனைச்சிறிது பார்க்க  
வேண்டாவோவென்று சொல்' என்று தன் கிளியை இரக்கின்றாள்.

என்பு இழைகோப்பதுபோலப் பணிவாடை ஈர்கின்ற—எலும்பிலே துளைத்து நுளிக்கோதல் தால் எவ்வளவு ஹிம்ஸையாயிருக்குமோ, அவ்வளவு ஹிம்ஸையைச் செய்கின்றது இந்தக் குளிர்காற்று என்றபடி. எலும்பின் ஸ்தானத்திலே தனது சரீரமும் நுளின் ஸ்தானத்திலே காற்றும் ஆகும். இதனால், இப்போது தனது சரீரம எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி மிகவும் மெலிந்துபோயிற்றென்பதும் ஸ்கிப்பிங்கப்பட்டதாகும். 'ஈர்கின்றது' என்னும் வினைமுற்று ஈறுகெட்டு 'ஈர்கின்ற' என்றிருக்கின்றது. இனி, வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் மேலடியின் முதலி லுள்ள என் என்பதற்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு 'பணிவாடையினாலே ஹிம் ஸிக்கப்படுகின்ற என்னுடைய' என்றுரைத்தலுமொன்று.

என்பிழையே நினைந்தருளி—எனது பிழைகளை மறந்திரம் நினைந்தாரேயல்  
லது, பிழைபொறுக்கவல்ல தமது அஃமாகுணத்தை நினைந்தாரில்லையே, அதனை  
மறந்தாப்போலே எனது பிழைகளையும் மறந்தாலாகாதோ? “நினைந்தருளி”  
என்றது உபசார வழக்கு; வெறுத்துரைக்கச்செய்தேயும் கௌரவச்சொல் தவிர  
லாகாதே.

அருளாத திருமாலார்க்கு = பிழைபுடைபார் பக்கனிலே அருள் செய்யாவிடின்  
இவர் எங்கனம் திருமாலாக இருக்கமுடியும்? 1. “வலம்பயலுவுநீர் பள்ள  
நெடு வலம்புலி தஜமலிதாடி | சுதா மு ஹமயீம் வறெ நிதூஜகூத  
நிமு ஹாடி = ஸஹதர்மசரீம் செளரோ ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் - அதுக்ரஹ  
மயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாதநிக்ரஹாம்” என்கிறபடியே அதுக்ரஹமே வடி  
வெடுத்தவனென்றும் நிக்ரஹமென்பதைக் கனவிலுங் கண்டறியாதவனென்றும்  
புகழ்பெற்றவளான பிராட்டிக்கு இவர் மணவாளராகில் அவளது உபதேசத்  
தின்படி நடக்கவேண்டியவரன்றோ இவர்; “ந கபூரிதாவராயுதி = ந கச்  
சின் நாபராத்யதி.” [பிழைசெய்யாதவனே உலகில் இல்லை] என்று நிரூபிக்கின்ற  
பிராட்டியோடே இவர் ஸம்பந்தம்பெற்றுவைத்து இங்ஙனே பிழைகண்டு உபே

கூறித்தல் தகுதியோ? இப்படி இவர் பிழைகண்டு ஒதுங்குகின்றாரென்பதைப் பிராட்டியறிந்தால் அவள் தானும் பிறகு இவர் முகத்திலே விழிப்பாளா? என்கிற இவ்வளவு கருத்தும் அருளாத திருமாலார்க்கு என்ற சொற்செறிவிலே அடங்கும். பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே அவர் லீலாஸம் அதுபவித்து அவளுடைய போகமயக்குக்களிலே மூழ்கிக்கிடக்கையாலன்றோ இத்திசை நோக்கவும் மாட்டாது அருளாதிருக்கின்றார் என்பதாகவும் உட்கருத்துரைக்கலாம். இது பிள்ளான் நிரவாஹம்; முந்தினது நஞ்சீயர் நிரவாஹம்.

இளங்கிளியே!, 'இப்படி அருளாதிருக்கலாமா?' என்று அவரிடத்துச் சென்று கேள்; அதற்கு அவர், "குற்றங்களை அளவில்லாதபடி செய்துவைத்திருந்தால் நாம் எப்படி அருள்செய்யக்கூடும் தன் குற்றங்களைப் பாராமல் அருள் அருள் என்பதேயோ?" என்று இடித்துச் சொல்லக்கூடும்; அங்கனஞ் சொன்னால் திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள் என்று மடிபிடித்துக் கேள் — என்று கிளிக்குச் சொல்லித்தருகின்றான் பராங்குசநாயகி. திருவடியென்பது ஸ்வாமி யென்றபடி. 'அடிகள்' என்னுமாபோலே. திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள் = தேவரீருடைய கருணைக்குப் போதும்படி என்ன பிழைசெய்தாள்? என்றவாறு. உண்மையில்; தான் பிழைசெய்தது உண்டாகிலும் எம்பெருமானுடைய கருணைத்திறத்தைக் காணுமிடத்து 'அதன் வயிறு நிறையுமாறு நாம் பிழைசெய்யவில்லையே!, நாம் செய்த பிழை அக் கருணையின் வயிற்றுக்கு ஒரு கவளத்திற்கும் போதாதே' என்று நினைக்கவேண்டுமடியாக இருத்தலால் இங்ஙனஞ் சொல்லுகின்றாளென்க. இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்:— "என் குற்றத்தைப் பார்த்து உலிக்க நினைத்தாராகில்,....ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறுநிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னுங்கோள்." என்பதாம். எத்தனை பிழைகள் செய்திருந்தாலும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவற்றைக் கபளீகரிக்கவல்ல கருணைக்குணம் தம்மிடத்தில் இருக்கும் போது, பிழை என்று வாய்திறக்கவும் வழியுண்டோ? என்பது கருத்து. இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக வேதாந்ததேசிகன் தயாசதகத்தி லருளிச் செய்த படியி திஷ்டகி ஷுஷ்ருதாஃ ப்ரயாமெ விதஷொஷாநிதராநு விவிநுதீ ச்வடி | சுவராயஸாதெராவகுணபுகுசுஷி? கரூராகாண டயெ! சுயம் லவிதீ? = மாரி திஷ்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மிததோஷாந் இதரான் விசிந்வதீ த்வம், அபராதசுதை? அபூர்ணகுஷி? கமலாகாந்த தயே! கதம் பவிதீ?" என்ற ச்லோகாதந்தம் இங்கு அதுஸந்திக்கவரியது.

எம்பெருமானுடைய கூடா குணத்தையும் பார்த்து தம்முடைய பிழையையும் பார்த்தால் இதுவொரு பிழையாகவே தோன்றமாட்டாது. ஸ்ரீராம பிரான் வாலியை வதைத்து ஸுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டி அவனைக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட்டு வர்ஷாகாலம் முடிந்தவாறே இலங்கைக்குப்புறப்படப் படை திரட்டிக்கொண்டு வருமாறு நியமித்துவிட்டுத் தானும் மால்யவானிலே காலங்கழியா நிற்க, நாளடைவிலே வர்ஷாகாலமும் முடிந்தும் ஸுக்ரீவன் போகபரவசனாய்க்கிடந்து வாராதேயிருக்க, பெருமாள் சிறிச்சிவந்து இனையபெருமானே

யனுப்பி நானொன்றையெழுப்பி அச்சமுதந்த அப்போது தானாவந்து கேட்கிறான் “கிம் கொவலேஹம் உதாஜெஹு வுது - கிம் கோபமுலம் மதஜேந்தா புதா !” என்கிறான். இங்கனே சிறிஞ்ஞவதற்குக் காரணமென்? என்று கேட்கிற அவனுக்குக் காரணம் தெரியாமையிலையிறே; ஆயினும் கேட்கிற தன் கருத்து என்ன? உங்களுடைய க்ஷமாரூபத்தை நம்பியன்றோ நங்கள் பராக் காயிருந்தது, அப்படியிருந்தும் சிறலாமோ? என்பதன்றோ அங்குக் கேள்வியின் கருத்து. அதுபோலவே இங்கு மென்க.

“திருவடியின் தகவீனுக்கு என்பிழைத்தாள்” = இந்தச் சொல்தொடைக்கு மற்றொருவகையாகவுங் கருத்து அமையும். தேவரீருடைய கருணைக்கு இடை யூறுக என்ன பிழை செய்தாள்? நான் ஏதாவது ஸ்வப்ரவ்ருத்திபண்ணியிருந் தேனாகில் ‘தன் தலையாலே தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப்பார்த்தாள், அப்படியே பார்த்துக்கொள்ளட்டும், நமக்கென்ன?’ என்று தேவரீர் உதாஸீகராய் இருக்க லாம்; அப்படி நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே!’ தேவரீருடைய கருணை தாசாளமாகப் பெருகலாம்படி. நானிருக்கிறேனே யொழிய, அக்கருணை தடை படும்ப்படி ஒரு அ திப்ரவ்ருத்தியுஞ் செய்திலேனே’ என்கிறாளென்க.

“தேவரீர்க்குபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் பாதகினை நமஸ்காராதிசன் பண்ணிற்றண்டோ? என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்யும்படி.” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியின் கனவ இங்கு அறியத்தக்கது.

என்று ஒருவாய் சொல் = இந்த வொருவார்த்தையை மாத்திரம் நீ அங்குச் சென்று சொல்லவேணுமென்று கிளியை வேண்டுகின்றாள்.

என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே = என்பு இழைக்கும், என் பிழைக்கும் என இருவகையாகவும் பிரிப்பர்: என்பு இழைக்கும் — (எனது) எலும்பைச் செதுக்கு கின்ற (கிளியே!) என்றபடி: வடியில் பசுமையாலும் வாயில் பழுப்பாலும் மழ லைச் சொற்களாலும் எம்பெருமானை அவதரம் நினைப்பூட்டாவின்றுகொண்டு என்னை வருத்துகின்ற கிளியே! என்றவாறு. என் பிழைக்கும்? = (என் நிலைமை யை அங்குச்சென்று அறிவித்தால்) என்ன தப்பு உண்டாகும்? என்றபடி.

யான்வளர்த்த நீயிலையே = இதற்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; நீ என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனாயிருந்து இவ்வளவு உபகாரமுஞ் செய்யலாகா தோ? என்பது முதற் கருத்து. என்னால் வளர்க்கப்படுகிறவர்களெல்லாரும் எனக்குத் தீங்கிழைப்பதென்றே வழக்கமாய்விட்டது; எம்பெருமான் இப்போது எனக்குத் தீங்கிழைப்பதும் என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாகவன்றோ; அது போல என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாக நீயும் என் சொற்களாதே எனக் குத் தீங்கிழைத்துக்கொண்டிருப்பது வியப்பன்று; என்னால் வளர்க்கப்பட்டவ னன்றோ நீ; இது என் தலைவிதிகாண் என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

கிளி யென்றதற்கு ஸ்வாபதேசம் — “கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார்கையிருந்து தயீர் கெய்யமர் பாலமுதுண்டு.....” இத்யாதி ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. கிளி வலையில்



அகப்படுமாயோலே 1. “தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்கிறபடியே எம்பெருமானது திருக்கண்ணோக்கவலையில் அகப்பட்டும், கிளி வளர்த்தெடுப்பாருடைய கைவசமா யிருப்பதுபோல, போஷகர்களான ஆசார்யர்சளுடைய அதீனர்களாயிருந்துகொண்டும், கிளி கற்பித்ததையே சொல்லுமா போலே \* முன்னோர்மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாம தனைப் பேசுமவர்களாயும் உள்ளவர்கள் விவகரிதர்கள். கிளி யென்பது பெரும்பாலும் செஷ்டர்களைச் சொல்லுமதில் நோக்கு என்பர். .... (எ)

நீயலையேசிறபூவாய் நெமொலார்க்கென்னுதாய் \*

கோயெனதுநுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் \*

சாயலொமேனிமாமை தளர்க்தேன்னான் \* இனியுனது

வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரைகாடாயே. \*

(அ)

சிற பூவாய்	சிறிய பூவையே !,	நான்	யான்
நீ அலையே	{ நீ அல்லவோ? (இப்போது வேறுபட்டாயோ?)	சாயலொமே	ஒளியோடுகூடின
நெடு மாலார்க்கு	‘புருஷோத்தமனுக்கு	மணி மாமை	அழகாகிய நிறத்தை
என் தூது ஆய்	என் தூதாரச்சென்று	தளர்க்தேன்	இழந்தேன்;
எனது நோய்	எனது பிரிவாற்றாமையை	இனி	இப்படியானபின்பு
நுவல் என்ன	{ சொல்’ என்று வேண்டச் செய்தேயும்	உனது	உன்னுடைய
நுவலாதே	(போய்ச்) சொல்லாதே	வாய் அலகில்	வாயுலகுக்குள்ளே
இருந்தொழிந்தாய்	{ வானா இருந்திட்டாய்;	இன்	மதுரமான .
		அடிசில்	இரையை
		வைப்பாரை	ஊட்டவல்லவர்களை
		காடாய்	தேடிக்கொள்.

\* \* \* — [நீயலையே.] தன்னுடைய நிலைமையைப் பூவையென்னும் ஒரு பசுவிற்குக்காட்டி ‘ஏற்கனவே உன்னை நான் வேண்டிக்கொண்டிருந்தும் எனக்காகத் தூது செல்லாதே உபேகித்திருந்தாய்; நானோ இப்போது முடியப்புகா நின்றேன்; இனிமேல் உனக்கு இகரயிலொரை நீயே தேடிக்கொள்ளாய் என்று சரம ஸமயத்தில் வார்த்தைபோலே சொல்லுகின்றாள்.

சிற பூவாய் ! நீ அலையே = பூவாய் என்பது பூவை யென்பதன் விளி; பூவை-நாகணலாய்ப்புள் எனப்படும். நீயலையே — நீ இதுவரையில் இருந்தமாதிரி யில்லையே என்றபடி. நான் எது சொன்னாலும் விரைந்துசெய்து முடிப்பதே இயல்வாக இருந்த நீ இப்போது சொன்ன சொல் கேளாமையினால் வேறுபட்டாய்போலும் என நினைக்கவேண்டுமென்படி யிருக்கின்றாய் என்றவாறு. எப்போதும் உத்ஸாஹமாகவே யிருக்குமியல்வுடைய நீ இப்போது என் நிலைமையைக்கண்டு வருந்திக்கிடக்கின்றாயாதலால் வேறுபட்டாய் போலும் என்னவுமாம்.

நெடுமாலார்க்கு என்னுதாய் எனதுகோய்நுவல் என்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் = நமது தலைவரோ நெடுமாலார் — பத்தர்கள் பக்கலில் பைத்தியம் பிடித்தவர்; நானும் தூதுவிடவேண்டுமெனவான பைத்தியம் பிடித்தவள்; ஆகவிப்படி

இரண்டுதலையும் அன்பார்ந்திருக்கும்போது இடையிலே சேவிடுவார் வேண்டுமத்தலையே. அது உன்னாலாகக்கூடியதாதலால் 'என் நோயை அங்குச்சென்று தெரிவியாய்' என்று உன்னைப் பல்காலும் இரந்தேன்; இரந்தும் உபேஷித்திருந்துவிட்டாய் என்கிறான்.

“நோய் எனது” என்றவிடத்து நம்பிக்கையிடு: — “ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோயென்றால் சாதுர்த்திக [வா. த. ௨௮-௩௦] மாரிசாதே.” என்றுன்னது. சாதுர்த்திக மாவது இரண்டுநாள் விட்டு மூன்றுநாளுக்கும் கொருமுறை யடிக்கிற ஜ்வரம்; இது மிகவும் ஆபத்தாக முடியும் ஜ்வரமென்று சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீராமனைப் பிரித்திருந்தகாலத்தில் பரதாழ்வான் நோயாவியாயிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது, ஆனால் அந்த நோய் சாதுர்த்திகஜ்வரம்போன்ற நோய் அன்று; பிரிவாற்றாமையேயாகும்; அதுபோலவே வீங்கும் என்றபடி. “மணிகெழுநீர்மருங்கலரும் வயவாணி மணவாளன் பணியறிபேன் நீசென்று என்பயலைநோய் உரையாயே” என்ற பெரிய திருமொழியுள் காண்க.

தற்கால நிலைமையைச் சொல்லுகிறான் சாயலொடு என்று தொடங்கி. சாயல் என்பது ஸமுதாயசோபை; இது வடமொழியில் லாவண்யமெனப்படும்; மணிமாமை என்பது அழகு; இது ப்ரத்யங்க ஸௌந்தர்யமெனப்படும். இவ்விரண்டும் நீக்கப்பெற்றேனென்கிறான். இவள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட பூவைவாந்து ‘இதோ விரைந்துசென்று எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறேன்’ என்று புதப்படப்புகுமளவிலே இனியுனதுவாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே என்கிறான். நானோ முடியாவின்றேன்; இனியுனக்கு ரகசிகராவா காதத் தேடிக்கொள் என்றவாறு.

இவ்விடத்திலே ஒரு ஐதிற்பம்;—பெரிய திருமலை நம்பியென்னுமாகிரியர் ‘வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளை’ என்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ண விரஹத்தை ஆராதித்துவந்தார்; அவர் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்க அசக்தராய் அக்திமதசையானவாதே பெருமான் ஸந்திதிமுன்பே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திருத்தியை யை நீக்கச்செய்து ‘சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை, நாடாயே’ என்று கைகப்பி விண்ணப்பஞ்செய்தாராம். அடியேனோ ஆசாரியன் திருவடியடையாவின்றேன்; இனித் திருவாராதநம் கண்டருளப்பண்ணுவாராத் தேடிக்கொள்ளாய் என்றபடி ... (அ)

நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாணந்தன் \*

வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்ற \*

வீடாடிவீற்றிருத்தல் வீணையற்றதென்செய்வதோ \*

ஊடாபேணிவாடாய் உரைத்தீராயெனதுடலே, \*

(க)

ஊடு ஆடு	அங்குமிக்கும் கடையாகுகிற	கான் தோறும்	தினந்தோறும்
பனி வாடாய்	குளிர்காற்றே,	காரணன் தன்	ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய
நாடாத மலர்	{ தேடவொண்ணாத புஷ்ப	வாடாத மலர்	{ வாடாததாமரைமலர் போ
நாடி	{ மகளைத் தேடி	அடி கீழ்	{ ன்ற திருவடிகளில்

வைக்கவே	ஸமர்ப்பிப்பதற்காகவே	(வாடாய்)	காற்றே!
வருக்கின்ற	{ (அவயவங்களை) ஏற்படு த்தியிருக்க,	உடைத்து	{ (அப்பெருமானுக்குத்) தாதுசொல்லி
வீடு ஆடி வீற்	{ (இப்படி) பிரிவிலே மூழ் றிருத்தல் { கிரியுப்பதாற்ற		(அனுபவமான மறுமொழி பெருவிடின்)
வினைஅற்றது	தெனர்ப்பாக்கியம்	எனது உடல்	என் சரீரத்தை
என் செய்வ	{ எதற்காக கேட்கத்தோ!;	நராய்	இருபினவாக்கிவிடு.

\*\*\* — தீழ்ப்பாட்டில் “சாயலொடு மணிமாமை தனர்தீதன்நான்” என்றுதோ. அப்படி மேனிமெலிந்திருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடைக்காற்று வந்து உடம் பிழைபட்டது; 1. “என்றும் புன்வாடை பிதுகண்டறிதுமில்வாறு வெம்மை, ஒன்று முருவுஞ் சுவடுந் தெரியலம்” என்றுப்போலே அதனுடைய அபூர்வமான கொடுமையைக்கண்டு ‘அரசர்கள் சாஜதரோஹஞ் செய்தவர்களை ஹிம்ஸிக்க வேற்காசரை அனுப்புமாபோலே நம்மைக் கொலைசெய்ய ஸர்வேச்வரன் இவ் வாடையை அனுப்பியிருக்கவேணும்’ என நினைத்து அந்த வாடையை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான் — ‘வாடையே! நான் சொல்லுகிற பொருவார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்துவிட்டு, பின்னை அவசியம் வந்து என்னை முடிந் திடாய்’ என்கிறான்.

இவ்வுலகத்திலுள்ள சிறந்த புஷ்பங்களைபெல்லாம் தேடிச் சமர்ப்பித்து எம்பெருமானினையடிக்கீழ் அடிமைசெய்வதற்காகவே இவ்வாத்மவஸ்து அமைந் தது; அப்படிப்பட்டதான இவ்வாத்மவஸ்து இங்கனே எம்பெருமானிடமிடமிருந் து அந்ருஷ்டத்தில் தலைநின்றிருப்பது ஏனோ! ஏதுக்காக இவ்வாத்ம வஸ்து இப்படி அநர்த்தப்பட்டுக்கிடக்கவேணும்? என்கிற இவ்விஷயத்தை ஓவாடைக்காற்றே! எம்பெருமானிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்து, அதற்குப்பிறகு நீ இவ்வுடலை எப்படி வேணுமானாலும் அறுத்துத் தெரிவித்திடு என்கிறான்.

நாடா தமஸர்காடி = ஸவரீம்ஸா ப்ரஹ்மம் வாஸ்தவம் வாஸ்தவிக்ரியநிபு ஹம் | ஸவபுலகுதடியா வாஸ்தவம் ஸுஹம் வாஸ்தவம் விஸேஷகம் || ஜ்ஞாநம் வாஸ்தவம் தவம் வாஸ்தவம் யுக்நம் வாஸ்தவம் தபெயவவ | ஸத்ய ஸ்வபிபவ்வாஸ்தவம் விஸேஷம் ப்ரீதிகாந்ஸவெசம் = அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்தரியநிக்ரஹம் ஸர்வபூததயா புஷ்பம் ஸுமா புஷ்பம் விசே ஷதம்-ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாகம் புஷ்பம் ததைவ ச = ஸத்யமஷ்ட விதம் புஷ்பம் விஷ்ணு: ப்ரீதிகாந் பவேத்.” என்கிறபடியே, அஹிம்ஸை, இந்தரியநிக்ரஹம், ஸர்வபாணிக்ரிடத்தும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்தியம் என்று எட்டுவகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப் பட்டவற்றை ஸமர்ப்பித்து என்றும், மலர்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமான ஆத்மபுஷ்பத்தை ஸமர்ப்பித்து என்றும், “என்னைபுழுவன் டுக்கொண்டு” என்கிறபடியே தேடவரிய புஷ்பங்களைல்லாம் தேடி என்றும் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர்.



நாடோரும் = இவ்வாறே ஒருநாளோடே ஸமர்ப்பதியடைகிற காரியமன்றே ; வாழ்காவிடையா பகையில் இவையியுன்றியே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறச் செய்தல். நாரணந்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே = நமக்குத் தகாத உத்தராதாதமங்குதகண்டிற நாம் அடிமை செய்யவேண்டுவது ; \* உதா விதா ஸுதா தா நிவாலஸுரணம் ஸுஹிதா தா ராயணம் = மாதா நிகா ப்ராதா சிவாஸி ராணம் ஸுஹருத் கதிர் நாராயணம் என்கிறபடியே நமக்கு எல்லாமுமான ஸ்வாபியினுடைய, செவ்விமாறாத பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளின்கீழ் கிஞ்சித்காரம் செய்யவன்றோ விதிவாய்த்தது.

வைக்கவே வகுக்கின்ற = “விவிதா ஷெஹஸ்வதிநீஸுராய நிவெ ஷிமபு | வகுவுஷெவ சுதா ஸுஹு ஹஸுவாஷாஷிஸம்யுதா = விவிதா தேஹஸம்பத், நி: ஸச்வராய நிவதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்ம - ஹஸ்தபாதா திஸம்பதா.” என்கிறபடியே பகவானை ஆராதிப்பதற்கென்றே நமது காரணகோபரங்கள் ஏற்பட்டன. இப்படியிருக்க ;

வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றது என்செய்வதோ? = வீடாவது விடுதல் ; அதாவது விட்டுப்பிரிதல் ; பிரிவினே அவகாஷித்தலாவது பிரிவதேயாம் ; ஆகவே, வீடாடி என்றது பிரிந்து என்றபடியாயிற்று. வீற்றிருத்தலாவது சலன மில்லாதிருத்தல் ; ஆக இவ்வளவாலும் நெடுநாள் பிரிந்திருத்தலைச் சொன்ன படி. வினையற்றது — உதாரப்பாக்கியநிலைமை ; நெடுநாள் பிரிந்திருப்பதாகிற இரத தெளர்ப்பாக்கிய நிலைமை ஏதுக்காகவுண்டாயிற்று? என்கிறான்.

முன்றமடியிலுள்ள இவ்விஷயத்தை எம்பெருமானிடத்துச்சென்று சொல்லி, அதற்கும் அவன் காது கொடாதிருந்தால் உடனே வந்து என்னை முடிப்பது என்று என்றாளாயிற்று.

ஊடாபேணிவாடாய் = அங்குமிங்கும் திரிகின்ற குளிர்த்தகாற்றே ! என்றபடி. அங்கே அத்தரங்கமாய்த் திரியவல்ல காற்றே என்றுமாம்.

நம்பிள்ளையிடு: — “தித்யகங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தவஸ்து இப்படி யிருக்கக்கடவதோ” என்று அறிவித்தால் ‘அத்தலையால்வரும் கைங்கரியமும் நமக்குவேண்டா’ என்றிருந்தானால் அவசியம் வந்து அவனைட்டைப் பிரிவுக் குச்சினையாத என்னுடைய முடித்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானிப்பித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்.”

இப்பாட்டிலு காற்று என்றது காற்றுப்போலே உலகுக்கு ஜீவாதேவதாவன ஆசாரியனைச் சொன்னபடி. .... (க)

உடலாழிப்பிறப்புவிடே உயர்முதலாமுற்றுமாய் \*

கடலாழிநீதோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும் \*

அடலாழியம்மாணக் கண்டக்காலிதுசொல்லி \*

விடலாழிமடகெஞ்ச வினையோமொன்றுமளவே. \*

(௧௦)

ஆழி மட கெஞ்சே	{ ஆழ்ந்த மடகெஞ்சே !;	கடல்	ஸமுத்திரத்திலே
உடல்	சீரஸம்பந்தம்பெற்று	தோற்றி	ஆவிர்ப்பவித்து
ஆழி	சக்ராகாமாக	அதன் உள்ளே	அக்கடலினுள்ளே
பிறப்பு	{ மாறிமாறிப்பிறக்கிற ஸம் ஸாரிகிலமும்	கண்வளரும்	சயனித்தருள்கின்ற
வீடு	மோகமும்	அடல் ஆழி ! அம்மானே	{ தீக்ஷணமான சக்கரப்படை யையுடைய பெருமானே
உயிர்	{ (இவற்றை அடைதற்கு உரிய) ஆத்மாவும்	கண்டத்தால்	கண்டால்
முதல் ஆம் முற்றும் ஆய்	{ ஆகிய இவை முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் தாளிட்ட வழக்காம்படி ஸர்வநிர்வாஹகராய்	இது	இந்த நிலைமையை
ஆழி நீர்	ஆழ்ந்த நீரையுடைய	சொல்லி	அவனுக்குச் சொல்லி
		வினையோம்	பாபிகளான காம்
		ஒன்று ஆம் அளவு	{ அவனோடு ஒன்று படும் வரையில்
		விடல்	விடாதே.

\* \* \* — [உடலாழிப் பிறப்புவிடே] கீழ்ப்பாட்டில் “நாரணன்றன் வாடாத மலர  
டிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று” என்று கைங்கரிய ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால்,  
தாய் முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளமானது பதறி உடலைவிட்டுப்  
புறப்படத் தொடங்கிற்று ; அதனைநோக்கி ‘கெஞ்சே! நம் காரியம் ஒருவிதமாக  
நிக்ஷர்ஷமாகுமளவும் நீ என்னை விடாதே யிருக்கவேணு’ மென்று வேண்டிக்  
கொள்ளுகிறாள். அன்றியே, தூதுவிகுற பிரகாணமாதலால் கெஞ்சைத் தூது  
விடுகிறாள் என்பாரு முனர். அப்போது, விடல் என்றது—அவனை விடவேண்  
டா என்றபடி.

முதலடிக்குப் பலவகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; “உயிர் உடலாழிப் பிறப்பு  
வீடு முதலான முற்றுமாய்” என்று அந்வயித்து, உயிரினுடைய உடலாழிப் பிறப்பு  
வீடு முதலான முற்றும் ஆவதற்காக என்று கொள்க. உடலாழிப் பிறப்பாவது—  
உடலிலே வட்டவடிவமான பிறப்பு; பிறப்பு வட்டவடிவமா யிருப்பதாவதென் ?  
என்னில்; வட்டவடிவமாக ஒன்று கீறினால் அதில் முதலும் முடிவும் கண்டுபிடி  
க்க வொண்ணாதே யிருக்குமன்றோ; அதுபோலே பிறவிக்கு முதலும் முடிவுமில்  
லாமை கூறினவாறு. அப்படிப்பட்ட பிறவிக்கு வீடு உண்டாவதற்காக — ஸம்  
ஸாரம் தொலைவதற்காக என்றபடி. வீடுமுதலான முற்றுமாய் — மோகமும் முத  
லான எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பெறுதற்காக என்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்கிய  
மான ப்ரயோஜனம் மோகமாதலால் அதனைச் சுட்டினபடி. ஆழிப்பிறப்பு  
என்றவிடத்தில் ஆழியென்று கடலைச் சொல்லிற்றாய், கடல்போலே எல்லேகாண  
முடியாத பிறப்பு என்னவுமாம்.

உயிர் என்பதை உள்ளவிடத்திலேயே வைத்து அந்வயித்தலுமுண்டு;—  
உடலாழிப்பிறப்பு - ஜன்மங்கள்தோறும் முண்டான வீடு — சீரத்தினுள்ளே  
சேருகிற, உயிர்முதலான — ஆத்மா முதலாக, முற்றும் ஆய் — எல்லாக்காரியங்  
களையு முண்டாக்குகக்காக என்று கொள்க. ஆய் - எச்சத் திரிபு. பிறவினைப்

பொருள்கொண்டது “வஹுவஸூ” வுஜாயெயெதி” என்ற உபநிஷத்தின் சரையாலே என்பர்.

கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் = ஆழந்த நீரையுடைய கடலை முந்துற முன்னம் உண்டாக்கி மேல் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்காக அங்கே சண்வளர்ந்தருளானின்ற. கடல் ஆழமாய்க்கை = 1. “நம்மேல் வினை கடிவான் - எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்கிறபடியே ஆச்சரித விரோதி களைத் தொலைப்பதற்காகத் திருவாழியைக் கையுமாகவே கண்வளர்ந்தருளுகிறான் போலும். கண்டக்கால் = அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் காண்பது அரிது; பாச்யவசத்தாலே காணப்பெற்றால். இதனோல்லி = “நாடாத மலர்நாடி நாடோதும் நாணன்றன், வாடாத மலாடிக்கீழ்வைக்கவே வருக்கின்று” என்று சீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விஷயத்தைச் சொல்லி என்றபடி. அன்றியே, இப் பாட்டின் முதலடியிற் சொன்ன விஷயத்தை என்னவுமாம். “இவ்வாத்மா ஸம் ஸாரத்தில் நினறும் விட்டு நீங்கி விடுபெறுவதற்கன்றோ தேவரீருடைய க்ருஷி” என்பதாகச் சொல்லி.

ஆழிமடனெஞ்சே! வினையோம் ஒன்றுமளவும் விடல் = சமுந்து வருகிற பேதை நெஞ்சே!, நாம் பிறந்ததற்குப் பயன் அவரைக்கிட்டி அடிமைசெய்தை யாயிருக்க, அதுசெய்யாதே இங்ஙனம் பிரிந்து பரிதபிக்கும்படியான பாபத் தைப் பண்ணிக்கிடக்கிற நாம் அவரோடே சேருகிறவரையில் அவரை நீ விட வேண்டா — அவரை விடாதே அதுவர்த்தித்து என்னைச் சேர்க்கப்பாராய் என்றபடி. விடல் — எதிர்மறை வினைமுற்று. என்னை விடாதே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஆகையாலே உயிர்தரித்திருக்கப் பாரிக்கிறபடி ... (க0)

அளவியன்றவேழலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை \*  
வளவயல்குழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த \*  
அளவியன்றவந்தாதி ஆயிரத்துள்ளிப்பத்தின் \*  
வளவுரையால்பெறலாகும் வாளுெங்குபெருவளமே. \* (கக)

அளவு இயன்ற எல்லையைக்கடத்த	அளவு இயன்ற { கட்டளைப்பட்ட [வகல
ஏழ் உலகத்தவர் பெருமான் { ஏழலகங்களிலுமுள்ள சேதனர்களுக்கும் தலைவனான	வகல ஸம்பந்தமான]
கண்ணனை எம்பெருமானைக்குறித்து,	அத்தாதி அத்தாதித்தொடையான
வளம் வயல் குழ் { வளப்பமுள்ள கழனிகள் குழந்த	ஆயிரத்துள் ஆயிரத்துக்குள்ளே
வண் குருகூர் { அழகிய திருவகரிக்குத் தலைவராகிய	இப்பத்தின் இந்தப் பதிகத்தினுடைய
சடகோபன் ஆழ்வார்	வளம் உரை பால் { வளமாகிய சொல்லளவி னாலே
வாய்த்த { அன்புபூண்டு அருளிச் செய்த	வான் ஒங்கு பெரு வளம் { பாமபதத்தில் சிறந்த செல்வமாகிய கைங்கரிய ஸம்பத்த
உரைத்த	பெறல் ஆகும் அடையலாகும்.



\* \* \* — [அளவியன்ற.] இத் திருவாய்மொழி சுற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசரம் இது. இத் திருவாய்மொழியில் சொல் மாத்திரத்தைக் சுற்றாலும் திருநாட்டைப் பெறதற்குப் போதும் என்றார்.

எவ்வையக் கடந்திருக்கின்ற எழுவரைப்பட்ட உலகங்களிலுமுள்ள சேதந வர்க்கத்திற்கு ஸ்வாமியாய் அடியவர்க்கு எளியனான கண்ணபிரானைக் குறித்து \* நல்லாட்சில் சூருகர் நமரான் மாறன் சடகோபன் விண்ணப்பஞ்செய்ததும் கட்டளைப்பட்டதுமான இவ்வந்தாறி உரையாத்துள்ளாரும் இப்பத்துப் பாசரங்களி லுள்ள இனிய சொற்களைச் சொன்னமாத்திரத்திலும் திருநாட்டில் உத்துங்க மான கைக்கரிய ஸாம்ராஜ்யம் பெறப்பட்டதாகு மென்றாயிற்று.

மேற்ப் பத்துப் பாசரங்களிலும் ஆழ்வார் தாமான தன்மையைய யிழந்து வாசாமகோசரமாகக் கதறி நின்றபடியைக்கண்ட பாம்புருஷன் 'இவ்வளவான நிலைமையிலும் நாம் மறைந்துகிடந்தோம்கில் இனி ஆழ்வாரை இந்திலுலகத் தவர் இழக்கவேநேரும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிக்க, மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டப்படுகின்றதென்பது சொல்லுத்தில் விளங்கும். ஆழ்வார் தம்மொருவர்க்கு வந்து முகங்காட்டினவளவையே கொண்டு 'ஏழலகத்தவர் பெருமான்' என்றார். எம்பெருமான் இப்போது முகங் காட்டா தொழியில் 'எம்பெருமான் லோகநாதனல்லன்' என்று சொல்லி முடிக்க வேண்டியதாகும்போதும், கண்ணனை என்றதும் வாடிப்ராயம்: 'இங்கே நம் பிள்ளை யீடு: — "இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலனென்ற குற்றந்தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்சித ஸுலபனான. \* பத்துடையடியவரில் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே அதுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூது விட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணனென்னவுமாம். இத் தால், அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் நிலைநின்றது இவர்க்கு முகங் காட்டின பின்பாயிற்றென்பபடி."

ஸம்ஸாரத்திலே சுருங்கியிருத்தலாகிற நிலைகழிந்து பாம்பதத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று விரிதலாகிற பேறு இப்பதிகத்திற்கு உரைக்கப்பட்ட தாயிற்று. .... (கக)

நான்காம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்



ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி ஞாற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசரம்.

அஞ்சிறைய புட்கள்தமை ஆழியானுக்கு \* நீர்  
என்செயலைச் சொல்லு மெனவிரந்து \* — விஞ்ச  
நலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி \*  
மலங்கியதும் பத்தி வளம்.

பதவுரை.

மாறன்	நம்மாழ்வார்,	இரந்த	வேண்டிக்கொண்டு
அம் சிறைய	அழகிய சிறகுகளையுடைய	விஞ்ச	மிகவும்
புட்கள்தமை	ய (நாளை முதலிய) பறவைகளை நோக்கி,	நலங்கியதும்	நலங்குலைத்ததும்,
நீர்	'நீங்கள்	இங்கே	இங்கிலத்திலே
ஆழியானுக்கு	கூடாப்திராதன் பக்கலி	நாயகனை	நாயகனான எம்பெருமானை
என் செயலை	வே சென்று	தேடி	தேடி
சொல்லும்	என் படியைய	மலங்கியதும்	நிலைதளும்பியதும்
என	தெரிவிப்புகள்'	பத்தி வளம்	{ பத்தியின் பெருமையா
	என்று		கும்.

\* \* \* — இப் பாசரத்தினால், \* அஞ்சிறையமடநாயாய் என்னு மித்திருவாய் மொழியின் ப்ரமேயததைபும், இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெண்ணிலை மையெய்தித் துதுவிட்டமைக்கு உரிய உபபத்திகையையும் சேர்த்து அருளிச் செய்தாராயிற்று.

ஆழ்வார், அழகிய சிறகுகளையுடைய சில பறவைகளை நோக்கி, நீங்கள் \* கடலாழி நீர்தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளருமடலாழியம்மாளைக் கண்டு நான் இங்குணை கிடந்து துடிக்கிற துடிப்பைத் தெரிவிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்துத் தமது வருத்தங்களை மிகவும் வெளியிட்டார்; பாம புருஷனாகிற அந்த நாயகனைத் தேடி நோவுபட்டார் என்பது இத் திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம். பத்திவளம் என்றது \* ஆண்மைமாறிப் பெண்மை விளைந்து இப்படிப்பட்ட பாசரம் வெளிவருதற்கான காரணங் கூறியபடி. ஜ்ஞாதஸையென்றும் ப்ரமேயதஸையென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு: அவற்றில் ஞான தசையில் பக்தி யானது வரம்புபட்டிருக்கும்; ப்ரமேய தசையில் அது வரம்புகடந்திருக்கும். கீழே சென்ற \* உயர்வறவுயர்நலம் \* வீடுமின்முற்றவும் \* பத்துடையடியவர் \* என்ற மூன்று திருவாய்மொழிகளும் ஞான தசையில் நிகழ்ந்தனவாதலால் அவற்றிலே ஆழ்வாருடைய பக்தி அளவுபட்டிருந்தது. இத் திருவாய்மொழி அங்குனன்றியே ப்ரமேய தசையில் நிகழ்ந்ததாதலால் பக்தி அளவுகடந்ததாகி

சுருங்காசலாணியில் பரிணமித்துத் தலைபேச்சாலே வெளிவந்தது — என்கிற இவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி, மலங்கியதும் பத்திவளம் என்றருளிச்செய்தார்.

பத்தி என்னும் வடசொல் பத்தியெனத் திரிந்தது. வளமாவது செழிப்பு; முதிர்ச்சியைச் சொன்னபடி. பத்தியின் பரிபாகத்தை இது என்றவரது.

அஞ்சிறைய புட்கள்தமை = உச்சைசர்க்கதிக்கு ஸாதனங்களான, ஞானமும் அனுட்டானமும் நிரம்பிய ஆசாரியர்களை என்பது உன்னுறை பொருள். ஆழியானுக்கு = ஆழி யென்று கடலுக்கும் சக்கரத்துக்கும் பெயராதலால், கடலிலே பள்ளிகொண்டவனுக்கு என்றும், சக்கரத்தன்னனுக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “கடலாழிநீர்தேற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்” என்ற விசேஷணத்தை நோக்கி முந்திய பொருள்; “அடலாழியம்மாளை” என்ற விசேஷயத்தை நோக்கிப் பிந்தியபொருள்.

சொல்லும் = முன்னிலையேவற் பன்மை வினைமுற்று. ... .... (ச)

### தரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஸூ|| ததூஷ்ஷி தாதயிமதெத உநிவிபுஷணஃ  
பூரூபூர ஷாணு ஹரிமூதுவியுதுநாயபூரஃ |  
ஸவபூவநாயஸஹ தாவவெவாயு ஷுதெதஃ  
ஸளரெஃ ஷுஷாஷவந தாஉமூநாஹுதாமேய ||

மேற் திருவாய்மொழியில் “புயற்கருகிறத்தனன் பெருகிலக்கடந்த நல்லடிப் போது, அயர்ப்பிலனலந்துவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே” என்று உலகளந்த திருவடிகளைத் தழுவி வணங்கப்பாரித்த ஆழ்வார் அப்பேறு கிடக்கப் பெறுமையினாலே வருந்தி எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தவொரு பிராட்டியின் நிலைமையை எய்தினவராகி அப்பெருமான் பக்கனிலே தூதுவிட்டு “என்பக்கலில் பிழைகள் நிரம்பியிருக்கின்றமையை மாத்திரமே பார்த்துக் கைவிட நினைத்திருக்குமவர் ஆசரிதாபராதங்களை ஸஹிப்பதாகிற பொறுமைக்குணம் தம்மிடத்துக் குறையற்றிருக்கும்படியை மறக்கலாமோவென்று சொல்லுங்கோள்” என்றறிவித்து, தம் பிழையையே நினைத்து அருளா திருக்குந்தன்மை எம்பெருமானைவிட்டு நீங்குமாறு செய்துகொண்டார் இந்த நான்காம் திருவாய்மொழியில் என்றாராயிற்று.

இத் திருவாய்மொழிக்கு ‘அபராதஸஹத்வம்’ என்கிற குணத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகையில் நோக்கு என்னுமிடத்தை முன்னுவது பாதம் விளக்கும்.

ஹுநாநாஸி = ஒழித்தார் என்றபடி. .... (ச)

ஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
ஐந்தாந் திருவாய்மொழி — வளவேமுலகு.

அவதாரிகை.

ஆழ்வார் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு வருகின்றாரன்றோ. முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்துவத்தைப் பேசினார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் பஜநீயத்வத்தை யருளிச்செய்தார். மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் ஸௌலப்பத்தை வெளியிட்டார். கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அபாரதஸஹத்வத்தை ஆவிஷ்கரித்தார். இத் திருவாய்மொழியில் சிலகுணத்தை விளக்கியருளினார்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்பாண குணங்க ளெல்லாவற்றிலுள்ளும் சில குணமென்பது மிகச் சிறக்கும். பாரத்ப்ராண தான் நம்போல்வாருடைய அற்பத்தனத்தைச் சிறிதுங் கணிசியாது தன்னைத் தாழ்விட்டுக்கொண்டு நம்மோடு புனையறக் கலந்து பழகுந்தன்மையே சிலமெனப்படும். இது ஸௌசீல்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். உஹதொ உஹெஷுஹ நீரதெண வஸஸ்யேஷி

வஸஸீயூஷி \* என வடமொழியாளர் இக் குணத்திற்கு லக்ஷணங் கூறுவர் மஹானாயிருப்பவன் மந்தர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதே சிலம் என்றவாறு.

குணம் என்னும் சொல் பொதுப்பெயராகி ஸகல குணங்களையுஞ் சொல்லக் கடவதேயாயினும் ஸௌசீல்ய மென்னும் குண விசேஷத்திற்கு இது சிறப்புப் பெயராகவும் வழங்குவதுண்டு: ஸ்ரீராமாயணத்தில் வால்மீகி மஹர்ஷி நாரதமா முனிவரை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்பதாகக் கூறுமிடத்து [முதல் ஸர்க்கத்தில்] \* கொதுஷூதி வஸாஸ்யதம் ஹோகே குணவாந் கச்ச வீர்யவாந்? \* என்னும் ச்லோகத்திலுள்ள குணவாந் என்பது ஸௌசீல்ய குணத்தைப்பற்றின தென்றே ஆசாரியர்கள் விபாக்கியானஞ் செய்தருளினர். ஆளவந்தாரும் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “வஸீ வஹதெஷா ஸுணவாதுஜுஸுஸுமிஃ ஜுஷுஷுயாதுஜுஸுஸுமிஃ ஸுபீரஸுஸுமிஃ | க்ருதீ க்ருதஜுஸுஸுமிஃ ஸுலாவதஃ ஸுஸுஸு கருணாஸுணாஜுதொஷிஃ = வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச்சுசிஃ க்ருதூர் தயாஸுர் மதுஸுஸுஸ்திரஸுஸுமிஃ - க்ருதீ க்ருதஜுஸுஸுத்வமஸி ஸ்வபாவதஸ் ஸமஸ்த கல்பாணகுணாம்ருதோததிஃ” என்னும் ச்லோகத்தில் குணவாந் என்ற பதத்தினாலேயே எம்பெருமானுடைய சிலகுணத்தை யருளிச்

செய்தாரொன்பதும் குறிக்கொன்னத்தக்கது, இதனாலும் சிலகுணமே மிகச் சிறத்தென்பது பெறப்படும்.

அவதாரங்களில், குஹப்பெருமான், வானாமுதலிகன், விபீஷணஸ்வான் போல்வார்திறத்திலே விளங்கக் காட்டப்பட்ட குணமாயிது. 1. "ஏழையேத லன் கீழ்மகனென்னாதிாங்கி மற்றவர்கின்னருள் சுரந்து, மாழைமான் மடநோ க்கியுந்தேழி உம்பியெம்பியென்றொழிந்திலை, உகந்து தேரழன் நீயெனக்கிங் கொழியென்ற சொற்கள்வந்தடியேன் மனத்திருந்திட" என்பது முதலான பாசுரங்களில் இந்த சிலகுணத்தையே வாய்வெருவி னைத்து கரைந்துருகுவார்கள்.

எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையும் தமது மிக்க நைச்சியத் தையும் அதுணர்ந்த ஆழ்வார் "அம்மானாழிப்பிராணவன் எவ்விடத்தான் யானார்!" என்னுமாபோலே, இப்படிப்பட்ட பாம புருஷனை நாயினுங் கடை கெட்ட நாம் திண்டிக் கெடுத்தல் தருமோவென்று சிந்தித்து அவன்றன்னோடு சேர இராய்த்து நெடுழப்புசு, எம்பெருமான் தனது சிலகுணத்தைக் காட்டி ஆழ்வாரைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றனென்பது இத் திருவாய் மொழியின் ப்ரமேயம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் வாசாமகோசமான வருத்தத்தைக் காட்டி மிக்க ஹாஹாகாரத்தோடிருந்தவர், பேரருள்பொலிய நின்று அணுக வந்த எம்பெருமானைக் கண்டவாறே பதறிக் கலவிசெய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, நைச்சியாதுஸந்தானத்தாலே நெடுழ நினைப்பதற்கு அடி என்? எனின்; அளவு கடந்த ஆசையோடே அவனைத் தழுவி முழுசிப்பரிமாற அபேஷித்தாரொன்பது உண்மையே. அவனும் தன்னுடைய பெருமை யெல்லாம் பொலியவந்து நின்ற வாதே அப்பெருமையிற் கண்கைத்து ஆச்சரியப்பட்ட ஆழ்வார் உடனே தமது சிறுமையையும் நினைக்கப்பெற்று 'ஐயோ! நாமெங்கே, அவனெங்கே; \* பொயர் நின்ற ஞானமும் பொல்லாலொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடையோமான நாம் \* அமலன் விமலன் நிமலன் நின்மலனென்னும்படியான அவனோடே கலந்தால் அப் பாஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு ஒரு அவத்யம் விளையுமே!' என்று திருவுள்ளத்தி லே தோன்றி இராய்க்கப்புக்கா ரென்ற விதற்கு நாம் என்ன காரணம் கூற வல்லோம். எம்பெருமானுடைய பெருமைபடுத்துகிறபாடு இது என்னலா மத்தனை.

ஆனவந்தாரும் ஸ்தோத்ர சத்தத்தில் \* வீராஜமானோஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம் \* என்ற முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதலாக \* அசிந்த்ய தீவ்யாத்துத \* இத் யாதியான நாற்பத்தைந்தாம் ச்லோகமனவும் எம்பெருமானை அற்புதமாக வருணித்து, அதற்குமேல் \* ஹவனாகெவா கௌரவிரதாரம் ப்ரஸான நிஸ்ஸுஷகநொரயானாரஃ | கஷாஹகெகாணிக நிகுகிஜ்ஜஃ ப்ரஹ ஷ்யுயிஷ்ஷாதி வஸநாயஜீவிதஃ = பவந்தமேவாதுசாந்திரந்தாம் ப்ரசாந்தநிச் சேஷமநோதாந்தாஃ, கதாஹமைகாந்தக நித்ய கங்காஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி

ஸநாதஜீவிதஃ. என்ற ச்லோகத்தினால் - 'கீழே வருணிக்கப்பட்டபடி ஸ்வரூப ரூபகுண் விபூதிகளால் பரிபூர்ணரூப் நித்யவிபூதியிலே குறையின்றி யெழுந் தருளி யிருப்பவனான வுன்னை நித்யாதுபவம்பண்ணி உன் திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்னைக்கோ? இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும் நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்து விட்டும் சாச்வதமான சைங்கரியத்தைச் செய்துகொண்டும் என்னைக்கு நான் உன்னை உகப்பிக்கப்போகிறேனோ?' என்று தம்முடைய பாரிப்பை, அளவின்றிக் காட்டியிட்டும், அதற்கடுத்ததான துஷ்யமஸாமிஉவிநீதம் நிஷ்டயம் ராஜயஜ்ஞம் வரஜயாஸாஷம் யோஹம் யோயிவயபாபுமநெணஃ | வியிபிவஸத காரெஷ்யபாபாதுஜநுநாபுரம் தவ வாரிஜநலாவம் காரயெ கார வுதுஃ = நிகசகிபவிநீதம் நிர்ந்தயம் மாமலஜ்ஜம் பாம்புருஷ! யோஹம் யோகி வாயாக்ரகண்யை, விதிசிவஸநகாத்யை: த்யாதுமத்யந்ததூதம் தவ பரிஜந பாவம் காமயே காமவ்ருத்தஃ. \* என்ற ச்லோகத்தினால் "அவன் எங்கே! அத மாதமனான நான் எங்கே!; தேவர்களுக்கே அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவதுபோலன்றோ மஹான்களுக்கே அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரி யத்தை நாயினேன் விரும்புவது; மதிசெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்பு வேனோ? ஸம்ஸார நார்த்தமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படவேண்டும தான நித்ய கைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பதுபோலாகுமன்றோ? ஹா ஹா!; என்ன ஸாஹஸமான காரியஞ்செய்யத் துணிந்தேன்! — என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொண்டார். இத்தகையதான ஆளவந்தாருடைய அதுஸந் தானம் இத் திருவாய்மொழியி லாழ்வாருடைய அதுஸந்தானத்தை அடி யொற்றிப்படியா மென்றுணர்க.

கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலத்தில் இப்படியே முந்துற பகவதற பவத்தில் தமக்குண்டான பெருநசையைப் பல ச்லோகங்களாலே வெளியிட் டருளி, உடனே \* ஊஹஃ ப்ரஸஹு விகிஹுஹு = அம்ஹஃ ப்ரஸஹ்ய விகிஹுஹு \* இத்யாதிச்லோகத்தாலே தம்முடைய அயோக்யதையை நோக்கி அகலப் பார்த்தார்.

அவரது திருக்குமாரரான பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தல உத்தர சதகத் தில் இவ்வண்ணமே ப்ரஸஹுஹுஜநாஜுகி க்ரேஸகரேஷ்யகுதிஹு: | ஸ்ரேவ ஷெவவஷட் க்ருதம் சுவாஃ ஸ்ரீயோஹபுரகாரயெ = கர்ப்பஜந்மஜார ம்ருதிக்லேசகர்மஷடீர்மிக, ச்வேவ தேவவஷட்க்ருதம் த்வாம் ச்ரியோர்ஹமகா மயே. \* என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாவற்றாலும் — 'பகவத்கைங்கரியத்தை ஆசைப்படவும் வேணும், உடனே அயோக்யதையை அதுஸந்தித்து அதுதபிக் கவும் வேணும்' என்கிற சாஸ்தார்த்தமே வெளிக்கப்பட்டதாகும். எம்பெருமா னுடைய ஒவ்வொரு குணமும் சேதார்களிடத்துள்ள துர்க்குணங்களினாலேயே



வினங்குமுதத்தக்கது. நாமும் எம்பெருமானைப்போலவே குணசாலிகளாக இருந்  
திட்டோமானில் அவனது ஒரு திருக்குணமும் வினங்குதற்கு தோதலேயில்லை  
யாரும். நாம் துக்கினா விருந்தாந்தான் அவனுடைய தயாகுணம் ஒளி  
பெறும். நாம் தோஷபூபிஷ்டர்கள் விருந்தாந்தான் அவனுடைய சுமநா  
வாத்ஸல்யாதிகள் ஒளிபெறும். இந்த ரீதியிலே அவனுடைய சேருணம் ஒளி  
பெறுதற்கு நம்முடைய கைச்சியம் இன்றியமையாததாம். அப்படிப்பட்ட  
கைச்சியத்தின் அதுவந்தான முகத்தினும் இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெரு  
மானது சேருணத்தை அதுபவிப்பதும் வெளிபிடுவதுமாய்ச் சொல்லுகிற  
சொன்க. .... (\*)

வளவேழுலகின்முதலாய வானோரீறையையுலகியென் \*  
களவேழ்வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்பின்னையும் \*  
தளவேழ்முறுவல்பின்னைக்காய் வல்லானாய்தலைவனாய் \*  
இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன்நினைந்துகைந்தே. \* (க)

வளம்	வளப்பம்பொருத்திய	பின்னையும்	அதற்குமேலும்
ஏழ் உலகின்	ஏழுவகத்திற்கும்	தனவு ஏழ்	முல்லை யரும்புபோலத்
முதல் ஆய	முதலாகிய	முறுவல்	தோன்றுகிற புன்ன கையை யுடைய
வானோர்	நித்யஸூரி காதனான		
இறையை	எம்பெருமானே,		
அரு வினை	போக்கவொண்ணாத பாப	பின்னைக்கு ஆய்	கப்பின்னைப் பிராட்டிக் காக
யென்	த்தை யுடையேனாகிய நான்	வல் ஆனாய்	சிறந்த இடையர் தலைவ
		தலைவன் ஆய்	னாய் வந்த
நினைந்து	மனத்தினால் நியானித்த	இள	இளமைதங்கிய
கைந்து	உடம்பும் கட்டுக்குலைந்து	ஏறு ஏழும்	ஏறுதகனேழையும்
களவு ஏழ் வெ	'களவுத்தொழில் வினக்கு	தழுவிய	அனைத்துமுடித்த
ண்ணெய் தொ	ம்படி வெண்ணெயை	எந்தாய்	என் ஸ்வாமியே !
டுவுண்ட கள்வா	ஒளித்துண்ட கள்வ	என்பன்	என்றும் சொல்லுவேன்.
என்பன்	னே!' என்று சொல் வியழைக்கின்றேன்;		

\* \* \* — [வளவேழுலகின்.] \* அயர்வறுமமமார்களைன்றிருக்கும் நித்யஸூரிக  
ளாலே அதுபவிக்கத்தக்கவனான எம்பெருமானே அந்தோ! நான் மனமொழி  
மெய்களினால் துஷித்துவிட்டேனே யென்கிறார். இவர்தாம் துஷித்தமை என்  
னென்னில்; சில சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி இவற்றைச்செய்த எம்பெருமானே!  
என்று அழைப்பதெல்லாம் வாயினால் துஷித்தபடியாம்; அவனையும் அவனது  
சேஷ்டி தங்களையும் சிந்தித்ததானது நெஞ்சினால் துஷித்தபடியாம். இங்ஙனம்  
நெஞ்சினால் நினைந்ததனாலும் வாய்விட்டுச் சொன்னதனாலும் உடல் சிதிலமாகப்  
பெற்றமை சரீரத்தினால் துஷித்தபடியாம்.

எம்பெருமானையே சிந்தியுங்கோளென்றும், அவனையே வாயா வாய்த்துங்  
கோளென்றும், அவனையே சரீரத்தாலும் அனைக்கப்பாருங்கோளென்றும்  
கீழும் மேலும் பன்முறையும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கின்ற இவ்வாய்வார் இப்போது  
இங்ஙனம் அருளிச்செய்வது ஸர்வாத்மகா தம்முடைய கைச்சியத்தை வெளி

யிட்டுக்கொள்ளுகிற ஒரு முறையாகும். இந்த நடையை அப்பொற்றித் திருவாங்கத்தமுதனாகும் இராமாதுசு அற்றத்தாதிபிம் "பொற்றருஞ் சீவத்தி சாமாதுசு ! நின்புகழ்தெரிந்து சாற்றுவனேன் அது தாழ்வு, அதுதீரில் உன் சீர்தனக்கு ஒரோற்றம்" என்றருளிச்சொய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

"வளவேழுகின் முதலாயவானோரிறை" என்பதனால் சாமானியரால் எடுத்துரைக்கத்தக்கதொரு பெருமையுடனமை எம்பெருமானுக்கு நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. அருவினையேன் என்றதனால் பவவத்திஷபத்தில் சிறிதும் வாய்வைக்கத் தருதியின்மையாகிற தமது தாழ்வு தெரிவிக்கப்பட்டது.

வளம் என்பது ஏழுலகிலாவது, ஏழுலகின் முதல்வனாகிய எம்பெருமானிடத்திலாவது வானோரிடத்திலாவது விசேஷணமாக அந்வயிக்கலாம். "வளவேழுகின் முதலாய" என்பதனால் லீலாவிபூதி நாயகத்வமும் "வானோரிறை" என்பதனால் நித்யவிபூதி நாயகத்வமும் சொல்லிற்றாகி உபயவிபூதிநாதனென்று பெருமையின் எல்லை சொல்லிற்றாயிற்று.

அருவினையேன் = சாஸ்தாஜ்ஞர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஞானத்தையிட்டும் ஆனந்தத்தையிட்டும் நிரூபிப்பார்கள்; ஆழ்வார் அங்கனன்றியே பாபத்தையிட்டே ஸ்வாத்மஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார் கண்ணின். பாபமே வடிவெடுத்தவன் நான் என்கிறார், மிகவும் தர்மசீலனா விருப்பானோருவன் அறிவுகலங்கி விட்டிலே நெருப்பையிட்டும் பிறகு ஸத்வம் தலையெடுத்தவாதே 'அந்தோ ! பாலியேன் ! அக்ருத்யம் செய்துவிட்டேனே !' என்று அநாதபிக்குமாபோலே, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானை விரும்பினதற்கு அநாதபிக்கிறபடி என்னே ! பாரீர்.

நீசராகக்கொண்ட தாம் எம்பெருமானைச் செய்தது என் ? என்ன; அதனை மூன்றடிகளால் அருளிச்செய்கிறார். வெண்ணெய் திருடின கள்வனே ! என்றும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளேழையும் வலியடக்கினவனே ! என்றும், தாம் சொல்லிவிட்டாராம்; இதற்கே அநாதபிக்கின்றாராயிற்று. மேற்குறித்த இரண்டு வார்த்தைகளும் வஸ்துஸ்திதியைச் சொல்வனவே யானாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷ ஹேதுவான வினிகளே யானாலும், அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி எம்பெருமானை யழைப்பதற்கு உண்மையான பரிவுடையாரன்றோ அர்ஹதையுள்ளவர்கள்; யசோதைப்பிராட்டி, நப்பின்னைப்பிராட்டி போல்வார் உள்கணிந்து உருகிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை அநுவாதஞ் செய்பவும் எனக்குத் தருதியில்லையே !; அந்தோ ! நாயினேன் சொல்லிவிட்டேனே ! என்று அநாதபிக்கின்ற முகத்தாலே தம்முடைய பரம நைச்சியத்தை அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

தோவேண்ட கள்வா ! = களவினால் உண்ட கள்வனே ! என்றபடி. † "மாயை தோபே பட்டிமை வஞ்சனையாகும்" என்றது காண்க. திருவாய்ப் பாடியில் கண்ணபிரான் அடிக்கடி வெண்ணெய் களவாடி அமுதுசெய்தமை பிரஸித்தம்.

† பிங்கலத்தை - பண்பிற் செயலிற் பகுதிவகை, 135.

கள்வா ! என்பன் என்றவிடத்து, நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் பின்னைப்பெருமானையங்கார் “பண்டேயுன்தொண்டாம் பழவுயிரையென்ன தென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறுதே - மண்டலத்தோர், புள்வாய் பிளந்தபுயலே ! உனைக்கச்சிக் கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு ?” என்றுரைத்த பாகாமும் அதன் உருக்கமான பொருளும் உணர்த்தக்கது. (இதன் கருத்து.) ஒருவர்க்கு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ள மெனப்படும். ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க்கிடந்த ஆத்மாவை நான் என்னுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகும், உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் நின்னுடையனவே யாதலால் வெண்ணெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறிருக்க, இத்தன்மைபை ஆய்த்தறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந் திருடனாகிய என்னைக் கள்வனென்னுமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்பது என்ன பேதைமை ! என்று சமத் கார்த்தோன்றக் கூறியவாறு.

பின்னைக்காய் இளவேறேழுந்தழுவிய வாலாறு:— கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான சுப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கல்யாணசுமராகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸூராவேசம் பெற்ற ஏழு ஏருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டன னென்பதாம்.

வல்லானாயர்தலைவனாய் = ‘வல்’ என்கிற அடைமொழி பசுக்களுக்கு மாகலாம், ஆயர்க்குமாகலாம், ஆயர் தலைவனுக்குமாகலாம். ஆயர் தலைவனுக்கு விசேஷணமாவதிலே ஸ்வாசன்யமுண்டு:—இடையர்களில் கொழுத்த இடையன் என்றபடி; இடைச்சாதியன் என்பதை மற்ற இடையர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் காட்டிக்கொள்வான் என்றவாறு. இங்கே நம்பின்னையீடு:—“உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தும் தலையிருக்க வுடம்பு குளித்துமிதே திரிலது; (இடையர்) கார்த்திகை புதியதுகருக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவுஞ் செய்யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்றி விற்கும்படியைச் சொல்லுதல். இப்படி யிருக்கிலல்லது பெண் கொடார்களிறே இடையர்.”

என்பன், நீனைந்து, நைந்து என்ற முன்றினாலும், எம்பெருமானை முன்று கரணங்களினாலும் தாம் கெடுத்தமையைக் கூறினாவர்; என்பன் — எருதேழு டர்த்த செயலுக்குத் தேற்ற நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாகாததைச் சொன்னேன்; இது வாயாலே கெடுத்தமை. நீனைந்து — ஒரு வார்த்தை சொல்லும்போது முந்துற நெஞ்சினால் நினைத்தே சொல்லவேண்டுதலால் நினைத்தலுஞ் செய்தேன்; இது மனத்தினால் கெடுத்தமை. நைந்து = அந்தச் சொல்லைச் சொல்லும்போது மெய்யன்புடையார்க்குப்போல உடலம் நீராயலைந்து கரைந்துருகுந் தன்மைபை அபிரயித்தேன்; இது மெய்யினால் கெடுத்தமை.

...

...

...

...

...

(க)



நினைந்துநைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்பலரும்முனிவரும் \*  
 புனைந்தகண்ணிரீர்சாந்தம் புகையோடேந்திவணங்கினால் \*  
 நினைந்தவெல்லாப்போருள்கட்கும் வித்தாய்முதலில்சிறையாமே \*  
 மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாகுணாதோ? மாயோனே! \* (உ)

மாயோனே!	{ ஆச்சரியஞன் எம்பெரு மாளே!	சாந்தம்	சாத்துப்படியையும்
இமையோர்	{ (பிரமன் முதலிய) தேவர் களும்	புகையோடு	தூபத்தையும்
முனிவரும்	{ (ஸாகன் முதலிய) சிவ சுருமான	எக்தி	{ கையிலேத்திக்கொண்டு வந்து
பலரும்	பலபேர்களும்	வணங்கினால்	தொழுதால்,
நினைந்து	{ (உனது குணங்களைச்) சித் தித்து	நினைந்த எல் லாம் பொருள் கட்கும்	{ நினைக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
நைந்து	{ (அதனாலே) சரீரமும் கட் டுக்குலெந்து	வித்து ஆய்	மூலமாகி
உன் கரைந்து	மனம் கரைந்து	முதலில் சிறை யாமே	{ ஸ்ரீரூபவிகாரம் பிறவாத படி
உருகி	மெழிந்து	மனம் செய் ஞானத்து	{ மனத்தினால் செய்யப்பட் ட ஸங்கல்பரூபமான ஞானத்தையுடைய
புனைந்த கண்ணி	{ தொடுக்கப்பட்ட மாலை களையும்	உன்	உன்னுடைய
நீர்	{ திருமஞ்சனத்தீர்த்தத்தை யும்	பெருமை	பெருமையானது
		மாக உணாதோ	அழுக்கடையாதோ?

\* \* \* — [நினைந்து நைந்து.] கீழ்ப்பாட்டைக் காட்டிலும் இப்பாட்டு பரம வில  
 க்ஷணமானது. கீழ்த் திருவாய்மொழிகளில் தாம் சொன்ன சொற்களுக்கு  
 அறுதாபம் காட்டினார் கீழ்ப்பாடாகாத்தினால்; கீழ்ப்பாடாகாத்திற் கூறியதற்கும்  
 அறுதாபம் காட்டுகிறார் இப்பாட்டில். எம்பெருமானைக் கெடுத்துவிட்டேனெ  
 ன்று சொல்வதற்கும் நான் அதிகாரி யல்லேனே; என் அதிகாரத்திற்குட்படாத  
 வார்த்தையை நான் சொல்லிவிட்டேனே யென்று தடுமாறுகிறார். அதாவது  
 என்ன? எனின்; 'பகவத்க்ஷிபத்திற் அதிகரிப்பதற்கு; நான் அர்ஹன்ஸேன்'  
 என்பதுதானே கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டு  
 மானால் "புரஸக்துவெஸுவ வமி புரதிஷேயஃ" என்கிற நியாயத்தினாலே  
 பகவத்க்ஷிபத்திற் அதிகரிக்க ப்ராஸக்தி தமக்குண்டென்பது ஒருவாறு விளங்கி  
 விகிகின்றது. அப்படி ஆக்ஷேபதப்ராஸக்தமாகிற அதிகாரமும் தமக்கு அஸ  
 ஹ்யம் போதும்; நான் வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவேணுமேயன்றி வாய்திறந்து  
 'அநர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு 'அர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு ஒரு  
 வாகியில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். வேதத்தை அதிகரிக்கத்தகாத  
 யோநியிலே பிறந்தவொருவன் "எனக்கு வேதம் தெரியாது" என்று உள்ள  
 தையே சொல்வதுங்கூட அவத்யமாம்; ஏன்? வேதம் தெரிந்துகொள்வதற்குத்  
 தனக்கு ப்ராஸக்தியுண்டுபோலவும் ஆனால் அதைத் தான் தெரிந்துகொள்ள  
 முயலவில்லைபோலவும் அந்த வார்த்தையினால் தெரிவிக்கக்கூடு மாதலால்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்கராதனைத் துதிப்பதாகத் தொடங்கி பகவத் குணங்களின் எல்லையின்மையையும் தமது ஜ்ஞான சக்திகளின் புன்மையையும் நோக்கி \* ஹூமஹெ வயம் கிமிதி தம் ந சக்தமஃ \* என்று அவனைத் துதிக்க என்னுலாகாது என்று சொன்னார்; உடனே இங்ஙனஞ் சொல்வதற்கும் தமக்கு அதிகாரமில்லையென்பதை \* யதி மெ ஸஹஸ்ரவதநாதிகைவபவம் சிஜமர்ப்பயேத் ஸ சில ரங்கசந்த்ரமாஃ, அத சேஷவத் பம ச தத்வதேவ வா ஸ்துதிசக்த் யபாவவிபவேபி பாகிதா \* என்ற அடுத்த ச்லோகத்தினால் அருளிச்செய்தார்; அதவும் இங்கு உணரத்தக்கது.

கீழ்ப்பாசரத்திற் கூறிய விஷயத்திற்கும் அறுதாபருபமாக இப்பாசரம் அமைந்திருக்கின்ற தென்னும் விஷயம் இப்பாட்டில் எந்த ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெரிகின்றது? என்னில்; இப்பாசரத்தின் தாற்பரியத்திலிருந்து தெரிகின்ற தாற்பரியம் இது. அதனை விவரிக்கின்றேன்;— விலகஷணர்களான பிரமன் முதலிய தேவர்கள் நியமங்களோடு உன்னை ஆச்சரயித்தாலுங்கூட, அப்படிப்பட்ட அவர்களின் ஆச்சரயணமும் உனது சிறந்த மேன்மைக்குக் குறைவாகுமன்றோ என்பது இப்பாட்டில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம். கீழ்ப்பாட்டில் தாம் பண்ணின கரச்யாதுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கு அந்த இமையோர் தாம் அதிகாரிகள் என்பது இதன் தாற்பரியமாக முடிந்தது. அப்படியார்ந்தோர் பண்ணவேண்டிய கரச்சியாதுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கும் நான் அதிகாரியல்லேன் என்பது அதன் பரமதாற்பரியமாகுமென்றுணர்க.

ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்வதிலிருந்து பல சங்கைகள் உதிக்கும்; எங்ஙனையென்னில்; பிரமன் சிவனாதிபான் முதலான தேவர்களுங்கூட எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையுடையாரல்லர் என்று இங்குச் சொல்லுகின்ற ஆழ்வார் தாம்மே பலவிடங்களில், அத் தேவர்களின் தொழுகையை எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பாக அருளிச்செய்கிறாரே; அன்றியும், 'அத்தேவர்கள் தாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு உரிபார்' என்றும் அருளிச்செய்கிறாரே; அன்றியும், ஒருபடியாலும் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையற்றவராக இப்போது தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டவியர் மேலே பலவிடங்களில் அவனையே தொழுவதுமாய் அவனையே தொழக் காதலிப்பதுமாய்ப் பாசரங்களாருளிச்செய்கிறாரே; இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டிருக்கவில்லையா? எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களான விஷயங்களல்ல; எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற மேன்மையை விளக்கும்போது பேசுகிற பாசரங்களும், அவனது சிலகுணத்தில் கால் தாழ்ந்து உருகி உள் குழைந்து பேசுகிற பாசரங்களும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுமெனவயல்ல. "எனதாவிதந்தொழிந்தேன்" என்று முந்துற ஆத்ம ஸமர்ப்ப

பணம் பண்ணுவதும், உடனே “எனதாநியர் யானார் தந்தநீ கொண்டாக்கினை யே” என்று அந்த ஆத்ம ஸைர்ப்பணத்தையும் மறுப்பதும், மறுபடியும் “தாள் களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக் கைம்மாறாத், தோள்களை யாரத்தமுனி யென்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன் சோதி!” என்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் தனித்தனி சாஸ்தார்த்தங்கள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக் கும் நியாயமே இங்குக் கொள்ளத்தக்கதாம்.

நினைந்து னெந்து உள்கரைந்து உருபி = இச் செயல்கள் எம்பெருமானை வணங்குகின்ற இமையோர்களுடையவை. அவர்கள் எம்பெருமானை வணங்கு தற்கு உடலாகச் சூட்டு நன்மலைகளையும் நீர் சுடர் தூபங்களையும் சேகரிக்கும் போது நினைப்பதும் கைவதும் உள்கரைவதும் உருகுவதுமாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ‘இவ்வுபகாணங்களை ஏந்திக்கொண்டு நாம் பகவத் ஸந்திதியிலே சென்றால் பகவான் நம்மைக் குளிரக் கடாகூழிப்பனன்றோ?’ என்று நினைப்பார்களாம்; பிறகு அந்தக் கடாகூழ்தாளை மாநஸாதுபலமாக அறுபளித்து அவய வங்களில் சில விகாரம் பெறுவர்களாம்; அதன்பிறகு நெஞ்சம் கட்டுக்குலைந்து மங்குவர்களாம். இப்படியெல்லாம் ஆகிறவர்கள் ஆரென்னில்;

இமையோர் பலரும் முனிவரும் = பிரமன் முதலிய தேவர்களும் ஸநக ஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகளுமாம். அத் தேவர்கள் தாம் தங்களையே பரதெய்வ மாக அபிமானித்துக்கொண்டு அஹங்காரிகளாயிருப்பதாகச் சொல்லும் புடை களும் பலவுண்டாதலால் அவற்றோடு விரோதம் ‘சங்கீக்க வொண்ணாதுபடி நம் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் — “இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரான போது பண்ணும் துர்மாம் கணத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று ஸத்வம் தலை யெடுத்தபோது பகவத்குணாதுபவம் பண்ணி சிதிலராய்படியும்” என்று.

தேவர்கள் முக்குணங்களும் கலசப்பெற்றவர்களாதலால் ரஜஸ்தமோகுண ங்கள் மிக்கிருக்கும்போது அஹங்காரம் பாராட்டுவார்கள்; ஸத்வகுணம் தலை யெடுத்தபோது ‘ஆழ்வார்களும் இவர்கட்குக் கீழ்ப்படியுதான்’ என்னும்படி யாகவே அகாதமாக அவகாஷிப்பார்கள் என்றவாறு. ஆகவே, அவர்கள் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்திருக்கப்பெற்ற நிலைமை இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதெனக் கொள்க. இங்ஙனம் ஸத்வகுணமடியான ப்ரோமமுடையவர்களாதலால் ஆதாத் தோடு தொடுத்த மலைகளையும் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமநீய தீர்த்தங்களையும் சாத்துப்படி தூபதீபங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு வந்து வணங்குகின்றனராம்.

“வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதே” என்று அவ்வயம். இப்படிப் பட்ட ஸாமான்யர்கள் வணங்கும்படியாயோ உன் பெருமை யிருப்பது? ஏறக் குறைய உனனோடு ஒத்திருப்பார் வணங்குவதன்றோ உனக்குத் தகுதி. ‘சிகாகத் தைச் சில ஏறம்புகள் வணங்கின’ என்றால் அது எப்படி பரிஹாஸமாகுமோ அப்படியே இவர்கள் உன்னை வணங்கினார்களென்பதும் பரிஹாஸமாய்த் தலைக் ‘கட்டுமதன்றோ’ என்கை. இதனை மெய்ப்பித்தற்பொருட்டு எம்பெருமானுடைய அஸாதாரணமான வொரு பெருமையை ஒன்றையடிக்களால் அருளிச்செய்கி



றார்—நினைந்தவென்று தொடங்கி. புருஷார்த்தோபயோகியான காரணகளேபாக் களை ஸம்ஹார ஸமயத்திலே யிழந்து இறகொடிந்த பறவைபோலே யிருக்கு மிருப்பிலே எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தில் ஐயோ! என்று ஓர் இரக்கநினைவு உண்டாகுமன்றோ; அப்படிப்பட்ட நினைவுக்கு இலக்கான எல்லாப்பொருள் கட்கும் என்றபடி.

வித்தாய் முதலில் சிதையாமே = உலகத்தில் ஒவ்வொரு காரியப்பொருளுக் கும் உபாதாகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதவை. அப்படியே ஜகத்துக்கும் மூன்று காரணங் களும் வேண்டும். அம்முயுகைக் காரணங்களும் எம்பெருமானே யென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இங்கு வித்து என்பதனால் உபாதாக காரணத்வமே முக்கியமாய் விவக்ஷிதம். உலகத்தில் உபாதாக காரணத்தின்படி எங்ஙனே யிராநின்றதென்றால், காரியப்பொருள் உண்டாய்விட்ட பின்பு அந்த உபாதாக காரணப்பொருள் முதல் சிதைந்து விட்டதாகவே காணப்படுகிறது; வஸ்துத் திற்குப் பஞ்ச உபாதாக காரணம்; வஸ்துமாகிற காரியப்பொருள் தேறிவிட்ட பின்பு பஞ்சாகிற உபாதாக காரணப்பொருள் முதல் சிதையாதே காணக்கூடிய தாக இல்லையன்றோ; அப்படியே ஜகத்துக்கு உபாதாக காரணபூதான பகவா னும் ஜாதஸ்ருஷ்டி தேறினபின்பு முதல் சிதைந்தானாக வேண்டுமே என்ன, அந்த லௌகிக நியாயம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதன்று; அப்புற சக்தியுத்தான பகவான் முதலில் சிதையாமே வித்தாகின்றான் எனப்பட்டது.

மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை = திருவுள்ளத்தினாலே செய்யப் பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடையனான உன்னுடைய பெருமை என்றபடி. ஆக, இப்படி விலக்ஷணமான பெருமை படைத்தவுணக்குக் கார்யபூதர்கள் செய் கிற வழிபாடுகள் என்ன ஏற்றம்? ஏற்றமில்லை யென்பது மாத்திரமன்று; தாழ்வு மாகும் என்றதாயிற்று. ... .. (உ)

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலரும்முனிவரும் \*

நீயோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன் \*

சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்

தாயோன் \* எல்லாவெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன் தானொருருவனே. \* (ங)

மாயோனிகள்	பெருமையுள்ள பிறப்பை யுடையவர்களாய்க் கொண்டி	நிறைநான்	(ஞான சக்திகள்) நிறைந்த முகளை
ஆய்		படைத்தவன்	சுதர்முகளை ஸ்ருஷ்டி த்தவன்
நடை	ஸ்ருஷ்டி முதலான வியா பாகங்களை	எல்லா அறிவுக் கும் சேயோன்	எல்லா ஞானத்துக்கும் எட்டாதவன்
கற்ற	அறிந்திருக்கிற	திசைகள் எல் லாம்	ஸகல லோகங்களையும்
வானோர்	தேவர்களும்	திரு அடியால்	திருவடியினால்
முனிவரும்	ரிஷிகளும்	தாயோன்	அளந்தவன்
பலரும்	மற்றும் பலருமாகிய	எல்லா எவ்வுயிர் க்கும்	எவ்வகைப்பட்ட ஸகலமா ன பிராணிகளுக்கும்
யோனிகளை	காரணபூதர்களான பிரா ணிகளை	தாயோன்	தாய்போன்றவன்;
நீ படை என்று	நீபடைக்கத்தடவாயென்று		

தான் { இப்படிப்பட்ட எம்பெரு  
மான் } ஓர் உருவனே { (ஸைசேல்யமாகிற) ஒரு  
படியை யுடையவன  
யிருக்கின்றானே !.

\* \* \* — [மாயோனிகளாய்.] கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் எல்லைகடந்த நைச்சி யத்தை அதுஸந்தித்து அகலப்பார்த்த ஆழ்வானானோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ் விரீ! நீர் இங்ஙனம் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து நெகிழ நினைத்தல் தகுமோ? நம்முடைய மேன்மையை மாத்திரமேயோ நீர் பார்ப்பது? நாம் எல்லாரோடும் கலந்தும் தாழ்வின்றும் பொருந்தும்படியான சிலகுணத்தையும் பார்க்கவேண்டாவோ?' என்று தனது சிலகுணத்தைக் காட்டும் முகமாக உல களந்தவரலாற்றை நினைப்பூட்ட, அதனை அதுஸந்தித்து அகலவும் மாட்டாமல் அணுகவும்மாட்டாமல் நடுவே நின்று பேசிப் போதுபோக்குகிறபடியாய்ச் செல்லுகின்றது இப்பாசரம்.

முந்தற மேன்மைக்குணத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து பின்னர் சிலகுணத் தைப் பேசி, 'இப்படியும் ஒரு மஹாதுபாவனிருப்பதே!' என்று நடுபடுகிற ராயிற்று.

எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்? நிறை நான்முகனைப் படைத்தவன், என்னவென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான்? நீ யோனிகளைப் படை யென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான். எந்த யோனிகளைப் படை யென்று சொன்னான்? மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரு மான யோனிகளைப் படையென்றான் — அதாவது, ஸப்த ரிஷிகள் தசப்ராஜா பதிகள் ஏகாதச ருத்ரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் அஷ்ட வஸுக்கள் என்றிப்படிச் சொல்லப்பட்டுள்ளவர்களும் விலகாண ஜன்மங்களையுடையவர்களும் தத்தமது அதிகாரங்கட்கு ஏற்ற ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை நன்கு அறிந்திருப்பவர்களு மான சிறந்த வ்யக்திகளை நீ படை யென்று நியமித்து நான்முகக் கடவுளைப் படைத்தானென்றவாறு.

எல்லாலறிவுக்கும் சேயோன் = பிரமன் முதலானோருடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன் என்றபடி. 'தாம் தம்பெருமையறியார்' என்றும் "தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தனது பெருமை தன்னுணர்வுக்கே விஷயமாகாதது என்னும்போது, மற்றையோருடைய அறி வுக்கு விஷயமாகாதது என்பது சொல்லவேணுமோ? சேயோன் — தூரத்தி லிருப்பவன் என்பது பொருள். இப்படி பேரறிவானருடைய அறிவுக்கும் எட் டாதவனாயிருந்து வைத்து, தானே தன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டத் திருவுள் ளம்பற்றுமாகில் தடையின்றிக் காட்டவல்லவன் என்பதைத் திசைகளெல்லாக் திருவடியால்தாயோன் என்றதனால் பெறுவிக்கின்றார். பூமிப்பாப்பை யடங்க ளும் திருவடிகளாலே தாவி யளந்துகொண்டவன். பிராட்டிமார் தொடும்போ தும் பூத் தொடுமோபோலே கூகித் தொடவேண்டும்படியான மெல்லிய திருவடி களைக்கொண்டு கல்லுங் காடுமான உலகங்களைபெல்லாக் தாவி யளப்பதே! என்ற நடுபாடும் இதில் உள்ளுறை.

இங்ஙனே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைப்பதற்குக் காரணம் கூறுவார்போல் எல்லா வெவ்வுயிர்க்குத்தாயோன் என்கிறார்.

தான் ஒருருவனே ! = எம்பெருமானுடைய எல்லையற்ற மேன்மையையும் அதற்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மைமையும் பேசி, “இப்படியும் ஒரு பகவான் இருக்கிறபடி என்னே !” என்று வியந்து தலைக்கட்டுகிறார். ஒருருவனா யிருக்கை யாவது மேன்மைபோலே நீர்மையும் அளவிறந்திருக்கையாம். ... (ங)

தானோருருவேதனிவித்தாய்த் தன்னில்மூவர்முதலாய \*  
வானோர்பலரும்முனிவரும் மற்றம்மற்றம்முற்றுமாய் \*  
தானோர்பெருநீர்தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுள்கண்வளரும் \*  
வானோர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனெம்பெருமானே. \* (ஈ)

தான்	{ பிரம குத்ராதிகளொரு வருமின்றி ஒருவனே யாதி வின்ற தான்	மற்றம்	{ மற்ற மிருகம் பறவை முத லியவும்ஸ்தாவாமுமான எல்லாமுமாகி
ஒர் உருவே	{ ஒருருவமுடையனாய்க் கொண்டே	முற்றம் ஆய்	{ இப்படி ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிற தான்
தனி	{ நிமித்தகாரணம் வேறு அ ல்லாமையால் தனியான	தன்னுள்ளே	தனக்குள்ளே
வித்து ஆய்	{ உபாதான காரணமாய்க் கொண்டு	ஒர்	ஒப்பற்ற
தன்னில்	{ இப்படி மூவகைக் காரண மான தன் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்திலே	பெரு நீர்	மஹத்தான அர்ணவத்தை
மூவர் முதலாய	{ பிரமன் சிவன் இந்திரன் விய மூவர் முதலான தேவர்களும்	தோற்றி	தோன்றுவித்து
வானோர்		அதனுள்	அதிலே
முனிவரும்	சிவிகளும்	கண்வளரும்	நித்திரைசெய்கிற
பலரும்	பல சேதனர்களும்	வைகுந்தன்	பரமபதநாதன்
மற்றம்	மற்ற மானிடசாதியும்	வானோர் பெரு மான்	{ நித்யஸூரியனுக்குத் தலை வன்
		மா மாயன்	{ மிகவும் ஆச்சரியகுண சே ஷ்டிதங்களை யுடைய வன்;
		எம் பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாய்.

\*\*\* — [தானோருருவேதனிவித்தாய்.] ஆழ்வார் நரசிங்கபாதுஸந்தானம் பண்ணி அகல நினைத்தது கீழ்ப்பாட்டில் சிறிது தணியத்தொடங்கிற்று; அதைக் கண்ட சிலர் ‘ஆழ்வீர் ! இனி நீர் என் செய்வதாக நினைக்கிறீர்; அந்நாகப் பார்க்கி றீரோ ? அகலப் பார்க்கிறீரோ ?’ என்று கேட்க, நான் அகல நினைத்தாலும் ஸ்வாமியான அவன் விடுவதாக இல்லையே; அவன் ஒன்றுலொன்று குறைவில் ஸாதவனாயிருந்து வைத்தும் ஸ்ருஷ்டி முதலான க்ருஷிகளைப்பண்ணி என்னை ஒரு பொருளாகக் கொண்டபின் நான் அகல்வேனென்றாலும் தன் ஸௌசீல்ய குணத்தினால் என்னை விடமாட்டாதவனாயிராதின்றானே பென்கிறார்.

தானோருருவே தனிவித்தாய் = சாக்தேசக்ய உபநிஷத்தில் \* வுஷெவ லொஷு ! ஈஷிஸு ஸ்ருஷீஸு வனகரெவாஹிதீயம் ஸ்ருஷு \* என்று ஒதிக் கிடக்கிறவிடத்தில் ‘வுஷெவ’ என்றும் ‘வனகரெவ’ என்றும் ‘ஹிதீயம்’



என்றும் மூன்று வாக்கியங்களிருப்பதனால் அம்மூன்றாவும் மூவகைக் காரணங்  
களும் எம்பெருமானே யென்கிறது என்று கொன்னவேணும்; வேறொரு உபா  
தாந காரண வஸ்து இல்லாமல் தானே உபாதாந காரணபூதனாய், வேறொரு  
ஸஹகாரி காரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாய், வேறொரு நிமித்தகாரண  
மில்லாமல் அதுவும் தானேயாய் யிருப்பவன் என்பதையே அந்த உபநிஷத்வாக்  
கியம் தெரிவிக்கும். அதுபோலவே இங்கும், வீத்தாய், தனிவீத்தாய், ஓர்  
தனிவீத்தாய் என்றாகி அம்மூவகைக் காரணமும் தானேயாயிருக்குந்தன்மை  
சொல்லிற்றுகிறதென்ப. தான் என்பதனால் வேறொர் உபாதாநகாரண மில்லை  
யென்றும், ஓர் என்பதனால் வேறொரு ஸஹகாரிகாரணமில்லையென்றும், தனி  
என்பதனால் வேறொரு நிமித்தகாரணமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதென்க.

[தன்னில் மூவர் முதலாய வாணோர்பலரு மித்யாதி.] தன்னோடு சேர்ந்து  
மூவராகின்றவர்கள் பிரமனும் சீவனுமாவர்; அவர்கள் முதலான தேவர்களையும்  
ஸநகாதி மஹர்ஷிகளையும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் இன்னமுஞ்  
சொல்லப்படாத மற்றெல்லாவற்றையு முண்டாக்குகக்காக — என்பது இரண்  
டாமடிக்குப் பொருள். தன்னில் என்பதற்கு, 'தன்னோடு' என்று பொருள்  
கொள்ளாமல் 'தன்னுடைய ஸங்கல்பமாகே ஸ்வரூபத்திலே' என்றும் பொருள்  
கொள்வர்; இப்பொருளில், மூவர் என்றது இந்திரனையுங்கூட்டி மூவரென்றபடி.  
"மூவர் முதலாய வாணோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் மற்றும் தன்  
னில் ஆய்" என்று இப்பகுத்தில் அந்வயிக்கவேணும். ஆய் என்றது ஆகைக்  
காக என்றபடி. பிரமன் சிவனின்றிரன் முதலான தேவர்கள் முதலான எல்லா  
ரும் தானேயாகி என்று முகார்ப்ப. உலகத்தில் கப்புங் கிளையுமான மரம் வித்  
துக்குள் ஸூக்ஷ்மமாக வுள்ளதே யென்கிற கொள்கைப்படி, கார்யாவஸ்தையில்  
ஸ்தூலரூபமாய்த் தெரிகிற எல்லாப்பொருள்களும் காரணாவஸ்தையில் ஸூக்ஷ்ம  
ரூபமாகவுள்ளனவே யாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையில்லை. ஆக முன்னடி  
களிரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய காரணாவஸ்தை கூறப்பட்டதாயிற்று.

தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுட் கண்வளரும் = இப்படி ஸ்ரு  
ஷ்டிப்பதிலே ஒருப்பட்ட தான் தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போதும்  
படியான பரப்பையுடைய வகாரணவத்தைத் தன் பக்கல் நின்று முண்டாக்கி  
அதனுட் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. இவன்றான் ஆரென்னில், [வாணோர்பெரு  
மான்] நித்யஸ்வரிகளுக்குத் தலைவன். [மாமாயன்] ஆச்சரியமான குணசேஷ  
டிதங்களை யுடையவன். [வைகுந்தன்] திருநாட்டைத் தனக்கு சிலயமாகவுடை  
யவன். [எம்பெருமான்] இந்தப் பதமே இப் பாட்டிற்கு மருமமாகும்; உடைமை  
தப்பிப்போகத் தொடங்கினால் உடையவன் ஆறியிருப்பனோ? மக்கள் பெறுவ  
தற்காக ஏற்கவே நோன்பு நோற்றுப் படாதபாடுகள்பட்டுப் பிள்ளைபெற்ற  
தாயானவள் அந்த மகன் நடக்கவல்லனான மையத்திலே தேசாந்தரஞ் செல்வே  
னென்றால் விட்டு ஆறியிருக்கமாட்டானன்றோ; அப்படியே நெடுநாளாகத் தன்  
வாசியறியாமற்போன எனக்கு அறிவைத் தந்தருளித் தன்னை உள்ளபடி யறி  
வித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் விலகிப்போகத் தொடங்கினால்

அவன் எப்படி ஆறியிருக்கக்கூடும்? என்கிற இவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி எம்பெருமானே என்றார். .... (ச)

மானைய்நோக்கி மடவானை மார்வில்கொண்டாய்மாதவா \*  
கனேசிறையவுண்டைவில் நிறத்தில்தேறித்தாய்! கோலிந்தா! \*  
வானூர்சோதி மணிவண்ணா! மதுகுதா! நியருளாய் \* உன்  
தேனே மலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவியேனே. \* (ரு)

மான் எய்	மான்னை நிகர்த்த பார்வையை	கோலிந்தா	கோலிந்தனே!
நோக்கி	புடைபவனாகியபெரிய	வான் சூர்	வானுலகம் இடமடையும்
மடவானை	பிராட்டியை	சோதி	படியான ஒளியை
மார்பில் கொ	திருமார்பிலே உடைய		புடைய
ண்டாய்	னாய்	மணி வண்ணா	நீலமணிபோன்ற நிறமு
	(அது காரணமாக)		டையவனே!
மாதவா	மாதவனென்ற திருநாமம்	மதுகுதா	மது வெண்ணு மகாணைக்
	பெற்றவனாய்,		கொன்றவனே!
கனே சிறைய	(கனியின்) கூன் ஒன்றே	நீ	நீ
	நிமிரும்படி [மற்ற ஒரு	உன்	உன்னுடைய
	அவயவத்திற்கும் வாட்	தேனே மல	தேனோடுகூடி மலர்கின்ற
	ட முண்டாகாதபடி]	ரும் திரு	திருவடித் தாமரை
உண்டை வில்	சுண்டுவில்லை நிமிர்த்தே	பாதம்	களை
நிறத்தில்	நீதியிலே [சிறிதும்] ரா	வினையேன்	பாபியான கான்
	மயின்றி]	சேரும் சூற	செட்டும்படியாக
தேறித்தாய்	நிமிர்த்தவனே!	அருளாய்	திருபைபண்ணவேணும்.

\* \* \* — [மானைய்நோக்கி மடவானை.] இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அவதாரிகை கூறுவர்; முதலிற் பண்ணின கைச்சியாறுணந்தானம் தலைமடித்து எம்பெருமான் நிஷயத்திலே சிறிது ஆழிமுக்கியத்தைக் கீழ்ப் பாகாத்திற்காட்டின ஆழ்வார் என்னை ஏன் அடிமைகொள்ளவேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கின்றாரென்பது ஒரு அவதாரிகை. — ஆழ்வார்க்கு இப்போதுண்டான ஆழிமுக்கியம் நிலைத்திருக்கவேணுமென்றும், இவரைத் துடிக்கவிட்டே சேர்த்துக் கொள்ளவேணுமென்றும் கருதிய எம்பெருமான் முகங்காட்டாதே பறையறிந்த, அதுதாளாமல் 'அருளாய்' என்று பிரார்த்திக்கிறாரென்பது மற்றோரவதாரிகை.

மான்பெடையினது நோக்குப்போன்ற-நோக்கை புடைபவனான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் திருமார்பிலே கொண்டு அதனால் மாதவனென்னுந் திருநாமமுடையோனே!, கூனி கூன் நிமிர்த்த கோலிந்தனே!, பாமபதம் நிரம்பும்படியான தேஜஸ்ஸையும் நீலமணிபோன்ற நிறத்தையு முடையவனே!, மதுகுதனே!, உன்னுடைய பாம பேரக்யமான திருவடிகளை நாயினேன் பெறும்படி அருள் புரியவேணு மென்றேனார்.

சேதநர்க்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதையே தோழிலாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலே நித்ய ஸங்கிதாகம் பண்ணியிருக்கும்போது அருளாமைக்குக் காரணமில்லை! எப்பார்போன்று முதலடி யருளிச்செய்தார்.

முதலடியிலுள்ள இரண்டு விளிகளில் ஏதேனும் ஒன்று போருமே; அந்தப் பேதமின்றியே இரண்டு விளிகள் ஏதுக்கு?—என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வது:— “மாம்பழத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அப்பேரைத் தரிக்குமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமானென்னும் பேரைத் தரிக்கிறவர்கள். அங்ஙனன்றிக் கே.....அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே மாதவனென்னுந் திருநாமத்தைபுடையவனே!” என்று.

உலகத்தில் மற்றும்கூட தெய்வங்களும் ‘ஸ்ரீமாத் ஸ்ரீபாத்’ என்று சொல்லப்படுவதுண்டு; மாம்பழத்தோடு சிறிலும் ஸம்பந்தமில்லாத ஒரு ஜந்துவுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேர் வழங்குவதுபோலவேயாரும் அது. எம்பெருமானொருவனுக்கே ஸ்ரீமானென்பது ஏற்கும் என்று விளக்குதற்கே “மாணேய் நோக்கி மடவானை மார்பிற்கொண்டாய்” என்று முந்தாற யோகார்த்தவிவரணம் பண்ணிப் பின்பு மாதவா என்றது.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு:—பலராமனுங் கண்ணபிரானும் வில் விழவுக்கென்று கம்ஸனுடைமுகப்பட்டு மதுரைக்குச் செல்லுங்கால் ராஜயிதிரில் சந்தனக் கிண்ணத்தைக்கையிலேந்திவருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கனியைக்கண்டு ‘நங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டுபோகிறாய்?’ என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக் கனி இவ்வாறு காதலுடையவன் போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு, அவனது திருக்கண்களாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் ‘அழகனே! நான் நைகவக்கிரை பென்பவனென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனதிப் பூச்சுக்கள் வித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயோ?’ என்ன; கண்ணன், - ‘எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேணும்’ என்று சொன்னவுடனே, அவள் ‘அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்’ என்று சொல்லி மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப் பூச்சைத் திருமேனியிலணிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரணந்தனாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை யழுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக்கோணல் நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினாக்கியருளின வென்பது க்ருஷ்ணவதாரத்திற் கதை.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் \*கனே சிதைப உண்டையில் நிறத்தில் தெறித்த கதை ஒன்றுண்டு:— இராமன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் கையில் சிறுவிலும் மண்ணுண்டையுங்கொண்டு விளையாடி வருகையில் ஒருகால், விடிகொண்டு எய்த உண்டை கைகேபியின் வேலைக்காரியான, மந்தையென்னுங் கனியின் முதுகின் புறத்தே தெறிக்க, அவன் தனது கணுடைமையை இராமன் இங்ஙனம் பரிஹஸித்தனென்று தவறாகக் கருதி மனம்வருந்தி, அவன்மேற் கினங்கொண்டு, ராஜபுத்திரனாகையாலே அப்பொழுது ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் சென்று, தனக்கு வாய்க்குந்தருணம் நோக்கிக் கறுக்கொண்டிருந்து,



பின்பு தசாதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்ததை உணர்ந்தவளவில் கோபதாபம்மிக்கவளாகி, அதற்கு எப்படியாவது தான் தடைசெய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, கைகேயிக்குக் கலைஞ்செய்து அவள் மனத்தைமாற்றி, அவளைக்கொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வணம் புகுவித்தனள்—என்று சொல்லுவதொரு இதிறாஸமுண்டு. இதனைக் கம்பரும் தமது இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்து அரசியற்படலத்தில் “சிரியரென்றிகழ்ந்து நோவுசெய்வன செய்பல் மற்றிந், நெறியிகந்து யானோர் தீமையிழைத்தலா லுணர்ச்சிகேண்டு, குறியதா மேனியாய கூனியாற் குவவுத் தோளாய், வெறியனவெய்தி நொய்திந் வெந்துயர்க்கடவின் விழந்தேன்” என்ற செய்யுளிற் குறிப்பித்துள்ளார். [இச்செய்யுள் இராமபிரான் வாலிவதமான பின்பு ஸுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டி அவனுக்குச் சில ஹிதேரபதேசங்கள் செய்யுமடைவிலே உள்ளது. ‘எவர் விஷயத்திலும் வலிமை கிலைகளில் எளியவ ரென்பதுபற்றி அலகியஞ்செய்து வருத்தந்தருஞ் செயல்களைச்செய்யாதே; நான் இந்தச் சன்மார்க்கத்தின் வரம்பக்கடந்து ஒரு தீக்கு செய்ததனாலே கூனியினிடம் கஷ்டங்களையடைந்து அன்பக்கடலில் விழுந்தேன்’ என்பது மேற்குறித்த செய்யுளின் கருத்து.

“கூணே சிதைய” என்கிற இவ்விடத்திற்கு மேற்குறித்த ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண வருத்தாந்தங்க ளிரண்டையும் விபாக்கியானங்களில் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கண்ணபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்போது “உண்டைவிலி நிறத்தில்” என்பதை ஒரு சொல்லடிவமாகக் கொண்டு, சுண்டுவில்லை நிமிர்ப்பதுபோலே இலேசாகக் கூனி கூன் நிமிர்த்தபடியைச் சொல்லிற்று கிறது. [நிறத்தில் என்றது - அவ்விதமாக என்றபடி.] “சுண்டுவில்லைத் தெறித்தாப்போலே அநாயாசேந நிமிர்த்தாய்” என்பது இருபத்தினாலாயிரத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

இனி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்படித்தில், கூணே சிதைய — (மந்தலாயின்) கூன் முன்னும் பின்னும் தள்ளுண்ணும்படியாக [நோவு அடையும்படியாக], உண்டைவிலி — சுண்டுவில்லைக்கொண்டு, நிறத்தில் — மருமத்திலே, தெறித்தாய் — எய்தாய் என்று பொருள் காண்க. இங்ஙனே இராமபிரானுடைய சரிதைபைக் கூறுவதாகில், கோவிந்தா! என்கிற விளி பொருந்தாதே; காதுத்தா! என்றன்றோ விளிக்கவேண்டும் — என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்கு இருவகையாக ஸமாதானமுரைத்தனர் பூருவர்கள். கோவிந்தா! என்றது பசுக்களை மேய்ப்பவன் என்னும் பொருளில் இங்கு வந்த தன்று; வடமொழியில் பூமிக்கும் கோவென்று வாசகமுண்டாதலால், பூமிக்கு ரக்ஷகனாவனே! என்கிறது. இஃது இராமபிரானுக்கும் விளியாகலாம் என்பது முதல் ஸமாதானம்.

“அன்றிக்கே, தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே பாகையாலே \* போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்றுமாபோலே அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்.” (கம்பிள்ளையீடு.)

என்பது இரண்டாவது ஸமாதானம். அதாவது — “கனேசிதைப வுண்ட  
வில் சிறத்தித் தெறித்தாய்” என்று இராமபிரானுடைய சரிதையைச் சொல்லி  
விட்டு, குணக்கடலாகிய இராமபிரான் இப்படிப்பட்ட வெரு தீம்பு செய்ததாகச்  
சொல்லுவதற்குத் திருவுன்னமில்லாமல், 5 “பல்லாயிரவரிவ்லூரித் பின்னைகள்  
தீமைகள் செய்வார், எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது” என்கிறபடியே ஊர்ப்  
பட்ட தீம்புகளைபெல்லாம் தனக்கே கொள்ளப்பிறந்த கண்ணபிரான்மேலே  
இந்தத் தீம்பையும் ஏறிட்டுவிடலாமென்று ஆழ்வார் திருவுன்னம்பற்றிப்போனும்  
கோவீந்தா ! என்று க்ருஷ்ண ஸம்போதகம் பண்ணிற்று என்றபடி.

மேலே உதாஹரித்த நம்பின்னை யிட்டில் ௧ போம்பழியெல்லாம் அமணன்  
தலையோடே என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் அடங்கிய வாலாறு வருமாறு:— ஒரு கள்ளன்  
ஒரு பிராமணனுடைய (அன்றைக்குத்தான் சுவர் வைக்கப்பெற்ற) புழைக்கடை  
யிலே கள்ளம்வைக்க, அது ஈரச்சுவாகையாலே இறுத்திபதனால் அந்தக்  
கள்ளன் மாண்டுபோக, அவ்வளவில் அவனது உறவினர் வந்து பிராமணனைப்  
பழிதரவேணுமென நிர்ப்பந்திக்க, இரண்டு திறத்தாரும் நியாயாதிபதி பக்கஸ்  
செல்ல, அவ்வரசன் அவிவேகியும் முர்க்கனுமாகையாலே ‘பிராமணா! நீ ஈரச்  
சுவர் வைக்கவே யன்றோ அவன் முடிந்தான், ஆகையாலே நீ பழிதரவேண்டி  
யதே’ என்ன, அவன் ‘எனக்குத் தெரியாது; சுவர்வைத்த கூலியானைக் கேட்க  
வேணும்’ என்ன; அவனை யழைத்து அரசன் விசாரிக்க, அவனும் ‘தண்ணீர்  
விடுகிறவன் அதிகமாக விட்டிட்டான்; நான் என் செய்வேன்?’ என்ன; அவனை  
யழைத்துக் கேட்க, ‘குயவன் பெரிப பாணையைத் தந்தான், அதனால் நீர் அதிக  
மாயிற்று, நான் என் செய்வேன்?’ என்று அவன்கூற, அரசன் குயவனை யழை  
த்துக்கேட்க, அவனும் ‘என்னால் வந்ததன்று; நான் பாணையைச் சிறிதாகவே  
செய்ய நினைத்தேன்; அது செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரு தாஸி போக்கு  
வமத்தாயிருந்தாள்; அவளைப் பார்க்கிற பரக்கிலே பாணை பருத்துவிட்டது.  
நானென் செய்வேன்?’ என்ன; பிறகு தாஸியை அழைத்து விசாரிக்க, ‘வண்  
ணான் என் சேலையை விராவில் கொணர்ந்து தாராமையினாலே பேசுவரத்  
திரித்தேன்’ என்று அவள் கூற, வண்ணனை யழைத்துக் கேட்க, அவன் ‘தூற  
யில் கல்லிலே ஓர் அமணன் [நிகம்பாச்சாமி] உட்கார்ந்திருந்தான்; எவ்வளவு  
உரப்பியும் அவன் எழுந்து செல்லவில்லை; பிறகு அவனாகவே எழுந்து சென்ற  
பின்பு சேலையைத் தோய்த்துத் தரவேண்டியதாயிற்று; நான் என் செய்வேன்;  
அந்த அமணனே தாமதத்திற்குக் காரணம்’ என்று கூற, அந்த அமணனைத்  
தேடிப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து ‘நீயன்றோ இத்தனையுஞ் செய்தாய்; நீயே பழி  
தரவேணும்’ என்று அரசன் கட்டளையிட, அவ்வமணன் மௌனச்சாமி யாகை  
யாலே ஒன்றும் விடை கூறுகிருக்க, ‘உண்மையில் பழி தன்னிடத்திலுள்ளத  
னால்தான் இவன் வாய்திறத்திலை; இவனே குற்றவாளன்’ என்று அரசன்  
அவன் தலையை அரியக் கட்டளையிட்டான்—என்பது அந்நவதர்ச சரிதத்தி  
லுள்ள ஒரு கதை. [அமணன் குற்றஞ் செய்பாதிருக்கவும் அவன் தலையில்

ஏறினாப்போலே கண்ணபிரான் தீம்பு செய்யாதிருந்தாலும் பிறருடைய தீம்பும் அவன் தலையில் ஏறுமென்று விரோதமாகக் காட்டினபடி.]

மதுகுதா ! = மதுவென்னும் அகரணை யொழித்தாப்போலே, நைச்சியாறு ஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாகிற என் விரோதையைப் போக்கினாய் என்ற குறிப்பு.

வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேருமாறு அகுளாய் = கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே முதலில் நீவந்து கிடும்போது அகன்றொழியுப்படி யான பாபத்தைப் பண்ணின நான் திருவடிசேர்க்கு வாழுமாறு அருள்புரிய வேணும், ... .. (௫)

வினையேன்வினையீர்மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவாகேசவா ! \*

மனைசேராயர்குலமுதலே மாமாயனேமாதவா ! \*

சினையேய்தழையமராமங்க ளேழுமேய்தாய்சிரீதரா \*

இனையாயினையபெயரினாய் என்றுநைவனடியேனே. \* (௬)

வினையேன்	பாபியான என்னுடைய	வினையேன்	கினைகளோடு சேர்க்கு த
வினையீர்	பாபத்தை ஒழிப்பதற்குரிய	தழைய மரா	ழைகள் பொருந்திய ஆ
மருந்து ஆனாய்	ஒளவுதமாயிருப்பவனே !	மரங்கள் ஏழும்	ச்சாமாங்களைழையும்
விண்ணோர்	{ வித்யஸூரிசாதனே !	{	(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)
தலைவா			(ஸ்ரீ அம்பினால்) துணைபடு
கேசவா	கேசவனே !	எய்தாய்	த்தினவனே !
மனை சேர்	{ குடிசைகளில் பொருந்திய	சிரீதரா	ஸ்ரீதரனே !
ஆயர் குலம்		இனையாய்	{ இப்படிப்பட்ட ஸ்மரூபத்
முதலே	{ இடையருடைய குலத்	இனைய	தை யுடையவனே !
	திற்கு முதல்வனானவ	பெயரினாய்	{ இப்படிப்பட்ட திருநாமம்
	னே !	என்று	களையுடையவனே !
மரமாயனே	{ மிகுந்த ஆச்சரிய குண	அடியேன்	என்று சொல்லி
		நைவன்	{ நான் அழியாநின்றேன்.
மாதவா	மாதவனே !		

\* \* \* — [வினையேன் வினையீர்.] இப் பாசாமும் கீழ்ப்பாசாத் தோடு ஒக்கும். கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள 'நியருளாய், உந்தேனேமலருந் திருப்பாதஞ் சேருமாறு வினையேனே' என்பதை இப்பாட்டோடும் கூட்டி யுரைத்தருளினர் திருக்குரு கைப்பிரான் பிள்ளான். ஆதலால் கீழ்ப்பாட்டின் அவதாரிகையே இதற்கு மாகும். நைச்சியாறு ஸந்தானம்பண்ணி அகன்றது தவிர்த்து அனுகூல அபேக்ஷி த்தபோதே எம்பெருமான் முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷடி தங்கள் நினைவுக்குவந்து நனிய, திருவுள்ளமுடைந்து பேசுகிறார் என்னவுமாம்.

என்னிடத்துள்ள நீசத்தன்மையைநோக்கி அகன்றுபோக நினைத்த என் வினையை ஸௌசீல்யகுண பாகாசநத்தாலே போக்கி என்னை அடிமுதலுக்கிக் கொண்டவனே ! என்ற கருத்துப்பட வினையேன் வினையீர்மருந்தானாய் என்கிறார். நைச்சியம் பாவித்து அகலாதே நித்யாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நித்ய முக்தர்களின் திரளிவிருந்து, என்னை சிலகுணத்தாலே அகப்படுத்திக் கொள்ள இங்கு வந்தவனே ! என்கிறார் விண்ணோர்தலைவா ! என்பதனால்.



கேசவா = இத் திருநாமத்திற்கு மூலகைப் பொருள்களுண்டு. ௧. க. ஐ. தி. ஸ்ரீ ஹ்ருணொ நாஜ ஂரஂஸொஹம் ஸவஂஷெஹிநாடி | ச்ருவாஂ தவாஂ மெ ஸஂஸிதௌ தவாஸி கெஸவநாஜவாநு = ௧ இதி ப்ரஹ்மணோநாம ஈசோஹம் ஸர்வ தேஹிநாம், 1. ச்ருவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந். \* என்று ஹரிவம்சத்திலுள்ள திருத்தியின்படியே பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் சிர்வாஹகன் என்பது ஒரு பொருள். (க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்) குதி ஸாவடிவுகொண்டு கம்ஸ ப்ரேரணையால் நரியவந்த கேசி பென்னும் அஸுரனை வதஞ்செய்தவன் என்பது மற்றொரு பொருள். சிறந்த மயிர்முடியை யுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

மனைசேராயர்குலமுதலே ! மா மாயனே = இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் தங்களுடையதாக அபிமானித்த பொருளையே [வெண்ணெய் முதலிய வற்றையே] தாசகமாகக்கொண்டு, அதுதன்னைத் திருடி அமுதுசெய்யவேண்டும்படியாய், அந்தக் களவையும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை விவசித்து இந்த இரண்டு விளிகள் இடப்பட்டன. 'மனைசேர்' என்ற அடைமொழி ஆயர்குலத்துக்குமாகலாம், ஆயர்குல முதல்வனுக்குமாகலாம்; முதற் பக்கத்தில், மனையோடு மனைசேர்ந்து எண்ணிறந்துள்ள ஆயர்குலத்திலே முதற் கிழங்காக வந்தவனே ! என்றபடி. இரண்டாவது பக்கத்திலே, கிண்ணூர் மனையைவிட்டு ஆயர்மனையிலே வந்து சேர்ந்தவனான ஆயர்குலமுதலே ! என்றவாறு.

சீனையேய்தழைய மராமரங்களேழுமெய்த வல்லாறு:— ஸூக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந் தெளியாமல் வாலியின் பேமாத் தலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், தூந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனைதூரம் தூக்கியெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு பேசாற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமெது?' என்ன; ஸூக்ரீவன், 'இராமபிரான் நீது பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும் போது சங்கைபுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் தூந்துபியின் எலும்பையும் இருதூறு விரற்கடைதூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸூக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் தூந்துபியின் உடலெலும்புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸூக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுமரங்களைப்புக துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்புநுத்துணியை அடைந்தது என்பதாம்.

இங்கு, மராமாங்களுக்குச் சிணையெய்தழைய என்று அடைமொழி கொடுத்தது இராமபிரானுடைய வல்லமைபின் கனத்தைக்காட்டும். கிளைகளோடு கிளைகள் நெருங்கித் தழைத்து நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்க வெண்ணைதபடி. நின்ற மராமாங்களுடும் அவலீலையாகத் துளைபடுத்தின னென்க. 'நம்மை ரகழிப்பனோ மாட்டானோ' என்று அடியார்க்குச் சங்கை பிறந்தால், அந்த சங்கையைப்போக்கி அரியன செய்தும் அடியாரைக் காத்தருள்பவன் என்ற மஹாருணம் இந்தச் சரிதையினால் விளங்கும்.

சிரீதரா! என்றது அந்த மராமாங்களைழையும் எய்து நின்றபோது உண்டான வீரபூதியின் ஸம்சுலேஷத்தைச் சொன்னபடி.

இணையாய் = இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்றபடி. இணைய பெயரினாய் = அந்த சேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிக்கின்ற திருநாமங்கள் இவ்வனே மற்றும் பலவும் வாய்ந்தவனே என்றபடி. [என்று நைவன் அடியேனே.] அருளாய், இரங்காய் என்றாப்போலே சில வினைமுற்றுக்களைக் கூட்டிப்பேசவும் மாட்டாதே திருநாமங்களைச் சொன்னமாத் திரத்திலேயே நைந்துபோகின்றே னடியேன்; இப்படிப்பட்ட என்னை இன்னமும் சிவியாதே கடுக உன் தேனேமலருந் திருப்பாதஞ் சேருமாறு அருளாய்.

அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானே \*

கடிசேர்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணிபுனைந்தான்னைக் கண்ணனை \*

சேடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்கும்திருமாலு \*

அடியேன் காண்பானலற்றுவுன் இதனில்மிக்கோரயர்வுண்டே ?\* (எ)

சிறிய ஞானத் தன்	அற்ப ஞானத்தைபுடைய வஞ்சிய	அடியாரை	அடியார்களுக்கு
அடியேன் நான்		சேடி ஆர் ஆக் கை சேர்தல் தீர்க்கும்	ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் காடு நிறைந்த சரீரஸம் பந்தத்தைத் தவிர்த்துத் தருகின்றவனுமான
ஆர்க்கும் அறி தல் அரியானே	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும் அறியக்கூடாத வஞ்சிய	திரு மாலு	வக்ஷமீநாதனை
கடி சேர் தண் அம்துழாய் கண் ணி புனைந்தான் தன்னை	பரிமளம் பொருந்திய குளிரந்த அழகிய திருத் துழாய் மாலையைத் தரித்தவனும்	அடியேன் காண்பான் அவற்றவன் இதனில் மிக்கு ஓர் அயர்வு உண்டே	நான் காணும் பொருட்டு கூவுகின்றேனே!, இதனிலும் மேற்பட்டு ஒரு அவிவேகமுண்டோ?
கண்ணனை	கருவண்ணென்ற திரு காமமுடையவனும்		

\*\*\* — [அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்.] கீழ்ப்பாட்டில் 'நைவன்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கின எம்பெருமான் 'இனி நாம் இவர்க்கு முகங்காட்டாதிருந்தால் இவர் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்றெண்ணி இவர்க்கு முகங் காட்டுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்ற, அஃதறிந்த ஆழ்வார் பின்னையும் அவனது பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தித்துப் பின்வாங்குதலைத் தெரிவிக்கும் இந்தப் பாகரம்,

நானோ மிகவும் அற்பமான ஞானம் படைத்தவன்; எம்பெருமானோ எப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன்; போக்யதைபைப்பார்த்தாலோ \* தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையான்: அறிதலார்க்கு மரியானாயிருந்து வைத்து இடையார்க்கும் இடைச்சிகட்கும் தன்னை எனியனாக்ை வைத்தவன்; தன்னையே உபாயமாகப்பற்றி 'ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே' என்கிறபடியே சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ள நினைக்கும் கைவல்ய காமுகர்களுக்கு அதனைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமான். அப்படிப்பட்ட விலக்ஷணஞ்ை அவனைக் காணவேணுமென்று நீசரித் கடைகெட்ட நாயேன் அலற்றுகின்றேனே; இதைக்காட்டிலும் முடத்தனம் வேறுண்டோ? என்கிறார்.

இப்பாட்டில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யத் தாம் தருகியற்றவர் என்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் அடியேன் என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்றொரு சங்கை. இதற்கு சமாதானம்:— அடியேனென்கிற வார்த்தை மகஸ்கரித்துச் சொன்னதன்று; தமக்கு அடிமையுள்ளதாகவொரு அநாதிவாஸனை யிருக்கையாலே அது சொல்லுவிக்கிற வார்த்தை; உலகத்திலும் ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கும் ஒரு விவாத முண்டாகி சிஷ்யன் ஆசார்யனைக் கடிந்து சொல்லச்செய்தேயும் அவன் வாக்கில் அடியேனென்கிற சொல் பாவசமாக அடிக்கடி வருவதைப் பார்க்கலாம்; 'தேவரீர் இப்படிச்செய்தால் அடியேனுக்குப் பரமாதமான கோபம்வரும்' என்கிறான்; 'கோபம்வரும்' என்கிற வார்த்தைக்கும் 'அடியேன்' என்கிற வார்த்தைக்கும் எவ்வளவு தூரமுண்டு? சிறிதேனும் பொருத்தமுண்டோ? இல்லையா யிருக்கவும் சொற்பழக்கத்தினாலன்றோ அடியேன் என்று அந்த விவாத ஸமயங்களிலும் வாக்கில் வந்துவிடுகிறது; அது போலவே இங்கும் ஆழ்வார் அடிமைக்கு இறையக்கச்செய்தேயும் வாஸநா பலத்தாலே அடியேனென்று மெய்மறந்து சொல்லிவிட்டார் என்பது ஒரு ஸமாதானம். அன்றியே, இப்போது அடியேனென்றது அடிமைத் தொழில் செய்யத் தமக்கு அர்ஹதையுண்டென்று இசைந்து சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற குணங்கள் இருப்பதுபோல சேஷத்வமென்கிற ஒரு குணமுமிருப்பதாக ஸ்வரூபத்தை ஆழ்வார் அறிந்தவராதலால் அஹம் என்று சொல்லுகிற ஸ்தானத்திலே அடியேனென்கிறாத்தனை என்பது மற்றொரு ஸமாதானம்.

சேடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமலை என்கிற முன்றாமடி மிகவும் ஆழ்ந்த கருத்தை யுட்கொண்டது; [சேடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும்] பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு முலமான சரீர ஸம்பந்தத்தைப்போக்கித் தருமவன் என்று பதப்பொருள். இங்ஙனே, சரீர ஸம்பந்தம் மறுபடியும் என்றைக்கு முண்டாகாதபடி பகவான் அருள்புரிவது கைவல்யமோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு முண்டு, பாம்பதத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்குமுண்டு. வாசி என்னவென்னில்; சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கிக் கொடுப்பதுடன் தன்னடிக்கீழ்ச் சேர்த்துக்கொள்வதாகிற சிறந்த புருஷார்த்தத்



தையுங் கொடுப்பதுண்டு மோகூர்த்திகளுக்கு. கைவல்யார்த்திகளுக்கோ வென்னில் அது கிடையாது. இவ்விடத்தில் \* செடியாராக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கு மென்றது மேற்சொன்ன இருவகைப்பட்ட அதிகாரிகட்கும் ஒக்குமாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளையே விவகரித்துச் சொல்வதாகக் கொள்வதே பிரகாணத்திற்கு நன்கு பொருந்தும். ஆராயிரப்படியில் — “இவ்வினைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாதே இவன் பக்கவிலே கைவல்யாதி ப்ரபோஜனங்களைக் கொண்டு அகன்றுபோமவர்கள் என்ன பாக்யம் யண்ணினாரோ? நானும் அங்ஙனையாகப் பெற்றிலேனே! என்று நோகிறார்” என்று பிள்ளான் பணித்தது பாமபோக்யம். கைவல்ய மோகூர்த்ததையும் அதனை விரும்புகின்ற அதிகாரிகளையும் ஆழ்வார் பல விடங்களிலும் நிந்திப்பவரே யானாலும் இங்கு ஒருவாறு புகழ்ந்து கூறுகின்றாரென்பது உட்கருத்து. எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு ஒரு அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமல் தங்களளவிலே தாங்கள் நிற்கிறார்களன்றோ அந்தக் கைவல்யார்த்திகள்; இது மிகவும் பாங்கு என்பது இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இங்கே பாம போக்யமான நம்பிள்ளையீடு காண்பின்:—

“ஜராமரணமோகூடாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, தூறுமண்டின சரீரத்தை யறுத்துக்கொள்ளு மடியாருண்டு — கேவலர், அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமாணை. அவர்கள் பின்னை அடியாரோவென்னில்; ‘அடியா ராவார் அவர்களே’ என்றிருக்கிறார். † என்றியவென்னில், சேஷிக்கு அதிகயத்தை விளைக்குமவர்களிறே சேஷபூதியாகிறார். என்னைப் போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்கநிற்கிறவர்களிறே.”

அடிமைத்தொழிலை விரும்பாதவர்களான கைவல்யார்த்திகளை இங்கு அடியா ரென்னலாமோ? என்கிற சங்கைக்கும் பரிஹாரம் மேலே காட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ளது காண்க. உண்மையாக அவர்கள் தாம் அடியவர் என்பது இப்போது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். தம்மைப்போலே அவர்கள் எம்பெருமானைக் கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமையாலென்க.

மூன்றாமடியில் கைவல்யார்த்திகளைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சொல் தொடையில்கிறிது மில்லையாயினும், சொற்செறிவில் அது நன்கு தொனிக்கும். இது பரிகராலங்கார மரியாதை.

கைவல்யார்த்திகளை சிறந்தவர்களென்று அவர்களைக் கொண்டாடவேண்டும்படியாக உமக்கு இப்போது என்ன இழிவு வந்துவிட்டதென்ன; அடியேன் காண்பானலற்றுவன் என்கிறார். எம்பெருமானை ஸேவிக்கத் தகாத நீசனாகிய நான் அவனை ஸேவிக்கவேணும் ஸேவிக்கவேணுமென்று அலற்றுகின்றேனல்லவா; இது அவனுக்கு அவத்யமன்றோ? இப்படி அந்தக் கைவல்யார்த்திகள் அலற்றுகின்றார்களில்லை யன்றோ என்றபடி.

† என்றியவென்னில் — ஏனென்னில் என்றபடி.

இதனின்மிக்கு ஓயர்வுண்டே? = கீழுள்ள காலங்களில் \* மாறிமாறிப் பல் பிறப்பும் பிறத்து நித்ப ஸம்ஸாரியாய்த் தொலைந்தேனே, அந்த நிலைமையி லிருந்த அவிவேகமே நன்றுபோலும்; அப்போது நான் எம்பெருமானைக்கிட்டி அவனுக்கு நிறக்கேடு உண்டாக்கப் பார்த்திலேனே. \* மயர்வறமதிநலமரு ளப்பெற்ற இப்போதன்றோ அவனுக்கு நான் அவத்யம் விளைப்பது; இதற் காட்டில் அவிவேகமுண்டே? என்கிறார். கைச்சியாதுஸந்தானத்திற்கு இப் பாசார்தான் எல்லை சிலம். இதற்கு மேற்பட கைச்சியம் அதுஸந்திக்க வழி யில்லை யென்க. .... (எ)

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு \*  
உண்டாய்வேண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி \*  
மண்தான்தோர்க்கத்துண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர் \* சிறிதும்  
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யுண்மருந்தோ ! மாயோனே ! \* (அ)

மாயோனே	{ ஆச்சரிய குணசேஷத்தங் களை புடையவனே !	மண் தான்	{ (திருவயிற்றிலே) மண்கட் டிகள் மிச்சப்பட்டிருந் தாலும்
உலகு ஏழ்	வழலகக்கோவும்	சோர்ந்தது	
முன்னமே	{ முற்காலத்திலே திருவயி ற்றிலே வைத்தாய்;	உண்டேனும்	
உண்டாய்		மனிசர்க்கு	மனிதர்க்கு
உமிழ்ந்து	அவற்றை வெளிப்படுத்தி	ஆகும்	உண்டாகக்கூடியதான
சிறு மனிசர்	அற்ப மனிதருடைய	பீர்	வெள்ளைமரத்தம்
உவலை	அருவருப்பான	சிறிதும்	அற்பமும்
யாக்கை நிலை	உடம்பினத நிலைமையை	அண்டாவண் ணம்	{ சோதிருக்கும்படி
எய்தி	அடைந்து	மண் கரைய	{ அந்த மண்கட்டிகள் கரை வதற்கு
மாயையால்	{ மாயையினால் இவ்வுலகில் புக்கு வந்து சேர்ந்த	நெய் ஊண்	{ நெய் அமுதுசெய்தது மருந்தோ? (அல்ல.)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
உண்டாய்	அமுதுசெய்தாய்;		

\* \* \* — [உண்டாயுலகேழ்முன்னமே.] இப் பாட்டின் ஸந்திவேசத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் விநோதமான வொரு ஸம் வாதம் நிகழ்ந்தமை நன்கு புலப்படும்.

தீழ்ப்பாட்டில் எல்லைகடந்த கைச்சியாதுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கின ஆழ்வரை எம்பெருமான் நல்லதோருபாயத்தினால் தன்னோடு பொருந்தவிட் டுக் கொள்ளவேணும் என்று பார்த்து அவரோடே பேசத் தொடங்கினான்; 'வாரீர் ஆழ்வரீர்! என்னுடைய செயல்களெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியு மன்றோ?' என்றான். அவற்றை எம்பெருமான் வாய்கொண்டே கேட்கவேணு மென்னும் விருப்பமுடைய ஆழ்வார் 'உன்னுடைய செயல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்றார்.

எம்பெருமான்:— இப்படி நீர் சொல்வது மெய்தானா? இப்படியும் பொய் சொல்லலாமா? இப்போது கேட்கிறேன் சொல்லும்; நான் ஒரு காலத்திலே உலகங்களெல்லாவற்றையு மெடுத்து வயிற்றினுள்ளே அடக்கிவைத்துப் பிறகு

வெளிப்படுத்தினனென்பதும் திருவாய்ப்பாடியிசேப்புக்கு வெண்ணெய் விழுந்  
தெனெனென்பதும் உமது காதில் விழுந்ததில்லைபா? உன்னைப்பாசச் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:— ஆம்; கேட்டிருப்பதுண்டு; “நளிர்திச்சடைபனும் நான்முகக்  
கடவுளும், தளிரொளி பிழைபவர்தலைவனுமுதலா, பாவகையுலகமும் பாவரு  
மகப்பட, நில நீர் தீ கால் கடரிருகிசும்பும், மலர் சுடர் பிறவுஞ் சிறிதுடன்  
மயங்க, ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதுமகப்படக் கர்த்த, ஓராளினைச்  
சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனையல்லது, ஒரு மாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே”  
என்றும், “மத்துறுகடை வெண்ணெய்களினினில் உரையிடையாப்புண்டு” என்  
தும் அடியேனே சொல்லியுமிருக்கிறேனே.

எம்பெருமான்:— ஆழ்வார்! இவ்விரண்டு காரியமும் நான் எதற்காகச்  
செய்தேன்? தெரியுமா? உலகங்களை உண்டுமிழந்து வெண்ணெயுண்டது எதற்  
காக? ஆராய்ந்து சொல்லும் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார்:— உன்னுடைய காரியங்களுக்கெல்லாம் காரண மறிவாரா?  
ஏதோ உன் திருவுள்ளத்தில் தோன்றின காரியங்களைப்பெல்லாம் நீ செய்து  
கொண்டிருக்கிறாய்; எனக்கொன்றும் காரணம் தெரியாது.

எம்பெருமான்:— உமக்குத் தெரியாதாகில் நான் சொல்லக் கேட்கலாமன்  
றோ? சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரளயம் கொள்ளாதபடி உலகங்களை வயிற்றி  
லடக்கி நோக்கினேன்; பிரளயம் நீக்கினவாதே அவ்யுலகங்களை வெளிப்படுத்தி  
னேன்; உள்ளடக்கியிருந்த வுலகங்களில், வெளிப்படாமல் உள்ளேயே மிச்ச  
மாய் வின்றுவிட்டது ஏதேனு மிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும்; அந்த மண்ணும்  
கரைந்து வெளிவந்துவிட்டுமென்றே திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயும் செய்யு  
முண்டேன் காணும்.

ஆழ்வார்:— இது யாரை மயக்குறே வார்த்தை? உலகமுண்டுமிழந்தது  
எப்போதோ போயிற்று; வெண்ணெயுண்டது மற்றெப்போதோ ஆயிற்று?  
அதற்கு மிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? திண்ணைக்குத் தேள்கொட்டத் தீர்த்த  
பிடாவுக்கு நறிகட்டிற்று’ என்னுமாபோலே நல்ல கார்ப காரண பாவஞ்சொல்  
லுகிறாய் பிரானே!

எம்பெருமான்:— ‘நான் வெண்ணெயுண்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்,  
நீர் சொல்லு’ என்றால் எனக்குத் தெரியாதென்கிறீர்; உள்ள காரணத்தை  
நானே சொன்னாலும் இது அஸம்பாவிதமென்கிறீர், நான் சொல்லுகிற காரணம்  
தவறாக இருந்தால் நீர்தாம் ஆலோசித்து ஒரு காரணம் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:— ஆசிரிதர்களின் ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே உனக்குத் தராக  
மாதலால் வெண்ணெயுண்டாயத்தனை; இதுதான் காரணம்; வேறு காரணம்  
பரிஹாஸ்யம்.

எம்பெருமான்:— ஆழ்வார்! ஆசிரிதர்களின் வஸ்துவே நமக்குத் தராக  
மென்பதை நீர் நன்கு அறிந்திருக்கிறீரன்றோ? உம்முடைய உடலும் எனக்கு



அந்த வெண்ணெய்ப்போன்றதே காணும்; இதனே எனக்குத் தரக்கூடாது; ஆகையின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகல்கிராமம், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயுன் விக்கினார்புக லோகம் புதுவீரத்தனை; இனி எம்மை அணுகப் பாரும்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் சோதிவாய் நிறத்து சொல்லிகிட்ட பின்பு, மேலே ஒன்றும் வாய்நிறக்க வழியில்லாத ஆழ்வார் எம்பெருமானது கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்றவும் மேலே காட்டின ஸர்வாதம் வெளிப்படவும் பாங்காக இப் பாசா மருவிச்செய்தே அழகு பாரீர். இவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை அழகாகக் கண்டுபிடித்து வியாக்கியானங்கள் அமைத்தருளின பூருவாசாரியர் களின் மதிக்கு மண் விண்ணெல்லாகடியும் விலைபொருமோ?

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே = முடிவில் மறை ப்ரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளத்தில் உலகங்களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவற்றையெல்லாம் தனது விசித்திர சக்தி விசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிற்றிலே விசாலமாக இருத்தி ஆதிசேஷமச்சமான சிறியதோர் ஆஸ்தனிரிலே போகித்திரை புரிவதாகவும், அவ்வுலகங்களைப் பிரளயம் நீங்கினபின் வெளிப்படுத்துவதாகவும் நூற்கொள்கை, இங்கு 'முன்னமே' என்றதனால் வெண்ணெயுண்டதற்கு எம்பெருமான் இயம்பின காரணம் அஸம்பவிதமென்று ஆழ்வார் மறுத்தமை காட்டப்பட்டது. 'நெய்யுண் மருந்தோ?' என்றதனால், 'வெண்ணெய் நெய் முதலானவற்றை யுண்டது மண் கரைவதற்கு மருந்தாக' என்று எம்பெருமான் கூறினனென்பது விளங்கும்.

வெண்ணெய் திருடி அமுதுசெய்ய விரும்பி அதற்காக இச்சுவாகு வம்சத்திலே சுஷ்ஞரிய குமாரனாய்ப் பிறந்தால் அது கிட்டாதேயென்று சுஷ்ஞரான மனிசருடைய ஹேயமான சரீரத்தின் திகையை அப்ராக்குத்தியனம்ஸ்தாரத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாய் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து.

மண்ணான் சோர்ந்ததுண்டேலும் = பிரளயத்தில் உள்ளடக்கிவைத்த உலகங்களைப் பிறகு வெளிப்படுத்தியபோது உள்ளே சில மண்கள் நின்றிருக்கலாம்; ஆனால் அந்த மண் கரைவதற்காக நெய்யும் வெண்ணெயு முண்டேனென்று நீ சொல்வது பொருந்தாது என்கிறார்.

“மனிசர்க்கு ஆகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். இந்த வாக்கியத்தை 'மண்களைய' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வது ஒரு பகுதும்; 'நெய்யுண்' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள்கொள்வது மற்றொரு பகுதும். முந்தின பகுதியில், பீர் என்று நிறவேறுபாட்டுக்குப் பெயர். (வைவார்ணிய மெனப்படும்.) வயிற்றினுள்ளே மண் தங்கினால் மனிசர்க்கு நிறவேறுபாடு உண்டாவது இயல்புதானே; இப்படிப்பட்ட நிறவேறுபாடு உண்டாகாமல் மண் கரைவதற்காக என்றபடி.

மற்றொரு டக்ஷத்தில், சிறிதும் என்பதற்கும் பீர் என்பதற்கும் அர்த்தம் ஒன்றே; மணிகர்ச்சு ஆரும்படியாக மிகச் சிறிதளவுகூட நெய் மிச்சப்படாதபடி அமுது செய்வதோ மருந்து? என்றவாறு.

‘மருந்தோ’ என்ற ஓசாரம் - அன்று என்ற பொருளைத்தரும் மாயோனே! என்றது - ஆச்சரிதரின் ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருளாலன்றி வேறொன்றால் தரிப்புறுதபடியான வ்யாகோஹத்தாலே வெண்ணெயும் நெய்யு முண்டாய் என்ற குறிப்பு. அப்படிப்பட்ட வ்யாகோஹத்தினால் தான் உபமையும் விரும்புகின்றேனென்று எம்பெருமானுரைத்தது உள்ளுறை. .... (அ)

மாயோம்தீயவலவலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்வீய \*

தூயகுழவியாய்விடப்பாலமுதா அமுதுசெய்திட்ட

மாயன் \* வாணோர்தனித்தலைவன் மலரான்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்

தாயோன் \* தம்மானென்னம்மான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே. \* (க)

தீய	{ கொடிய நினைவை யுடையவளாய்	வாணோர்தனி	{ தீய ஸூரிகளுக்கு அத் தலைவன்
அலவலை	{ பஹுஜல்பிதங்களை யுடையவளாய்	மலரான்மைந்தன்	{ திருமகள் கொழுநனும்
பெரு மா	{ மிகப் பெரிய வஞ்சகையான	எவ் உயிர்க்கும்	{ எல்லாவுயிர்க்குக்கும் தாய்
வஞ்சம்	{ யான	தாயோன்	{ போன்றவனும்
பேய்	பூதனையானவள்	தம்மான்	{ தனக்குந்தானே ஸ்வாமியும்
வீய	முடியும்படி	என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியும்
தூய குழவி ஆய்	பசங்குழந்தையாகி	அ மா மூர்த்தி	{ அப்படிப்பட்ட மேலான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை யுடையனுமான பெருமானே
விடம் பால்	{ (அந்தப் பூதனையின்) விஷங்கலந்த பால் அமிருதம்	சார்ந்து	கிட்டி
அமுது செய்	{ அமுதுசெய்த	மாயோன்	{ இருவரும் மாயாது வாழ்க கடவோம்.
திட்ட			
மாயன்	ஆச்சரியஸ்வபாவனும்		

\* \* \* — [மாயோன் தீயவலவலை.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான் வெண்ணெயின் ப்ரஸ்தாவமெடுத்து ஆழ்வார் வாயை முடுவித்தானே; அதற்குமேல் ஆழ்வார் — ‘எம்பெருமானே! திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் உனக்குப் பரம போக்யமென்பது மெய்யே; ஒப்பற்ற பிரிவுடைய வசோதைப்பிராட்டி முதலானாருடைய வெண்ணெயாகையாலே அஃது உனக்கு அமுதமாயிருக்கும்; பாடியான என்னுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாயிருக்குமே’ என்றார்; அது கேட்ட எம்பெருமான் ‘ஆழ்வார்! அப்படி விஷமானாலும் நமக்குக் குறையில்லை காணும்; பூதனையின் கதை உமக்குத் தெரியாமை யில்லையே; அவளுடைய விஷமும் நமக்கு அமுதமாயிற்றன்றோ; அதுபோலவே உம்மால் விஷமென்று நினைக்கப்படுவதும் எனக்கு அமுதமேயாகத் தடையில்லை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆழ்வாரது திருமேனியை மேல்கிழுந்து கைக்கொள்ள, இனி அகல்வேனல்லேனென்று பொருந்துகிறாதிதில். “விடப்பாலமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்” என்று இப்பாட்டிலுள்ள சொற்போக்குக்கு இந்த அவதாரிகை இணங்கியதே.

பாட்டின் தலையிலுள்ள மாயோம் என்பது வினைமுற்று; “அம்மாமுர்த்தி யைச்சார்ந்துமாயோம்” என்று அங்ஙயம். பிரிகை பென்றும் மாய்கை பென் றும் பரியாயம். இனிமேல் ஒருகாலும் பிரிந்து தொலையக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். ‘மாயேன்’ என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல் பன்மையாகச் சொன் னதனால் எம்பெருமானையுங் கடிக்கொண்டு சொல்லுகிறாரென்பது பெறப் படும். சேதநனைவிட்டுப் பிரிவது எம்பெருமானுக்கு மாய்வு; எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிவது சேதநனுக்கு மாய்வு; இருவரும் கடியே விருந்திட்டால் ஒரு வர்க்கும் மாய்கிலலை யாதலால் ‘அடியேமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயி சம் பல்லாண்டு’ என்றாராயிற்று.

‘தீயவலவலைப் பெருமாவஞ்சம்’ என்னுமளவும் பேய்ச்சிக்கு விசேஷணம்.— \* ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஒரிசலி லொருத்திமகனா யொளித்து வளர்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண சுகலை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர் களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் சாஷஸி நல்ல பெண் ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண் டிருந்த கிருஷ்ண சுகலை யெடுத்துத் தனது நஞ்சுநீற்றிய முலையைக் கொடுத்த லுக் கொல்லமுயல, பகவானாகிய குழந்தை அவ் வாக்ஷியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்டிற் பாலினையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிசைச்சலிட்டுக் கடறி உடம்பு கரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறங்கும்படி செய்தருளினன் என்பது பேய்வீயத் தூயகுழலியாய்விடப் பாலமுதாவமுது செய்திட்ட வரலாறு.

அலவலை = அளவுகடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்கு ‘அலவலை’ என்று பெயர்; பூதனை யசோதைபின் உருக்கொண்டுவந்து யசோதைபோலவே பரிவு தோற்றப் பல வார்த்தைகளுஞ் சொன்னதுபற்றி அவளை இங்கு அலவலை யென்றது. [தூய குழலியாய்] ஈச்வரத்தன்மை கலசாத வெறுங் குழந்தை யாய் என்றபடி. ஈச்வரத்தன்மையிலேயாகில் விஷத்தால் முடிந்திருக்கவேண் டுமே; அதனை அமுதமாக அமுது செய்தமை எங்ஙனே? என்னில்; “விஷம் அம்ருதபாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்று பிறந்தது” என்கிறார் நம்பிள்ளை. பூதனை முதலானார் இவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையினால் முடிந்தார்களல்லர்; இவன் பிறந்த முஹூர்த்தத்தின் வன்மையால் முடிந்தார்களத்தனை என்றபடி. இது சஸோக்தி.

[விடப்பால் அமுதாவமுது செய்திட்ட.] “ஹூத்ஸம் தவிஷவஸந்திரூம் ரவஸு ஶாவஸீஜமஹரொஃ” ஸ்தவ்யம் தத் விஷஸம்மிச்சாம் ஸஸ்யமானீத் ஜகத்கு ரோஃ” என்ற [ஹரிவம்ச] ப்ரமாணத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்தபடி. இப் படி அமுதுசெய்த மாயனும், நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீய நிர்வாஹகனும், தாமசையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டிக்கு பேசக்கூடிய யௌவனத்தை யுடையனும், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பாவனும், தனக்குத் தானே கடவனும், என்னை அகலவொட்டாமல் இழுத்துப்பிடித்துக்கொண்டஸ்வாமியும்,



அதுக்கடியான விலகாண் விகாஹத்தை யுடையனுமான பெருமானை அணுகி  
இனி ஒருகாலும் பிரியக்கடவேனல்லேன் என்றாராயிற்று. .... (க)

சார்ந்தவீருவல்வினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து \*

தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி வீதிருத்துவான் \*

ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து \*

நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுபிராம்கெமோலே. \*

(க0)

சார்ந்த	சேர்ந்திருக்கிற	ஆர்ந்த	பரிபூர்ணமான
இரு வல் வினைகளும்	{ (புண்யபாப ரூபங்களான) இருவகைப்பட்ட வல் வினைகளையும்	ஞானம் சுடர் ஆகி	{ (ஸ்வயம்ப்ரகாச) ஞான வொளியையுடையனாய்
சரித்து	தொலைத்து	அகலம் கீழ் மேல் தளவு இறந்து	{ சுற்றும் கீழும் மேலும் எல்லையற்று எங்கும் வியாபித்தவனாய்
மாயம் பற்று அறுத்து	{ அஜ்ஞாந காரியமான வி ஷயஸங்கத்தைதரும் தவி ர்த்து	நேர்ந்த	மிகவும் துட்பமான
தன்பால் தீர் ந்து மனம் வை க்க திருத்தி	{ தன்னிடத்திலே உறுதி கொண்டு கொஞ்சைப் பொருந்த வைக்கும்படி என்னைத் திருத்தி	உரு ஆய் அரு ஆகும் இவற்றின்	{ அசித்தம் சித்தமாகிற இந்தப் பொருள்களா க்கு
வீடு திருத்து வான்	{ (எனக்குத் தருவதான) மோஷ ஸ்தானத்திலும் கில திருத்தங்களைச்செ ய்து ஒழுங்குபடுத்துவதாக ஆரம்பித்தவிட்டான்; (அவன் யாவனென்னிக்;)	உயிர் ஆம் நெடு மால்	{ அத்தர்யாயியாகிவிற்கிற வ்யாமோஹமே வடிவான எம்பெருமான்.

\*\*\* — [சார்ந்தவீருவல்வினைகளும்.] கீழ்ப்பாட்டைத் திருச்செவி சார்ந்த  
தின எம்பெருமான் “அம் மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம்” என்ற வறுதி  
யையயறிந்து திருவுள்ளம் பூரித்து, எப்போதும் விட்டுப் பிரியவில்லாத திரு  
நாட்டிலே இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டுபோய் நித்யாதுபவம் பண்ணக்கருதி,  
ஒரு புதுமையுஞ் செய்யவேண்டாதபடியான பரமபதத்தையும் தமக்காக அவன்  
கோடிக்கப்படுக்கதைக் கண்டு ஈதென்ன வ்யாமோஹரோ! என்று ஈடுபடுகிறா  
நிதில்.

பின்னடிகளை முத்துற அந்வயித்துக்கொண்டு முன்னடிகளைப் பின்னே  
அந்வயித்துக்கொள்வது. ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து  
நேர்ந்த வருவாயருவாகு மிவற்றினுபிராம் நெடுமால், சார்ந்த வீருவல்வினை  
களஞ் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி  
வீடுதிருத்துவான் என்க. எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் கட்டையில் தீப்  
போலவும் பிரிக்க முடியாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற புண்ய பாப ரூபமான இரு  
வகைக் கருமங்களையும் போக்கி ருசி வாஸகங்களையும் கழித்துத் தன்பக்கனிலே  
யே நான் முழுநோக்காக மனம் வைக்கும்படி என்னைத் திருத்தி [அதாவது,  
நான் அயோக்யன் என்று அகன்று போவது தவிர்த்து அபிமுகனும்படிசெய்து]  
அகலந்தாப் பெருநாமாசிய பரமபதத்திற்கும் ஒரு புதுமைசெய்து அதனைக்

கோடிக்கப் புகுகின்றான் — (பாவனென்னில்;) பரிபூர்ணமான ஞான வெளி யையுடையனாய், கீழும் மேலும் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாத் திசைகளிலும் வியா பித்து அகிணஞ்சுந்தமான சேதநாசேதகங்களுக்குத் ஆத்மாவயிருக்கிற பரம புருஷன்.

இருவல்லினைகளும் = 'இரு' என்று பெருமையைச் சொன்னபடியாய் மிகப்பெரிய கொடிய பாபங்களை யெல்லாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இருப்புவிடங்கான பாபத்தோடொக்கப் போன் விலங்கான புண்யமும் கழி யுண்ண வேண்டிமாதலால், இருவகைப்பட்ட வல்லினைகளையுஞ் சரித்து என்ற லும் ஏற்கும்.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் வ்யாப்தியை யுஞ் சொன்னது — இப்போதுதான் அவன் தனது திருக்குணங் களையெல்லாம் ஸபலமாக நினைத்தான்போலுமென்று காட்டுகிறபடி. .... (40)

மாலேமாயப்பெருமானே மாமாயனேயென்றேன்று \*  
மாலேயேறிமாலருளால் மன்னுகுகூர்ச்சடகோபன் \*  
பாலேய்தமிழர்சைகாரர் பீத்தர்பரவுமாயிரத்தின்  
பாலேபட்ட \* இவைபத்தும்வல்லார்க்கு இல்லைபரிவதே. \* (கக)

மாலே	பெரியோனே!		
மாயம் பெரு	மாளே { ஆச்சரிய குணகிதியே!	பால்வய் தமிழர்	{ பாலுக்குச் சமானமான இனிமைபுள்ள தமிழில் வல்லவர்களென்ன
மா மாயனே	{ மஹத்தான ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடைய உனே!	இசைகாரர்	{ இசையறிந்த பாடவல்லவர்களென்ன
என்று என்று	{ என்று இங்ஙனம் பலவிதங்களான திருநாமங்களைச் சொல்லி	பத்தர்	{ பக்திமாள்களென்ன ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
மாலே ஏறி	பீத்தம் பிடித்து	பரவும்	கொண்டாடும்படியமைந்த
மால் அருளால்	{ ஸர்வேச்வரானது க்ருபை மன்னு { யினால் பொருந்தப்பெற்ற	ஆயிரத்தின்	{ ஆயிரம் பாட்டினுள்
குருகூர்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	பட்ட	தோன்றின.
சடகோபன்	(அருளிச்செய்ததான)	இவை பத்தும்	இந்தப்பத்துப்பாட்டையும்
		வல்லார்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
		பரிவது இல்லை	யாதொரு துக்கமும் உண்டாகமாட்டாது.

\* \* \* — [மாலேமாயப்பெருமானே.] இத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்க்கு ஒருவகைத் துன்பமுமே கேரிடாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம் பெருமான் ஸைவஸாதிக்கவா, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகன்று தாம் பட்ட வருத்தங்கள் இத் திருவாய்மொழி கற்பார்க்கு உண்டாகமாட்டாவென்ற வாறு.

தாம் எப்படிப்பட்டவரென்றால், மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றிப்படி அநேகந் திருநாமங்களை வாயாரச்சொல்லிப் பீத்தம் பிடித்து ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையினாலேயே பொருந்தப் பெற்றவர் என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரஹ்ம சப்தத்தை வியாக்கியானித்தருளாகின்ற ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகைகளாலே பெருமையை உபபாதித்தார்; ஸ்வரூபத்தாலே ஒரு பெருமையும் குணங்களாலே ஒரு பெருமையுமாக. அப் படியே இங்கும் மாலை ! என்றது ஸ்வரூபத்தால் வந்த பெருமையைச் சொன்ன படி. மாயப்பெருமானே ! என்றது குணங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்ன படி. இனி, மூன்றாவதான ஒரு பெருமையையும் ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறார் மாமாயனே ! என்று; இது சேஷ்டிதங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. என்றென்று என்றது— தாம் அதுஸந்தித்த திருநாமங்களுக்கு எல்லையில்லாமை காட்டினபடி. மாலை ஏழி = ‘நான் அயோக்யன்’ என்று அகலும்படியான ஒரு பித்தம் தலையெடுத்ததே, அதைச் சொன்னபடி. ‘என்னத்தனச்சனரம் சுணுக்கடியார்களாகி அவனுக்கே பித்தராமவர்’ என்று சொல்லப்பட்ட பித்த மாகவுமாம்.

அருளால் மண்ணு குருகர்ச்சடகோபன் = ஆழ்வார் எம்பெருமானது திரு வருளாலே ஸத்தைபெற்றவர் என்கிற பரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியாகவு மாம்; தாம் அகன்று போகப்புக; சிலகுணத்தைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்ட சிறப்பைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம். “தன்னை முடித்துக்கொள்வ தாகத் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொண்டவனை அறுத்து விழ விடுவாரைப் போலே, அகன்று முடியப்புக்க விவரைப் பொருந்திட்டுக்கொள்ள அவனரு ளாலே பொருந்தின வாழ்வார்” என்பது நம்பின்னையீடு.

[பாலேய் தமிழர் இத்யாதி.] சிறந்த தமிழ்க்கவினைக்கொண்டு போதுபோக்க வேணுமென்றிருப்பார்க்கு இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; நல்ல இசைகளைப் பாடிப் போதுபோக்கவேணுமென்றிருப்பார்க்கும் இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; \* குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியலாதலால், பகவத்குணது பவத்தினிழிந்து பக்திரஸமே போதுபோக்காக இருக்கவேணுமென்பார்க்கும் திருவாய்மொழியே தஞ்சம் என்றவாறு. “பாலேய்தமிழரென்று முதலாழ்வார்களை விவகித்தபடி; இசைகாரரென்று திருப்பாணாழ்வாரை விவகித்தபடி; பத்தர் என்று பெரியாழ்வாரை விவகித்தபடி” என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வராம். “ஸ்ரீபாஷ்குடி நம்பியைப் பாலேய்தமிழரென்கிறது; ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரை இசைகாரரென்கிறது; பின்னையுறங்காவில்லி தாஸரைப் பத்தரென்கிறது” என்று ஒருருவிலே கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தாராம்.

ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட இவைபத்தும் = திருவாய்மொழி யாயிரமும் மிகச் சிறந்ததாகவே யிருக்கச்செய்தேயும் இந்தத் திருவாய்மொழியையும் மற்றவற் றையும் பார்க்குமிடத்து, மற்றவை கடல்போலவும் இது முத்துப்போலவு மிருக் கும் என்ற கருத்து இதில் தெரணிக்கும். ‘கடலில் முத்துப்பட்டது’ என்னுமா போலேயன்றோ இங்குப் பிரயோகமிருப்பது.

பரிலது இல்லை = பரிவு. துயரம். ‘அது’ என்பது முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. இத் திருவாய்மொழியை ஒத வல்லார்க்கு ஒரு துக்கமுமில்லை யென்றாராயிற்று. ... .. (கக)

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.





ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசரம்.

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தன்மை \*  
உளமுற்றங் கூடுருவ வேர்க்கு \* — தளர்வுற்று  
நீங்கநினை மாறனைமால் நீடிலகு சீலத்தால் \*  
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிக்கு.

பதவுரை.

வளம் மிக்க மால்	செவ்வத்தால் மிகுத்த எம்பெருமானுடைய	நீங்க நினை	{ (எம்பெருமானை விட்டு) நீங்கவேனுமென நினைத்த
பெருமை	{ (நித்யஸூரிசாதத்வம் மு தலிய) பெருமையும்	மாறனை மால்	ஆழ்வாரை ஸர்வேசுவரன்
மன் உயிரின் தன்மை	ஆத்மாவின்னுடைய கைச்சியமும்	சீல இலகு சீலத்தால்	{ செறிவி வளங்குவதான (தன்னு) சீலகுணத்தி னும்
உளம் உற்று அங்கு	திருவுள்ளத்தில்பட, அப்போது	பரித்து.	ஸ்ரேஷ்ணத்த
கூடுருவ தூர்க்கு	{ உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்து	பாங்குடனே சேர்த்தான்	கங்கு அனைத்துக்கொண்டான்.
தளர்வுற்று	தளர்க்கு		

\* \* \* — “வளவிலமுலகின்முதலாய வாஞ்சுரிமை” என்கிறபடியே எம்பெரு  
மானுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அபாரமான மேன்மையும், “நீசனேன் நிறையெவன்  
மிலேன்” “செயிஸ்ஸாச்சிறியன்” இத்யாதிப்படியே இத்தகைக்கு ஏற்பட்டுள்ள  
சிறுமையும் தமது திருவுள்ளத்திலே ஸ்புரிக்க, இவ்விதமையும் கங்கு  
ஆராய்ந்து பார்த்தவனாகில் ‘பெருமையில் தலைநின்ற அப்பெருமானைச் சிறுமை  
யில் தலைநின்ற காமோ அணுகுவது!’ என்று தளர்ச்சியுண்டாகி எம்பெருமானை  
விட்டு நீங்கப்பார்த்தார் ஆழ்வார்; அப்போது அவர்க்கு எம்பெருமான் தனது  
சிறந்த சீலகுணத்தைக் காட்டி ‘ஆழ்வீர்! என்னுடைய பெருமையை மாத்தி  
ரம் பார்த்து நீங்க நினைக்கின்ற நீர் எனது சீலகுணத்தையும் சிறிது பார்க்க  
வேண்டாவே? எத்தனையேனும் சிறுமைப்பட்டவர்களோடேயே கலந்து பழகு  
வதன்றோ எனது இயல்வு’ என்று தெரிவிக்க, அந்த சீலகுணத்திலிடுபட்டு  
ஆழ்வார் எம்பெருமானோடு பொருந்திப்படியைப் பேசின திருவாய்மொழியின்  
பாமேயத்தை இப்பாட்டி னால் வெளியிட்டாசாயிற்று.

உளமுற்று — எச்சத்திரிபு; உளமுற என்றபடி. “சொல் திரியினும் பொ  
ருந்திரியா வினைக்குறை.” ... .. (6)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



தரமிடோபதிஷத் ஸங்கதி.

ஸ்ரீ|| ஸ்ரீமதாதிவபெரு வாஸுஷேததேவி  
ஸ்ரீயொழுகாவிடிவமிசுவஸுராரி: |  
தெருவிசுராவிவரிதம் பூதிவெரயு தெரு  
நீதம் ஸ்ரீஸுவஸுதாவி வனுவெலகுள் ||

(கருத்து.) கீழே "அஞ்சிறை மடநாயர்" என்கிற திருவாய்மொழியில்  
ஆழ்வார் பட்ட கலைசங்களைக் கண்ட எம்பெருமான் உடனே அவரைத்தழுவி  
முழுசிப் பரிமாறுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி ஓடிவந்து நிற்க, ஆழ்வார்  
தம்முடைய கைச்சியத்தைச் சிந்தித்துப் பின்வாங்கினார்; அப்படிப்பட்டவர்க்கு  
எம்பெருமான் உலகளந்த சரிதையைக் காட்டும் முகத்தால் தனது சேகுணத்  
தைக்காட்டி அவரை அதற்கு வசப்பட்டவராக ஆக்கிக்கொண்டான் ஐந்தாவ  
தான இத் திருவாய்மொழியிலே. .... (

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
ஆராதனைத் திருவாய்மொழி — பரிவதிலீசனை.

## அவதாரிகை.

— — — — —

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக் குணத்தை அதுபலித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில், இத் திருவாய்மொழியில் 'ஆராதனைக்கெளியன்' என்ற ஒரு திருக்குணத்தை வெளிட்டருள்கொள். இக்குணம் வடமொழியில் (ஷ்ராராயகம்) 'ஸ்வாராதத்வம்' எனப்படும். [வடமொழி வெறுவாசாயி துஸ்யக்யு: ஷ்ராராய:; தவ்யூலாவ: ஷ்ராராயக்யு:] சிமயின்ரி எளிதாகவே ஆராதிக்க வரியனாயிருக்குந்தன்மை என்றவாறு.

இதே தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனைப்பலிதங்களைச் செடுவாசிபெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகையாலும் செடுவாசிபெற்றிருப்பன். 'ஆடு பனிகொடு, கோழி பனிகொடு' என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிசு ராம ஸாத்தங்களை ஆராதனைகளை அபேஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள், எம்பெருமான்படியே அப்படியன்ற; நாம் இட்டதுகொண்டு திருப்பியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம், என்பது சாந்தரங்களில் தேர்ந்த விஷயம். அதுவே இத் திருவாய்மொழிக்குப் பரமேயம்.

மீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஸர்ச்சிபத்தைச் சிந்தித்து அவன்ற ஆழ்வாரை எம்பெருமான் பொருத்தவிட்டுக்கொண்டது சேருணத்தா லெனப்பட்டது; அவன் சேவானாயிருந்தாலும் அவனை ஆரதிக்கப் புகுமிடத்தில் குறைவில்லாமல் ஆரதித்தத் தீரவேண்டுமே; நாமோ ஸூதரர்களும் ஸூதரமான உபகா ணங்களையுடையவர்களும் யாராயினோம்; ஆண்பின்பு எங்களை அவனை சூக்ஷ்மித்து ஆரதித்தத் தலைகட்டுவது? என்ற சங்கை அடுத்தபடியாக விளைபக் கடியதாதலால் அதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்ற தென்க.

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில வந்துக்களை இவ்வதானது அவனுக்கு ஏற்கண் வேயில்லாதவொரு பூர்த்திகைய உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்த பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும்; அவனே அனாதமந்தாரமன்; அன்னவன் நாயிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காகவன்றே; "வஷ்யூஷிஷோரிவா ஸ்ரௌ வஸஸாஸாஸ ஷ்ரூதூதூதூ: — வர்ஷயிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மஸாபி:" என்று (ஸ்ரீகங்காஜஸ்தவத்தில்) பட்டர் அருளிச்செய்தாடியே,



தான் ஸத்தை பெறுதற்காகவே மேகம் கடவிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பா மார்த்தம். அதுபோலவே ஸ்வதே பரிபூர்ணான பரமபுருஷன் திறத்திலே நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேயன்றி, அவனை நிரப்புவதற்கென்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத்தேடி ஆராதிக்கவேணுமென்பதில்லை; இவ்விறப்பொருள் எதுவாயினும், இவ்வது ப்ரோம பூர்வகமாகவேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது.

\* மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கை பாழ்வாருடே “கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூலியையும், முள்ளார்முளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்கால், புள்ளாயோரோனமாய்ப்புகிடந்தான் பொன்ன டிக்கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக்கொள்ளோமே” என்றருளிச்செய் திருர். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் ‘இது எம்பெரு மானுக்குச் சாத்தத்தக்கது’ என்று அத்யவஸாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோமென்றுகாக்கின்ற இப்பாட்டில், எம் பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களுங்கூட்டி பெடுக்கப்பட்டிருந்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; சென் பகமஸ்ஸிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவா யிருக்கலாமென்பதும் பத்திப்பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீஜகந்நாதத்தி லெம்பெருமான செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள் வது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜகுமாரர்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென் தனர்; அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய்-ஒரோஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந் தது. விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச்செருக்குடைபவராதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவைதாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டேவந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெரு மானுக்குச்சாத்தி, அன்றிரா அவனுடைய கணவிலை எம்பெருமான் காட்சி தந்து ‘நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது’ என்றருளிச்செய்தான்—என்ற இதிலுள்ளமும் அப்பாசாத்தின் வியாக்கியானத் தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையானருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஸ்ரேஷ் ஠ பூர்வகமாகப் பூவிட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாகும். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று; நாம் பகவானுக்கு இவ்வது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்பனும், உவதூம் வாஹூம் ஹம் தொயம் யொ நெ ஹதூர ப்ரயஜ்ஜதி|தடிஹம் ஹதூவஹ்யதஸூரவி ப்ரயதாதநஃ = பதாம் புஷ்பம்

பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்சநாமி  
ப்ரயதாத்மநஃ. \* என்றருளிச்செய்திருன். இதிகே பொருளில் வாசி பார்ப்ப  
தில்லை, இதிகேவன் நெஞ்சில் ஈரமுன்னதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன் என்  
றன்றோ இதற் சொல்லுவது. \* சுகுபூதகுணபூதவாரம் கும்ஸாபிநுதூ  
தாவதெஜநாசு | சுகுசு கும்ஸாபிநுதூதாவதெஜநாசு நவெஜதிஜநாசு-  
அப்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அப்யத் பாதாவநேஜநாத், அப்யத் குசலஸம்ப்  
ரச்சநாத் ந சேச்சதி ஜநார்த்தநஃ. \* என்றும் \* யாஃ சூர்யாஸூர்யபூதூ  
ஸூர்யரோகாநாமதஸூர்யவீ | சூர்யாஸூர்யபூதூ டேவா ஸூர்ய  
ஹாதிவெ ஸூர்யபூ - யாஃ சூர்யாஸூர்யபூதூ டேவா ஸூர்ய  
பூதூ, தாஸ் ஸர்வாஃ சூர்யாஸூர்யபூதூ டேவா ஸூர்யபூதூ, \* என்று  
முள்ள ப்ரமாண சதங்களாலும் எம்பெருமான் ஆராதனைக் கெளரியென்பது  
விசதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இத் திருவாய்மொழி  
யில் ஆழ்வார் அதுபவித்து வெளிபிட்டருள்கிறார். ... .. (\*)

பரிவதிலீசனைப்பாடி \* வீசிவதுமேவலுறுவீர் \*

பிரிவகையின்றிகன்சீர்தாய் \* புரிவதுவும்புகழ்பே. \*

(5)

பரிவது இல்	அன்பமற்ற	எல் தீர்	எல்ல தீர்த்தத்தை
நசனை	ஸர்வேச்சுரனை		
பாடி	அதிசெய்து	தாய்	ஸமர்ப்பித்து
விரிவது	ஸ்வரூபவிசுரஸத்தை		
மேவல்	{ பெறவேணுமென்கிற உ	புரிவதுவும்	{ (அதன்பிறகு) ஸமர்ப்பிப்
உதவீர்	{ துதிபுடையவர்களை,		{ பதம்
பரி வரை	{ பிரயோஜனத்தைக் கொ		
இன்றி	{ ண்டு விலகிப்போதலி	புரை பூவே	{ ஏதேனுமொரு தூபமும்
	{ ன்றியே		{ ஏதேனுமொரு புஷ்ப
			{ முமேயாகும்.

• • • — [பரிவதிலீசனை.] எம்பெருமானை ஆரதிக்கு முபகாணங்களின் ஸௌகர்யம் இப் பாசரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானைப் பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அவனை 'அகிலேஹய ப்ரத்யநீகன்' என்கின்றன; ஹேயகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ளவை யெல்லாம் கல்பாணகுணங்களேயன்றி ஒருவகையான ஹேயகுணமும் இல்லாமையால் அங்கு சஞ் சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய ப்ரதிபடத்வமே இங்குப் 'பரிவதில்' என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது. துக்கமில்லாதவன் என்றது, மற்றுமுள்ள ஹேயகுணங்களொன்று மில்லாமையைச் சொன்னபடிக்கு உபலக்ஷணம்.

எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லையென்று சொல்லிவிடமுடியுமோ? வியவா  
தாரங்களிலே வீதாவியாகம் முதலான நிமித்தங்களினால் வாசாம்கோசா  
மாகத் துயருற்றமை இதிஹாஸ புராணங்களில் வித்தமாயிருக்கின்றதே; துக்க  
மில்லாதவனென்று எங்ஙனஞ் சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அவ

தாசங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை; அது அபிநய மாத்திரமே யென்பது ச்ருதப்பாகாசிகை முதலியவற்றில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸீதா விபேரகாசி நிமித்தங்களினாலுண்டாகின்ற துக்கம் அபிநய ரூபமென்று சொல்லிவிட்டாலும், எம்பெருமானை 'தயாளு' என்றிசைப்போது, "தயையபரவது — பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை" என்று ஆசிரியர்களால் நிர்வஹிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிநயரூபமென்று அங்கீகரிக்கவொண்ணாதே; இதற்கு எங்ஙனே ஸமாதானமென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; 'இது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு விரோதமன்று' என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாமாந்யமும் ஹேயமன்று; ஸ்வார்த்தமாகப் படும் துக்கமே ஹேயமாகும்; பிறர்படும் இழவைக்கண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பாவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயமாகவேயாகும். இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்:- பிறர்படுகின்ற துக்கத்தைக்கண்டு துக்கப்படுவ தென்பது குணமா? தோஷமா? என்று விமர்சிக்கவேணும். ஸ்ரீராமாயண, அயோ த்யாகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல் லிக்கொண்டுவரும் பிரகாசத்தில் "வ்யஸதெஷு உதௌஷாரணாந் லுபஸு லவதி டுஃவிதஃ = வ்யஸதேஷு மதுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துஃகிதஃ." (பிராணிகள் துக்கப்படுங் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படுகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒருபுறம் நிற்க, உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப் படும்போது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாவிடந்தால் அவனைக் கல் நெஞ்செனன்றும் நானெஞ்சு இளநெஞ்சு இல்லாதவென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பாவசமாக ஒருவன் துக்கிப்பானால் அவனை நானெஞ்செனன்றும் இரக்கமுள் ளவெனன்றும் பரம தயாளுவென்றும் சொல்லிப் புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும் அபலாபஞ் செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே பரதுக்க துக்கித்வமென்பது சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி துர்க்குண மாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்ட வெரூ சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்?

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர்படும் துயரத்தைப் பரிஹரிக்கக் கூடிய சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் அத்துயரத்தைக்கண்டு துயரப்படலாம்; பரிபூர்ண சக்தியுத்தான எம்பெருமான் எவ்வெவ்வுடம்பாரான நம்மைப்போலன்றி யே பிறருடைய துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயரப்படக் காரணமேயில்லை யென்னலாம்; இங்குக் குறிக்கொள்ளவேண்டியதாவது — பிறர்படும் துயரத் தைக்கண்டு துயருறுகை என்கிற ஒரு தன்மையும், பிறர்படுந் துயரத்தை நீக்க வல்ல சக்தியுடையமை யென்கிற வெரூ தன்மையும் பாஸ்பா விருத்தமென்று நினைக்கலாகாது; உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று விரோதமுடையன வல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்துவிட்டால் அதனை உடனே பரி ஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதரவுக்கு இருக்கச்செய்தேயும் அப்படியே அந் துன்பத் தை அவன் பரிஹரித்துவிடச் செய்தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல்



காக்கவேண்டியது நமது கடமைபாயிருந்தும் ஏமாந்துபோனோமே!, அந்தோ!  
அநியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே!’ என்று பலவாறாகக் கதறி  
வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ண  
பிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் ‘ஐயோ!  
அவள் கூவினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!,  
ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபவம் கேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப்  
போக்கினேனேவன்றி, முதல்தன்னிலே பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஜாக்ரூனா  
யிருக்கை தவிர்த்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாகியாய்க்கிட்டேனே!  
என் பிறப்பு என்னாயிற்று!’ என்று தன் காவற் சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம்  
வேவுண்டு பலவாறு கதறினபடியுண்டே. இது விஷயமாக ஆசாரியர்கள் அரு  
ளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்:—

“த்ரௌபதி சரணமென்ற உக்தியித்தனையும் திருவுள்ளத்திலே கிட  
ந்து, ஸதன்ஸில் அவன் பரிபவித்த பரிபவத்தையும் பரிஹரித்து துர்  
போதநாதிகளையும் நிரஸித்து தர்மபுத்ரன் தனையிலே முடிபையும்  
வைத்து இவன் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் \* மொவிநெதி  
யதாசுநகசுக்ருஷ்ணா லாஃ டுநாவாலிகடி | ஃணம் ப்ரவ்யகரிவ  
மே ஹ்ருதயாதாவலவபுதி \* என்று குறைவானாய்ப் பரமபதத்  
துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் \* நாதிஸூஸூகநா யபெள \* என்  
னும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிறே எழுந்தருளிற்று.”

இத்யாதி.

மடுவின் கையிலே முதல்தன்னுடர்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய  
இடரை எம்பெருமான் ‘தீர்த்தருளிணனேனும் அவன்றான் பட்ட பரிதா  
பம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. “ஸ்ரஹ்ருஷா ஸ்ரவ்யாயாயமம் ட்யாநொ  
யிஜாமிதநுநுமஜமஜபுஜாஜமஜு=ஸ்ரஸ்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததாரோ திங்  
மாமித்யதுகஜகர்ஜமாஜகந்த.” என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்  
செய்தமை கண்டோ. கெட்டேன்! கெட்டேன்!!’ என்று கொந்துகொண்டே  
எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்தானென்றால் இது என்கொல்!

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘உக்ஷி’ என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை  
விளக்கியருளிஞர் பட்டர்.

ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில், “விழ்ஹம் யிபெயவ விநவயநு  
நிவாயநு ஹ-ருயம் ஸம்ஜஹுஷ்ஷுதி விக்ரஸி தவதுஸ்சை | ஸ்ரஜஹு  
ஷ்ஷுவ மஜோதுஸ்யம்ஹிதெந ப்ரஹ்ம ப்ராரஜ்யஸுஷ்வாவி வ கா  
உதீஷா? = விச்வம் திபைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயம் ஸஞ்ஜஹ்ருஷஸ் ஸதி  
ஸமாச்ரிதவத்ஸலத்வே, ஆஜக்முஷஸ் தவ கஜோத்தம ப்ரம்ஹிதேந பாதம்  
பராமம்ருகஜோபி ச கா மநீஷா?” என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான்

சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலைப்பைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத்தடவிக்கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கொதிப்பு வாசாமகோசமன்றோ?

இங்ஙனே எம்பெருமான் நெஞ்சாறல்பட்ட பிரகாசங்கள் பல்லாயிரமுண்டு; இவ்விடங்களுக்குச் சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால், எம்பெருமான் அகிலேறைய பாதபரிக கல்யாணைந்தாருகையாலே அவனுக்கு மெய்யே துக்கமுண்டாகப் பாஸத்தியில்கூ; துக்கப்படுபவன்போல் அபிரயிக்குமளவேயன்றி உண்மையான விகாரங்கள் அவனுக்கில்கூ என்கிறார்கள்; பகவதவதாரங்களிலே துக்காதுபவம் அபிரயமாகத்திர மென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றிலுமுள்ளது. ஆனால் சாவனாதிக்கோடு போர்புரிந்த காலத்தில் பெருமான் அஸ்தரங்களால் கட்டுண்டு மூர்ச்சித்துக்கிடந்தாரென்றும், ஆய்ச்சியர் தாம்பிஞால் கட்டுண்டு அடிபுண்டு அழுதேக்கினானென்றும் இப்படியாகச் சொல்லும் துக்கங்கள் ஒரு காரியப்பாடாக அபிரயிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லிற்றத்தனையொழிய, தயாளுத்வத்திற்கு ஐகாந்திகமான துக்கமும் அபிரயருபமாகச் சொல்லப்படவில்லை யென்பது பட்டர் முதலானாருடைய திருவுள்ளம்.

\* சுவிகாராய ருாலாய = அவிகாராய சத்தாய \* என்ற ஸாமான்ய வசனமொன்றையே பற்றிநின்று விசேஷகுணங்களை இல்லையெய்யலாகாது. ஆச்ரித ஸம்ச்சேஷ விச்சேஷங்களில் எம்பெருமானுக்கு விகாரமுண்டாவதில்கூ யென்று சொல்லுதல் எம்பெருமானைக் காஷ்டலோஷ்டப்ராயனாக இசைந்தமைக்குப் பர்யாயமாகத்தனை. \* ஏறாருமிறையோனு மென்கிற திருவாய்மொழியில் மூன்றாம் பாட்டில் "படநாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பாம்புருடன்" என்ற விடத்து ஈடு முப்பத்தாறுபிரத்திலே — "திருவனந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ஏகருபமான விகாஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தகமான விகாராதிகள் இல்லையென்றவித்தனை போக்கி, ஆச்ரித ஸம்ச்சேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில்; அவ் வஸ்துவை அணைய ஆசைப்படவேண்டாவே." என்று அழகாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு விரிவும் மிகையாம்படி, ஸஹஸ்ரகாமத்திலே விகார்த்தா என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே —

“ ஸ்ராயுஹ்ஷுஸோகாஜுலாவெவி வராயுததுஸகிஃ

சுஜெஷுஃ; சுந்யூயா வரஜுஃவஜுஃவிதூடியொ முணாஃ  
கயேஉவ்யு ஸ்யுஃ? (இதன் கருத்து:—) தமக்காக இன்ப துன்பங்  
களில்லாமலிருந்தும் பிறர் இன்ப துன்பங்களை அதுபவிப்பதனால்  
தாம் இன்ப துன்பங்களையடைந்து விகாரப்படுகிறவர்; இந்த விகாரம்  
பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் ஈசுவானுக்குக் குற்ற  
மாகாது.”

என்று பட்டர் ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆதலால், இப்பாட்டில் பரிவதிலீசன் என்றது தேவமான துக்கமில்லாத வன் என்றபடியாமத்தனையென்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

ஈசனை—கமக்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்வாமியை என்றபடி. உலகத்தில் ஒரு வனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாளாக ஒரு நல்லபொருளைச் சேகரித்து விருந்திட்டால் 'இதை இவன் ஸ்கிகரித்து என்ன குறை சொல்லப்போகிறானோ' என்று நெஞ்சு தளும்பியிருக்கவேண்டிவரும். புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதேனும் குறையிருந்தாலும் அது தமப்பனுடைய தாய் நெஞ்சாறப்படவேண்டாதிருக்குமன்றோ; அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் எம்பெருமானுக்கும் கமக்குமுண்டென்று காட்டினபடி.

பாடி—பெரியவர்களின் ஸந்நிதானத்திலே லாயைத் திறவாமல் மௌனமாயிருக்கப் பார்ப்பதாயினும், ஆனந்தம் உள்ளடங்கியிருக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டுப் பாட நேர்ந்துவிடுமென்க. பாடபதத்திலே \* வன துதா உறாயனாவென்று \* என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவகாரம். [பாடி விரிவது மேவலுறு வீர்.] இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும்வனையில் சேர்ந்திலமுந்தின மாணிக்கம் ஒளி சுருங்கியிருக்குமாபோலே ஆத்மாவுக்கும் ஞானாந்தாதிதான் விரிவின்றிச் சுருங்கியிருக்க நேருமே; அந்தச் சுருங்குதல் தொலைத்து ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பெறவேண்டி யிருப்பவர்களை! என்று முழுநாடகத்தை விளித்தபடி.

அப்படிப்பட்ட கனத்த பேறு பெறுதற்குச் செய்வேண்டுவ தென்னென்ன; சுஷுந்தர பலன்களைப் பெற்று அவனை விட்டுப்பிரிந்துபோவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து ஏதேனுமொரு பூவையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக் காட்டினாலும் போதுமென்கிறார் பின்னடிகளில்.

இப் பாசுரத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற சப்தஸ்வராஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'இவ்விடத்தில் அகில் புகையென்றாவது கருமுனைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; \* செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்' என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு \* கண்டகாலிகுப்புஷ்பம் தேவாய விரிவேதயேத்' [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்தரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ஈசோக்தி: — "சாஸ்தரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கலில் தையயினால் சாஸ்தரம் நிறைதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை" என்றும், இதர ஸப்பிரதாயத்திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சிலர் இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ஈஸியாமல் திரஸ்மித்துரைத்திருப்பதில் விவேகிகட்குக் கண்டசெல்லாது. அருளிச்செய்ததொடையழகை கோக்கி ஈஸப்பொருளுரைத்த விதில் குதர்க்கவாதஞ் செய்கை மனக்குற்ற மாந்தர்க்குரியதே.

\* தச்சன் செதுக்குகிற சராய் முதலியவற்றையிட்டு என்றபடி.



பிரிவுகையின்றி — இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஐச்வர்யம் ஸந்தானம் கைவல்யம் முதலான அற்ப பலன்களைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடாமல் என்பது ஒருவகை. (கீழ்த் திருவாய்மொழியிற்போலே) நைச்சியாதுஸந்தானம் பண்ணி அகன்று போய்விடப் பாராமல் என்பது மற்றொருவகை.

நன்னீர் = நல்லதீர் என்றது சுத்த ஜலம் என்றபடியாய், 'சுத்த கங்கை' என்றால் பமுனை ஸாஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவதுபோல, ஏலம் லவங்கம் முதலிய இதரவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் தீர்த்தம் என்றவாரும்: இதனால் ஆசாதனைக் கௌரிமதேதாற்றும்.

"புரிவதுமாவது பூவே" என்று பாடார்தர மிருப்பதாகப் பன்னிராயிரப் படி புறாகாரர் கூறியுள்ளார். .... (க)

மதுவார்தண்ணத்துழாயான் \* முதுவேதமுதல்வனுக்கு \*  
எதுவேதென்பணி யென்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடே. (உ)

அம்	அழகிய	எது பணி	{ (தருதியாகச்செய்யக்கூடிய) கைக்கரியம் எது? :
மது வார்	தேன் ஒழுருகின்ற	என் பணி	{ (அதிலுள்) என் செய்யக் கூடியகைக்கரியம் எது?
தண்	குளிர்ந்த	என்னுததுவே	{ என்ற சிந்தியாமலிருப்பதே
தழாயான்	{ திருத்தழாய்மையை அணித்துள்ளவனும்	ஆன் செய்யும்	{ அடிமைசெய்தற்கொப்பாசடு
முது வேதம்	{ பழமையான வேதங்களால் முழுமுதற் கடவுளாகச் சொல்லப்பட்டவனுமான பெருமானுக்கு		{ கும்.

\*\*\* [மதுவார்.] எம்பெருமானுக்கு இவ்வதற்கு இன்னபொருள்தானென்றே நியதியில்லை யென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; பொருள்நியதியில்லாததுபோலவே அதிகாரி நியதியுமில்லையென்பது இப்பாசரம்.

அந்தாதித்தொடையான இப்பிரபந்தத்தில், பூவே என்று கீழ்ப்பாட்டில் முடித்துவிட்டு அங்குள்ள சொல்லையோ எழுந்ததையோ இங்குக்கொள்ளாமல் மதுவார் என்று தொடங்கியிருப்பது அந்தாதித்தொடைக்கு எங்கனென்பொருந்து மென்னில்; இங்குச் சொற்றொடையந்தாதியாகக் கொள்ளாமல் பொருட்டொடையந்தாதியாகக் கொள்ளலாம்; அதாவது—கீழ்ப்பாட்டில் முடித்த பூவுக்கும் இப்பாட்டில் தொடங்குகிறமதுவுக்கும் சேர்த்தியுண்டாதலால் [அதாவது—பூவும் தேனும் விட்டுப்பிரியாதிருத்தலால்] இப்படிப்பட்ட பொருட் சேர்த்தியைவிட்டு அந்தாதித்தொடை பொருத்தலாம் என்பது ஒருவகை நிர்வாஹம். "மதுவார்" என்று பாடமின்றியே "வதுவார்" என்று பாடமாகக் கொள்வது முண்டாதலால் கீழ்ப்பாட்டில் வகாவிற்றதாக முடித்ததற்குச் சேர இப்பாட்டு வகாமுதலதாகத் தொடங்கப்படுதல் மிகப்பொருந்தும் என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம்.

"மதுவார் தண்ணத்துழாயான்" என்ற பாடத்தில் தேன் வெள்ளமிடுகின்ற தண்ணத்துழாய்மலை யணிந்தவன் என்று பொருள்; வதுவார் என்றபாடத்தில்

பரிமளம்மிருந்த தண்ணந்துழாய் மாலைபயபுடைபவன் என்றபடி. "வதுவை என்ற மணம்; இங்கே வது என்றது கடைக்குறை" என்பது ஆன்ஞோர்களின் வியாக்கியானம். மது என்பதுபோலவே வது என்பதும் தேனுக்குப் போல வுண்டென்பர் நீயினர்.

"ஒரு வாடல் மாலைபயக்கொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளைபமாகவைத் தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்று மது நிரம்பிச் சினை யாறுபட்டு வார்த்து வென்னமிடாநிற்கும்" என்ற நம்பின்னையீட்டு ஸ்ரீஸூக்தி களின் இனிமை ரோக்கத்தக்கது.

முதுவேதமுதல்வனுக்கு = எம்பெருமானை அதுமாகம் முதலிய ப்ரமாணங்க ளாலே ஸாதிக்கிற இதர தர்சனத்தர்களைப்போலல்லாமல், ப்ரஹ்மஸூத்ரகார ரான வியாஸர் "ஸாஹ்யுயொநிசுவாஸி = சாஸ்தாயோநித்வாத்" என்று சாஸ் திரங் ளைக்கொண்டே எம்பெருமான் ஸாதிக்கத்தகுந்தவன் என்று நிஷ்கர்ஷித் ததை அடியொற்றி ஆழ்வார் இக்கணம் அருளிச்செய்தபடி. "உளன்சுடர்மிரு கருதியுள் இவைபுண்டகானே" என்றார் முதல் திருவாய்மொழியிலும். புராத னம்மாள் தோர்மார்பெழுந்தவென்ற முறையிட்ட ஸ்ரீவைபர க்கு என்றபடி.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு எது பணி? என் பணி ஏது? என்னு ததுவே ஆட்செய்யுமீடு = நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்குத் தகுதியாக அடிமை செய்யவல்லவர்கள்; அற்புதான நான் செய்பக்கடிய பணியிடை உண்டோ என்று நெகிழாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்றபடி. இத்தால், அடிமைசெய்வது ஸர்வாதிகாரமென்றதாயிற்று.

என்னுத + அதுவே, என்னுததுவே; தொகுத்தல் விகாரம். இயலில், என்னுது என்று நிறுத்துவது தகுதியற்றதென்க. .... (உ)

ஈடுமேப்புமிலீசன் \* மாடுவிடாதென்மனனே \*

பாடுமென்னுவவன்பாடல் \* ஆடுமெனங்கமணங்கே. \*

(ஈ)

என் மனன்	எனது மனமானது	என் நா	எனது நாவானது
ஈடும் எடுப்பும்	<div> <div>குற்றம்பார்த்துத் தன்னி</div> <div>விடுதலும் குணம்பார்த்</div> <div>துக் கைக்கொன்னுதலு</div> <div>மில்லாத</div> </div>	அவன்	{ அந்த ஸர்வேச்வரன் விஷ யமான
இல்		பாடல்	ததிகளை
ஈசன்		மாமும்	பாடுகின்றது;
மாடு		என் அங்கம்	எனது உடம்பு
விடாது	<div> <div>ஸர்வேச்வரனுடைய</div> <div>ஸமீபத்தை</div> <div>விடுகிறதில்லை;</div> </div>	அணங்கு ஆடும்	{ தைவாவேசக் கொண்டது போல் ஆடுகின்றது.

\* \* \* — [ஈடுமேப்புமில்.] எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரி நியதியில்லையென்று காட்டப்பட்டது கீழ்ப்பாட்டில்; அஃது எதனா லென்ன; அடிமைசெய்கையில் விருப்பமுடையவர்களை ழாதி குணம் தொழில் முதலியவற்றால் நிஷீகரென்று கைவிடும் ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுக்கில்லாமையாலே என்கிறது இப்பாட்டில்.

ஈமே எடுப்பும் இல் ஈசன் இவர்கள் நினைவாதிபர்கள், இவர்கள் அறியில்லாதவர்கள், இவர்கள் ஒழுக்கமற்றவர்கள் என்று சிலரை யுபேகித்ததும், இவர்கள் நற்குலத்தவர்கள், இவர்கள் நல்லறியினர், இவர்கள் சிறந்த அதுஷ்டாஸம்பந்தர்கள் என்று சிலரை அங்கீகரித்ததுமாகிற ஈடு எடுப்புள்ளவாதவன் ஸர்வேசுவரன். “ஷேவாநாஃ ஷாநவாநாஃ வ வஸாநாந்யுத்யிஷேவதடி” தேவாநாம். தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்.” என்றபடியே தேவர்களோடு அசுரர்களை வாகியற எல்லார்க்கும் பொதுவாகவுள்ளவன் என்றபடி. இப்படியாகில் “அமார்கட்கிடர்கெட அசுரர்கட்கு இடச்செய்” என்று அமராவாழ்விப்பதாகவும் அசுரை மாய்ப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே, இதுவென்? என்னில்; தேவஜாதியிலே அதுக்காஹமும் அஸுர ராகுண ஜாதியிலே நிக்காஹமும் இயற்கையாக எம்பெருமானுக்குக் கிடையாது. அஸுரஜாதியிலே ப்ரஹ்மாதன் போல்வாரும், ராகுணஜாதியிலே விபீஷணன் போல்வாரும் வாழ்க்து போகவில்லையா? ஆதலால், எல்லாருடைய உபதேசகத்திற்குமாக அமைத்த தடாகத்திலே சிலர் தாமரை விழுந்து மடிசுறப்போலே அஸுர ராகுணாதிகளும் எம்பெருமானாகிற தடாகத்திலே வாழவில்லாது மடிந்துபோவது எம்பெருமானுடைய குற்றமாகாதென்க. இப்படிப்பட்ட ஈசன்மோடு என்மனன் விடாது “மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்” என்ற நிகண்டின்படி, ஈசன்மோடு என்றது ஈசனிடத்திலே என்றபடி. என்மனமானது எப்போதும் அவனைவிட்டு நீங்காது.

இப்போது இது எதற்காகச் சொல்லுகிறான்ருள், ‘எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்’ என்பதை ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரிவாக உபதேசிக்க ஆரம்பித்த தமக்கு மனமொழி மெய்கள் ஸ்வாதீனமாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியில்லையாகில் உபதேசிக்க முடியாதே; அப்படி உபதேசிக்க முடியாதபடி ஞஞ்ச ஈசன்மோடு குடிகொண்டது; நாவும் அவனுடைய பாடலிலேயே ஆழ்ந்தது; சரீரமும் அவ்விருதயத்திலேயே ஆவேசங்கொண்டது; இனி என்ன அபகாணங்கொண்டு உங்களுக்கு உபதேசிப்பே நென்றவாறு.

“குருமணங்குத் தெய்வப் பெண்ணே” என்பது நிகண்டு. ‘அணங்காநிம்’ என்றது அணங்குபோல் ஆடும் என்றவாறு. .... (௩)

அணங்கெனவாமேனங்கம் \* வணங்கிவழிபடேசன் \*

பிணங்கியமரர்பிதற்றும் \* குணங்கெழுகொள்ளையினானே. \* (௪)

அணங்கு என {	தைவாவேசம் கொண்டாற்	அமரர்	நித்தியனுகரிகள்
ஆடும் {	போல ஆடுகின்ற	பிணங்கி	பாஸ்பாவிவாதம் செய்து
என் அங்கம் எனது சரீரம்		பிதற்றும்	பிதற்றும்படியாயுள்ள
வணங்கி வழி {	சேவித்து ஆராதிக்கும்படி	குணம் கெழு	{ பல நிருக்குணங்கள்
படும் {	நின்ற	கொள்கை	{ பொருத்திய
ஈசன்	எம்பெருமான்	யினான்	{ கோட்பாட்டை யுடைய
	(எப்படிப்பட்டவனென்றால்)		வன்.

\* \* \* [அணங்கெனவாமே] இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அந்வயக்காம முண்டு; [பதவுரையின்படியே] பாசாததை உன்னபடியே அந்வயித்துப்



பொருள்கொள்வது ஒன்று; பிணங்கி யமர் பிதற்றல் குணங்கொழு கொள்கையி னுள் ஈசனை, அணங்கொன் னூடும் என் அங்கம், வணங்கி வழிபடும் என்ற கொள் வதுமன்றோன்று. இப்பொருளின், ஈசன் என்றது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

தம்முடைய மனமொழி மெய்களுக்கு எம்பெருமான் பக்கவிலுண்டான ஊற்றம் சிதிதுபோது உண்டாய்கிடுகையன்றியே நித்யனாகிகளுக்குப்போலே நிரந்தரயாத்நையானபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

[பிணங்கியித்யாதி.] எம்பெருமானது குணங்களிலே புருத்துவிட்டால் ஒவ் வொரு குணத்தினுடைய அதிசயமும் எங்கேகாண வொண்ணாததாயிருக்கும்; பாத்வத்திற்கு ஈடான குணங்களும், ஸௌலப்பத்தற்கு ஈடான குணங்களு மாக வருக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அதுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டாட, மற்றொருவர் மற்றொரு குணத்தைப்பலுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளைப்பெடுத்துரைத்துக் கொண்டாட, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

சூருயிரப்படியில் பின்னானருளிச்செயலை நோக்குமிடத்து "கொள் கல னானே" என்பதாகப் பாடம் புலப்படும் கலம் எனினும் கலன் எனினும் ஒக் கும்; மகரனகரப்போலி. பாத்நிரம் என்பபடி. ... (ச)

கொள்கைகொளாமை யிலாதான் \* என்கலிராகயிலாதான் \*  
விள்கைவிள்ளாமைலிரும்பி \* உள்கலந்தார்க்கோரமுதே. \* (௫)

கொள்கை	{ குணம்பார்த்துக் கொள்ளு தலும்	வின்கை	{ வேற பிரயோஜனங்களைக் கொண்டு விவகிப் பேர வதையும்
கொளாமை	{ குணமில்லாமை பார்த்துத் தன்னுதலும்	வின்காமை	{ (தன்னையே விரும்பி) விடாதிருப்பவதையும்
இலாதான்	இல்லாதவனாய்	விரும்பி	எதிர்பார்த்து
என்கல்	{ கைவிடுகைக்கு அடியான மனகெழிச்செயும்	உள்கலத்	{ (விண்டுபோகாமல்) தன் தார்க்கு னில் கலந்தவர்கட்கு
இராகம்	{ கைக்கொள்ளுதற்கு அடி யான சூதையும்	ஒர் அமுத	{ ஒப்பற்ற அமுதமாயிருப் பன்.
இலாதான்	இல்லாதவனாய்,		

\* \* \* —[கொள்கைகொளாமை.] நமக்கு 'அநர்ப் போக்யத்வம்' என்பதாக ஒரு ஸ்வரூபமுண்டு; அதாவது, எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற அற்ப பலன் களை விரும்பாபல் அவனையே பரம போக்யவஸ்துவாகக்கொண்டு அவனையே ஆசைப்படுவதாம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் விஷயத்திலே அவன் அமுத மாகவேயிருப்பன் என்கிறது. தன்னையவந்து பணிசென்ற அதிகாரிகளைத் தான் பரீக்ஷித்துப்பார்ப்பன்; இவர்கள் ஏதேனும் கூடாந்தரபலன்களைப் பெற்றுக்கொ ண்டு நெகிழ்ந்து போய்விடுகிறவர்களா? அல்லது அவற்றில் நகையற்ற நம் மையே பரமப்ரயோஜனமாகப் பற்றுக்கிறவர்களா? என்று பார்ப்பன்; அகன்று போகிறவர்களாயிருந்தால், கூடாந்தரபலன்களைத்தந்து அவர்களை அகற்றிவிடு வன்; அங்ஙனல்லாதவர்களுக்குத்தானே முற்றுட்டாக இருப்பன்.

இதே 'ஈடுமெடுப்புமிலீசன்' என்றதற்கும், இங்கு கொள்கை கொளமை யிலாதான்" என்பதற்கும் என்ன வாகியென்னில்; அடியவர்களில் ஏற்றத்தாழ்வு பாராதே ஆசையுடையாரொல்லாரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளு மியல்வி னன் என்பது 'அந்தப். பாசாத்'திற்கு விவகிதம்; அப்படி அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளுமனவில் சிலரிடத்தே உயர்த்தி கண்டு அவர்களை அந்தாங்க கைங்கரி யத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல், சிலரிடத்தே தாழ்வுகண்டு அவர்களை பழிசங்க கைங்கரியத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல் என்னுப்படியான வாகிவைவாதவன் என் பது இவ்விடத்திற்கு விவகிதம் - என்று பின்னான் ஆரூரீசத்திலே பணித்தபடி.

என்கல் இராகமிலாதான் = என்கலாவது உபேசை; இராகமாவது அபேசை; இவை பிராண்டில்லாதவன்; கைங்கரியங்கொள்ளுகிறவிஷயத்தில் வாகிவைவாமை மாத்திரமன்று; திருவுள்ளத்திலேயே உபேசைதும் அபேசை யுமில்லாதவன் என்றவாறு. இங்கே நம்பிள்ளையிடு:—“திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்த்திருத்தல் சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான்; \* ஈடுமெடுப்புமிலீசன் \* என்ற விடம் ஸ்விகார ஸமயத்தில் குணதோஷங்கள் பாராணென்றது; இங்கு பரி மாற்றத்தில் தாமிட்டுக்கொள்ளா னென்கை.”

விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுது = எம்பெருமான் பார்ப்பது இவ்வளவே; 'இவர்கள் பிரயோஜனாதாங்களை விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டு நம்மைவிட்டு ஒடிப்போகிறவர்களா? அன்றி, நம்மையே விரும்பி விடாதிருப்பவர்களா?' என்கிற இவ்வளவையே ஆராய்ந்துபார்த்து, தன்னைப் பிரயோஜனமாகப்பற்றித் தன்னுடனே ஒரு நீராகக் கலக்க விரும்பியிருப்பவர் களுக்கு \* அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாவமுதமே \* என்னும்படியா யிருப்பன்:

பகவத்தேதயில், 'தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்' என்றவிடத்தில் 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருப்பவர்களுக்கு' என்பது பொருளாயிருக்கச்செய்தேயும் [ஆசம்ஸாயாம் கீதப்ரத்யயமாகக்கொண்டு] 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருக்க விரும்பியிருக்குமவர்களுக்கு' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்கள் பொருள் பணித்த படியே இங்கும் உள்கலந்தார்க்கு என்பதற்கு 'உள்கலக்க விரும்பியிருக்குமவர் கட்டு' எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்தம். ... .. (௫)

அமுதமமார்கட்கீந்த \* நிமிர்கடராழிகேமோல் \*

அமுதிலுமாற்றலினியன் \* நிமிர்திரைநீள்கடலானே. \*

(௬)

அமர்கட்டு	தேவர்கட்டு	நிமிர் திரை	{ அனையெறிசின்ற விசால மான திருப்பாங்கடவி ல்கண்வளர்கீந்தருளின
அமுதம் ஈந்த	{ அயிர்தத்தைக் கொடுத்தவ ளுய்	நீள்கடலான்	
நிமிர் கடர்	{ வளர்கின்ற ஒளியைபு டையதிருச்சக்கரத்தை யுடையாளுய்	அமுதிலும்	{ (அக்கடலிலுண்டான) அயிர்தத்தைவிட
கேமோல்		ஆற்ற இனியன்	
	{ எல்லாகடந்தபெருமையை யுடையனுமாய்க்கொ ண்டு	மிகவும் போக்யன்.	

\* \* \* — [அமுதமமார்கட்கு.] கீழ்ப்பாட்டில் \* வின்கைவிண்ணாம விரும்பி \* என்று சொன்ன சொற்போக்கிலே பிரயோஜனார்த்தப்பார்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமைபால், ஐயோ! உன்கலந்தார்க்கு ஓரமுதாயிருக்கு மெம்பெருமானே விட்டுப் பிரயோஜனார்த்தப்பார்களாய் ஆபாயமான அமுதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு விவகிப்போவாரும் சிலரோ! என்று தேவர்களை நிந்திப்பதிலே நோக்காகச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு. ஆறுபிரப்படி யருளிச்செயல் காண்பின்;— “அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பாம்போக்பனாயிருந்தவனுடைய திருவாயிழை கையுங் கண்டுவைத்தும் சிலர் அதி கஷ்டமான ப்ரயோஜனார்த்தங்களைக்கொண்டு போவதே! என்ன பாக்கபழனீசரோ! என்று கொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜனார்த்தார்த்திதளிமுனை அதுபலித்து இன்னொருவருர்.” என்று.

தேவர்களின் நினைத இதில் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும் “அமுதமமார்கட் கீர்த” என்று எம்பெருமானைக் கொண்டாடுவதில் அவர்களது நினைதயே உள்ளுறைவதென்க. எம்பெருமான் என்ன பாமோதரானோ, “எங்களுக்கு நீவேண்டா; சாவா மருந்து தந்தாற்போதும்” என்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பொருளையே கொடுத்துவிடுவதே! என்று கொண்டாடிச் செல்லுகிற பாசரம் முதலடி. அவர்கள் கொண்ட பிரயோஜனத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த பாம்ப்ப்ரயோஜனமான எம்பெருமானுடைய பாம்போக்பனையை அதுபலிக்கிறார் மற்சுறையடிகளால். .... (க)

நீள்கடல்குழிலங்கைக்கோன் \* தோள்கள்தலை துணிசெய்தான் \*  
தாள்கள்தலையிலவணங்கி \* நாள்கடலைக்கழிமினே. \* (எ)

நீள்கடல் குழி	{ நீண்ட கடலினால் குழிப் பட்ட	துணிசெய்தான்	{ அறுத்தொழித்த ஸ்ரீராம பிரானுடைய
இலங்கை	லங்காபுரிக்கு	தாள்கள்	திருவடிகளை
கோன்	{ தலைவனாயிருந்த இராவணனுடைய	தலையில் வணங்கி	தலையாலே வணங்கி
தோள்கள்	இருபது தோள்களையும்	நாள்கடலை	காலமாகிய கடலை
தலை	பத்துத் தலைகளையும்	கழிமினே	தாண்டுக்கன்.

\* \* \* — [நீள்கடல்குழி.] இங்ஙனம் பாம்போக்பனான எம்பெருமானுடைய குணங்களை அதுபலித்துக்கொண்டு போதுபோக்குவதே ப்ராப்த மென்கிறு ரிதில்.

“ப்ரஸ்தகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அந்தக் கடல்தானும் மிகையாம்படி யான அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ நான்!” என்று கொண்ட செருக்கினால் சக்ரவர்த்தி திருமகனான மதியாதே எதி ரிட்ட பயனுடைய தோள்களையும் தலையையும் துணித்த மனத்துக்கினிய இராமபிரானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, [அதாவது, அனுமாணப்போலே அவனுடைய வீர சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கி] ஸம்ஸார நிலத்திலிருக் கும் வரையில் கடல்போலே பெருகிச் செல்லுகின்ற நாள்களைத் தொலையுங் கோன் என்றாராயிற்று.



ஈற்றடியில், “நாட்கடலை” என்ற ஸ்தானத்தில் ‘நாழ்க்கடலை’ என்றும் பாட முண்டாதலால், நாழ் என்று பாபமாய், பாபமாகிற கடலைக் கழியுங்கோள் என்ற படி யசவுமாம். .... (அ)

கழியின்தொண்டர்கள் ! கழித்து \* தொழுமினவனைத்தோர்முதால் \*  
வழிநின்றவல்லினைமாள்வித்து \* அழிவின்றி யாக்கந்தருமே. \* (அ)

தொண்டர்கள்	தொண்டர்களே !	கழி நின்ற	{ ஜன்ம பாப்பனாயாய்த் தொடர்ந்துகின்ற
கழியின்	{ விஷயந்தா ஸக்கந்தைத் கழித்துவிடுவன்;	உல் வினை	வலிய பாவங்களை
கழித்து	அதனைக் கழித்துவிட்டு	மாள்வித்து	ஒழித்து
அவனை	அப்பெருமானை	அழிவு இன்றி	சாச்வதமான
தொழுமின்	தொழுங்கன்;	ஆக்கம்	முத்திலம்பத்தை
தொழுதால்	தொழுதமாத் திரத்தினால் (அவன்)	தரும்	தந்தருவன்.

\*\*\* — [கழியின் தொண்டர்கள்.] ஸ்ரீராமபிரானுடைப விசாரிதத்தை யறு ஸந்தித்து இதர விஷயப்பற்றுக்களைத் தவிரவே, அவன்றானே இடைபூறுகளைப் போக்கி நிற்ப கைங்கரியத்தைத் தந்தருள்வ னென்கிறார். தொண்டர்கள் ! கழியின் = தொண்டு பூண்டு அமுதமுன்ன விரும்பியிருப்பவர்களே ! புறம்புண்டான பற்றுக்களில் கசையைத் தவிருங்கோள்; அங்ஙனம் தவிர்த்து அப்பெருமானைத் தொழுங்கோள்; அங்ஙனம் தொழுதால் இவ்வாத்மாவோடே பொருந்தி விருக்கின்ற பிரபல கருமங்களை வாஸகையோடே போக்கி மீட்சியற்ற செல்வமாகிய மோகா புருஷார்த்தத்தை அவன்றானே கொடுத்தருளக் குறையில்குறையென்றாயிற்று.

ஆக்கம் — ஸம்பத்து. .... (அ)

தருமவருட்பயனாய \* திருமகளார்தனித்தேள்வன் \*  
பெருமையுடையிரானார் \* இருமைவினைகடிவாரே. \* (ஆ)

அ அரு	{ அப்படிப்பட்ட அருமைப் பயன் ஆய	தரும்	தந்தருவன்;
	{ பயனான புருஷார்த்தத் தை;	பெருமை	{ (லக்ஷம் ஸம்பத்தத்தாலே) மேன்மையை யுடைய
		உடைய	{ (அந்த) ஸர்வேசுவான்
திரு மகளார்	{ பெரிய பிராட்டியார்க்கு	பிரானார்	
தனி தேள்வன்	{ ஒப்பற்ற கையகனாய்க் கொண்டு	இருமை வினை	{ இருமைகப்பட்ட (புண்ய பாபரூபமான) கருமத் தை
	[பிராட்டியோடுகடி கின்ற]	கடிவார்	போக்குவான்.

\*\*\* — [தருமவரும்.] எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றின மாத் திரத்திலே இப்படி இடைபூறுகளை யெல்லாம் போக்கிப் பாப புருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளக்கூடுமோவென்ன; பிராட்டி அருகேயிருக்கும்போது எதுதான் செய்யக் குறை ? என்கிறார்.

முதலடியை, தரும் அவ்வரும்பயனாய் என்றும், தரும் அரும்பயனாய் என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஆசார்பற்றருதபத்தில் (4-1) \* பரபரனாய்நின்ற \* என்ற ருர்விகையில் “தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும்” என்றருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அ + அரும்பயனாய், அவ்வரும்பயனாய் என்று சந்திப்பாகவேண்டுமிடத்து “அவரும்பயனாய்” என்று ஆனது தொகுத்தல்லிகாரமென்க. பெறமுடியாததாக சாஸ்திரங்களிலே பாஸித்தமாகவுள்ள புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்வன் என்றபடி.

இனி, மற்றைப்படியான பதவிபாகத்தில் \* தருமவரும்பயனாய் \* என்பது திருமகளார்க்கு அடைமொழியாகும். தருமத்தினுடைய பரமப்ரயோஜனமே ஓரு வடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்குத் தனிக்கேள்வன் என்றபடி. “ஐக்ஷுஸவஹ ஹ்ருஷீகெஸெரா ஷெவூ காருணா ர-குபயா | ரக்ஷகஸூவ-புவியாணெ வெஷாணெவிய தீயதெ = லக்ஷம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித் தாக்தே வேதாந்தேபி ச கிபதே.” என்கிற ஸ்ரீபஞ்சராத்ர வசனம் இங்கு அறுசுந்திக்கத்தரும். “தேவ்யா காருண்யரூபயா லக்ஷம்யா” என்றதன் கருத்தே \* தருமவரும் பயனாய் திருமகளார் \* என்பதில் உறைபுமென்க.

இருமைவினைகடிவார் = பாபத்திற்காட்டிலும் புண்ணியம் நன்றாபிரந்ததே யாகிலும் மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு இடையூறுகுந் திறத்தில் இரண்டும் ஒக்குமாத லாலும் “தஷா விவாநு வுணுவாவெ விய-குப திரஜுகி வரஃ வுரூஉவெதி” என்று உபநிஷத்தும் ஒதுகையாலும் புண்ய பாபங்களிரண்டுமே தொலையக்கடவனவாம். புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக ஸ்வர்க்காதுப வம் முதலிய ஆபாஸ புருஷார்த்தங்கள் கிடைக்கும்; பாவங்களுக்குப் பலனாக நரக யேதனைகள் கிடைக்கும்; பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்பி நிற்பார்க்கு ஸ்வர்க்க நாகங்களிரண்டும் பரியாயமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டும் தொ லையவேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லி நின்றது என்றுணர்க. இந்த சாஸ்த் ரார்த்தத்தை ஸ்ரீமந்திகமார்த மஹா தேசிகனும் வாதாஜ பஞ்சாசத்தில் \* ஸஷுஷுஜனி வரடி துயி வகலாலாஃ வெதாஹாபிஷு வபெ ஷுவி லாவஸ து | கடுவெ ஷுபெத ஸுவவஸணுரணோ து காய காராழுவெ ககசுயுவரூபாவி வஸாஃ = ஸத்யஸ் த்யஜந்தி வாத! த்வயி பத்தபாவாஃ பைதாமஹாதிஷு பதேஷ்வயி பாவபந்தம், கன்மை ஸ்வ தேத ஸுகஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்குஹே ககசுருங்கலயாபி பந்த? \* என்ற ச்லோகத்தினால் உரைத்தருளினார். புண்ணியம் பொன்னிலங்குபோன் றது, பாவம் இரும்பு விலங்குபோன்றது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தேர்ந்த கருத்து. யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்க விரும்புகின்றவர்களை இரும்பு விலங்கினால் கட்டிவைத்தாலென்ன? பொன் விலங்கினால் கட்டிவைத்தாலென்ன? இரண்டும் துக்கஹேதுவேயாகு மென்றவாறு.

இங்கே நம்பிள்ளை யிடு காண்மின்;—

“[இருமைவினைகடிவாரே] பேர்வாகியேயவரம்படி நாம் பண்ணிவைத்த திருவதைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார், புண்ப பாவங்களுக்குத் தன்னித் தான் வைஷ்ணவமுண்டேயாகிலும் மோகக் கிரோதிதவாத் த்யாஜ்யமாகா நின்றவைவிதே.” ... .. (க)

கடிவார்தீயவினைகள் \* கோடியாருமளவைக்கண் \*

கோடியாவடுபுள்ளுயர்த்த \* வடிவார்மாதவனாரே. \*

(க0)

அடு	பகைவரை அழிக்கின்ற	மாதவனார்	சக்ரமீபதியானவர்
புன்	சுருடப்பறவைகளை	தீய வினைகள்	கோடிய பாவங்களை
கோடி	ஆயுர்த்த { தவஜமாக எடுத்தவரும்	கோடி ஆரும்	{ ஒரு கோடிப் பொழுதித்
		அளவை கண்	குள்ளே
வடிவு ஆர்	{ விவக்ஷணமான தீவ்யமக்	கடிவார்	போக்கியருள்வார்.
	{ கனவிக்காற்றத்தையுடை		
	யவருமான		

\*\*\* — [கடிவார்தீயவினைகள்.] எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகடி அடியார் க்குக் காரியஞ் செய்தருள்வது தாமதமாக நடைபெறுமோ என்ன; இல்லை; ஒரு கோடிப்பொழுதிலே நடைபெறு மென்றிதது இப்பாட்டு. இத் திருவாய் மொழியில் \* வழிசின் றவல்லினைமாள்வித்து \* இருமை வினை கடிவார் \* கடிவார் தீயவினைகள் \* என்ற மூன்று இடங்களில் எம்பெருமான் நமது பாவங்களைத் தொலைத்தருள்வனென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இவை புருக்தியா காது; ஒவ்வோரிடத்திற்கும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலே நோக்கு; எங்கனென்பென் னில்; ஆச்சரியத்தவர்கள் விஷயத்திலே இக்காரியஞ் செய்தருள்வது என்பது \* வழிநின்ற வல்லினைமாள்வித்து \* என்ற விடத்திற்கு விவக்ஷிதம்; பிராட்டியின் புருஷகாரமடியாக அக்காரியஞ் செய்தருள்வனென்பது \* இருமை வினை கடி வாரே \* என்ற விடத்திற்கு விவக்ஷிதம்; அது செய்வது ஒரு கோடிப்பொழு திலே என்பது இப்பாட்டிற்கு விவக்ஷிதம் என்று வாசிக்காண்க.

இங்ஙனே மூன்று விஷயங்கள் விவக்ஷிதமானால், இம் மூன்றையுஞ் சேர்த்து ஒரு பாசாமாகவே அமைத்துவிடலாகாதோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அதுபலப்பாசாங்களிலே போகிற போக்குக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத் திற்குத் தெரியாதவையன்றோ? ‘இப்படி அமைக்கவேணும்’ என்று ஒரு எண் ணத்தோடே ஆழ்வார் பாசாமமைக்கின்றாரல்லோ; ஆதலால் இந்த சங்கைக்கு உதயமேயில்லை.

“கோடியா அடு புள்ளுயர்த்தவடிவார் மாதவனார் கோடியாருமளவைக்கண் தீய வினைகள் கடிவார்” என்று அக்ஷயிப்பது. பின்னடிகளில் பெரிய திருவடி யின் ப்ரஸ்தாவம் வந்திருப்பது ‘பெரிய திருவடியை அடிமைகொள்ளுமா போலே நித்ய ணம்ஸாரிகளான நம்மையும் அடிமை கொள்வன்’ என்றெ கருத் தைக் காட்டுதற்காகவென்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளம் பற்று கிறார். “பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரிய திருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமா



போலே தந்தருளும்" என்பது ஆறுவிரப்படி யருளிச்செயல். இக்கருத்துப் பொலியவே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டத்தவத்திலே — “யக்கூரீஜெவ யதி கிணந ஹந ஜநஃ ஹவொ ஹஜெத ஹவநகநகநவெதாஃ | தஃ வெலாயீஜுஸ ஹயா நிதிவாவூஜா தநு வெஹ வெததெயவஸநவூ ராநீகரொஷி = யஃ சச்சிதேவ யதி கஞ்சந ஹந்த ஐதூர் பவ்யோ பஜேத பகவந்தம் அநந்யசேதாஃ, தம் ஸோயமீத்ருச இயானிதிவாப்யஜாநந் ஹை வைந தேயஸமமபி உரீகரோஷி.” என்று ஒரு ச்லோக மருளிச்செய்தார். அன்று வந்து பணிந்த ஒரு அடியாணைக் கைக்கொள்ளுமிடத்து, நித்யஸூரிகளில் தலை வணை பெரிப திருவடியோடுமெக்கக் கைக்கொள்ளுகிறானென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

மாதவனாரே என்ற சிடத்திற்கு கம்பின்னியீடு காண்மின்;— “பிராட்டி அருகேயிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்று போக்குவது; ஒருதலை ஜன்மம்; ஒருதலை மாணம்; நடுவே ஆதிவ்யாதிகள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவ தோ? குற்றங்கண்டுவிடில் விபூதியாக விடவேண்டுவாராதோ? பொறுத்தரு ளீர்” என்றால், அவளுக்காகப் பொறுத்தோமென்னு மித்தனை.” .... (50)

மாதவன்பால் சடகோபன் \* தீதவமின்றியுரைத்த \*

ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து \* ஒதவல்லார்பிறவாரே. \*

(கக)

சடகோபன்	ஆழ்வார்	ஏதம் இல் ஆயி	{ வழுவற்ற இத்திருவாய் ரத்த மொழியாயிரத்தில்
மாதவன் பால்	{ ஸக்ஷமீகாதனான எம்பெரு மான பக்கலில் (பத்தி புத்தராய்)	இ பத்த	{ இப் பத்துப்பாசரங்களை பும்
தீத அவம் இன்றி உரைத்த	{ தனது மேன்மையைப் பார்த்த உதாலீகனாயிரு த்தல், அடியாருடைய குற்றங்களைப் பார்த்துக் கைவிட்டுமொழிதல் ஆ கிற இருவகைக்குற்ற மும் எம்பெருமானுக்கு இவ்வயென்பதை யெ டுத்துரைத்த	ஒத வல்லார்	{ (குருமுதமாக) அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
		பிறவார்	{ மீண்டும் பிறந்து வருத்த மாட்டார்கள்.

\*\*\* — [மாதவன்பால்.] இத் திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸார சிலத்தில் வந்து பிறக்கப் பெறுகின்றன பயன்சொல்லித் தலைக் கட்டுகிற பாசரமிது.

இப் பாட்டில், தீது அவம் ஏதம் என மூன்று சொற்கள் உள்ளன; குற்றம் என்பதே மூன்றுக்கும் பொருள். மூன்று விஷயங்களுக்குக் குற்றமில்லாமை சொல்லப்படுகின்றது; அதாவது — கவிபாடுகிற தமக்கும் பாட்டுக்கிற எம் பெருமானுக்கும் இக் கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு பில்லாதபடி மாதவன்பாற் சட கோபனுரைத்த ஆபீசம் என்பதாக. பாமாணமாகிய இத் திருவாய்மொழியும்

ப்ரமேயஞன எம்பெருமானும் ப்ரமாதாவான் ஆழ்வார் தாமும் சூற்றமற்றிருக் கின்றமைபைச் சொன்னவாறு. இது ஆரூர்ப்படிப்பில் பின்னான் அருளிய நிர்வாஹம்.

இக்கே பட்டர் விலகாநாமாக அருளிச் செப்வராம்; எங்ஙனேயென்னில்; ஏதமிலாயிரம் என்று இப் பிரபந்தத்தைக் சூற்றமற்றதாகச் சொன்னபோதே ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யனுக்கும் ப்ரபந்தவந்தாவுக்கும் சூற்றமில்லாமை சொன்ன தாகவே தெரிகிறம்; அவை தனிப்படச் சொல்லவேண்டா; ஆகவே "தீதுஅவம் இன்றி" என்பதற்கு வேறு தாற்பரிய மிருக்கத்தரும்; அதாவது — "மாதவன் பால் தீதவமின்றியுரைத்த" — எம்பெருமானுக்கு இரண்டுவிதையான சூற்றம் ஸம்பாவிதமாகலாம்; தன்னுடைய மேன்மையைப் பார்த்து ஆச்சரிதர்களைக் கைவிடுதல், ஆச்சரிதர்களின் நீசத்தன்மைகளைப் பார்த்துத் தான் ஒதுங்கிநின்றல் என்கிற இவ்விதாண்டு சூற்றங்களும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதைச் சொன்னவிப்பத்து என்க. 'எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்' என்று சொன்னதுதான் இது. .... (கக)

ஆரூர் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாகரம்.



பரிவதி லீசன்படியைப் பண்புடனே பேசி \*  
அரியனல ஞாநனைக் கேன்று \* — உரிமையுடன்  
ஒதியருள் மாறன் ஒழிவித்தா னிவ்வுலகில் \*  
பேதையார்கள் தங்கள் பிறப்பு. \*

பதவுரை.

பரிவது இல்	ஹேயகுணமற்றவனான	உரிமையுடன்	ஒளித்யத்தோடு
நசன்	எம்பெருமானுடைய	ஒதி அருள்	அருளிச்செய்த
படியை	{ (ஆராதிப்பதற்கு எளியன்	மாறன்	கம்மாழ்வார்
பண்புடனே	என்கிற) ப்ரகாசத்தை	இ உலகில்	இவ்வுலகத்திலுள்ள
பேசி	{ அழகாக அருளிச்செய்து	பேதையர்கள்	{ பாமர்களினுடைய
ஆராதனைக்கு	{ (அவன்) ஆராதிப்பதற்கு	தங்கள்	
அரியன்	அருமையானவனல்லன்	பிறப்பு	பிறவியை
அவன் என்று	என்று (இவ்விஷயத்தை)	ஒழிவித்தான்	தொலைத்திட்டார்.

\* \* \* — அநில ஹேயப் பத்யநீககல்பாயின கதாரனான ஸர்வேச்வரன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாககடாலே நாம் இட்டதுகொண்டு நிறையவேண்டியவனல்லனாத லால் அன்போடு நாம் இடுவது அனுவளவேயாயினும் அதுதன்னைபே கொண்டு பரம த்ருப்தியடைகிறுனென்பதைத் தெரிவிக்கின்ற முகத்தால் எம்பெருமா னுடைய ஆராதனஸௌகர்யத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்து. இத்தகைய திருவாய்மொழியை உபசரித்தவதனால் கம்போன்ற அறி வினிகளின் பிறவித்துன்பத்தையும் போக்கியருளிஞாயிற்று என்பதாம், .... (க)

தர்மிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஸ்ரீ || ஞானஸூஷம் ஞேஸஸைவாஜகனாவகதபு  
ஐவூரபிதா தநியரீ வுரூஷோதூஷு |  
லகிஃவரம் ஸஹந்தா ததவ்வ லொயம்  
ஹாராய ஐதூஷாதிஞேஸம் நிஷுஷுஷெ ||

எம்பெருமானுக்குச் செய்யுமடிமைத் திறங்களில் தேசநியமமாவது கால நியமமாவது அங்ககலாப நியமமாவது அதிகாரி நியமமாவது பொருள் நியம மாவது மற்று எந்த நியமமாவது சிறிதுங்கிடையாது; பக்திநியமமொன்று தான் உள்ளது; ஆதலால் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்—என்பது ஐரூந்திருவாய்மொழியே ஸருளிச்செய்யப்பட்டதென்றவாறு. ... (\*)

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
ஏழாந் திருவாய்மொழி — பிறவித்துயரம்.

## அவதாரிகை.

— — — — —

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு அரியனல்லன், மிகவும் எளியன் என்பதை அருளிச்செய்தார். ஆராதனம் எளிதாயிருந்தாலும் ஆச்ரயணம் இனிதாயிருந்தாலன்றோ நெஞ்சு பொருந்தும்; உலகில் பலபேர்கள் நாம் இட்டதுகொண்டு பரம த்ருப்தியடையுமவர்களாய் ஆராதனைக்கு எளியராயிருக்கக்கூடும்; இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஆச்ரயணம் நமக்கு இனிமைமிக்க தாயிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையன்றோ: அப்படியே எம்பெருமானும் ஆராதிகளே எளியனானும் ஆச்ரயணத்தில் ஸாரஸ்பமுடையனாயிருக்கவேண்டுமென்று உண்டாதலால் அஃது அப்படியே உண்டென்பதை இத் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்கிறார்.

“பகவத் ஸமாச்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப் பிறவாத ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படி ஹோமருபமாயிருப்பதென்றிதே” என்பது நம்பிள்ளையருளிச்செயல். தன்னுடைய வையலகூண்யத்தை எம்பெருமான் தானும் பார்த்துத் தனக்குத்தானே அடிமைசெய்துகொள்ள விரும்பும்படியாயிருக்குமென்று ஒரு அதிசயோக்கியாக இது அருளிச்செய்தபடி. ‘இப்படியும் இருக்குமா? எம்பெருமான் அவ்வளவு உன்மத்தனா?’ என்று சிலர் நினைத்துவிடக்கூடும்; ‘எம்பெருமானுடைய இனிமை ஒப்புயர்வற்றது’ என்று காட்டுவதில் மாத்திரம் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி நோக்குடையதென்று கொள்க.

இதற்கு ஸம்வாதமாக பட்டருடையவும் வேதாந்ததேசிகனுடையவும் இரண்டொரு ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறோம், காண்மின்;— பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில், “சுமெத தாசெஷ்யுண வபூரடிவமிவதிசய நெநாதநா வாரூபயொஹு ஸ்ரீல குலிஸூரகதுவூர நயநவாறுகநெ ஷெஷவூரநாஜாதளவடி = அக்ரே தார்க்ஷ்யேண பச்சாத் அஹிபதி சயநே நாத்மநா பார்ச்வயோச்ச ஸ்ரீபூமிப்பாமத்ருப்த்யா நயந களகநைஸ் ஸேவ்ய மாநாம்ருதௌகம்.” என்றருளிச்செய்தார்; உதஸமூர்த்தியாகிய எம்பெருமானை மூலமூர்த்தியாகிய பெரியபெருமான் பின்புறத்திலும் பெரிய திருவடி மூன்புறத்திலும் திருமடந்தை மண்மடந்தைகள் இரண்டொரு மிருந்துகொண்டு எவ்வளவு அதுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதேயில்லையென்பது இதன்கருத்து. எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கன விக்ரஹாவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹ

ஈயமோ அப்படி ஸ்வாத்பாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்பது விளங்க  
இதில் \* அஹிபதிசயநேஜித்மநா \* எனப்பட்டது.

வேதாந்ததேசிகன் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் — “உதாஜகவதிநொயி  
தெத ருகெநு வபுஹெஷகெத விரொயிதாஹி ராவெ | கலஜஜுந  
தாழிலெஷிஸி ஸுயராநாயிதாஹி வாஹுகெ | சவாடி = மதுஜத்வ  
திரோஷிதேத சக்யே வபுனஷகேத விரோதிராம் நிராஸை, அபஜத் பாதாதி  
பேதமீச: ஸ்வயமாராதயிதாம் ஹி பாதுகெ | த்வாம்.” என்றருளிச்செய்கிறார்.  
எம்பெருமான் மானிட வருக்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்  
தது விரோதிராவநத்திற்காகவாகில் நாளிம்ஹாவதாரம் முதலான அவதாரங்  
களிற் போலே நான் ஒருவனாகவே அவதரித்தது காரியம் நிறைவேற்றி யிருக்க  
லாம்; அப்படி ஒருவனாக அவதரியாமல் பாதாழ்வான் முதலானோராகவும்  
தன்னை வருத்துக்கொண்டு திருவவதரித்தது ஏதற்காகவென்னில்; தனக்கும்  
பாமபோக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆரதிக்கவேண்டுமென்று  
தனக்கு ஆசையுண்டாயிற்று; தானே ஸாஷாத்தாக ஆரதித்தால் உலகம்  
ஏதமே என்மெண்ணித் தம்பியாக வேற்றுருக்கொண்டு ஆரதித்தானத்தனை  
என்பது இந்த ச்லோகத்தின் நாத்பரியம்.

ஆக இவற்றால் எம்பெருமானுடைய படிகள் எம்பெருமான் தனக்கும் பாம  
போக்யமாயிருக்குமென்பது விளங்கும். இத்தகையதான போக்யதையே இத்  
திருவாய்மொழியில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்க. \* நாயவமுதைப் பரு  
கிப்பருகி \* இப்பாதிகள் இத்திருவாய்மொழிக்கு உயிச்சிலையாயிருக்கும். (\*)

பிறவித்துயர ஞானத்துள்ளின்று \*

ஹவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் \*

அறவனை ஆழிப்படை யந்தணனை \*

மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே. \*

(க)

பிறவி துயர்	ஐசமாணங்களினால் வருக் துன்பம் மாத்திரம் நீங் குணக்காக	அறவனை	பாமதர்மிவீட்டனாயும்
அற		ஆழி படை	{ திருவாழியாழ்வானை ஆயு தமாகவுடையனாயும்
ஞானத்துள் கின்ற	{ ஆத்மாவலோகமாகிற கைவல்யோபாஸநத் தில் ஊன்றி	அந்தணனை	{ பாம பரிசுத்தனாயிருக் கின்ற எம்பெருமானை
அறவி சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்	{ ஸகல உபாதிக்கையும் விட் டவனான ஸ்வயம் ப்ர காசனான ஆத்மாவினு டைய ஸாஷாத்தாச்சித் தைப் பெறவிரும்புகின் ற கைவல்யார்த்திகள்,	மறவியை இன்றி	{ (தாம் விரும்பிய பலனில்) மறப்பில்லாமல்
		மனத்து வைப் பார் ஏ	{ உபாவிச்சென்றார்களே,

\*\*\* [பிறவித்துயர.] எம்பெருமானுடைய போக்யதையை ஆழ்வார் தாம்  
தமது திருவுள்ளத்தினால் முத்துற அதுபவித்து அதனை வாய்சிட்டுப் பகாமிட்  
டுப் பேசுவதற்குமுன்னே, இங்ஙனம் பாம போக்யமானவனை ஆசையித்து

வைத்து அந்தோ! அற்ப பலனாகைய கைவல்யத்தை அபேஷிப்பதே! என்று கேவலர்களை நிர்தித்து, 'அவர்களுடைய புன்மையைப் பாராதே அவர்கள் அபேஷித்ததைக் கொடுப்பதே!' என்று எம்பெருமானது நீர்மையைக்கண்டு வியந்து உறுவது இப்பாட்டு.

ஐழே \* வளவேழலகில் "செடியாசாக்கையடியாசாச் சேர்தல் திர்க்குத் திருமாலை" என்றவிடத்து விரிவுரையை நோக்கி இவ்விடத்தையும் நோக்கினால் அந்தோ! ஈ தென்ன பரம்பாவிருத்தமான வார்த்தை! என்று நாம் நினைக்க நேரும்; அங்கே கைவல்யார்த்திகளை உபாத்துக்கிவலத்துப் பேசியுள்ளார்; இங்கு அவர்களைக் ஐழேதன்னி நிர்தித்துப் பேசுகிறார்; இவை எவ்வளவு பொருந்தும்? என்று சங்கிக்கலாம்., அந்த ப்ரகாணத்திற்கு அது பொருந்தும்; இந்த ப்ரகாணத்திற்கு இது பொருந்தும் என்பதே இங்குச் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது பெரு மேன்மையையும் தமது கைச்சியத்தையும் நோக்கிப் பின்வாங்கப்பார்த்த அவ்விடத்திலே, 'எம்பெருமானை அணுகாமலிருக்கின்ற கேவலர்கள் மிக நல்லவர்கள்' என்று கொண்டாவேண்டியது அவசியமாயிற்று. எம்பெருமான் சிலகுணத்தைக் காட்டினபின்பு அந்த \* வளவேழலகில் நிலைமை ¶ நீக்கிவிட்டதாதலாலும் அவனுடைய பாம்போக்யதையிலே இப்போது நெஞ்சு சென்றிருத்தலாலும், இப்படிப்பட்ட போக்யதை யிலே எல்லாரும் ஈடுபட்டு அச்வயிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச் சிலர் இழந்தொழி னென்றாகளே! என்று வருந்தவேண்டி நேர்ந்தபடியாலும் அந்த வருத்தத்தினால் கேவலர்களை நிர்திக்கிறவிது இங்குப் பொருந்து மென்றுணர்க.

பிறவித்துயரற = ஸம்ஸார நிலத்தைப்பற்றிவரும் ஸகலமான துயரங்களும் தொலைப என்றபடி. இது கைவல்யார்த்திகளுக்குப் போலவே பகவத்ப்ராப்திகாமர்கட்கும் உண்டாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளே விவகரித்தார்கள்; "சுவஸ்தி வராயகௌ ஸவயூ வாக்யூ வராவயாரணடி" என்கிற சிவாயப் படிக்கு "பிறவித்துயர் அறுவதற்காக மாத்திரம்" என்று இங்குப் பொருளாகும். பகவத்ப்ராப்திகாமர்கள் மஹானந்தம் பெறுவதையும் விரும்புகின்றவர்கள் ஸாதலால் அவர்கள் தள்ளுண்டார்கள். பிறவித்துயரறுவதை மாத்திரமே விரும்புகின்றவர்கள் கைவல்யார்த்திகளேயென்க.

ஞானத்துள் நின்று = ஆத்மாவிலேகனமாகிற ஞானத்திலே கிற்பார்களாம் கேவலர்கள். கைவல்யமோகூ ஸாதனமானவொரு உபாஸாதத்திலே ஊன்றி என்றபடி.

தூறலிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் = முதலடியிற் சொல்லப்பட்ட உபாபாதுஷ்டானத்திற்குப் பள்ளிச் சொல்வகிறது இவ்வுடி. பிரக்ருதி ஸம்பந்தம் வேரற நீக்குவதுதான் இங்குத் தூறலி யெனப்படுகிறது; ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அதுபவிப்பதுதான் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்தல். எல்லாவுபாதி



களும் விட்டு நீங்கப்பெற்ற சுடரொளியம்பமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் கரிக்கவேண்டி யிருப்பவர்கள் என்றபடி.

ஆக, முன்னடிகளின் தேர்த்த பொருளை நம்மினை வெடுத்துக்காட்டுகிறார். “ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்கங்களும் போகவேண்டுமென்று ஆத்மஜ்ஞானத்திலே ஊன்றி நின்று வாக்யகிவியித்யுதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்க வேண்டியிருப்பார்” என்று.

அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை = துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வா ரான கேவலர்கள் மறவியையின்றி மனத்துவைப்பார்; எவனை? என்னில்; எம் பெருமானை என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து அந்த எம்பெருமானுக்கு வாசகமாக “அறவனை ஆழிப்படையத்தணனை” என்கிறவிது ஆழ்த்த கருத்தோடு கூடியது. அறவன் என்பது தர்மிஷ்டன் என்றபடி; கைவல்யார்த்திகளது விருப்பத்தின்படியையும், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் பலன் கொடுக்கிற எம்பெருமான் படியையும் பார்த்து இப்படியும் ஒரு உதாரணண்டோ! என்று ஆழ்வார் உருகியருளிக் செய்கிறபடி. இங்கே நம்மினையிடு: — “வதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்துக்கும் தன்னையே அபேகிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது; எங்க ளுக்கு நீ வேண்டா, எஃகாப்ரயோஜனம் அனமயும் என்றிருக்குமவர்களுக்கும் அதனைக்கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தர்மிகளே வென்கிறார்” என்பதாம்.

ஆழிப்படை = சாயுந்திருவாழியுமான அழகைக்கண்டால் “வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராயியும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிற வர்களல்லதே கேவலர்கள்; தங்களுடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்கு நல்ல ஸாதனமுண்டு என்று நினைப்பவர்களை யத்தனை. அந்த நினைவையே காட்டுதற் காம் இங்கு இந்தப் பிரயோகம்.

அந்தணனை = உலகில் ஒரு வகுப்பினரை அந்தணரென்று வழங்குவதுண்டு; அந்தத்தை [வேதாந்தத்தை] † அணவுபவர் — சார்பவர் என விரித்துக் காணப் பொருளுரைத்தார் நச்சினூர்க்கினியர். அவ்வன்னறியே, அம் தன் அர் எனப் பிரித்துப் பலவாறுகப் பொருள் கொள்வாருமுனர். “அந்தணரென்போரற வோர் மற்றெப் பொருட்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்ற திரு வள்ளுவர் திருக்குறளும் அவ்விடத்துப் பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. “நாலேகாகம் முக்கோல்மனையே, ஆயுங்கலை அந்தணர்க்குரிய” என்ற தொல் காப்பிய மரபியற் குத்திரத்தின் கருத்தை நோக்குமிடத்து அந்தணரென்ற சொல் யதிகளைக்குறிக்குமென்பது விளங்கும். இப்பாசரத்தில் அந்தண னென்று எம்பெருமானைச் சொல்லியிருக்கின்றது; “கொந்தனைந்த பொழிற்

† அணவுபவர் என்பது அணர் என விரிப்பபட்டது. “ஆரணத்தின் சிரமீதுறை” என்ற சடகோபரத்தாதிச் சிறப்புப்பாவிசச் செய்யுளின் ஈற்றடியில் “கார் அணனைக் கம் பனை நினைவாம்” என்றவிடம் காணத்தக்கது. அந்தம் அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல்.

கோவலுலகளப்பானடி நிமிர்த்த ஃ அந்தணனை” என்றும் ॥ “இந்தனார்த்தணனை” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறார். அந்தணனைப் பதற்குப் பரிசுத்தனைன்று “பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைச் சாணிச்சாறுபோலே பரிசுத்தனைன்று கொண்டார்களைத்தனையொழிய போக்யதையிலே கண்வைத்து ஈடுபடப் பெற்றிலர்கள்! என்கிற வருத்தம் இங்குத் தொனிக்குமென்ப.

மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே! உபாசம போக்யனான எம்பெருமானைச் சிந்தித்தவாதே தாங்கள் விருமிய கைவல்ய பூருஷார்த்தம் மறந்துபோக வேண்டி யிருக்கவும் அதனை மறவாதே அவனை உபாஸிக்கின்றார்களே! அந்தோ! என்று பரிதவிக்கிறார்களே.

இப்பாசாததை அதுஸந்திக்குக்கால், “அறவாழியந்தணன் தாள்சேர்ந் தார்க்கல்லால், பிறவாழி நீர்தலரிது” என்ற திருக்குறள் நினைவுக்கு வருமென்று பெரியார் பணிப்பார். ... (க.)

வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரை \* வல்லினைத்  
துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன் \*  
எப்பாலயவர்க்கும் கலத்தாலுயர்ந்துயர்க்கு \*  
அப்பாலவன் எங்களாயர்கொழுந்தே. \*

(உ)

அடியரை	தன்னடியாரை	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
வல் வினை	வலிய கருமங்களினுடைய	எப்பால்	எவ்விடத்திலுள்ள
துப்பு ஆம்	{ மிடுக்கின் வழியிலே . ஸஞ் சரிக்கிற	யவர்க்கும்	யாவர்க்கும்
புலன் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியம் களிலும் அகப்பட்டு	கலத்தால் உயர் ந்து உயர்ந்து	{ ஆனந்தகுணத்தினால் மிக வும் உயர்ந்து
துஞ்சக் கொடான்	{ கசித்தப்போம்படி விட் டுக் கொடாதவன்	அப்பாலவன்	{ வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதபடி அப்புறப் பட்டவனாய்
வைப்பு ஆம்	{ (அவர்களுக்குப் பூருஷார்த் தமான) நிதியுமாய்	எங்கள்	எங்களுக்கே உரியவனான
மருந்து ஆம்	{ (விரோதி கிாஸந முகத் தால்) மருந்துமாவன் ;	ஆயர்கொழுந்து	ஆயர் தலைவன்.

\* \* \* — [வைப்பாம் மருந்தாம்] கீழ்ப்பாட்டில் “ஐயோ! கைவல்யார்த்திகள் எம் பெருமானைப் பணிந்து சஷுத்ரமான பலனைப் பெற்றுப்போவதே!” என்று அவர்களை நிந்தித்தார்; அவன்றன்னையே ஆசைப்பட்டிருக்கு மவர்கள் திறத்தில் அவன் இருக்குப்படியை அருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்ற இரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய உபேயத்வமும் உபாயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாகும். “வாணீனார்க்கும் மண்ணீனார்க்கும் வைப்பு” என்றும் “வைத்த மாநிதியாம் மதுகுதனன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொள்ளக்கொள்ளக் குறையாத மஹாநிதி போலே \* கொள்ளமானாகின்ப வெள்ளமாய் எப்போதும்

\* பெரிய திருமொழி 5, 6, 7

॥ பெரிய திருமடல்

அதுபவிக்க வரியனுநிருக்குத்தன்மை 'வைப்பாம்' என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி அதுபவிக்க சக்தியற்றவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தருளுத்தன்மை 'மருந்தாம்' என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது; இதுதான் உபாயத்வம்.

[அடியரை இத்யாதி.] வணக்காமுடிமன்னனுநிருக்கு மிருப்புத்தவிர்த்து அவனையே பாம பாயோஜனமாகப் பற்றி நிற்குமடியார் விஷயத்திலே படுஹா பகாரஞ் செய்தருள்பவன்; அப்படிப்பட்ட அடியார்களை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் முட்டவல்ல ஸாமர்த்தியத்தையுடைய இந்தரியங்களைந்தினாலும் நசித்துப்போகாமை செய்தருள்பவனென்றபடி.

[எப்பால் யவர்க்கும் இத்யாதி.] மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் முதலான எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாவற்றாலும் உடர்த்தி பெற்றிருப்பார் பலர் உண்டே; அவர்களுள்ளாரையும் ஆனந்த குணத்தாலே வென்று அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மேற்பட்டவ னென்னவேண்டும்படியான நிலைமையிலே நிற்பவன்; இப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற மேன்மை இருக்கச்செய்தேதும் அதனை யெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு கோபாலக்ருஷ்ணாயத் திருவவதரித்தவன். .... (2)

ஆயர்கோமுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும் \*

மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியை \*

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி \* என்

மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே. \*

(கூ)

ஆயர் கொழுந்து ஆய்	{ இடையர் தலைவனான கோபாலக்ருஷ்ணனான	தூய அமுதை	{ பரிசுத்தமான அம்ருதம் போன்றவனுமான பெருமானை
அவரால்	அவ்விடையர்களாலே	பருகி பருகி	இடையருமல் அதுபவித்த
புடை உண்ணும்	{ (வெண்ணெய்க் களவு முதலியவற்றிற்காக அடிபுண்கிற	என்	என்னுடைய
மாயம் பிரானை	மாயச்செயல் வல்லவனும்	மாயம்	{ பிரகிருதியின் காரியமாய் வருகின்ற
என்	எனக்கு விதேயனும்	பிறவி	{ பிறவியினுண்டான தாயிய
மாணிக்கம்	{ மாணிக்கம்போல் ஒளிபெற்ற வடிவைபுடையவனும்	மயர்வு	அஜ்ஞானத்தை
சோதியை		அறத்தேன்	போக்கிக்கொண்டேன்.

\* \* \* — [ஆயர்கோமுந்தாய்.] முதற்பாட்டில் பாயோஜனாதாரர்களான கேவலர்களை நினைத்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அநந்யபாயோஜனாதிகாரிகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் இருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார்; 'ஆ \* இவ்விண்ணு வகுப்பிலே நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்?' என்று ஆழ்வாசைச் சிலர் கேட்க; 'நான் அநந்யபாயோஜனாய் அவனைப்பற்றினேன்' என்று நேரே சொல்லமாட்டாமல் 'அவனை அதுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்தே விசேஷிகள் தன்னடையே கழிந்துபோகப் பெற்றவன் நான்' என்கிறாதினில்.

கீழ்ப்பாட்டில், ஆயர்கோமுந்தேன்று கண்ணிரானை நனைத்தாரே; அப்போதே அவனுடைய மாயச்செயல்களும் சினைபுக்குயா, திருவாப்பாடியில்



பஞ்சலக்ஷங்குடியிலுள்ள செல்லாராலும் மத்தாலே புடைக்கப்பெற்று அழு தேங்கிநிற்கும் மாயத்தைப் பேசுகிறார்.

“புடைபுண்ணும் மாயப்பிரானை என் மாணிக்கச்சோதியை” என்ற சேர்த் தியழகரால், அடியார்கள் மத்தாலும் கயிற்றாலும் கட்டியடிக்கவடிக்க, களங்கமறக் கடைபுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகின்றமையை அரு ளிச்செய்கிறவாறு தோன்றும்.

பட்டர் திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு ஸ்வாமி வந்து ‘அடிபேணுக்கு ஒரு திருவிருத்தம் பொருளருளிச் செய்யவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, ‘நம்பெருமானைப் பிரிந்த துயரத்தினால் எனக்கொன்றுஞ் சொல் லப்போகிறதில்லை; நஞ்சீயர் பக்கவிலே கேட்டுக்கொள்ளும்’ என்று சொல்லி நஞ்சீயருக்கு நியமிக்க, சீயரும் திருவிருத்தத்திற்குப் பொருளருளிச்செய்து வருகையில் \* அடைக்கலத்தோக்கு கமலத்து \* என்கிற என்பத்தாரும் பாட் டாளிலே வந்தவாறே சற்றடியில் “புடைக்க அலந்தானை” என்கிற பாடப்படியே நஞ்சீயர் பொருளுரைக்க; [அதாவது—வெண்ணெய் திருடின குற்றத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டி உரலோடு பிணைத்துத் தாம்பினால் கட்டியடிக்க வருந்தியிரு ந்தவனை என்று பணிக்க:] ஒரு புறத்திலே சயனித்துக்கொண்டிருந்த பட்டர் அதுகேட்டு ‘ஜீயா! அலந்தானை என்றபாடத்திற்காட்டிலும் “அலந்தானை” என்ற பாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப் பொருத்தம்போலே இன்று தோன்றுகின்றது’ என்றருளிச்செய்தாராம். ஆய்க்கி அடிக்கஅடிக்க முகமலர்ந் தாரும் கண்ணிரான். (இதனை விவரிப்போம்.) கண்ணிரான், வெண்ணெய் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்து கின்றாளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத்திடு வான்; அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதுகொண்டு இவனைக் கட்டுவள்; அப்படி கட்டும்போது தன்னுடம்புக்கு எட் டம்போராதபடியான அக்கண்ணி துண்டிதத்தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளி தில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ளவல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌசீல்யம் ஆச்ரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பாரதாநிலையைத் தவிர்த்து மதுஷ்யஸூதாநீபனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உர லோடு கட்டுண்டு அடிபுண்டிருக்கக் முதலான இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங் களை விளங்கச் செய்துகொள்ளவேணுமென்று கொண்டு ஒரு சுற்றுக்கும் போ ராத தாம்பி இரண்டுமுன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் \$ சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டு “கண்ணிதுண்டிதத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்” என்னும்படி ஆவன். ‘இவ்வனை நம்முடைய ஸௌசீல்யகுணங் கள் விளங்கப்பெற்றிருக்க; அவதாரப்போஜனம் நன்கு நிறைவேறப்பெற்ற

§ “சூநீ குமெரு நிஜஸகாதாபுடும் ஞானவிஜயம் ஸம்வந்திவபு வகுணபுடும் | நிரீக்ஷு நிவிபுணயியொ ஜநநூரம் ஸாகொவஸதூர ஸஸஹகு வஸயுஃ ||” என்ற யாதவாப்புதப ஸ்ரீஸூக்திகாண்ட.

தன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திலேன் என்க. இவ்வர்த்தங்கனென்றாம் இங்கு "மாணிக்கச் சோதியை" என்றதில் பொய்யும்.

நாயவமுதைப் பருகிப்பருகி = தேவர்களுண்ணும் அமுதமானது பல நிலமக் களை அபேஷித்திருக்குமாதலால் அப்படிப்பட்டதல்லாத பகவத்கிஷயமாகிற அமுதமே தூயதாகுமென்க. இதனை ஆரப்பருகி என் மாயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனென்றாயிற்று.

மயர்வறுவேன்மனத்தே மன்னினுன்தன்னை \*  
உயர்வினையேதரும் ஒண்கடர்க்கற்றறையை \*  
அயர்விலமரர்கள் ஆதிக்கொழுக்கைத \* என்  
இசைவினை என்சொல்லியான் விடுவேனோ. \*

(௪)

மயர்வு அற	{ அஞ்ஞானம் தொலையும் படி	ஆதி கொழுக்கைத	{ முதல் தலைவனாய்
என் மனத்தே	எனது கெடுகிலே		{ (தன்னைக் கிட்டுமாறு) எ
மன்னினுன்	{ தித்யலாஸஞ் செய்பவ	என் இசை	{ னக்கு இசைவை வினை
தன்னை	னாய்	வினை	{ வித்தவனான எம்பெரு
			மான
உயர்வினையே	{ (எனக்கு) ஞானபத்தி	யான்	அடியேன்
தரும்	வளர்த்தியையே தந்த	என் சொல்லி	என்ன குறையைச்சொல்லி
	குக்கின்றவனாய்	விடுவேனோ	விடக்கடவேனோ?
ஒண் கடர்	{ அழகிய தேஜோராசியாய்		[விடமாட்டேன்.]
கற்றையை			
அயர்வு இவ்	{ மறப்பில்லாத தித்யலாஸ		
அமரர்கள்	களுக்கு		

\* \* \* — [மயர்வறு.] சீழ்ப்பாட்டில் "என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வாசை நோக்கி 'ஆழ்வீர்! மாயப்பிறவி மயர்வு அறவேனு மென்பதுதானே உமது உத்தேசம்; அது நிகறவேறிவிட்டதாக நீரே சொல்லி விட்டீரே; இனி நீர் ஒய்ந்திருக்கலாமன்றோ' என்று கிலர் சொல்ல; எம்பெரு மானை எங்கனம் நான் விடுவேனென்கிறார்.

அஞ்ஞானராசியை வாணையேபோடே போகச்செய்ததுமன்றியே 'இனி ஒரு நாளும் அது குடிபுகுவெண்ணாது' என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்திராமாக இருப்பவனும், அப்படி யிருந்துகொண்டு "நாவலிட்டுழிதரு கின்றோம் கமன்றமர்தலைகன்மீதே" என்று சொல்லி பம்படர்கள் தலைபிலும் அடியிட்டுத் துடைக்கும்படியான உயர்த்தியைபயன் தந்தருன்பவனும், இப்படி யென்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பாங்கான வடிவழகுடையவனும், அப் படிப்பட்ட வடிவழகை யதுபவிக்கும் அயர்வறுமமமார்களை ஒரு நாடாகவுடைய வனும், என்னை இசைவித்துத் தன் தானினைக் கீழ்ப் புகுவித்துக்கொண்டவனு மான ஸர்வேச்வரனை என்ன நேறதுகவக்கொன்றி விடுவேன்? ... (௪)

விடுவேனோவென்வீளக்கை என்னாலியை \*

விடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை \*

தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள் \*

விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. \*

(16)

என் வினக்கை	{ எனக்கு எல்லாப் பொருள் கூடவும் வினக்கிக் காட் கிற வினக்குப்போன்ற வனும்	இவ் ஆய்ச்சியர் { இளமைதங்கிய இடப்பெ ண்ணினுள் { ண்களின் கண்களிலே
என் ஆவியை	என் உயிராவிரும்பவனும்	விடவேசெய்து விடத்தனமேசெய்து
விடுவேவந்து	திருவொன்ற ஒருவனிலே	விழிக்கும் { கண்களப்புச் செய்கிற பிர பிரானை { புலமையி எம்பெருமானை
உய்யக்கொள்	{ உஜ்ஜீவிப்பிக்கின்ற ஸ்வா கின்ற காதனை { மியும்	விடுவேனோ விடவல்லேனோ?
தொடுவே	{ கபடச்செயல்களையே செ செய்து { ய்து	[விடமாட்டேன்.]

\*\*\* — [விடுவேனோ.] இதுவும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷபூதம். திருவாய்ப் பாடியிலிடைப் பெண்கள் கண்ணிராணைவிட்டுப் பாம்பதத்தை விரும்பினால் நானும் எம்பெருமானைவிட்டுப் புறம்புபோயே சென்றிருக்கிறேன்.

தன் விஷயமாக விளைவக்கூடிய அஞ்ஞானந்தகாரம் தொலைப்படி என்னை நிர்ஜேதமாக விஷயிகரித்துத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை எனக்கு எனக்கு வினக்கக் காட்டியருளினவனும், \* மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து \* ஆவாரார் துணையென்று அகிலீர்க்கடலுள்ளமுந்தும் நாவாய்போல் பிற விக்கடலுள் நின்ற துளங்கிக்கிடந்த என்னைத் தானாகவேயெடுத்துக் கரைசேர்த்தவனும், இங்ஙனம் என்னைக் கரைசேர்ப்பதற்குறுப்பான அவர்ஜநீய ஸம்பந்த முடையவனும், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகண்டு 'இவன் திருநாணன்' என்று முறையிடவந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுபாக்கெடுக்க வொண்ணாதபடி வேறொருவர்க்குத் தெரியாமே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக 'ஜாசோசா சிகாமணி' என்று பாணித்தமாய்ப்படியான சேஷடிதங்களையும் கண்ணோட்டங்களையுஞ் செய்து அப்பெண்களை அடிமைகொண்டாப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவனுமான பெருமானை விடுவேனோ? என்றாசாயிற்று.

விடவு = விடனுடைய தன்மை: விடனென்பது வட சொல்; பெண்டிர் பால் துர்த்தத்தனஞ் செய்பவன் விடன்; அவனது செயல், அல்லது தன்மை—விடவு. ... (17)

பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன் \* பின்னும்

விராய்மலர்த்துழாய் வேய்க்தமுடியன் \*

மராமரமெய்தமாயவன் \* என்னுள்

இரானேனில் பின்னையானோடுவேனோ. \*

(18)



பிரான்	உபஸாசனம்	மாமாம் எய்த	எழுமாமாமாக்கண் (ஸூத் ரீவனுடைய கம்புதலக் காக சூர் அம்பினால்) எய்தவனுமான
பெருநிலம் கீண்டவன்	{ (வாஹாவதாத்தித்) பெ ரிய பூமியைப் பிளந்தெ டுத்தவனும்	மாயவன்	ஆச்சரியபூதன்
பின்னும்	{ பின்னப்பட்ட [தொடக் கப்பட்ட]	என் உன்	எனது நெஞ்சினுள்ளே
விராய்	பரிமளம் பொருந்திய	இரான் எனின்	எழுந்தருளியிரானாயின்
தழாய் மலர்	திருத்தழாய் மாலையாவே	பின்னை	பின்பு
வேய்த்த	குழப்பட்ட	யான்	கான்
முடியன்	திருமுடியையுடையவனும்	ஒட்டுவேனோ	தரித்திருப்பேனோ?

\* \* \* — [பிரான்.] ஆழ்வீர்! கீர் அவனைவிடமாட்டாதொழியினும் அவன்  
முன் உம்மைவிடில் என் செய்வீரென்ன; அவன் விடும்படியாக நான் ஸம்மதிப்  
பேனோ வென்சிறார்.

பிரான் = பிறர்க்கேயாயிருக்குமவன் என்பது கருத்து, நிலா, தென்றல்,  
புஷ்பம், சந்தனம் முதலான பொருள்கள் தமக்கென்று ஒன்றின்றியே பிறர்க்  
காகவே அமைந்ததுபோல எம்பெருமானும் நம்போலியர்க்காகவே அமைந்தவ  
னென்க. “ந தெ ர-கு-வ-ம் நவாகாரொ நாயுயாநி நவாலுடி |  
தயாவி வுநுஷாகாரொ லுதூநா-ம் வ-ம் வுநாஸவெ - ந தே  
ருபம் ந சாகாரோ நாயுநாநி ந சாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம்  
தவம் ப்ரகாசஸே.” என்ற ஐதந்தாஸ்தோத்ரமும், | “வரிஜநவரி  
வஹ-பா ல-குஷணாநுரயுயாநி வுநாஸ-மு-ண-மணாஸு ஜூ-ந  
ஸ-தூ-டி-ய-வெ-ஷ | வர-உ-வ-டி-ய-ணா-நு-தூ-தூ-டி-ய-வெ-ஷ-தூ-வ-டி-  
வ-க-ரு-கெ-த-க- வ-ஸ-பூ-த-ய-டி-ம் வ-க-டி-ம் = பரிஜநபரிபர்ஜா பூஷணாயா  
நாநி ப்ரவாகுணகணாச் ச ஜ்ஞாநகத்தயாதயஸ்தே, பாமபதமதாண்டாநி ஆத்  
மதேஹஸ் ததாத்மா வாத! ஸகலமேதத் ஸம்ச்சரிதார்த்தம் சுகர்த்த!” [வாத  
ராஜஸ்தவம்] என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க

பெருநிலங்கீண்டவன் = ஹிபன்யகசிபின் உடன் பிறந்தவனான ஹிபன்  
யாசுஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்  
சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர்  
முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவத  
ரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வகாணை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற்  
குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி  
அங்கு நின்று மெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பது  
பெருநிலங்கீண்ட வாலாறு. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹகல்பத்துக்கு  
முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்  
வகாரணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்கரினைத்து  
மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனென்ற

வரலாறும் உண்டு; “பாராருலகம் முதுமுந்தீர் பார்தகாலம் வளைமருப்பில், வராருருவத்தேனமாபெடுத்தவாற்றலம்மான்” என்ற திருமங்கையாழ்வாராருளிச் செயலை நோக்குக.

பின்னும் வீராய்மலர்த்துழாய்வேய்தமுடியன் = நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்டு நறுமணம்மிக்குச் செவ்வி பெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே சூழப் பட்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். இத்தால் திவ்யமங்கன விக்ரஹ போக் பதையை அறுபவிக்கிறபடி.

மராமாமெய்த வரலாறு “வினைபேன் வினைதீர்மருந்தானாய்” என்ற பாட்டி. னுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் என்னிசைவின்றியே எங்கனே விட்டுப்போகவல்லான்?

“பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ?” என்பதற்கு — அப்பெருமான் என்னை விட்டகன்றால் நான் தரித்திருப்பேனோ? என்றும் பொருள் பணிப்பர். ஆசாய் பற்றுதலத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது; “இரானேனில் நவவாகக் குழைத்தவன்” என்ற குர்ணிகை காண்க. ... .. (சு)

யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன் \*  
நானொட்டிவந்து என் தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து \*  
நானொட்டிநின்றென்னுயிரில்கலந்து \* இயல்  
வானொட்டமோ இனியென்னைநெகிழ்க்கவே. \*

(எ)

யான்	நான்	ஊன் ஒட்டி	சரித்திலே பொருத்தி
ஒட்டி	இசைந்த	கின்ற	புகுத்துகின்ற
என்னுள்	என்னுள்ளே	என் உயிரில்	{ எனது ஆத்மாவில் உடி
இருத்துவம்	{ (எம்பெருமானை) இருத்	கலந்து	{ இப்படி நடக்கிற ஸர்வேச்
என்றிலன்	{ தவதாக வினைத்திலேன்;	இயல்வான்	{ வான்
நான்	நானே	இனி என்னை	{ இனி என்னைவிட்டு
ஒட்டி வந்து	பிரதிக்கொரு பண்ணிவந்து	நெகிழ்க்க	{ நீங்க
என் தனி	{ என்னுடைய. ஸ்வதந்திர	ஒட்டமோ	மைமதிப்பனே ?
நெஞ்சை	{ மான மனத்தாத		
வஞ்சித்து	நானறியாதபடி வசிகரித்து		

\* \* \* — [யானொட்டியென்னுள்.] எம்பெருமான் தம்மை ஒருநாளும் விடப்படா நென்பதை வற்புறுத்தியருளிச் செய்கிறாதிதல். அவன் தானாகவே வந்து கைக்கொண்டவனுயிருந்து வலத்து எங்கனே விட்டு நீங்கவல்லானென்கிறார். [யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன்.] எம்பெருமானை என்னெஞ்சினுள்ளே விருத்திக்கொண்டது நானாகவோ? அவன்தானே வந்து ‘ஆழ்வீர்! உம் முடைய நெஞ்சிலே உறையக்கடவேன்’ என்றாலும் வேண்டா வேண்டாவென்று விலக்குவதன்றோ என் பணியாயிருந்தது; ‘இப்படி நீர் விலக்குவதனால் நான் இங்கு இருந்தே தீரக்கடவேன்’ என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு அவனாகவே வந்து இருக்கின்ற இருப்பன்றோவீது.

ஸ்ரீராமாயணம் புத்தகாண்டம் — இருபத்தேராவது ஸர்க்கத்தில்,  
கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லக் கருதிய இராமபிரான் ஸமுத்ரராஜனை  
நோக்கிச் சரணாகதிபண்ணிப்படியைச் சொல்லிவரும் பிரகாசத்தில் —  
“உக்ஷிணோ உக்ஷிணம் வொஹம் உஹாவரிவஸஸிஸு | மொஸஹ  
ஸு ப்ரதா தாரஹவயா உஹஜ்ஜு || சுஷு நௌ நரணம் வாஹ  
தரணம் ஸாஹஸுவா | ஐதி நாரகௌ கதிம் க்ருத்வா உஹாவொஹம்  
உஹொஷி | சுயிஸிஸௌ வியிவசு ப்ரயதொ நியதொ ஹநிஃ”

இதற்குச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்:— இராமபிரான் மஹா வீர புருஷனாதலால் கோழைகள் சொல்லத்தக்க வார்த்தையை அவன் சொல்லான்; 'நானாவது ஒன்று மாணமடையவேணும், கடலையாவது ஒன்று கடக்கவேணும்' என்று



பிரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டானென்றால் இது அச்லீலமாயும் மஹா வீர புருஷத்வ விருத்தியாயும் இருக்கின்றது. ஆக இந்த அஸ்வரஸ்யத்தை உட்கொண்டே வருந்தியாகிலும் வ்யவஹிதாந்வயம் செய்யலாயிற்று—என்கிறார்கள்.

இது கோஷாதக்ஷமமான ஸமாதானமாகமாட்டாது. இந்த இராமபிரானே இராவணனோடு போர்புரியுங்காலத்து இராவணனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சக்தியினால் இளையபெருமாள் திசைத்தில் விழுந்து மூர்ச்சித்தவாதே இராமன் பொறுக்க முடியாத கோபாவேசங்கொண்டு வாகா வீரர்களை நோக்கி ஹர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார் — “ஊஹிநு உஹ-துகெ-து ந விராசு வாகு வ்ருதிஸ்யு ணொரி வஃ | ஊராவணரோசம் வா ஜஹதி ஐக்ஷய வாநராஃ” அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந சிராத் ஸத்யம் ப்ரதிச்ருணோமி வஃ, அராவண மராமம் வா ஜகத்-த்ரக்ஷயத வாகராஃ! (101—49.) என்கிறார். ‘இன்றோடு இராவணனையாவது ஒன்று ஒழித்துவிடுகிறேன், நானாவது ஒன்று மடித்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்’ என்பதன்றோ இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஆரியர்கள்! மேற்குறித்த ச்லோகம் - மஹாவீரத்தன்மையும் கூத்தரரோஷமும் தோன்ற மீசை முறுக்கி ஆண்புலியாய்ச் சொல்லும் பிரகாசனத்திலுள்ளது. இந்த ப்ரகாசனத்தில் பெருமாள் எவ்வாறு பிரதிஜ்ஞை செய்வது தகுமென்றால், “பாருங்கள், இந்த கூணத்தோடு இந்த ராவணப்பயலைத் தீயினில் துசாக்கிவிடுகிறேன்” என்று சொல்வதே பொருத்தமுடைத்தாகும். அங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டிய இந்த ஸமயத்திலேயே இன்று நானாவது ஒன்று மாண்டுபோகிறேன், இராவணனையாவது ஒன்று ஒழித்து விடுகிறேன்’ என்று சொல்லியிருக்கும்போது, ஸமுத்ரராஜனை நோக்கிச் சரணாகதி செய்யுமடைவிலே இவ்விதமான வார்த்தை சொல்வது எங்கனே தகுதியற்றதாகும்? இதுவே தகுதியாம்.

அன்றியும், பிரக்ருத ஸ்தலத்தில் வ்யவஹிதாந்வயம் பண்ணி ஸாதிக்கப்படுகிற பொருள் பிரகாசனத்திற்கும் சேர்ந்திருக்கவில்லை. ஏனென்றால், உதாஹரித்த ச்லோகமுள்ளவிடம் ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ரகாசனமா யிராதின்றது. இந்த ச்லோகங்கொண்ட ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் “ததஸ் ஸாகரவேலாயாம் தர்ப்பாநாஸ்தீர்ய ராகவஃ, அஞ்சலீம் ப்ராஹ்முகஃ க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஜோததே” என்பதாம். ஆகஞ்சல்யத்தையும் அந்ந்யகதித்வத்தையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணாகதி செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராமபிரான் செய்த சரணாகதி சாஸ்திரீயமாய் ஸலக்ஷணமானதென்றே ஏற்படுகிறது. எங்கனே யென்னில், அத்ய மே மரணம் வா என்கிற இந்த ச்லோகத்தின் அடுத்த ச்லோகத்தில் “ஊயிஸிஸெஸு வஸ வியிவஸு ப்ரயதொநியதொ உஹிஃ - அதிசிச்யே ஸ விதிவத் ப்ரயதோ நியதோ முநிஃ” என்றுள்ளது. இங்கு, விதிவத் — சாஸ்த்ரோக்தரீதியாய், ப்ரயதஃ — காயிக நியமத்தோடு கூடியவராய், நியதஃ — வாகிகநியமத்தோடு கூடியவராய், முநிஃ — மானவிக நியமத்தோடு கூடியவராய்க் கடலரசனை நோக்கிச் சரணாகதி செய்தார் என்று வியாக்கியானஞ் செய்துள்ளார்கள். இங்கனே யிருக்கும்போது “அத்ய மே தரணம் வா, ஸாகரஸ்ய மரணம் வா” என்று அந்வயித்துக் கூறப்படுகிற

பொருள் எங்ஙனே பொருந்தக்கூடும்? நெஞ்சில் தீய எண்ணங்கொண்டு கபடமாகச் சாணாகதி செய்தார் என்றன்றோ இதனால் ஏற்படும். அப்படியாகில், சாஸ்த்ரோக்தரீதியாய் மாகஸிக நியமத்தோடு கூடியவராய்ச் சாணாகதி செய்தார் என்றது விபரீத லக்ஷணையாகவன்றோ தேறும்.

“தவஸு ராஜஸு வஸுஷஸு கஸுராஷுணு உஹீதஸு | நிய  
 ராஜஸு உதஸு நியராஷுணு ராஜி வசுரஃ = தஸ்ய ராமஸ்ய ஸுப்தஸ்ய  
 குசாஸ்தீர்ணே மஹீதஸே, நியமாந் அப்ரமத்தஸ்ய நிசாஸ் திஸ்ரோதி சக்ரமு.”  
 என்று மூன்றுநாள் வரையில் நியமம் தவறாமல் ப்ராயோபஸிஷ்டராய்க் கிடந்  
 தார் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் மூன்று நாள் நடந்தபின்பும்  
 கடலரசன் முகங்காட்டாநொழியவே, பெருமான் எங்கைகடந்த சீற்றமடைந்து  
 “ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி” = பார் இதோ கடலை வற்றச் செய்துகொடுக்கிறேன்  
 என்றருளிச்செய்ததுண்டு. \* அத்ய மே மரணம் வா \* என்கிற இந்த ச்லோகம்  
 அந்த ப்ரகோப ப்ரகாணத்தில் இருந்திருந்தால் இப்படி வ்யவஸிதாந்வயம்  
 பண்ணுவது பொருந்தும்; ப்ராயோபவேச ப்ரகாணத்திலுள்ள இந்த ச்லோகத்  
 திற்கு இவ்வாறு பொருள்கூறுதல் ஏலாது என்பது விவேகிகளுக்கு அறிவரி  
 தன்று.

இனி, இப்படி அதுபயங்கமான அர்த்தத்தைப் பாஸித்தீய்யாக்கப்பாதாவாயிப் பூகோலிந்தாஜரும் மற்ருருவரும் எழுதியது எதுகொண்டு? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும், இக் கேள்விக்கு உத்தரம் உரைக்கின்றேன்:—

யானோட்டி யென்னுள் என்கிற இந்தப்பாசரத்தின் ஈடு மூப்பத்தாறாயிரப்  
படி வியாக்கியானத்தில் \* அத்யமே மரணம் வா \* என்கிற இந்த ச்ஞோகம் உதா  
ஹரிக்கப்பட்டு ஸங்க்ரஹமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்விபியிலும் தெலுங்  
குவிபியிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பகவத்விஷய ஸ்ரீகோசங்களில் அவ்விடத்  
துள்ள பங்கதி—

‘[தான் ஒட்டிவந்து] ‘அத்யமே ம்ரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய-வா’ என்று இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை என்றாற்போலே பிரதிக்கை பண்ணியாபித்துப்புகுத்தது’ என்றும்.

இங்கு "இத்தை முடித்தல் கடத்தல்" என்றிருக்கிறது. [இந்த வாக்கியத்தின் நிஜஸ்வரூபமென்னவென்பதை மேலே விளக்குவோம்.] இவ்விடத்திற்கு அரும்பதவுரை யெழுதியவர்கள்—

“அத்யமே தரணம் வா ஸாகரஸ்ய மரணம் வா என்று அந்வயம் திரு  
வுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் இத்தை முடித்தல் இப்பாதி.

\* சரபமாநய \* இத்யாதிரையக் கடாஷித்து இப்படி யோஜித்தது.

என்றெழுதிவைத்திருக்கிறார்கள், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் பூருவாசாரியர்கள் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களை ஆங்காங்கு உதாஹரித்து எவ்விதமாக அர்த்தஞ் செய்கிறார்களோ அவ்விதமாகவே ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்கி

யாதாவாகிய ஸ்ரீ கோகிலந்தாஜர் தாம் வியாக்கியானமெழுதிவருகிற வழக்கத் தின்படி இந்தச் ச்லோகத்தையும் மேற்குறித்த நம்பிள்ளையீட்டில் அரும்பதவு ரையையறம்பி அவ்விதமாகவே அந்வயித்து வியாக்யானித்துவிட்டார். வேறு விதமாக வியாக்கியானித்தால் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியை அவமதித்தோமா வோம் என்று நினைத்துவிட்டார்.

இனி, ஈட்டின் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதியிருப்பதற்கு என்ன கதி சொல் லக்கடும்? “இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை” என்கிற ஈட்டுப்பங்கதிக்கு வேறு எவ்விதமாகப் பொருள் சொல்லக்கடும்? என்று கேள் டிப்பவர்களுக்கு இனி ஸமாதான முகாக்கப்படுகிறது.—ஸம்பாதாயத்தில் சில தமிழ்ச்சொற்களின் உச்சாரணம் நெடுநாளாகவே மாறுபட்டிருப்பதை அனைவரு மறிவர். கன்று, குன்று இத்யாதி பதங்களை கன்னு குன்னு என்றும், காற்று தோற்று இத்யாதிபதங்களை காத்து தோத்து என்றும் இப்படி மாறுபாடாக வ்யவஹரித்துவருகிறோம். [இது நன்றா? தீதா? என்கிற விசாரம் தனிப்பட்ட து; அவ்விசாரம் இப்போது அப்ரஸக்தம்.]

முற்காலத்தில் ஒலை ஸ்ரீகோசங்கள் எழுதிவந்தவர்கள், ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவும் மற்றொருவர் எழுதவும் ஆக இப்படியே பெரும்பாலும் எழுதி வந்தவர்கள். முன் உதாஹரித்த ஈட்டுப்பங்கதி “இற்றை முடிதல் கடத்தல்” என்றிருந்தது. எழுதுமவர்க்கு ஏடுபார்த்துச் சொல்லிவந்தவர் இற்றை. என் பதைத் தற்கால உச்சாரணமுறைப்படி இத்தை என்று சொன்னார். எழுதுகிற வரும் “இத்தை முடிதல் கடத்தல்” என்றெழுதிவைத்தார். அதைப்பார்த்து மற்றொருவர் எழுதிக்கொள்ளும்போது ‘இத்தை முடிதல்’ என்றால் அந்வயிக்க வில்லையெய்யென்று “இத்தை முடித்தல்” என்று எழுதிவிட்டார். இங்ஙனம் பல ஸ்ரீகோசங்கள் பாகிவிட்டன. அரும்பதவுரைகாரர்க்கு இத்தகைய பாடங் கொண்ட ஸ்ரீகோசம் கிடைத்தமையால் அதற்குத்தக்கபடி அவர் விவரணஞ் செய்துவிட்டார். அதனையே விச்வஸித்து ஸ்ரீகோகிலந்தாஜரும் அப்படியே எழுதிவிட்டார். வெகுநாளைக்கு முற்பட்ட ஒலை ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்பாதித் துப் பார்த்ததில் இந்த ஐட்பம் புலனாயிற்று.

இப்போது யாம் எடுத்தெழுதிய பாடத்தில் அர்த்தம் நன்கு பொருந்து வதாந்தவிர, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் இந்தச் ச்லோகம் எந்த அம்சத்திற்கு உதாஹரணமாக எடுத்தாளப்பட்டதோ அதற்கும் மிக்க பொருத்தமாக அமை வின்றது. “அத்யமே மரணம் வா” என்ற மூலத்திற்குத்தகுதியான அர்த்தம் ‘இற்றை முடிதல்’ என்பது. இற்றை—இன்றைத்தினம் என்றபடி, இது அத்ய என்பதன் பொருள். முடிதல்—மரணமடைதல். இது ‘மே மரணம் வா’ என்ற தன் பொருள். “யானொட்டியென்னுள்” என்கிற இந்தப்பாசாத்தின் வியாக்கி யானத்தில் இந்தச் ச்லோகத்தை எடுத்து விவரிக்கவேண்டிய காரணமென்ன? என்று ஆராய்வோம்: மூலத்தில் ‘எம்பெருமானை நான் விட்டாலும் அவன் என்னை விடான்’ என்றருளிச்செய்யப்பெற்ற ஆழ்வார், “நான் இகலந்து என் னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கவேணும் என்றிலைன்; அவ்விவம்பெருநான்



தானாகவே பாதிக்ஞபண்ணிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினனாதலால் இப்படி நிரீஹமாகமாக அடியேனை விஷயிகரித்த அவன் நான் அகன்றுபோவதை இசைத்திடுவனோ?" என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வார் விஷயத்திலே எம்பெருமான் பாதிக்ஞபண்ணினதாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, இது எப்படிப்பட்ட பாதிக்ஞா? என்று கேள்வியாக, இதற்கு இராமபிரானுடைய ஓர் பிரதிக்ஞையை எடுத்துக்காட்டினார் நம்பின்னை. கடலரசனுடைய ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாரும், இராமபிரானுடைய ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானுமாகக் கொள்ளவேண்டும். கொண்டு, "அத்யமே மரணம் வா" என்கிற ச்லோகத்திற்கு 'ஸமுத்ரத்தை முடிக்கவாவது அதை நான் கடக்கவாவதுவேண்டும்' என்பதாகப் பொருளுரைத்தால் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் 'ஆழ்வாராகக் கொல்லவாவது.....' என்பதாக பாதிக்ஞையின் ஆகாரம் கூறவேண்டும். இஃது எவ்வளவு பொருந்தும்?

ஸ்ரீராமாயண பாகாணத்திற்கும் சுட்டில் உதாஹரித்த பாகாணத்திற்கும் கலிஹருதயத்திற்கும் ச்லோககைசலிக்கும் கிறிதேனும் ஸம்பந்தமின்றியே அரும் பதவுரைகாரரும் ஸ்ரீகோவிந்தராமரும் எழுதியுள்ளபொருள் பரமாதிக மென்பதையும் பரமாதத்தின் நிமித்தத்தையும் சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தியின் உண்மைபாண நிலைமையையும் சுண்டு நன்கு நிரூபித்தாயிற்று.

திருவிருத்தத்தில், 62. "இஹயோவிரக்கினும்" என்கிற பாகாத்தின் பெரியவாச்சான்பின்னை விபாக்கியானத்தில்—"இதுதான் [இக்கடல்தான்] சரணமென்றால் இரங்குமதன்றிக்கே அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிதே; அது ஆர்த்திக்கு இரங்குமதல்லவே, அம்புக்கு இரங்குமதிதே. தனக்குச் சரணமென்றால் இரங்குமதன்றே, தனக்கு மாணமானால் இரங்குமதிதே" என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதனால் இதைக்கண்டு சிலர் மயங்கக்கூடும். இங்கு "அத்யமே மரணம் வா" என்கிற ச்லோகத்தைப்பற்றி ஸ்மரணலேசமும் கிடையாது. "அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிதே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்குப்பிறகு "தனக்கு மாணமானவிரங்குமதிதே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி இருப்பதனால் பெரியவாச்சான்பின்னை தனிச்ச்லோகியில் அருளிச்செய்கிற கணக்கிலே பராமமாக அருளிச் செய்தவத்தனை. அவ்விடத்து அரும்பதவுரைகாரரும் நம்பின்னையீட்டின் அரும் பதவுரையில் வாஸகையினால் எழுதியுள்ளது மேற்கண்ட விபுலவிவரணங்களினால் விடைபெற்றதேயாகும்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இதற்குப் போலியான மற்றொரு விஷயம் நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனையும் சுந்தித் தொலிக்குன்றேன்; அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் இருபத்து முன்றாவது ஸர்க்கத்தில் இரண்டாவது ச்லோகம் — "கௌஸுதூரஸு ப்ரஜாநாநி | வகுவதூ ஸாயு ப்ரவதகுவே | உதீஷு நரஸாடிசு | கதகுவு | கெவகாஹிகு = கௌஸல்பாஸப்ரஜாநாமி பூர்வாஸந்தபாப்ரவர்த்ததே,

உத்திஷ்ட நாசார்த்துல! கர்த்தவ்யம் கதவமுஹ்சிகம்." என்பது. இதற்கு கோலிந்தராஜ்யம் என்கிற ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கியானத்தில்,

"விஸ்வாஸிதோ நாசலு ..... திஷ்டாகாலிகபுரியவனொரு  
தடிவலுதுவூறு ஸூரமகதகாபு விலுது, ஈகம் புவனகுதவத்  
கௌஸலு நாசிவா தவலுதுவத்! ஈதி விலுயதெ — கௌஸலு  
வாபுஜா|| வெபாபகாவெ விலுதகுவெபா உதிநாவீச ||"

என்கிற வாக்கியங்கள் உள்ளன. இங்கு முடிவில் "போதககாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்" என்ற வாக்கியம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. விச்வாமிதரமுனிவன் இராமபிரானுடைய திருக்கண்வளர்த்தியழகிலே பீடுபட்டு, தான் வந்த காரி பத்தை மறந்து 'இப்பிள்ளையைப்பெற்ற கௌஸல்பை என்ன நோன்புகோற்றான் கொலோ!' என்று ஆச்சரிப்படுவதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டார் என்று சலோக்தி யாக அவதாரிகை வைத்திருக்கிறார்; இதுதன்றே. இதற்குமேல் "போதககாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்" என்றுள்ள வாக்கியத்திற்கு என்னபொருளென்று பண்டிதர்கள் விமர்சிக்கவேணும்.

முனி:—ரிஷியானவர், போதககாலே—எழுப்பும்போது, விஸ்மிதமுக:—மிகவும் கிரித்தமுகமுடையவனாக, ஆஸீத் — ஆனான். என்பதாகவே இந்த வாக்கியத்திற்கு அனைவரும் பொருள் சொல்லவேண்டும். இனி இவ்வாக்கியத்திற்கு என்ன தாற்பரியமென்று நோக்கவேணும். இராமபிரானை எழுப்பும்போது விச்வாமித்திரன் கிரித்தானென்று எதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது. மூலத்தில் என்னபதமிருக்கிறது? எந்த பதத்திற்கு இது தாற்பரியம்? அனுகூலத்தனம் போலேயிருக்கிற இந்த வாக்கியம் எவ்விதத்திலாவது பொருந்துகின்றதா? வென்று பல பண்டிதர்களைக் கேட்டாயிற்று; அனைவரும் வானமே நோக்குவர். க்ரந்தஸிபியிலோ தேவநாகாஸிபியிலோ க்ரந்தஸிபியிலுச்சிட்ட புத்தகத்திலும் இப்படியே பாடம் காண்கிறது. பலதேசங்களிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பதினாந்து கட்டுப்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு வெகுநன்றாகச்சோதித்து மத்வலிலாஸ புத்தககாலையர் வெளியிட்டென்ன தேவநாகாஸிபி பதிப்பிலும் இப்பாடமே காண்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அப்பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அப்பாகாணிகமென்று நினைத்தோ அஸங்கதமென்று நினைத்தோ வேறு என்ன நினைத்தோ இந்த வாக்கியத்தின் தலையில் ஒரு குறிப்பு இட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஒலைப்புத்தகங்களெல்லாவற்றிலும் இத்தகைய பாடமே உள்ளதென்று மாத்திரம் நன்றாக விளங்கிவிட்டது. இனிமேல் அடியேன் எழுதப்படும் விஷயங்களை வாசியாமலே பண்டிதர்கள்! நீங்கள் உத்தமது புத்தியைச் சிமப்படுத்திப்பாருங்கள்; "போதககாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்" என்ற வாக்கியம் எவ்விதத்திலாவது பொருந்துகிறதா? என்று விமர்சிப்பீர்களோ?

.... ... ..

இனி அடியேன் கிஷ்ஞாபிக்கிறேன்; மேற்குறித்த வாக்கியத்தில எழுத்துப்பிழைகள் இரண்டு உள்ளன; "போதககாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்" என்று

திருத்திக்கொள்ளவேணும். இப்போது என்ன அர்த்தம் தேவதென்றதென் பதை விவரிக்கிறேன்.

தனிச்சேலாகியில் இந்த சேலாகத்திற்குப் பெரிபவாச்சான்பின்னா மிகவும் விரிவாக விவாங்கியானமருளிச்செய்யுமிடத்து

“உண்ணப்புக்கு வாயைமறப்பாரைப்போலே விச்வாமித்திரன் தான் வந்த காரியத்தை மறந்து இவனைப்பெற்ற நாயின் வயிற்றுக்குப் பட்டங் கட்டத்தொடங்கினான்”

என்று சாமையமாக அருளிச்செய்துள்ளார். தனிச்சேலாகியிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைப் பெருப்பாலும் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜர் தம்முடைய விவாங்கியானத் தில் ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தவது வழக்கம். அந்த காமத்திலே “உண்ணப்புக்கு வாயைமறப்பாரைப்போலே” என்கிற தனிச்சேலாகி ஸ்ரீனரகத்தியின் கருத்தை உன்னடக்கி “பொஜுகாலே வீண்மருதமுதோ முரிராஸீத்” என எழுதிவைத்தார். \* சபபுவூஹுதிநாதபுவூஹுதாஹுதி [அகாரகூறைப்பறிவு அகர்த்தத்தாக்கிடம்] என்ற நியாயத்திற்கு நிரதர்சனமானவர்கள் இதனைத்தெரிந்துகொள்ளாமல் “பூர் வாஸக்த்யா ப்ரவர்த்ததே” என்று திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகிற பிரகாணமாகை பாலே போதக காலமாயிருக்க, பொஜுகாலமேது? என்றிங்கனே மருண்டு வெரு சதார்ப்பாலத் திருத்தியெழுதிவிட்டார்கள். ‘எழுப்பும்போது முனிவன் சிறித் துக்கொண்டே பெழுப்புகின்றான்’ என்பதாகவும் அதற்குப் பெருஞ்செய்து நிகாண்டார்கள். ஏட்டுப்பிரதிகளில் உன்னபடியாகவே பிறகு அச்சப்பிரதிகளி லும் புகுந்திட்டது. ஆனால் ஏட்டுப்பிரதிகளெல்லாவற்றிலுமே இந்தத் தப்புப் பாடம் இல்லை, அடியேன் இப்போது எடுத்துக்காட்டிய உன்மைபான பாடம் ஒரு தாளகோசத்திலிருந்துதான் காணிக்கப்பட்டது. தனிச்சேலாகியையும் கோவிந்தராஜ்யத்தையும் ஒன்றுசேர்த்து வேயிக்க கோர்த்தபோது இது குறிக் கொளலாயிற்று. இங்ஙனம் தவறுதலான பாடங்கள் தொன்றுதொட்டே ஏட் டுப்பிரதிகளிலும் புகுந்துவிட்டன என்பதை விவேகிகள் கெஞ்சிற்கொண்டு பிரதி ருத விஷயத்திலும் தெளிவுபெறுவார்களாக.

[என்தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து இப்பாதி.] ஸர்வசத்தஞ்ஜ தன்னுறுத் திருத்த வொண்ணாதபடி ஸ்வாதந்திரியத்தில் தலைநின்று அவிதேயமாய்க்கிடந்த எனது கெஞ்சைத் தன்னுடைய சேலாகி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேய மாய்ப்படியண்ணி, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உதப்பாரைப்போலே என்னு டைய தேஹமான வுடலைப்பற்றி நின்று என் பக்கவிலே விலக்காமை பெற்ற வாதே என்னுத்தமாவோடும் வந்துகலந்து இதுவே போதுபோக்காகவிருந்து இப்படி நிர்தேஹமாகாக என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் தன்பக்கவில் நின்றும் கெழிந்துபோவேனென்றால் அவன் இசைய ப்ரஸக்தியுண்டோ? எனக்கு ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஞானம் பவிக்குமளவானகாலத் திலே நான் அகன்றுபோவேனென்றால் அவனோ அகலவொட்டுவது?.....(எ)



என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடைகன்னெஞ்சந்  
தன்னை \* அகல்விக்கத்தானுங்கில்லானினி \*  
பின்னைநெடும்பனைத்தோள் மகிழ்ப்புடை \*  
முன்னையமரர் முழுமுதலானே. \*

(அ)

பின்னை	{ கப்பின்னைப் பிராட்டியினு டைய	என்னை நெகிழ்க்கிலும்	{ (ஒருகால்) என்னைப்பிரிய விட்டாலும்
நெடு	பெரிய		
பனை	சுற்றுடைத்தான	என்னுடை	என்னுடைய
தோள்	{ தோள்களோடே அனை யப் பெற்றதனாலுண் டான	கல் நெஞ்சம் தன்னை	{ கல்ல நெஞ்சை
மகிழ் புடை	{ ஆனந்தப் பெருமையை உடையவனும்	அகல்விக்க	{ (தன்னிடத் தினின்றும்) பிரிக்க
முன்னையமரர்	{ புகுவர்களுள் நித்யஸூரி கருங்கு	தானும்	{ ஸர்வசக்தியுத்தான தா னும்
முழுமுதலான்	{ ஸகலமும் தானையாயிருக் கப்பெற்றவனுமான எம் பெருமான்	இனி	இனிமேல்
		கில்லான்	ஸமர்த்தனாகமாட்டான்.

\*\*\* — [என்னை நெகிழ்க்கிலும்.] அகடிதகடநாஸமர்த்தனான எம்பெருமான்  
றன்னாலும் இனியொருநாளும் வேறுபடுத்தவொண்ணாதபடி எனது நெஞ்ச  
அங்கே ஆழங்காற்பட்டுவிட்டதென்கிறார். இதற்குமுன்புள்ள காலமெல்லாம்  
நான் அவனைவிட்டு நெகிழ்க்கவனையாகிலும் இனி அங்ஙனம் ஒருநாளும் நெகிழ  
மாட்டேன்; எம்பெருமான் தனது ஸ்வாதந்திரியத்தினாலே ஒருகால் என்னை  
நெகிழவிட்டாலும் விடக்கூடும்; தன் பக்கவிலேயே ஊன்றிக்கிடக்கின்ற எனது  
நெஞ்சை ஒருவகையாலும் அப்புறப்படுத்த அவன்றன்னாலுமாகாது.

அவனோ ஸர்வசக்தன்; நினைத்தபடி எதையும்செய்து நிகழவேற்றவல்லவன்;  
அவனுக்கு ஆகாததும் ஒன்றாண்டோ என்னில்; [தானும் கில்லான்.] அப்படிப்  
பட்ட அபாரசக்திவாய்ந்த பகவானும் இவ்விஷயத்தில் அஸமர்த்தனையாவன்.

அங்ஙனம் சொல்லலாமோ? இதுவரையில் உம்மை மாறிமாறிப் பலபிறப்  
பும் பிறக்கச்செய்யவில்லையா? உமது நெஞ்சை இதா விஷயங்களிலே அகன்று  
பேசுச்செய்யவில்லையா எனில்; இதுவரையில் செய்தது உம்மையே, இனி  
அங்ஙனஞ்செய்ய அவனாலுமாகாது. இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுவதற்கு  
நிதானம் ஏதென்னில்; [பின்னை நெடும்பனைத்தோள் இதயாதி.] கப்பின்னைப்  
பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பற்றினேனாதலால் இனி ஒருநாளும்  
அகல்விக்க ப்ரஸக்தியில்லை என்பது பாம தாற்பரியம். நித்யஸூரிகளைவிட்டா  
லன்றோ என்னைவிடுவது என்பதும் உட்கருத்தாம். .... (அ)

அமரர்முழுமுதல் ஆகியவாதீயை \*  
அமர்க்கமுதிந்த ஆயர்கொழுக்கை \*  
அமரவழும்பத் துழாவி யென்னாவி \*  
அமரத்தமுலிற்று இனியகலுமோ. \*

(ஆ)

அமர்	நித்யவாசிகளுடைப	ஆயர்	{ இடையர்களுக்கும் தலைவ
முழு	{ ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ரு	கொழுந்தை	{ னுமாஸ எப்பெருமானே
	த்தி ஆகிய எல்லாவற்	என் ஆவி	எனது ஆத்மாவானது
	நிற்கும்	அமர் அழும்ப	{ மிகவும் நெருக்கமாகக்
முதல் ஆகிய	தேவதூதையுக்கொண்டு	அழாவி	{ கவனி
ஆகியை	பிரதானஞ் செய்நதும்,	அமர்	{ இனிமேல் ஒருவராலும்
அமரர்க்கு	(இந்திராதி) தேவர்களுக்கு		{ பிரிக்கொண்ணாதபடி
அமுத	{ (அவர்கள் விரும்பிய) அம்	தழுவிற்று	உகந்து கலந்தது;
	குதந்தை	இனி	{ இனிமேல் பிரிய வழி
நந்த	{ (எடக்கண்டதது. எடுத்தது)	அகலுமோ	{ புண்டோ?
	கொடுத்தவனும்,		

• • • — [அமர் முழுமுதல்] 'என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுங்கில்லான்' என்று சொல்லவேண்டிய ப்ரணத்திதானுநிலையே; 'எனது நெஞ்சம் அவனுஞ்சேர்ந்து ஒரு நிசவியம்' என்னலாம்படி ஒற்றமைபெற்றுள்ள விதனைப் பிரிக்கும்வகைதான் உண்டோவென்கிறார்.

நித்யவாசிகளினுடைப ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னு டைய அதிசயமாம்படியிருப்பவனும், நம்போலியகைக் காண்களேபாசங்கள் கொடுத்துப்படைத்தவனும், 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா; உப்புச்சாறு போதும்' என்ற தேவர்கட்கும் கடல்வடைந்து அமுதமளித்தவனும், அந்த அம்ருதம் வேண்டா, கீபே வேணும்' என்ற ஆபர்களுக்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக் கொடுத்தவனுமான எம்பெருமானே என்னுடைப ஆத்மாவானது கிட்டிச் செறிந்து அனுபவித்து ஏகதரவ்யமென்னலாம்படி கலந்துவிட்டது; இரண்டு வந்துவாக இருந்தாலன்றோ பிரிக்கலாவது; இனி பிரிக்க விடவில்லை யென்றாயிற்று. ... (௧)

அகலிலகலும் அணுகிலணுகும் •  
புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான் •  
நிகரிலவன்புகழ் பாடியிகாப்பிலம் •  
பகலுமிரவும் படிக்குதுடைந்தே. •

(௧௦)

அகலில்	{ (தன்பக்கவில் அற்பபலன்	புகலும்	{ (பிரதிகுலர்க்கு) அனுபவ
	களைப் பெற்றதக்கொ	அரியன்	{ மொண்ணாதவனும்
	ண்டேசிலர்) பிரித்துபோ	பொருவு	{ (அத்குலர்க்குத்) தடை
	னல்	அல்லன்	{ யற்றவனும்
	(அவர்கள் விஷயத்தில்)	எம்மான்	{ எனக்கு ஸ்வாமியானவ
அகலும்	{ வருத்தத்தோடே பிரித்		{ னும்
	திருப்பவனும்,	நிகரிலவன்	{ (ஆம் இப்படிக்களாலே) ஒப்
அணுகில்	{ (சிலர் அகல்யப்பாயோஜன		{ பில்லாதவனுமான னர்
	ராய்) ஸடமாட்டாதே		{ வேச்வானுடைப
	விரும்பதால்	புகழ்	திருப்புகழ்களை
அணுகும்	{ (அவர்களோடு) ஒரு சீரா	பகலும் இரவும்	எப்போதும்
	கக்கலக்குமவனும்,		

படித்து	உப்புருத்த	பாடி	பாடி
குடைத்து	எங்கும் கலத்து	இளைப்பிலம்	ஒவ்வதல் உண்டாபிறிலோம்.

\* \* \* — [அகலிலகலும்.] என்னோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எத்தனைகாலமனுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதில்லையென்கிறார். [அகலில் அகலும்] எம்பெருமான் எவ்விதத்திலாவது நம்மைத் தன் வலையில் அகப்படுத்திக்கொள்ளும்வழியையே பார்ப்பன்; அவனுடைய உபாயங்களையெல்லாம் பழுதாக்கி நாம் அவனது வலைக்கு அகப்படாமல் அகன்றுபோவதையே விரதமாகக் கொண்டிருப்போமாகில், ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பவிக்கவில்லையே! என்று கண்ணீர் சிட்டமுதுகொண்டே கைவாங்கிநிற்பன் என்றபடி. [அணுகில் அணுகும்] நாம் அவன்பால் நாலடி கிட்டச்சென்றால் நம்முடைய அபிவிருத்திக்குக் கும் மேலாகவே அபிவிருத்திக்கொண்டு அவன் நம்மைச் சூழ்ந்துகொள்வன் என்க. விபிஷணுழ்வான் போல்வார்திறத்திலே திருக்குணம் காணத்தக்கது.

[புகலும் அரியன்] நல்ல எண்ணமில்லாதார்க்கு எட்டாதவன் என்றபடி. துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் படைத்துணையென்றி வந்தபோது அஸாரங்களைப்பெற்று ஒழிந்துபோம்படியன்றோ துரியோதனனுக்கு ஆயிற்று. [பொருவல்லன்] இதற்கு ஆறுபிரப்படி:—“ஸமாச்சரயணோர்முகரா யிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆச்சாயிக்கலாம்படி யெளியாய்” என்பதாம். “ஆச்சரிதர் தன்னைக்கிடமிடத்தில் தடையுடையனல்லன்” என்பர் மற்ற விபாகியாதாக் களும். பொரு என்பதற்கு ‘தடை’ என்னும்பொருள் நேரே கிடைக்காதாயினும் ‘லக்ஷித லக்ஷண’ என்னும் முறைமையால் கிடைக்குமென்று திருவுள்ளம். [எம்மான்] ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்காட்டி என்னை யிடுபெடுத்திக்கொண்டவன் என்றவாறு.

நிகரிலவன் புகழ்பாடி = கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளினால் தனக்கு ஒருவரையும் ஒப்பாகக்கொள்ளப்பெறாத அந்தப் பெருமானுடைய திருக்குணங்களை இரவும் பகலும் பூர்ணாபவம்பண்ணினும் ஒய்வுபெறுகின்றிலேன் என்றதாயிற்று.

“எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களிலே” என்ற ஆறுபிரப்படிக்குச்சேர “நிகரில வண் புகழ்” எனப்பாடமிருக்கலாமென்பர் சிலர். “நிகரில் அவன்புகழ்” என்று விபாகமாகலாம். .... (40)

குடைந்துவண்ணேணும் துழாய் முடியானை \*

அடைந்ததென்குருகூர்ச் சடகோபன் \*

மிடைத்தசொல்தொடை ஆயிரத்திப்பத்து \*

உடைந்துகோய்களை ஒலேக்குமே. \*

(41)

வண்டு	வண்டிகள்	துழாய்	திருத்துழாய் மாரியை
குடைந்து	உப்புருத்த	முடியானை	{ திருமுடியிலணித்த பெரு
உண்ணும்	மதுவுண்ணப்பெற்ற		மானை



அடைந்த	பணிந்த	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளே
தென் குருடர் { திருக்கரியிலவதரித்த ஆழ்	இ பத்து	இத்தத் திருவாய்மொழி	
சடகோபன் { காருடைய	கோய்களை	ப்ராப்தி ப்ராதிபந்தகங்களை	
மிடைந்த	கெருங்கின	உடைந்து ஒடு { உருக்குலைந்து ஒடும்படி	
சொல் தொடை	சொல்மரணவாகிய	விக்கும் { செய்திடும்.	

\*\*\*—[குடைந்து வண்ணெண்ணும்] இத்திருவாய்மொழிதானே இது கற்றவர்களினுடைய ப்ராப்தி ப்ராதிபந்தகங்களை வேரறுக்குமென்று பலன்சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறது. மதுவைப் பருகிலெண்ணுமென்று இழிந்தவண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே ஈழிந்தாற்போலே உள்ளேயுள்ளே இடக்கொண்டு புஜிக்கும்படியாக மதுவெள்ளம் நிறைந்த திருத்துழாய்மாலைபயணிந்த திருவபிஷேகத்தையுடையனா எம்பெருமானை யடிபணிந்த கம்பாழ்வார் அருளிச்செய்த சொற்செறிவு வாய்ந்த இத்திருவாய்மொழிதானே கோய்களை உடைந்தோடும்படிபண்ணும் என்றதாயிற்று. ... (கக)

ஏழாக் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாசெம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளை சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாயில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாகரம்.

பிறவியற்று நீள்வீசும்பில் பெரிந் டுய்க்கும்  
திறமளிக்குஞ் சீலத் திருமால்—அறவீனியன்  
பற்றுமவர்க் கேன்று பகர்மாறன் பாதமே  
உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

பதவுரை.

உள்ளமே	கொஞ்சே!	பற்றுமவர்க்கு	{ தன்னைவந்த பணியுமவர்
பிறவிஅற்று	ஜன்மஸம்பந்தமற்று	அற இனியன்	{ கட்டு
நீள்வீசும்பில்	{ பரமாகாசமென்ற பரம	என்று	{ மிகவும் போக்யனாயிருப்ப
	பதத்தில்		கொன்று
பேர் இன்பம்	{ பரமாத்ம மதுபவிக்குக்	பகர்	அருளிச்செய்த
உய்க்கும் திறம்	{ திறத்தை	மாறன்	கம்மாவாரூடைய
அளிக்கும் சீலம்	{ அதுக்காற்றிக்கவல்ல எவ	பாதமே	திருவடிகளே
	பாவமுடைய	உற்ற துணை	{ (நமக்கு) பார்ப்பதான
திருமால்	எம்பெருமான்	என்று	{ துணையென்றுகொண்டு
		ஓடு	வினாத்துசென்று பணி.

உ உ உ—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத் திருநாட்டில் நித்பாகத்தமதுபவிக்கப்  
பெறுவதான பேற்றையளிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஆச்சரணமானது  
வருத்தமாக இராமல் மிகவும் இனிதாகவேயிருக்குமென்று ஆச்சரணத்தின்  
போக்யத்தை யருளிச்செய்த ஆழ்வாரூடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்ச  
மென்றதாயிற்று. ... .. (எ)

தர்மிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஸ்ரீ|| வாஃஸஃ ஸ்ரீயஃ ப்ரணயிதஃ வாஸாஷாய-பூஷீதஃ  
நிஜநு வநுநாநாநவநாநிநவநுநகாநி |  
தஜ்ஜவநு தாஹ-புமுணாஜா தஸாஷாய-பூஷீத  
தஜ்ஜவநு வநாஸாஷாய வ வவவவவ ||

திருமகள்கொழுநாய், நாம் விரும்பும் பயன்களுள் எல்லையாயிருப்பவனாய்  
அவத்பலேசமுமற்றவனான எம்பெருமானிடத்தினிருந்து அற்ப பயன்களைப்  
பெற்று ஒழிக்கின்றவர்களை நித்தித்துப்பேசின ஆழ்வார், அப்பெருமானுடைய  
போக்யத்தைக்கு உள்ளிடான குணங்களைப்பேசுகின்ற முகத்தினால் 'அவனடிபணி  
தல் மிகவும் இனிமைவாய்ந்தது' என்பதை அருளிச்செய்தார் என்றவாறு.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.





திதயா ஸர்வமாக்க்யாது முபசகாமே." (இராமபிரான் ருஜுவான புத்தியை யுடையனாதலால் அனைத்தையும் உள்ளபடியே உரைக்கத் தொடங்கினான்) என்றிருள். இதுவாய்த்து ஆர்ஜவகுணம். ஆனவந்தாரும் ஸ்தோத்தாரத்தத்தில் "வசீ வதாந்யா" என்ற ச்லோகத்தில் ருஜு: என்ற பதத்தினால் இக்குணத்தைப் பேசியருளினார்.

இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய திவ்யசர்வவஞ் சொல்லு கிறதாக ஆரூபிப்படியில் திருக்குணைப்பிரான்பின்னான் அருளிச்செய்திருக் கிறார். பெரியவாச்சான் பின்னையும் வடக்குத்திருவிதிப்பின்னையும் அதனைப் பகஷாந்தரமாக்கி 'இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச்செய்துள்ளார்கள். ஸ்ரீமத் நிகமாத்மஹாதேவி னன் ரமபின்னா திருவடிகள் நிஷ்கர்ஷித்தபடியையே ஆதரித்து "திராவயி ருஜுதாந் தீரவணை-ஓ ஜமாடி - நிருபதிம் குஜுதாம் நீரவர்கே ஜகாத்" என்றும் "புருஷகிஜுதவா - பாக்ருதி குஜுதயா" என்றும் த்ரமிடோப நிஷத் தாத்தப்ய சத்ராணியிலும், "வஸுமரீது வஸுநாயம் வஸவஸஜதம் வஸுஜ-ஓவமணு- ஸுசிலம் ஸ்வராத்தம் ஸாஸபஜம் ஸ்வார்ஜவ குணம்" என்று த்ரமிடோபநிஷத் ஸாதத்திலும் ச்லோகமிட்டு இத் திருவாய்மொழிக்கு ஆர்ஜவகுணப் பரிபாடலே ப்ரமேயமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டருளினார் என்பதும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இங்கே ஸ்ரீபாகாலஸ்வாமியின் பதி னெண்ணாயிரப்படியிலுள்ள சில திவ்ய ஸ்ரீநாமத்தின் விவேகங்களுக்கு விவேச நீயக்களாம்.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீநாமத்தின் காண்பின்;—"இத் திரு வாய்மொழிதான் ஸர்வசர்வானுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாரு முண்டு; அன்றிக்கே 'சர்வாத்வலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது' என்பாருமுண்டு. அன்றிக்கே; கீழே \* பாடியினைப்பிலம் \* என்றார்; அப்படியே பாடி அதுபரிக் கிறார் என்பாருமுண்டு. 'ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது' என்று பட்டாருளிச் செய்யும்படி. பத்தர், முத்தர், நித்பர் என்று சேதர்க்கு ஒரு த்வையித்ப முண்டிறே; த்ரிவித சேதாதோடும் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் தன்னினைமிலை வரும்படி பன்னானைக பன்றிக்கே, கீதோருமேநிகழில விரகால நீதோத்தமா போலே தன்னை அவர்களுக்கிடாக அமைத்துப்பரிமாறும் என்னுமவழிபாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார்." என்பன.

ஓமேப்புள்ளேழி \* குகேதண்டோய் \*

கீகேன்றவை \* ஓமேம்மானே. \*

(க)

கீகேன்ற அவை	{ தித்யஸூகிரிகளாயிருக் கின்ற பெரிய திருவடி முதலானோடு	புன் கதி ஒமம்	{ பெரியதிருவடிமேற் கொண்டு (வினாத்த) ஒமவன் ;
ஆமம்	உடிப்பரிமாறுகிற	தன் அழாய்	{ குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாண்பை
அம்மான்	ஸ்வாமி,	குமம்	சாத்திக்கொள்வன்.

\*\*\* — [ஒழைப்புள்ளேறி] நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வைக்குணமுடைய னாய்ப் பரிமாறும்கை இப்பாட்டிற் சொல்லப்படுகிறது. பாம்பதத்திலே செவ்வைக்கேடு சிறிதுமில்லாமையாலே அவர்களோடு எம்பெருமான் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகிறான் என்றால் இதற்கு ஒரு பொருளில்லையே; ஸம்ஸாரிகளான நமக்கன்றோ செவ்வைக்கேடு உள்ளது; கம்மோடு பரிமாறுத்திறத்தில் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகிறானென்றால் இது பொருத்தும்; செவ்வையே உள்ளதானவிடத்தில் செவ்வியனாய்ப்பரிமாறுகிறானென்கைக்குப் பாவத்திலில்லையே! என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; கேண்மின்; பாம்பதத்திலுள்ளார்க்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையென்பது உண்மையே; அங்குள்ளாரெல்லார்க்கும் விஷயம் பாவத்விஷயமொன்றே யாகிலும் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிதமான பணியிடைபயப் பரிசுரவிக்வின்ற மையால் அந்த வ்ருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேதமுண்டாகுமே; அவரவர்களது ருசிக்கேடாகவே பரிமாறுகிறானென்கிறது. பெரிய திருவடிக்குத் தன்னைச்சுமந்து திரிகை அபேகரிதமானால் அவன்மேலேறி ஸஞ்சரிப்பன்; திருத்துழாய் செவ்வியழிபாமல் சூடவேண்டும் நிலைபறித்து அதனைச் சூடிக்கொள்வன்; ஆகவிப்படி சாச்வதமாக அந்த நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கிரகக்கலந்து பரிமாறுவனெம் பெருமான் என்றதாயிற்று.

முன்றாமடியில் அவை என்றது முன்னடி கவிற்சொன்ன புன்னையும் துழாபையுமாம். நித்யஸூரிகளாய்ப் பாம்பததார்க்காயிருக்கின்ற அவர்களை அவை என்று அஹினைப் பெயர்க்கட்டாற்சொன்னது வழக்குபற்றிய வழுவமைதி யென்னலாம்.

‘அவற்றோடே பரிமாறும்’ என்னுதே அவையாமும் என்றது எம்பெருமானுக்கு அவர்களோடே அணையுமது கிடாயர் மடுவிலே புருந்து குடைந்து ஆடினாப்போலே யிருக்குத்தன்மையைக்காட்டுதற்கென்ப. .... (ச)

அம்மானாய்ப்பின்னும் \* எம்மாண்புமானான் \*  
வெம்மாலாய்கீண்ட \* செம்மாதண்ணனே \*

அம்மான் ஆய்	ஸ்வாமியாயிருந்து	செம் மா	கண்ணன்	{ சிவந்தபெரிய திருக்கண்னை புடைப்பவனுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
வெம்	உச்சிரமான			
மா	{ குதிரையின் வடிவாகவந்த கேசி யென்னுமகாரை	பின்னும்		பின்னாயும்
வாய் கீண்ட	வாய் மிழித்தவனும்	எம்மாண்பும்	ஆனான்	{ எல்லா அவதார ஸௌந்தரியமு முடையவானான்.

\*\*\* — [அம்மானாய்] கீழ்ப்பாட்டிற்குரியபடி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரோடு செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை மாத்திரமேயல்லாமல் அங்குமின்றும் இந்நிலத்திலே வந்து அவதரித்து கிரோதிகளைத் தொலைத்து ஸம்ஸாரிகளுடன் பரிமாறும்படியும் எம்பெருமானுக்குள்ளதென்று இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

“அம்மானாய் வெம்மாலாய்கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்” என்று அவ்விப்பது. ஒருநாள் கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்

ஊனாலேவப்பட்ட கேசி பென்பாறோர் அனாள் குதிரையினருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கணத்தூத் தூத்திக்கொண்டு கண்ணன்மீது பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களைபுதிர்த்து உதட்டைபிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தன்வினன் என்ற உவம்மாவாய்க்கீண்ட வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

பின்னும் எம்மாண்புமான்—இப்படி க்ருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தருளினது மாத்திரமன்றியே இன்னமும் எத்தனையோ அவதாரங்கள் செய்து தனது ருஜுவத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டானென்பது பாமதாற்பரியம். ∴ (உ)

கண்ணாவானேன்றும் \* மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு \*

தண்ணார்வேங்கட \* விண்ணோர்வேற்பனே. \*

(ங)

மண்ணோர்	மண்ணுலகத்தார்க்கும்
விண்ணோர்க்கு	விண்ணுலகத்தார்க்கும்
என்றும்	எப்போதும்
கண் ஆவரன்	கண்ணாயிருப்பன்,
	(யாவனென்னில்)
தன் ஆர்	குளிர்ச்சி நிறைந்த

வேங்கடம்	{ திருவேங்கடமென்ற பெயரையுடைய
விண்ணோர் வேற்பன்	{ நித்யஸூரிசுட்டிடமான திருமலையை யுடைய வன்.

\* \* \* — [கண்ணாவான்] இரட்டைப்பின்னெபெற்ற தாயானவன் இருகுழந்தை சட்டும் முலைகொடுக்கப்பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகந்தருதற்காகத் திருவேங்கடமலையிலே நின்றருளும் நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

‘கண்ணாவான்’ என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகவுங்கொள்ளலாம், வான்வி குதிபெற்ற வினையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். பெயர்ச்சொல்லாகக்கொண்டால் ‘கண்ணாயிருப்பவன்’ என்றபடி. வினையெச்சமாகக்கொண்டால் ‘கண்ணாயிருப்பதற்காக’ என்றபடி. “வசஷ்டுஷேபுவரநாபுது உதபூரநாடி” என்கிற வேதாக்கியத்தை மொழிபெயர்ப்பனபோலுள்ளன முதலிரண்டடிகள்.

மேலுள்ளவர்கள் சிறிதுதூரம் பயணமெடுத்துவந்து சேரும்படியாய், கீழுள்ளவர்களும் சிறிதுதூரம்சென்று சேரும்படியாய் 1. “தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே, வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்கிறபடியே இருதலையார்க்கும் நிதியாகவுள்ள திருவேங்கடமலையில் ஸந்திதிபண்ணி யிராநின்றான்.

திருமலையானது மண்ணவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும் பொதுவான தலமாயிருக்கச்செய்தே இங்கு ‘விண்ணோர்வேற்பு’ என்றது ஏனென்னில்; ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் நித்யஸூரிகளே பெரும்பான்மைபாக அதுபயிப்பவர்களாதல் பற்றி யென்க. “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்தநின்றான்” என்பர் திருப்பாணாழ்வாரும். திருமலையிலுள்ள பாபகி திரியக் ஸ்தாவர



களைமெல்லாம் நித்யனூரிகளின் ப்ராதர்ப்பாவங்களாகவே கருதுவர் பெரி  
யோர். .... (ந.)

வேற்பையொன்றேதேது \* ஒற்கமின்றியே \*  
நிற்குமம்மான்சீர் \* கற்பன்மைவகலே. \*

(ச)

ஒன்று	{ (கோவர்த்தன மென்னும்) ஒரு மலையை (குடையாகத்) தூக்கி இன்றியே இளைப்பில்லாமல் கின்றருளின	அம்மான்	எம்பெருமானுடைய
வேற்பை		சீர்	திருக்குணத்தை
எடுத்த		வைகல்	வாந்தோறும்
ஒற்கம்		கற்பன்	பேசக்கடவேன்.
கிற்கும்			

\* \* \* — [வேற்பை.] அவனுடைய குணத்துக்குணத்தை இடைவிடாது பேசி  
புறப்பிக்கப்பெற்றமை தமக்கு நேர்த்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அதிமாதுஷ சிலவருத்தவேஷங்  
களைக்கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே எம் குலக்கொழுந்து, இவனது கட்ட  
ளைப்படியே நாம் ஒழுக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டிருந்தனர்; அங்ஙனமிருக்  
கையில் சரத் ருது வந்தது; அப்போது இடைபர்கள் வருஷந்தோறும் நடந்து  
வதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில்  
சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றமுள்ள பூஜா தீவ்யங்களுமாகிய  
இவைகளைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு க்ருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்  
முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வதுதகுதி;  
இக் கோவர்த்தனமென்றே பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காட்  
பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை; ஆகை  
யால் நீங்கள் இப்பூசனை யனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடை  
யர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய; கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதா  
ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, அவ்வித்திரன் கோபத்  
தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி  
மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடையர்க்  
கும் இடைச்செயர்க்கும் தீய்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது  
பெய்வித்தபொழுது கண்ணன் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்  
பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங்காத்தருளினன் என்ற வரலாறு  
இங்கு உணரத்தக்கது.

ஒற்கமின்றியே நிற்கு மென்ற விடத்து, "கொடியேறு செந்தாமரைக் கை  
விசல்கள் கோலமு மழிந்திலவாடிற்றில, வடிவேறு திருவுகிர்கொந்துமில் மணி  
வண்ணன் மலையுமோர்ச்சம்பிரதம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும்  
"கொணாரீயு. வா தாஸிலுறு வலவாநாது - சுஜாதா வரடி!  
தயோவி வாணயவெறு - சேஷானீதாம் புராபிபச் ச ஸப்தாசத்ரம், — அம்  
லாநா வரதி ததாபி பாணயஸ்தே" என்ற வாதாஜன்தவமும் ஸ்மரிக்கவுரியன.  
இந்திரன் மேகங்களை ஏவி மழைபெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள சராசரங்

களனைத்துக்கும் பெருத்த தீங்கை உண்டுபண்ணப் புகுந்ததற்குக் கண்ணபிரான் சீற்றமுற்று அவ்வித்திரன் தலையை அறுத்தெரிய வல்லமைபெற்றிருந்தபோதி லும், அப்பிரான் அவன் திறத்து இறையேனுஞ் சீற்றங்கொள்ளாமல் 'நம்மிடத் தில் ஆறுகல்யமுடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் திரென்று நோந்துவிட்ட தத்தனை; பெரும்பசியாற் பிறந்த கோபத்தினால் இப்போது இவன் தீங்கிழைக்க ஒருப்பட்டானாயினும் சிறிதுபோது கழிந்தவாறே தானே ஓய்வான்; இவனது உணவைக் கொள்ளுகொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளுகொள்ளக்கடவேராமல் லோப' எனப் பேரருள் பாராட்டி அடியாரை மலையெடுத்துக்காத்த ருஜுத்வ குணம் இங்கு "அம்மான் கீர்" என்றதனான் காட்டப்பட்டதாகும். .... (ச)

வைகலும் வெண்ணெய் \* கைகலந்துண்டான் \*

பொய்கலவாது \* என் மெய்கலந்தானே. \*

(ரு)

வைகலும்	எப்போதும்	பொய் கலவாது	மெய்யாகவே
வெண்ணெய்	கெண்ணெயை		
கை கலந்து	கை உள்ளனவும்நீட்டி	என் மெய்	எனது மேனியிலே
உண்டான்	{ (வாரியெடுத்த) அழுது செய்தவன்	கலத்தான்	ஒன்றுபடக்கூடினான்.

\* \* \* — [வைகலும்.] நான் எம்பெருமானது திருக்குணத்தையே விரும்புவது றால அவனும் என்னுடைய சீர்த்தையே விரும்பாதின்றானென்கிறார், இப் பாட்டில் பின்னடிகளே முக்கியமானவை; அதிற்சொல்லும் விஷயத்திற்கு த்ருஷ்டி உடனும் காட்டுவன முன்னடிகள். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் அவ னுக்கு எவ்வளவு போக்யமாயிருந்ததோ அவ்வளவு போக்யமாயிருந்தது என் னுடைய சீரமவனுக்கு என்றவாறு.

பொய்கலவாது = அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனும் அகிலஜேயப்ரத்யரீக கல் யாணைகதாநனுமான ஸர்வேச்வரன் உம்முடைய அழுக்குடம்பிலே கலந்தானெ ன்றால் இது நம்பத்தகுந்ததேதாவென்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கக்கூடுமென்றுகருதி ஸத்யமிட்டுச் சொல்லுகிறார்போலும். .... (ரு)

கலந்தேன்னுலி \* கலங்கொள்காதன் \*

புலன்கொள்மாணாய் \* நிலங்கொண்டானே. \*

(ரு)

கலந்து	ஒருநீராகக்கலந்து	புலன் கொள்	{ (கண் முதலிய) இந்திரிய
என் ஆலி	எனது ஆத்மாவிறுடைய	மாண் ஆய்	ங்களைக் கவர்ந்தகொள்
கலம்	{ அடிமைத்தனமாகிற கன் மையை		கின்ற [மனோஹரமா
கொள்	தனக்காகிக்கொண்ட	நிலம்	ன] வாமன ப்ரம்மசாரி
நாதன்	ஸ்வாமியானவன்	கொண்டான்	வேஷத்தைபுடையவனாய்
			(மூலடி) நிலத்தை
			{ பிஷையேற்றுக்கொண்
			டான்.

\* \* \* — [கலந்தேன்னுலி.] என்னைத் தனக்கே அடிமைப்படுத்திக்கொண்டா னென்கிறார். மஹாபலியைத் தன் வசப்படுத்தி, அவன் தன்னதாக அடிமானித்

திருந்த பொருளைத் தன்னதாகக்கொண்டது போலவே என்னோடே ஒரு  
நீராகக் கலந்து என்னுதமானவக் கொண்டான் — நான் எனக்குரியோனாயிருக்கிற  
விருப்பைத் தவிர்த்தான். .... (4)

கொண்டானேழ்விடை \* உண்டானேழ்வையம் \*

தண்டாமஞ்செய்து \* என் னெண்தானானே, \*

(5)

எழ் விடை	எழு ஏறுதகளை யும்	தண் தாமம் செய்து	{ கு னி ர் த் த பரமபதத்திற் கொப்பாக என்னைத் திருவுன்னம்பற்றி
கொண்டான்	{ (கப்பின்னைக்காக) வலி யடக்கெனவனும்,		
எழ் வையம்	எழுவகங்களை யும்	என் எண் தான் ஆனான்	{ என் எண்ணின் எண்ணத் திற்குப் பிரதியாகத் தா ன் சில எண்ணங்கள் கொண்டான்.
உண்டான்	{ (பிரளயங்கொன்னாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத் தவனுமான எம்பெரு மான்		

\* \* \* — [கொண்டானேழ்விடை], கப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸம்ச்சேஷிப்ப  
தற்காக அதற்கிடையூறாயிருந்த ஏழெழுதகளை வலியடக்கினாப்போலே என்னோடு  
கலவிசெய்ய விரும்பி என்னுடைய பரபம் முதலிய பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கி  
பருளிஞ்ஞென்பது முதலடியின் கருத்து. பிரளயங்கொன்னப்புகுந்த பூமண்ட  
லத்தைத் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து எகியாவியில் தனக்குத் தரிக்கவொ  
ன்னோமேயிருந்ததுபோல என்னைத் தன்னுள்ளே ஒருநீராகக் கொன்னாவியில்  
தனக்குத்தரிப்பில்லை யென்னலாம்படி யிருந்தானென்பது இரண்டாமடியின்  
கருத்து. பரமபதத்திற் பண்ணும் விருப்பத்தை என்பக்கனிலே பண்ணினா  
னென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து.

என் எண் தான் ஆனான் = அவன் விஷயத்திலே நான் எண்ணின எண்  
னத்தை அவன் என் விஷயத்தில் எண்ணினான் என்றபடி. அதாவது — 'பரம  
பதத்திற்குச் செல்லவேணும், பிரளையாற்றிலே முழுகவேணும்' அங்கே ஸாம  
கானம்பண்ணி அவனை யதுபவிக்கவேணும், என்றிப்படியெல்லாம் நான் பாரித்  
துக்கொண்டிருக்க, 'திருக்குருகிற்குச் செல்லவேணும், தாமரபர்ணியிலே  
நீராடவேணும், கண்ணிதான் சிறுத்தாய்ப் பாடி ஆழ்வாரை அதுபவிக்கவே  
ணும்' என்று அவன்றான் பாரிததுக்கொண்டு இங்கேற ஒடிவந்தான் என்றவாறு.

'நான் எண்ணினபடியே எனக்குக் கைபுருத்துவிட்டான்' என்றேற பொரு  
ளும் சுற்றடிக்குக் கொன்னாததும்; ஆனவும் மேலே விவரித்தபொருளை  
சொலது, .... (6)

ஆனானாயன் \* மீனோடெனமும் \*

தானானேன்னில் \* தானாய சங்கை. \*

(7)

ஆன ஆயன்	{ பசுமேய்க்கும் இடைய	தான் ஆய	என்னுமிடத்து தான்மடுத்த அவதாரங்கள் { சங்கமென்னும் கணக்கை புனையனவே. (அபரமென்றபடி.)
ஆனான்	{ மதம்பாவதாரமும் வர ஹாவதாரமும் முதலா ன அவதாரங்களைத் தானே செய்தான்,		
மீனோடு என மும் தான்	{	சங்கை	
ஆனான்			



\*\*\* — [ஆனானாயன்.] என்னை யசப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்கள் செய்தான்; அங்ஙனஞ் செய்த அவதாரங்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லை பென்கிறார். “என்னில் தானாய சங்கே” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்வர்; பதவுகையில் காட்டின பொருள் ஒன்று; மற்றொன்று —; என்னில் — என்னிடத்தில், தான் ஆய — தனக்குண்டான, சங்கு — ஸங்கத்தினாலே, (அதாவது) ஆகாசினாலே, ஆனானாயன், மீனாடு எனபும் தானானான் என்பதாக. இங்கு ஆரூபிரப்படி காண்பின் — “தன்னுடைய திவ்ய ஷேஷதமாதாமேயே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளிற்று; தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களுமெல்லாம் என்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளினனென்கிறார்.” என்று.

‘ஸம்ஸாரம்’ என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும்; ஸம்ஸாரம் என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும். பதவுகையிற்படி பொருள்கொண்டால், சங்கு என்பது வசனம் கோடி போலே ஒரு மிகப்பெரிய எண்ணுக்குப் பெயர். (அ)

சங்குசக்கரம் \* அங்கையில்கொண்டான் \*

எங்குந்தானாய \* நங்கள்ளாதனே, \*

(க)

எங்கும்	எவ்விடத்தும்	அம் கையில்	அழகிய திருக்கைகளில்
தான் ஆய	{ (அவதாரமுத்தராலே) தானே வியாபித்த	சங்கு சக்கரம்	திருவாய் திருச்சங்குகளை
கங்கன் காதன்	எம்பெருமான்	கொண்டான்	தரித்துள்ளான்

\*\*\* — [சங்கு சக்கரம்.] இப்படி எணக்காக ஸகல யோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறவன் தனது திருக்கைகளில் அழகிய திருவாய்யும் திருச்சங்கும் ஏந்தி அவ்வழிகோடுகூட வந்து பிறப்பவனென்கிறார். சிலகால வசப்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந்தைவைத்துக்கொண்டு திரியுமாபோலே அவதாரங்கள் தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிப்பனாம். எல்லா அவதாரங்களிலும் திவ்யாயுதங்கள் உண்டோவென்னில்; எங்கு முண்டு; உகவாதார் கண்ணுக்குத் தோற்றாது, உகந்தார் கண்ணுக்குத் தோற்றும்.

இங்கே நம்பிள்ளையிடு; — “ராஜாக்கள் கறுப்புத்துப் புறப்பட்டால் அந்த ரங்கர் அபேஷித தசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத்திரிவர்கள்; அது போலே தோற்றாதேயும் சிற்பர்கள்.” என்று. (அதாவது) ராஜாக்கள் நகர சோதனைக்காக ஒருவர்க்குத் தெரியாதபடி நிலவஸ்திர முடித்துக்கொண்டு இருளோடே யிருளாகத் திரிவர்கள்; அப்போது அந்தரங்கர்களாகவுள்ளவர்களும் கூடவேவந்து திரிவர்கள்; ஆனால் அவர்கள் கூடவே யிருக்கமாட்டார்கள்; கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏனென்று வந்து அணுகி சிற்கும்படியாக எங்கேனும் மறைந்து திரிவர்கள்; அதுபோலே திருவாய் திருச்சங்கு முதலான அந்தரங்கர்களும் எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் மறைந்து உடனிருப்பர்களென்றவாறு.

“எங்குந் தானாய” என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் (1) தேவயோகி மனுஷ்யயோகி முதலிய எந்நின்ற யோனிகளிலுட வந்து திருவவதரிசுகின்ற. (2) ஒருவனைப் பிடிக்கவேண்டி ஊரை யனைவாரைப்போலே தம்மை விஷயிகரிப்பதற்காக எங்கும் விபாபித்து வர்வார்தர்பாயியாயிருப்பவன்.

நாதன் ஞாலங்கோள் \* பாதனென்னம்மான் \*  
ஒதம்போல்கிளர் \* வேதநீரனே. \*

(க0)

நாதன்	வகலவோகராதனும்	ஒதம் போல்	{ கடல்போல முழங்கு கின்ற
ஞாலம் கொள்	{ உலகத்தையெல்லா மனந்து கொண்ட திருவடிகளை புடைபனுமான	வேதம்	
பாதன்		என் அம்மான்	நீரன்
என்பெருமான்			

\*\*\* — [நாதன் ஞாலங்கோள்.] இப்படி எனக்காக எண்ணிற்றந்த திருவுவதா ரங்களைப் பண்ணியருளின இவனுடைய ஆச்சரித வாத்ஸல்யத்தைப் பேசவேண்டி டில், காணோ பேசுவது? கடலோதம் கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்துள்ள வேதங்க ளே பன்றோ பேசவேண்டுமென்கிறார். எல்லார்க்கும் சேஷியாய், வளிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லா தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பாப்பினவ னான ஸர்வேச்வரன், கடல்போலே கிளர்ந்து வந்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற வேத ங்களாலே பேசப்பட்ட நீர்மையையுடையவன்.

நீர்மையையுடையவன் — நீரன். .... (க0)

நீர்புரைவண்ணன் \* சீர்சடகோபன் \*

நேர்தலாயிரத்து \* ஓர்தலிவையே. \*

(கக)

நீர் புரை	{ நீரையொத்த கிறத்தை புடையவனான ஸர்வேச் வானுடைய	சடகோபன்	கம்மாழ்வார்
வண்ணன்		நேர்தல்	{ நேர்த்து அருளிச்செய்த நூற்பத்தப் பாட்டும்
சீர்	{ குணநீர்மென்னும் குண தைத் குறித்த	இவை	{ ஆயிரத்தினுள் ஆராய்த்த அறியத்தக்கன.
		ஆயிரத்த ஒத்தல்	

\*\*\* — [நீர்புரை.] இந்தத் திருவாய்மொழி மற்ற திருவாய்மொழிகளிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார். ‘நீர்புரைவண்ணன்சீர்’ என்றதனால் இத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம் குணநீர்மென்னும் என்பது பெறப்படும். நீரின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய குணம் எனவே ஆர்ஜனகுணம் என்பது எங்கனே தெரியலாகும் என்னில்; நீர்வெள்ளத்தை நாம் எப்படியிழுத்தாலும் அப்படியெல்லாம் அது ஓடிவரும்; அதுபோலே எம் பெருமான் பார்க்கும் உடன்பட்டுவருவன் என்க.

நீர்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவஸாயம் பலபடிகளாலுண்டு; —

1. நீர் பள்ளத்தில்தானே பாயும், மேட்டில் ஏதுவது அருமை. எம்பெரு மானும் ஐயு முதலியவற்றால் குறைந்தா ரிடத்தே எளிதாச்செல்லுவன்; உயர்ந் தோமென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரிடத்தே செல்ல ‘கிரும்பான். பாண்டவர்

கட்காகத் தூது எழுந்தருளும்போது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பிஷ்மாசாரியரையும் குலத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் த்ரோணாசாரியரையும் செல்வத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதிப்பாதே இவையெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தம்மை நினைத்திருந்த ஸ்ரீ விதூரருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று அழுதுசெய்தருளினின்று கண்ணிரான். ஆகவே, பள்ளத்தேயோடிப் பெருங்குழியே தங்குமியல்லு ஒக்கும்.

2. நீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின்றி ஒரு காரியமுமாகாது. “ஐயாகொ வினா஁ — லோகோ பிந்நாகி” என்ற கிறிபடியே ஒருவன் விரும்பினதை மற்றொருவன் விரும்பாதபடி உலகம்வெவ்வேறு விருப்பத்தையுடையதாயினும் எல்லாரும் நீசாவிரும்பியே யாகவேண்டும்; அது போலவே எம்பெருமானையும்.

3. நீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை; சூடு வந்தேறி. எம்பெருமானுக்கும் தண்ணளி இயற்கையாய்ச் சிற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும், “நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சிற்றம்சிறந்தால்” என்ற முழுக்கூப்படி திவ்ய ஸூக்தி காண்க.

4. நீர் கட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு நீரே வேணும்; எம்பெருமான் சிறிதாலும் அவன்றானே தெளிவு பெறவேணும். 1. ‘தருதுயரந்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை’ என்றார் குலசேகரப் பெருமான்; ‘நிராவஸை ஸ்ராவி நதாவடித் துறை நெறைய! ஹாதாம் தவ வாடிவங்கஜடி’ என்றார் ஆளவந்தாரும்.

5. நீர் கம் இஷ்டப்படி தேக்கிவைக்கவும் ஓடவிடவும் உரியதாயிருக்கும். எம்பெருமான் படியும்படியே;—1. “ஐயாஹிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிமலிதம் யா வநாஹிதம் ஹந்தே மொடி” என்கிறபடியே ஆண்டான் தான் குடிக்களைந்த மாலையிலே விலங்கிட்டு வைத்துப் புஜிக்க நின்றானெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூது நடந்தான்.

6. நீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியுமாயிருக்கும்; தனிப்படத்தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயத் தம் உபேயத் தவம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டிறே. எம்பெருமானைக்கொண்டு வேறு பலன்களைப்பெற விரும்புவாரும் எம்பெருமான்நன்னையே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வாரு முள்ளமை காண்க.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் பிரதீபிதிகளை ஸஹிக்கும்; அதாவது, காய்கனி கிழங்கு வேர் பால் முதலியவற்றால் தேவநாரணம் பண்ணலாம்; நீரானது அப்படி பிரதீபிதி பொன்றையும் ஸஹிக்கமாட்டாது; நீர்க்கு நீரே வே

1. பெருமான் திருமொழி 5-1.

1. திருப்பாவைத் தனியன், பட்டர் அருளிச்செய்தது.



ணும்; அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதிகட்பாது; குணாஸந்தாத் தாலும் போதுபோக்கவரிது; "ஒருநாள் காண வாயாயே" "அடியேன் தொழ வந்தருளே" என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றே தீரவேண்டும்.

8. சோறு உண்ணும்போது நீர் இல்லாமல் முடியாது; அப்படி நீர் வேறொன்றை அபேஷிப்பதன்று. எம்பெருமான்படியும்படியே; உபாயாதாக் களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதா நிரபேஷன். "உன்னு லல்லால் யாவராலுமொன்றுக்குறை வேண்டேன்."

9. கொள்ளும் பாத்திரங்களின் தாத்தம்மியமேயன்றி நீர் தான் குறைய ில்லாது; எங்கும் நிரம்பவற்று. எம்பெருமானும் \* கொள்ளக் குறையிலன் வேண்டித்தெல்லாத் தருங் கோதில்வன்னல். கொள்வார் குறையேயத்தனை; ஐச் வரியமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமே போதுமென்பாருமாகக் குறையக் கொள்வார் குற்றமே

10. நீர் ஐவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஐவகைப்பட்டிருப் பன்; எங்கனே யென்னில்; (1) பூமிக்குள்ளே பதித்துகிடக்கும்நீர், (2) ஆவரண ஜலம், (3) பாற்கடல்நீர், (4) பெருக்காற்றநீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும்நீர்— என ஜலம் ஐவகைப்படும்; பா வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளும் ஐவகைப்படும். விடாய்த்தவனுக்கு வேறோ ரிடம் தேடிப்போகவேண்டாதபடி நிற்றி விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச்செய் தேயும் கொட்டுங் குந்தாலியுங்கொண்டு கண்ணினுல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிந்த நீர்போலேயாய்த்து அந்தர்யாமித்வம்; கண்டு பற்றவேணு மென்று ஆகைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணு க்கு விவயமன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகமாகிற பத்தத்தாலே காணவேண்டும்படி யானதிறே இது. (2) விடாய்த்தவனுக்கு, அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலேயாயிற்று—கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவ னுக்கு லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற் பட்டிருக்கிற பாத்வம். (3) அப்படி அதிநூரஸ் தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடல்போலேயாயிற்று—சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். (4) லம்பீஸ்தமாயிருக்கும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோக யோக்யமாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறுபோலேயா யிற்று—ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து னஞ் சரித்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ள வர்களுக்குக் கிட்டாதபடியா யிருப்பதிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய் தீர்ப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயிற்று — கோயில்களிலும் க்ருஷ்ணங்களிலும் எங்குெ பாக் க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக் காம்படி நிற்றி அர்ச்சாவதாரம்.

11. நீரானது ஸ்வத: பரிசுத்தமாயினும் ஆச்ரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமாகிறது; அப்படியே தேவதாத்தாங்களில் அந்தர்யாமியான எம்

பெருமான் த்வாய்வுகளையும் காராபுழி வெண்சங்கேத்தின எம்பெருமான் உபா தேய்வுகளையும் உள்ளமை காண்க.

12. தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் \* கொள்ள மாள் விற்படுவெள்ளங் கோதில தந்திடும்.

13. நீர் தனக்கொரு பாயோஜனமின்றியே பார்த்தமாகவே யிருக்கும்; 1. “தொருவம் தவாகாரொ நாயுயாநி தவாவுடி | தயாவி வுருஷாகாரொ லதூதாங் கூம் புகாஸலெல.” 2. “வாரிஜ தவாரி வஹ-யா ல-குஷணா நயாபுயாநி ப்ரவா முணமணாயு ஜூதயா தூதய்யெஷு | வரவடிவயாஜா நயா துடிஹஷயா தூ வரடி | வகரு தெததுஸி தாய-யு வகடி.” என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத் மீயங்களுள்ளும் ஆச்ரிதர்க்காகவே யிருக்கும்.

14. நீர் தானே பெய்யவேணுமேயன்றி ஒருவரால் வடிம்பிட்டுப் பெய் விக்க முடியாதது; எம்பெருமான் படியுமிப்படியே; “நாவள வுருஷாகா ரொண நவாவுநெடுமஹதாநா | கெவயு வெஷுஜெயவாஹம் வெபுஷைகணீ துதா வந” என்றானிறே.

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம்வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரிய தாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யனாகுான். “மேகம் பருகின ஸமுத்தாம்புபோலே னுற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாதே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாகே.” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியுக்காண்க.

16. வலிஷ்டசண்டாள விபாகமின்றியே அனைவரும் ஓர் துறையிலே படிந்து குடைந்தாடலாம்படியிருக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் “நிகரிலமார் முனிக் கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!” என்றும் “காணமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என் னும் வாகியற ஒக்க ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பன்.

17. நீர் சிறிது த்வாரம் கடைத்தாலும் உப்புருந்துவிடும்; — எம்பெருமா னுக்கும் சிறிதுவியாஜமே போகும் “திருமாவிருஞ்சோலைமலை வென்றேனென் னத், திருமால்வந்தென்னெஞ்சுகிறையப்புகுந்தான்.”

18. தீர்த்தவிசேஷங்களிலே நீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமா னுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப் புப்பொலியும்.

19. தாபம்மிக்கவர்கள் நீரை முகத்திலே ஏறட்டுவது, முதுகில் கொட்டு வது உள்ளில் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவதுபோல் “வாக்கினால் கருமத் தன்னால் மனத்தினால் சிந்தனை தன்னால், வேட்கைமீதுரவாங்கி” விழுங்குவர் கள் எம்பெருமானையும்.

20. நீர் வேண்டியவன் துளி நாக்குநனைக்கக் கிடைத்தால் போது மென்பன்;—“காராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழுவே” என்பர்.

21. நீரில் சிறியகல்லும் அமிழும்; பெரிய தெப்பமாமும் மிதக்கும்; எம்பெருமான் பக்கவிலும் பரதம்மாவாய் இழந்துபோதல் இடைச்சிவாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணுகின்றோம். 1. ‘நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிறுத்தும் காண் கிலான், கண்ணனடிக்க மலந்தன்னையயன்,’ — 2. “மருவுநின் திருநெற்றியில் சுட்டியகைதர மணிவாயிடை முத்தந்தகுதலும், உன்றன் தாதையைப்போதும் வடிவுகண்டுகொண்டுள்ள முன் குளிர, விரலிச் செஞ்சிறுவாயிடைச் சேர்த்து வெருளியாய் நின்றனாக்கு மவ்வுகையும், திருவிலேவினான்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தேய்வநங்கை யனோதை பெற்றாளே.” என்பன அடைவே ப்ரமாணம்;— பகவத்குணங்களில் சிறுமாமணிசர் அமிழ்தலும் ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்ககையில்கிற்றலுங்கொள்க.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க.

“நீர்புனாவண்ணன்சீர்” என்ற இவ்விடத்து ஒன்பதினாயிரப்படியில் — “உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடு போகலான நீரின் தன்மையை யுடையவனுடைய குணத்தை” என்றருளிச்செய்தது காண்க.

இத்திருவாய்மொழியை ஒதுதற்குப் பலன் யாதொன்றுங் கூறப்படாமை யினால் இதனை ஒதுதல் தானே ஸ்வயம் ப்ரபொஜனம் என்பது விளங்குர். (கக)

எட்டாக்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஜெயவரசம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.





ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி ஐற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாகரம்.

—

ஒமேனஞ் செய்கையுரை ஒன்றினில்லாதாருடனே  
கூடினேமோ லடிமைகொள்ளுகை — நாடறிய  
ஒர்த்தவன்றன் செம்மை உரைசெய்த மாறனென  
ஏய்க்துகிற்கும் வாழ்வா மிவை.

பதவுரை.

ஒமே	{ இதைவிடப்பங்கனின் வினை	நாடு அறிய	எட்டார் அறிபுமாத
மனம்	ந்த ஒடுகின்ற	ஒர்த்த	ஆராய்த்த
செய்கை	செஞ்சம்	அவந்தன்	{ அப்பெருமானுடைய
உரை	காயமும்	செம்மை	குணத்தவ குணத்தை
ஒன்றி நிவ்வா	வாக்கும் (ஆசிய இவை)	உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
தாருடனே	{ ஒருவழிப்பட்டு கிழம்பெ	மாறன் என	{ ஆழ்வார் என்று அதுரைந்
	ருத கோணல்பொருத்		தித்தவனவிலே
	திய ஸம்ஸாரிகளோடு		
கூடி	சேர்த்த	வாழ்வு ஆம்	{ ஸ்வரூபாத்ருபமான வாழ்
கெடுமால்	ஸர்வேச்வரன்	இவை	ச்சிகள்
அடிமைகொள்	{ அடிமைகொள்ளுந் குணத்	எய்க்த கிற்கும்	பொருத்தி நிலைகிற்கும்.
ளும் நிலை	தை		

\* \* \* — எம்பெருமானை ஆச்சரியக்குமவர்கள் மனமொழிமெய்களில் வேறுபாடு  
டையவர்களாகிச் செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே அவர்களோடு  
பரிமாறுவது எம்பெருமானுக்கு இயலுமோ என்கிற சங்கை நீங்குமாறு, நீர்  
ஏறுத மேடுகளிலே எதைபேணுஞ் செய்து நீரேற்றமாபோலே இவர்களுடைய  
செவ்வைக்கேடு தானே தனக்குச் செவ்வையாம்படி அவர்களோடே கூடிப்பரி  
மாறும் குணத்தவகுணத்தை இத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட்டரு  
ளின நம்மாழ்வாரை அதுரைத்திக்கவே நமது வாழ்ச்சி நிலைகிற்கு மென்றதாயிற்று.

தர்மிடோபதிஷத் ஸங்கதி.

ஸ்ரீ|| கொளபிவூவது காரண திருதயெவி ஜணுஷு  
சுதீயகேவ காரண திருதயெகரவூடி |  
லாபுஷு தாதவி ஹரிஃ ஸ்வயர்கரொதீ  
தூவஷு லாபு கரணெனா உதிரஷுகேத ||

மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் குடிவத்தன்மை பொருத்தியுள்ள ஸம்ஸாரிக  
ளிடத்தில் எம்பெருமான் தான் குணவாயிருக்குந் தன்மையைக் காட்டி அன்ன  
வர்களுடும் வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறனென்னுமிடத்தைப் பரம காரணிக  
ரான நம்மாழ்வார் எட்டார் திருவாய்மொழியா வருணிச்செய்தாரென்றவாறு. (\*)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி — இவையுமவையும்.

## அவதாரிகை.

— 1000 —

எம்பெருமான்ிடத்தில் ஸாதுலொமபுரதசுவம் [ஸாத்ம்யபோகப் பாதத்  
வம்] என்றொரு குணமுண்டு; அதாவது, அடியார்களுக்குத் தன்னை அதுபவிப்  
பிக்குமிடத்தில் ஏககாலத்திலேயே பூர்ணாதுபவங் கொடுத்துவிடுகை யன்றியே  
பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறிதாகக் கொடுத்தலாம். அங்ஙனம் கொடாமல்  
ஒரடியிலேயே பூர்ணாதுபவத்தைத் தந்தருளினால் அது தாக்கமுடியாதே போ  
கும். சிறு குழந்தைக்கு முதல்தன்னிலேயே சோறும் சாறும் கறியுமிடுவா  
ரில்லையே; பால், கஞ்சி, சோறு என்று வரிசைக்கிரமமாக ஊட்டுகையன்றோ  
வுள்ளது. அதுபோலவே மாணாக்கர்களுக்கும் சிறு சிறு பாடங்களாகக் கற்பித்  
துக்கொண்டுபோய்ப் பெரும பாடங்கள் கற்பிக்கும் முறை காணுகின்றோம்.  
இங்ஙனமே எம்பெருமானும் பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாறும்வகை பொன்று  
ண்டு; அஃது இத்திருவாய்மொழியில் விளங்கும்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் — “புணர்நொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஐஞாந  
பத்திகளை வளர்த்தது கனங்குகழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாளி  
போஜனப்புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக” என்றருளிச்  
செய்த ஞர்ணிகை இங்கே அதுணந்திக்கத்தகும்; (இதன் சுருத்தாவது:—)  
ஆழ்வார் “பொய்க்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இந்  
நின்ற நீர்மை இனியா முறாமை” என்றபோதே இவர்க்குப் பரிபூர்ணாதுபவம்  
கொடுத்துவிடலாமாயிருக்க, இவரை இந்நிலத்திலே வைத்துத் தன்னுடைய ஸம்  
ச்சேஷ விச்சேஷங்களாலே ஐஞாந பத்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னில்,  
கனமான காதணியிடுகைக்கு இடமாய்ப்படி தூவிட்டுத் திரிபிட்டுக் குதும்பையிட்  
டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாளிகளுக்கு முதலிலே போஜன  
மிட்டால் பொருத்தென்று சோற்றை யரைத்து உடம்பினைப் பூசிப் பொரிக்கஞ்சி  
கொடுத்துப் பொரிக்கழ் கொடுத்து நாளடைவிலே போஜனம் பொறுப்பிக்குமா  
போலவும் 1. “ஆற்றநல்ல வகைகாட்டு மம்மான்” என்று எனக்குப் பொறுக்கப்.  
பொறுக்கத் தன் குணசேஷத்தாதினைக் காட்டி அவ்வழியாலே என்னை அடி  
மைக்கொண்டவ னென்னும்படி பகவததுபவம் கனக்கண்டறியாத விவர்க்கு, மிக  
வுஞ் சிறுததாய் நித்யஸூரிகள் அதுபவிக்குமதான போகத்தை முதல் முத  
லிலே கொடுத்தால் ஸாத்மிக்கமாட்டாதென்று கருதி அது ஸாத்மிக்கைக்கா  
சாமம் செய்கித்தபடி — என்பதாம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸாதுவொஹபுரடிவமென்னும் குணம் திருவிருத்  
தற் தொடங்கி, குழங்கிசம்பணிமுக்கினவும் தொடர்க்குகொண்டே வருவதா  
யிருக்க, இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு விசேஷ மென்னென்னில்; மற்ற திருவாய்  
மொழிகளில் இடம்பெறாத கண்டரியவேண்டியதான இக் குணம் இத் திருவாய்  
மொழியிலே பாசா வரிசையில் ஸ்பஷ்டமாகவே காணக்கிடைத்தல் விசேஷ  
மென்றுணர்க.

ஆழ்வாருடைய திருமுடியிலே வந்து வீற்றிருக்கவேண்டுமென நினைத்த  
எம்பெருமான் முதலடியிலே அதுசெய்தால், நிதிகண்ட ஜன்ம தரிதரன்போலே  
ஸந்தோஷாதிரசயம் தாங்கமாட்டாமே தளர்க்கிடுவர்; ஆதலால், சுற்றுப்பக்கத்  
திலே நின்று, அருகே நின்று, கட நின்று, ஒக்கையிலே வந்திருந்து, ஹ்ருதய  
ப்ரதேசத்திலே வந்திருந்து, தோளிலே வந்திருந்து, காலிலே வந்து புகுந்து,  
கண்ணுள்ளே நின்று, நெற்றியிலே நின்று பிறகு உச்சியிலே நின்றான்; ஆக  
விந்நனே பொறுக்கப் பொறுக்கச்செய்த செயலையதபவித்த நடுபடுகிறாழ்  
வார் இத்திருவாய்மொழியில். .... (\*)

இவையுமவையுமுமவையும் இவருமவருமுமவரும் \*  
எவையுமயவரும் தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும் \*  
அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணிரானென்னமுதம் \*  
கவையன் திருவின்மனானன் என்னுடைச்சுழலுளானே. \* (க)

இவையும்	{ ஸமீபத்திலுள்ள பொருள் களும்	காக்கும்	{ அகிலத்தம் பேரருகிற வனும்
அவையும்	{ தூரத்திலுள்ள பொருள் களும்	அவைகள்	{ அந்த சேதனசேதனங்களு க்கு அந்தர்யாமியான வனும்
உவையும்	{ கடுத்தாமாகவுள்ள பொருள் களும்	தனி முதல்	ஒப்பற்ற காரணபூதனும்
திவரும்	{ ஸமீபத்திலுள்ள சேதனர் களும்	எம்மான்	அஸ்மத் ஸ்வாமியும்
அவரும்	{ தூரத்திலுள்ள சேதனர் களும்	கண்ணிரான்	{ கண்ணாக அவதரித்த ஸௌலப்யத்தைக் காட் டினவனும்
உவரும்	{ கடுத்தாமாகவுள்ள சேதனர் களும்	என் அமுதம்	{ எனக்கு அம்ருதம்போல் பாம பேரவனும்
யவையும்	ஸகல அசேதனங்களும்	கவையன்	ரவிகளும்
யவரும்	ஸகல சேதனங்களும் (பிரளயகாலத்தில்)	திருவின்	{ பெரியபிராட்டியார்க்கு ம னவானனுமானபெருமான்
தன்னுள்ளே	தனக்குள்ளே	என்னுடை	{ என்னுடைய சுற்றுப்பக் கத்திம்
ஆகியும்	ஆகும்படி வைத்தும்	குழல்	தங்கியிராவின்றான்.
ஆக்கியும்	(பிறகு) படைத்தும்	உளான்	

\* \* \* — [இவையு மவையும்.] ஜகத்காரணபூதனும் ஸர்வார்தர்யாமியும் திரு  
மகள் கொழுநனுமான கண்ணிரான் என்னுடைய சூழலிலிட்டுப் பேரகமாட்  
டாதபடியானு னென்கிறார். \* உயர்வறவுயர்நலமென்கிற முதல் திருவாய்மொழி  
யில் "நாமவன்" என்கிற காலம்பாட்டிற் சொன்ன சேதனசேதனங்கள் இப்



பாட்டில் திரளத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன: அப்பாட்டினுரையில் விரியக்கண்டு கொள்வது. ஆக இப்படிப்பட்ட சேதநாசேதந வர்க்கங்களெல்லாம் ஸம்ஹார ஸமயத்திலே தன்னுள்ளே யாம்படியாயும் ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே உண்டாக்கியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வவற்றுக்கு நேரும் ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபிமதங்களைக்கொடுத்த சூழ்ந்துமவனாய் அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாய் வேறொரு ஸஹாயத்தையு மபேகியாத காரணமுமாய் ஸ்வாமியுமாய், கண்ணிரானுள எளிமையைக் காட்டி எனக்குப் பாம போக்ப்பூதனாய் சனிகனான எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகூட என்னுடைய சூழ்விலே ஆனான்.

கவையன் திருவின்மனானான் = கவையனாகையாலே திருவின் மனானானான்; திருவின் மனானானாகையாலே கவையனானான் என்று யோஜித்து உபயோகித்தருள்வர் அழகியமணவாளச்சீபர். சனிகனாகையாலே பிராட்டி \* அகல இல்லேனிறையு மென்று இணைபிரியா திருக்கப் பார்த்தமாயிற்று; பிராட்டி அணையப் பெற்றதனால்தான் சனிகனானான் என்று பரல்பா ஸாபேகூதவம் கூறி யோஜிப்பது மிக அழகியதே. ... .. (உ)

சூழல்பலபலவல்லான் தொல்லையங்காலத்துலகை \*  
கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான் \*  
வேழமருப்பையோசித்தான் லின்னவர்க்கெண்ணலரியான் \*  
ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னகுகலிலானே. \* (உ)

பலபல சூழல் வல்லான்	{ மிகப்பல அவதாரங்கள் செய்ய வல்லவனும்	ஒளித்தான்	{ ஒடித்து அய்யாரினைப் முடித்தவனும்
தொல்லையம் காலத்த	{ முன்பொரு காலத்திலே	விண்ணவர்க்கு	{ தேவர்களுக்கு
உலகை	{ பூமியை	என்னல் அரியான்	{ கிளைத்தற்கும் அருமையானவனும்
கேழல் ஒன்று	{ ஒப்பற்ற வராஹரூபியாகி	ஆழம்	{ ஆழமாயிய
இடந்த	{ குத்தியெடுத்தவந்தவனும்	கெடு கடல்	{ கீண்ட ஸமுத்தரத்திலே
கேசவன்	{ கேசவனென்னும் திருநாமமுடையவனும்	சேர்ந்தான்	{ திருக்கணவனர்த்தருன்பவனுமான
வேழம்	{ (குவலயாபீட மென்னும்) யானைவினுடைய	என்னுடையம் மான் அவன்	{ அவ்வெம்பெருமான்
மருப்பை	{ கொம்புகளை	என் அருக விலான்	{ என்னருகிலுள்ளான்.

\* \* \* — [சூழல் பலபல வல்லான்.] கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி பரிணாத்திலே வந்து இருந்த நிலை ஸாத்மித்தவாதே என்னருகே வந்து நின்றனென்கிறார். சூழல் என்னுஞ் சொல், கீழ்ப்பாட்டில் சுற்றுப் பிரதேசம் என்ற பொருளில் வந்தது; இப்பாட்டில் அதுவே சொல் அவதாரமென்ற பொருளில் வந்தது; சூழ்த்துக்கொள்வதற்காகச் செய்த காரியம் [அதாவது] ஸம்ஸாரிகளை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்தது என்ற காரணத்தினால் இச் சொல் அவதாரத்தைக் குறிக்குமென்க. 'எங்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்றபடி எம்பெரு

மான் எண்ணிறந்த யோவிகளில் திருவவதாரங்கள் செய்தமையால் “சூழல் பல பல வல்லான்” என்றார். நாமும் பல பிறவிகள் பிறக்கின்றோமானாலும் கருமங் காரணமாகப் பிறக்கின்றோம்; எம்பெருமான் கருணை காரணமாகப் பிறக்கின்றா னாதலாலும், நானிம்ஹம்போலே சேராச் சேர்த்தியான அவதாரங்களையும் எடுக்கின்றா னாதலாலும் வல்லான் என்றது.

அப்படி அவன் செய்தருளின அவதாரங்களில் ஓரவதாரத்தை யதுபவிக் கிறார் கேழுலோன்றுகி யென்று. ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண் யாக்ஷனென்னும் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையால் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோ ரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரன் கடியக் கண்டு பொருது கோட்டினார் குத்திக் கொன்று, பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினார் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டுவந்து பைமுயபடி விரித்தருளின னென்ற வராஹாவதார வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகாந்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டு ஹிரியாற் பூமியை எடுத்துவந்தன னென்ற வரலாறும் உண்டு: 1. “பாராகுலகம் முதுமுந்நீர்பார்த காலம் வணம நுப்பில், ஏராரருவத் தேனமாய் எடுத்தவாற்றலம்மான்” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் காணத்தக்கது. ... .. (உ)

அருகல்லாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன் \*

கருகியநீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன் \*

பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன் \*

ஒருகதியின்கவைதந்திட்டி ஒழிவிலனென்றோடேனே. \* (ங)

அருகல் தூய	{ ஒருளானும் குறைபதேலை உடையதல்லாத	பொரு சிறை புள்	{ செறிந்த சிறையுடைய பெரிய திருவடியை
பெரு சீர்	{ சிறந்த திருக்குணங்களை யுடையவனும்	உவந்து ஏறும்	{ விரும்பி வாஹனமாகக் கொள்பவனும்
அமரர்கள்	நித்யஸ-ஞ்சி னுக்கு	பூமகளார் தனி கேள்வன்	{ பெரியபிராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற காதலுமான எம்பெருமான்
சூதி முதல்வன்	தலைவனும்	என்றோடேனே	என்றோடேகூடியின்ற
கருகிய சீனம் நல் மேனி வண்ணன்	{ கறுத்த நீலமணிபோல் வி லக்ஷணமான திருமேனி நிறத்தையுடையவனும்	ஒரு கதியின் கவை தந்திட்டி ஒழிவிலன்	{ ஒருவழியாலுன்னி இனிமை யைத்தந்த தவிருகிறா னில்லை. [ஸகலவித அ துபவங்களை யும் தரு கின்றனென்றபடி.]
செம் தாமரை கண்ணன்	{ செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய வனும்		

\* \* \* — [அருகல்லாய.] பெரிய திருவடி. திருவணந்தாழ்வான் பிராட்டிமார் முத லானோர் ஓரொரு வகைகளாலே தன்னோடு ஸம்சுலேஷாணம் பெறுமாபோலல்

லாமல், எல்லாவகைகளாலு முள்ள ஸம்ச்லேஷாணங்களையும் நான் பெறும்படி எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடி உரான் எம்பெருமானென் கிறார்.

அருகல் - குறைதல், அது இல்லாத எனவே, நித்யமாக என்றபடி. அன்றி, சேடில்லாமையைச் சொல்லிற்றாய் குணங்களத்தனையும் கல்பாணமா யிருக்கின்றன வென்றபடியுமாம். ஹேய ப்ரத்யநீக கல்பாண மஹாகுணங்களை யுடையனாய், அந்தக் குணங்களின் அதுபவமே யாத் திரையான நித்யஸூரிகளுக் குத் தலைவனாய், உறுத்து செய்து விலக்ஷணமான திருமேனி நிறத்தையுடைய னாய், திருவுள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள தண்ணளிக்கு ஸூசகமாயிருக்கும் திருக் கண்களையுடையனாய், ஸந்தோஷ மிகுதியினால் பதறாநின்றான் நிறையுடைய பெரிய திருவடியின்மீது உவந்து ஏறுமவனாய், கமலைகேழ்வனான எம்பெருமான் எனக்கு ஏதோ பொருவகையான ரஸாநுபவத்தை மாத்திரம் தந்துவிடாமல் நித்யஸூரிகளெல்லார்க்கும் தனித்தனிபே தந்தருளும் அதுபவங்களையெல்லாம் என்னொருவனுக்குத் தந்தருளி வேறு என்கும் போகத்தவனாய் 'நித்யவிபூதி யை நிர்வஹிப்பதும் இங்கே யிருந்துகொண்டே போலும்' என்னும்படி என்னை ஒரு கொடிப்பொழுதும் விடுகிறானில்லை பென்றாயிற்று.

அருகலிலாய பெருஞ்சீர் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்பாணகதாநமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணவமென்ன, அமரர்களாதிமுதல்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வமென்ன, கருகியநீலநன் மேனிவண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட விலக்ஷண நித்யமங்களை விக்ரஹ யுக்தத்வமென்ன, சேந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட புண்ட ரீகாஷத்வமென்ன, பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட கருடவாஹகத்வமென்ன, பூமகளார்தனிக்கேள்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட ச்ரியபதித்வமென்ன ஆகிய இந்த அறுகனையும் தாராநின்றனென்று உட் கருத்துணர்க. ... .. (௧)

உடனமர்காதல்மகளிர் திருமகள் மண்கமளாயர்

மடமகள் \* என்றிவர்பூவராளும் உலகமும்முன்றே \*

உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிலைச்சேர்த்தவனெம்மான் \*

❖ சுடல்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணனென்னொக்கலையானே. \* (௪)

உடன் அமர் காதல்	{ உடவே அமர்க்திருக்கை க்கு விருப்பமுன்ன	ஆளும் உலக - மும் முன்றே	{ தன்னுலாபப்படுகின்ற உலகங்களும் முன்றே யாயிருக்கும்;
மகளிர்	{ பிராட்டிமார் (யாவொன் னில்)		(ஆக இத்தனம் வாய்த்தவனும்)
திரு மகள்	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி	அவை	அவ்வுலகங்களை
மண் மகள்	பூமிப்பிராட்டி	உடன்	விடாமலே
ஆயர் மட மகள்	{ இடைக்குலத்துப்பெண்ணு கிய கப்பின்னைப்பிராட்டி	ஒக்க விழுங்கி	ஏககாலத்திலே உண்டு
என்று இவர் மூவர்	{ என்று சொல்லப்பட்ட இம்மூவராவர்;	ஆல் இவை	ஆலிலையில்
		சேர்த்தவன்	கண்மனர்த்தவனும்
		எம்மான்	எனக்கு ஸ்வராய்யும்



கடல் மலி மாயம் பெரு மான்	{ கடலிற்காட்டிலும் மிகப் பெரிய மாயச்செயல்க ளால் பெருமைபெற்ற வனுமான்	கண்ணன் என் ஒக்கலை யான்	கண்ணபிரான் { என் இடுப்பிலே வந்தமர்ந் தான்.
--------------------------------	--	------------------------------	--

\* \* \* — [உடனமர்காதல்.] ஒன்றுலொன்று குறையில்லாதவனாய், ஸர்வாசுதக்  
னான எம்பெருமான் யசோதைப் பிராட்டியின் இடுப்பிலிருக்குமாபோலே என்  
னிடுப்பிலே வந்திருத்தல் தனக்குப் பெருப் பேறு என நினைத்திராதின்றுமென்  
கிறார். எப்போதும் கடியேயிருந்தாலொழிபத் தரிக்கயாட்டாத பெரிய பிராட்டி  
யாகையும் பூமிப்பிராட்டியாகையும் நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் தனக்கு திவ்ய  
மஹிஷிகளாகவுடையனாய், பூமிமுதலிய ஸகல லோகங்களையும் தனக்கு லீலோ  
பகாணமாகவுடையனாய், ஆபத்து நேருங்காலங்களிலே அவ்வுலகங்களைத் திரு  
வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிறிய ஆலத்தளிரிலே கண்ணுயின்றருள்பவ  
னாய், கடலிற்காட்டிலும் மிகப் பெரியன என்னலாம்படியான ஆச்சரிய சேஷ்டி  
தங்களையுடையனான எம்பெருமான் என்னிடுப்பிலே வந்து சேர்ந்தருளினான்.

உலகமும் மூன்றே என்றதில் அழியா வுலகமாகிய பாம்பதத்தைபுஞ் சேர்  
த்துப் பொருள்கொள்ளும் பசுதத்தில், மேலே 'உடனவைப்பொக்கவிழுங்கி'  
என்றதில் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே பாம்பதம் மாத்திரம் கழியுண்ணக்கடவது.  
பாம்பதத்தைச் சேராமலே பாதாளவுலகம் நிலவுலகம் அவர்க்கவுலகம் என  
முவுலகங்களென்னவுமாம்.

கடல் மலி = திருப்பாற்கடலில் சபனித்தருள்கிற என்றுமாம். .... (ச)

ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பாலுண்ணென்று தந்திடவாங்கி \*  
செக்கஞ்செகவன்றவள்பால் உயிர்செகவுண்டபெருமான் \*  
நக்கபிரானோடு அயனுமிந்திரானும்முதலாக \*  
ஒக்கவும்தோற்றிய வீசன் மாயனென்னெஞ்சீனுளானே. \* (ஊ)

ஒக்கலை வைத்து	{ இடுப்பிலெடுத்தக்கொ ண்டு	உண்ட பெருமான்	அமுதுசெய்த ஸ்வாமியானதும்,
முலைப்பால் உண் என்று	{ 'முலைப்பாலையுண்பாய்' என்று சொல்லி	நக்கபிரானோடு	{ திகம்பரச்சாமியான ருத்ரனும்
தந்திட	முலைகொடுக்க	அயனும்	பிரமனும்
வாங்கி	{ (அம்முலையைச்) கையாற் பிடித்து	இந்திரனும்	இந்திரனும்
செக்கம்	{ (அந்தப் பூதனையின்) நினைவு	முதலாக	முதலாகவுள்ள
செக	{ அவனோடே முடியும்படி யாக	ஒக்கவும்	எல்லாசையும்
அன்று	அக்காளில்	தோற்றிய	படைத்த
அவன் பால்	அகனது பாலையும்	நசன்	நசனானவனும்
உயிர்	பிராணனையும்	மாயன்	{ ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதங் களை யுடையனுமான எம்பெருமான்
செக	அழிய	என் கெஞ்சின் உளான்	{ எனது இதயத்திலுள்ளா னானே.

\* \* \* — [ஒக்கலைவைத்து.] பிரமன் சிவனீர்திரன் முதலானார்க்கும் ஐக்கனான் எம்பெருமான் எனது நெஞ்சிலேவந்து புருந்தானென்றார். பூநீக்ருஷ்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகி புத்திரன் ஒளித்துவளர்தலை யறிந்து, அக் குழந்தையை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களே எவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாதுகாணுகிற பாவனையிலே அவளையிடையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரினாச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற வரலாறு அதிக. [ஒக்கலைவைத்து இத்யாதி.] “மகனாகக்கொண்டெடுத்தான் மாண்பாய் கொங்கை, அகனாவடிப்பனென்னுண்டு, மகனைத் தாய் தேறாதவண்ணத் திருத்தினாய்” என்னும்படியே பூதனை யென்னுமாக்கி கண்ணனை யிடுப்பிலே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு முலை யுண்ணக் கொடுத்தாளென்க.

சேக்கிஞ் சேக என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கூறுவர்; சேக்கம் என்று மாணத்திற்குப் பேராய், கண்ணனுக்காக அவன் எண்ணின மாணம் அவளுக்குப் பேராய்ப்படி என்னுதல்: சேக்கிஞ் சேக = மிகவுஞ் சிவப்பாக என்றபடியாய், “கறுப்புஞ்சிவப்பும் † வெகுளிப்பெயரே” என்ற தமிழர்களின் ஸித்தாந்தத் தின்படி சித்தந்தைச்சொல்சிறைய், மிகவுங் கோபங்கொண்டு என்றபடியுமாம். திருப்பவளம் மிகச் சிவக்கும்படி [அதாத்தின் பழுப்பு நஞ்சு தெரியும்படி] கிரித்துக்கொண்டே என்றபடியுமாம்.

அவள்பால் = பால் என்பதை ஏழனுருபாகவுங் கொள்ளலாம். அவளிடத்துள்ள என்றபடி.

தழை [நக்க] என்ற வடசொல் நக்கன் எனத் திரியும்; அரையில் ஆவடயில்லாதவன் என்றபடி. இது சிவபிரானுக்கு வழங்கும் நாமம். அயன் — அயன்: அகாரவாச்யனான எம்பெருமானிடத்துத் தோன்றினவன் என்ற காரணத்தினால் பிரமனுக்குப் பெயர்.

இப்பாட்டில் நெஞ்சு என்று மார்க்கவச் சொன்னபடி. ... .. (டு)

மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான் மற்றும்யலுர்க்குமஃதே \*

காயமும்சீவனும்தானே காலுமேரியுமவனே \*

சேயனணியன்யவர்க்கும் சிங்தைக்கும்கோசரமல்லன் \*

தூயன் தூயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளினையானே. \* (க)

† வெகுளி = கோபம்.

மாயன்	{ ஆச்சரியஞ் செய்பவன்	அனியன்	{ (செலுத்த) ஸம்பந்தனாய்
என் கெஞ்சில் உன்னான்	{ எனது கெஞ்சில் இருக்கின்றான் ;	யவர்க்கும்	{ எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்
மற்றும் யவர்க்கும்	{ வேறு யாருக்கேனும்	சிக்கைக்கும் கோசரம் அவ்வன்	{ மனத்திற்கும் எட்டாதவனாய்
அஃதே	அப்படியிருப்பதுண்டோ? (இல்லை ;)	தூயன்	பரிசுத்தனாய்
காயமும் சேவனும் தானே காலும் எரியும் அவனே சேயன்	உடம்பும் உயிரும் தானேயாய், காற்றும் கெருப்பும் அவன் தானேயாய், (செலுத்த) தூயனாய்,	தூயக்கன் மயக்கன்	{ (அதுகாற்றாத்திரமாயாதவர்களுக்கு) ஸந்தேஹ ரூபமாயும் விபரீத ரூபமாயிருக்கும் ஞானங்களைப் பிறப்பிப்பவனான எம்பெருமான்
		என்னுடைதோள் தூயன்	{ எனது இரண்டு தோள்களிலுமுள்ளானான்.

• • • — [மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான்] அதுகலர்க்கு எளியனாய், பிரதிகுலர்க்கு அரிபவனான எம்பெருமான் எனது மார்பினிருந்து தோள்களைக்கு ஏறி விட்டானென்றோர். கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னதையே மறுபடியும் “மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான்” என்ற அதுபாஷணஞ் செய்ததாடுபாட்டின் மிகுதியைக் காட்டும். இது என்ன பெறுப்பேறு! என்ற தலைசீய்த்துச் சொல்லுகிறபடி. [மற்றும் யவர்க்குமஃதே] என்னத்தவிர வேறு யார்க்காவது இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைத்ததுண்டோ? எனக்கே இப்பேறு அஸாதாரணம் என்றவாறு.

காயமும் என்று தொடங்கி மயக்கன் என்னுமனவும் எம்பெருமானுடைய படிக்கைப் பேசி யதுபவிக்கிறார். தேவ மதுஷ்யாதி சரீரங்களும் அந்தந்த சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களும் தானிட்டவழக்காம்படியிருக்கப் பெற்றவனாய், வாயு தேஜஸ் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அப்படியே தானிட்ட வழக்காம்படியிருக்கப் பெற்றவனாய், தம் முயற்சியாலே காண நினைப்பார்க்கு எட்டாதவனாய், நிர்ஜேதுக விஷயமாக பாத்திர பூதங்களுக்குக் கைச்சாக்காக எளியனாயிருப்பவன்.

சேயன் என்றதற்கு விவரணம் “யவர்க்குஞ் சிக்கைக்குங் கோசரமவ்வன்” என்பது; அனியன் என்றதற்கு விவரணம் “தூயன்” என்பது. தம் முயற்சியாலே காண்கிருப்பார் எத்தனையனும் மஹான்களாயினும் அவர்களது கண்ணுக்கு மாத்திரமேயன்றியே மகோதத்திற்கும் விஷயமாகான். [தூயன்] இங்குத் தூய்மைவாய்வு யசோதைப்பொட்டிப்போல்வார்க்குக் கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாத்தன்மை.

தூயக்கன் மயக்கன் = தூயக்கு என்று ஸந்தேஹத்திற்குப் பெயர்; மயக்கு என்று விபரீதஜ்ஞானத்திற்குப் பெயர்; ஸந்தேஹரூப ஜ்ஞானத்திற்கும் விபரீத ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானார் தரிசனத்திலுள்ளவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபருண விபூதிகளை உள்ளது உள்ளபடியாகவுப் ஸந்தேஹமில்லாமலும் நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்க, இதர பாற்ப



குத்ருஷ்டி தர்சனங்களிலுள்ளார் பலர் ஸத்தேஹமேபட்டுக்கொண்டும் விபரீதமாகவே யுணர்ந்துகொண்டு; இருக்கின்றார்கள்ன்றோ; இங்ஙனம் சிலரை வாழ்வித்துச் சிலரை ஸம்சய விபரீதய ஞானங்களை மாய்ப்பவன் எம்பெருமான் என்றபடி. இங்ஙனஞ்செய்வதும் அவரவர்களது கருமாதீனமாதலால் எம்பெருமானுக்குக் குறையொன்றுமில்லை பென்சு.

இவ்விடத்து அருப்பதவுறையில் ஓர் ஐதீஹ்யம் எழுதப்பட்டுள்ளது; அது வருமாறு;— முற்காலத்தில், பட்டருடைய காலகோஷப கோஷ்டியில் சாஸ்தாஜ்ஞான ஒரு பிராமணன் பலகாலும் வந்து போவதுண்டு; அவனைக் கண்டால் பட்டர் ஆதரவுகாட்டாமல் 'வந்தாயோ, போனாயோ' என்று ஸாமான்யமாக வியவஹரித்தருளிச்செய்வர். சாஸ்தாஜ்ஞானம் முதலியன இல்லாத ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் வந்து போவதுண்டு; அவரைக்கண்டால் மிகவும் அருள்சொட்டி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பர். இவ்விரண்டையும் பலகாலும் கண்டிருப்பாரெருவர் ஒருநாள் பட்டரைவந்து ஸேவித்து, ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய கோஷ்டிக்குப் பலகாலும் வந்து போகிற சாஸ்திரி மஹாசித்வான், மிகவும் ப்ராஸித்தர்; அவர்வந்தால் ஸாமான்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; மற்றொரு ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வரக்கண்டால் மிகவும் பிரதிபத்திபண்ணி யுளுகிறது; பஹுமானிக்கவேண்டுமிடத்தில் ஸாமான்ய வ்யவஹாரமும், உதாஸித்திருக்கவேண்டுமிடத்தில் பஹுமாகாதிசயமும் செய்தருள்வதற்குக் காரணமருளிச்செய்யவேணும் என்று கைகப்பி நின்று கேட்க; அதற்கு பட்டர், 'அவர்களிருவரும் எப்போதும்போலே காணையும் வருவர்களே; அப்போது நீரும் பார்த்திருக்கும்; வாசியை நீதே அறிந்துகொள்வீர்' என்ன, அவரும் அப்படியே பார்த்திருக்க, மறநாள் காலை அந்த அந்தணன் முதலில் வந்து ஸேவிக்க, பட்டர் அவனை எப்போதும்போலே வினவியருளி 'நீர் ஆகாத்தான் பாதத்வமாக அறுதியிட்டிருப்பது?' என்று கேட்க, அவன் 'சிலப்ரமாணங்கள் ப்ராஹ்மாவைப் பாதத்வமாகப் பேசுகின்றன; சில ப்ரமாணங்கள் ருத்ராணைப் பேசுகின்றன; சில ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவைப் பேசுகின்றன; ஆகவே ப்ரமாணங்களெல்லாம் இப்படி வியாகுலங்களாயிருக்க, நம்மால் தத்வநிர்ணயம்பண்ணப்போமோ? அவரவர்களுடைய அபிமானத்தின்படியே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்' என்று விடையளிக்க, அவனைப் போகவிட்டு, பிறகு அந்த ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தவாறே அவரை கேக்கி, 'தேவரீர் ஆகாத்தான் பாதத்வமென்றிருப்பது?' என்று பட்டர் கேட்க, 'தேவரீர் ச்ரியஃபதி நாராயணனே பாதத்வமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றும் பலகாலும் அருளிச்செய்யுமே, அது தவிர அடியேன் வேறொன்றறியேன்' என்ன, அவரையும் அனுப்பிவிட்டு, கேள்விகேட்ட ஸ்வாமியை கேக்கி 'இருவருடைய வாசியையுங் கண்டீரா? ஆகா பஹுமானிக்க ப்ராப்தம்?' என்ன, அவரும் விஸ்மயப்பட்டுப்போனார் — என்பதாம். "துயன் துயக்கன் மயக்கன்" என்ற விடத்திற்கு இது ஏற்ற ஸம்வாதம். ... .. (க)

தோளிணைமேலும்நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் \*  
 தோளிணைமேலும்புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் \*  
 கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளரும்சுடரோளிமூர்த்தி \*  
 நாளிணைந்தோன்றுமகலான் என்னுடை நாவின்னுளானே, \*

(எ)

தோன் இணை { இரண்டு திருத்தோன்களி மேலும் லும்	கேன் இணை { பொருத்தமான உபமான ஒன்றும் இவா { மொன்று மில்லாதவ தான் னாய்
நல் மார்பின { விலகாதுமான திருமார் மேலும் பிலும்	கிளரும் சுடர் { மேன்மேலும் கிளர்கின்ற ஒளி மூர்த்தி { சிறந்த வொளியே வடி வெடுத்தவனுன் எம் பெருமான்
தான் இணை { இரண்டு திருவடிகளிலும் மேலும்	நான் { நாடோறும் அணைந்து கிடீடி
புனைந்த அணியப்பட்ட	ஒன்றும் அக { செறிதும் விலகாதவனுய்க் லான் கொண்டு
தன் அம் { குளிர்த்தழுவிய திருத்துழா அழாய் உடை { யையுடைய ஸ்வாமி அம்மான் யாய்	என்னுடை என்னுடைய நாவின் உளான் நாவிலுள்ளவனாக ஆனான்.

\*\*\* — [தோளிணைமேலும்.] உலகில் நாயகியேபோடு கலகி செய்யவரும் நாயகன் அவள் உகக்குமாறு தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருமாபோலே எம்பெருமானும் என்கொடு கலக்க விரும்பித் திருத்துழாய் மாலைபாலே மிகவும் அழகு பெறுகித்துக்கொண்டுவந்து எனது நாயிலே கலந்தானென்கிறாரிப்பாட்டில். முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் பலகாலும் தண்ணந்துழாய் தண்ணந்துழா யென்றே வாய்வெருவினராதலால் இவரானசதிரத் தண்ணந்துழாய் மாலைகளோடே அழகியனாக வந்து சேர்ந்தானாயிற்று.

அடியார்களைக் கண்டவாறே முந்துற முன்னம் தோள்களாலே அமுந்தக் கட்டியணைப்பனாதலால் முன்னே தோளிணைமேல் திருத்துழாய் சாத்தினான்; தோள்களாலே தழுவி மார்பிலே அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுதலால் பிறகு திருமார்புக்குத் திருத்துழாய் சாத்தினான்; இப்படி நம்ம அணைத்துக்கொள்பவன் \* கதிராபிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீன்முடியனன்றோ? என்று ஸாம்ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தின்மீது கண் ஓடுமாதலால், அதன் பிறகு சுடர் முடிமீது சாத்தினான்; அவன் வாரியனைத்துக்கொண்டாலும் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சுவதே நமது ஸ்வரூபமென்று முடிவாகத் திருவடிவாரத் திலே விழவேண்டியிருத்தலால் அதன் பிறகு தோளிணைமேற் புனைந்தான் என்று கொள்க.

அடியார்களைச் சேர்க்கிக்கும் புருஷநாரபூதையான பிராட்டி யிருக்குமிட மாதல்பற்றி 'நன்மார்பு' எனப்பட்டது. முடியென்றுகிரஸ்ஸுக்கும் கிரீடத்திற்கும் பெயர்.

இங்கே பட்டருடைய ஒரு ரணோக்தி காண்மின்; — உலகில் விராயிருப்பவர்கள் முன்னே ஆபுதத்திற்கு அலங்காரம் செய்யுங் கணக்கிலே திவ்யாபுதங்

களுக்கு உறைவிடமான தோளினேமேல் முன்னம் புனைந்தான்; ப்ரணயிகளா யிருப்பவர்கள் அபிமத விஷயத்திற்கு அலங்காரஞ் செய்யுங்கணக்கிலே பின்னை மங்கையுறைமார்புக்குப் புனைந்தான்; ஆபுதத்திற்கும் அபிமத விஷயத்திற்கும் இட்டுப் பிறகு தங்கள் விரியோகங்கொள்ளுமித்தனைபாகையாலே தன்முடி மீது சூட்டிக்கொண்டான்; சேஷம் அடியார் கைக்கொள்வாராகையாலே திரு வடிகளுக்குச் சாத்தினான் — என்று.

கேள் இனை ஒன்று மிலாதான் = கேள் என்பதைக் கேழ் எனக்கொண்டு, உவமை யென்று பொருள் கொள்ளலாம்; இனை யென்றாலும் உவமை; ஆக, இரண்டுவுகையான உவமையுமில்லாதவ னென்றவாறு. தனித்தனியே ஒவ் வொரு அம்சத்திற்கும் ஒப்பிலை, ஸமுதாயத்திற்கும் ஒப்பிலை என்றபடி. சந்திரன், மேகம், தாமரை, மலை முதலியவற்றை ஒப்பாகச்சொல்லுகின்றோமே யென்னில்; ஏதேனுமொரு உபமானம் சொல்லித்தீரவேணு மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறதத்தனையொழிய, உண்மையில் ஒப்பாவதொன்றில்லை பென்க. “கட்டுரைக்கில்தாமரை நின் கண்பாதங் கை யொவ்வா, கட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி யொவ்வாறு, ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுண்ணைப் புகழ்வெல் லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரைவாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி!” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்வார் முற்றும் பத்தில். [கேள் என்றே கொண்டு, பொருத்தமான உவமையிலாதவன் என்று முகாக்கலாம்; கேள் — உறவு; அதாவது பொருத்தம்.] ... .. (௭)

நாவினுள்ளின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் \*  
ஆவியுமாக்கையும்தானே அழிப்போடளிப்பவன்தானே \*  
பூவியல்நால்தடந்தோளன் பொருபடையாழிசங்கேந்தும் \*  
காலிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே. \* (௮)

நாவினுள் நின்று காலினிடத்தில் தின்றும்  
மலரும் பாவுகின்ற

ஞானம் கலைக ளுக்கு எல்லாம் { ஐஞானஸாதனமான எவ்  
லாக கலைகளினுடைய  
வும்

ஆவியும் ஆக் கையும் தானே { உயிரான அர்த்தமும் உட  
ம்பான சப்தமும் தானி  
ட்டவழக்கரம்படி யிருப்  
பவனும்

அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே { (அவற்றினுடைய) உத்ப  
த்திவிளசங்களும்தானி  
ட்டவழக்கரம்படியிருப்  
பவனும்

பூ இயல் நால் தட தோளன் { பூமாருத நான்கு பெரிய  
திருத்தோள்களை யுடை  
யவனும்

(அத்திருத்தோள்களில்)

பொரு படை ஆழி சங்கு ஏத்தும் { போர்செய்கின்ற ஆபுதங்  
களாகியதிருவாழிதிருச்  
சங்குகளைத் தரித்திருப்  
பவனும்

காலி கல் மேனி { கருமெய்தல்போன்று அ  
ழகிய திருமேனியை  
யுடையவனும்

கமலம் கண் ணன் { செந்தாமரைபோன்ற திரு  
க்கண்களை யுடையனு  
மாகிய எம்பெருமான

என் கண்ணின் உளான் { (இவ்வழகோடே) எனது  
கண்ணுக்குள்ளே  
யானான்.



\* \* \* — [காலினுள்ளின்று.] கலைகளெல்லாவற்றும் காலவேண்டியபலஞ்  
எம்பெருமான் பரமரணங்களுடைய காலக்கடவதான தன் லடிவை என் கட்டில  
னுக்கு இலக்காக்வினென்கிறார். சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஞானத்திற்கு ஸாதன  
மாக அவதரித்தவை யாதலால் ஞானக்கலைகள் எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட  
சாஸ்திரங்களெல்லாம் காலின் றுவியில் மலர்வனவாதலால் “காலினுள் நின்று  
மலரும் ஞானக்கலைகள்” எனப்பட்டது.

ஆலியும் ஆக்கையுந்தானே = ஆகியாவது உயிர்; ஆக்கையாவது உடல்.  
உலகில் பரத்யகூபமாகக் காணக்கூடியது உடல்; அதனுள்ளே உறைந்திருப்பது  
உயிர்; அதுபோல இங்கு, சப்தம் ஆக்கையாகவும் அர்த்தம் ஆகியாகவும்  
கொள்ளுதற்குரியது. ‘இன்ன சப்தத்திற்கு இன்னது அர்த்தம்’ என்று ஸங்  
கேதம் செய்து வைத்தவன் எம்பெருமானே யாதலால் சப்தார்த்த ஸம்பந்தம்  
தரவிட்ட வழக்காயிருக்கப்பெற்றவனென்றவாறு.

அழிப்போடு அளிப்பவன்தானே = உலகங்களினுடைய உற்பத்தி விகாசங்கள்  
எம்பெருமானிடம் வழக்கு என்கிற அர்த்தமன்று இங்கு விவகிதம்; கீழ்ச்  
சொன்ன ஞானக்கலைகளைப் பிரவர்த்திப்பிக்கின்றவனும் அவனே, உபஸம்ஹ  
ரிக்கின்றவனும் அவனே என்றபடி. இங்கே நம்பின்னையீடு: — ‘மந்தமதிகளான  
சேதருடைய பரதிபத்தி தோஷங்களாலும் ஞெவக தோஷங்களாலும் பாட  
பேதங்களாலும் இவை உருமாயுமனவிலே ஸம்ஹரித்தும், அபேகித ஸமயத்  
திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் பேரருஞ்ஞான்தானே. அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்  
களைச் சொல்லுகிற தென்பாருமுண்டு.’

[பூவியல் இதுபாதி.] புஷ்பஹாஸ ஸுருமாஸாய், சதார்ப்புஜாய், சங்க  
சகர சதாதாஸாய், இத்தீவரவாழ்ச்யாமஸாய்ப் புண்டரீகாக்ஷாயிருத்தவன் என்  
கண்ணுக்குள்ளே புருத்தருளினானே. ... .. (அ)

கமலகண்ணென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவன்கண்களாலே \*  
அமலங்களாகவிழிக்கும் ஐம்புலனுமவன்முர்த்தி \*  
கமலத்தயன்கம்பிதன்கைக் கண்ணுதலானோமேதோற்றி \*  
அமலத்தேய்வத்தோலேகமாகி என்னெற்றியுளானே. \* (க)

கமலம்	{	புண்டரீகாக்ஷன்	{	அஜ்ஞானம் முதலிய மலங்
கண்ணன்	{	எனது கண்களுக்கு இவ	{	கன் தொலையும்படி கடா
என் கண்ணினு	{	க்கானான்;	{	கித்தருளினான்; (அத
ள்ளான்	{		{	னாலே காணப்பெற்றே
காண்பன்	{	(காணும் அவனைக்) காணு	{	னென்க.)
	{	கின்றேன்;	{	கற்றமுள்ள எல்லா இத்தி
	{	(இதுவளையில் அவனைக்	{	ரியங்களும்
	{	காணப்பெருத கான் திப்	{	அப்பெருமானுக்கே விதே
	{	போது எங்கனே காணப்	{	யங்களையின;
	{	பெற்றேனென்னில்;)	{	(அவன் யாவனென்னில்;)
அவன்	{	அப்பெருமான்	{	கமலத்த கம்பி
கண்களாலே	{	(தனது) திருக்கண்களாலே	{	தாமசாயானையும் ஐஞான
	{		{	தி பரிபூர்ணாயுமிருக்
	{		{	கிற பிரமணையும்

கண் ததவா	{	கெற்றிக்கண்ணனாகிய சிவ	உலகம்	உலகங்களை யும்
னோடும்	{	பிரானையும்	ஆக்கி	படைக்குமவன் ;
தோற்றி		தோற்றலித்து		(ஆக இப்படிப்பட்ட ஏம்பெருமான்)
		(அவர்க்கு முதலாக)	என் கெற்றி	{ எனது கெற்றியிலே
அமலம்		லாத்விக்கண்ணான தேவர்க	உளான்	யானான்.
தெய்வத்தோடு	{	னோடு கூடின		

\* \* \* — [கமலக்கண்ணன்.] பிரமன் முதலாகப் பிழிவிகா பரம்பந்தமாக ஸகல ஐகத்தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளே புருத்தருளினான்; நானும் அவனை என் கண்களாற் காணப்பெற்றேன்; அவனுந் தன்னுடைய குளிர்த்தழுவிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸகல தாபங்களும் கீரும்படி என்னைக் குளிர நோக்கியருளா நின்றான்; இப்படியே மற்றுமுள்ள செவி முதலிய காரணங்களாலும் அவனைப் அதுப சிக்கப்பெற்றேன்; கண் ணுள்ளே அவன் வந்திருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்யித்தவாதே பிண்டி என் கெற்றியுள் நின்றருளினான் என்றாசாபிற்று.

அமலங்களாக விழிக்கும் = இதுவகையில் அவனைக் காண முடியாதபடி தோஷங்கள் நிரம்பிக்கிடந்தன; அவை அவனது கடாக்கநிஷ்ணமடியாக மாப்த தனவாதலால் இன்று காணப்பெற்றேன் என்று கருத்து.

ஐம்புலனும் அவன்மூர்த்தி = செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்பன ஐம் புலன்கள்; முதலடியில் காண்பன் என்றமையால் கண் பகவத்கிஷ்யத்திலே ப்ரவணமானமை அங்கே சொல்லப்பட்டதாதலால் மற்ற நான்கு காரணங்களும் அந்தக் கண்போலவே அவ் விஷயத்திலேயே அவகாஸித்தமை சொல்லுதல் இங்கு விவகிதம். கீழ்க்காண்களிலெல்லாம் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றிக்கிடந்த காரணங்கள் யாவும் இன்று அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு விதேயமாய் அங்கே பணிபொந்தனவென்கை. ... .. (௧)

கெற்றியுள் நின்றேன் னெய்யாளும் நிரைமலர்ப்பாதங்கள்குடி \*  
- கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலத் தண்ணைபிரானத்தொழுவார் \*  
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுரித்திரனும் \*  
மற்றையமரகுமேல்லாம் வந்தெனதுச்சியுளானே. \* (௧௦)

ஒற்றை பிறை	{	சந்திரசேகரனாகிய சிவ	கற்றை துழாய்	{	செறித்த திருத்துழாயாகிற
அணிந்தானும்	{	பெருமானும்	முடி கோலம்	{	வணையமணித்த ஏம்பெரு
நான்முகனும்		பிரமதேவனும்	கண்ணபிரான		மான
இந்திரனும்		தேவேந்திரனும்			
மற்றை அமா	{	மற்றுமுள்ள எல்லாத்	தொழுவார்		வணங்காநிற்பர்கள் ;
ரும் எல்லாம்	{	தேவர்களும்			
வந்து		கிட்டி,			(அத்தகைய பெருமைவாய்த்த
கெற்றியுள் கின்	{	கெற்றியில் படிந்திருந்த			ஏம்பெருமான்)
து என்னை	{	என்னையாங்கின்ற 'மல			
ளும் நிரை மலர்	{	ரோழுங்கமைத்த திரு	எனது உச்சி	{	என் தலையின்மேலேய;
பாதங்கள் குடி	{	வடிகளை (த்தங்கள் தலை	உளான்		னான்.
		யிலே) - குடிக்கொண்டு			

\* \* \* — [நெற்றியுள்ளின்று.] பிரமன் சிவனின்தான் முதலான மஹான்களுங்கூடத் தன்னைப் பெறுதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பாராய்த் தமொறும்படி யிருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸாம் பார்த்துவந்து என் தலைமீது ஏறியிட்டானென்கிறார்.

நெற்றியுள்ளின்று என்னை யாளும் என்பது நிராமலர்ப்பாதங்களுக்கு விசேஷணம். என்னுடைய நெற்றியிலே [ஊர்த்துவ புண்ட்ரூபமாக] இருந்து கொண்டு என்னை பூரிவைஷ்ணவதிலகளுக ஆக்கிய திருவடிமலர்களைத் தாங்கள் சூடிக்கொண்டு ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் மற்றையமரருமெல்லாம் கண்ணிராளைத் தொழுவார் என்கிறார். இதனால் ஆழ்வார் ஹரிபாதாகாரமான ஊர்த்துவபுண்ட்ரமே சாத்திக்கொண்டிருந்தவர் என்பதும், அதுதானும் ஏகபாதாகாரமன்று, பாதத்வயாகாரம் என்பதும் ஸ்பஷ்டமாகும். .... (40)

உச்சியுள்ளேநிற்கும்நேவதேவற்குக் கண்ணிராற்கு \*

இச்சையுள்ளேல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன் \*

இச்சோன்னவாயிரத்துள் இவையுமோ'பத்தேம்பிராற்கு \*

நிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபொருமே. \* (41)

உச்சி உள்ளே { (தீம்ப்பாட்டிற் கூறியபடி) நிற்கும் { என் தலைமீது நப்பவனும்	இவையுள் ஒர் { இந்த அத்விதீயமான பத்
தேவதேவற்கு தேவாதிதேவனும்	பத்து { தப்பாசாரங்களை யும்
கண்ணிராற்கு { கண்ணாளுகத் திருவவதரித் தவனுமான பெருமா னுக்கு	எம் பிராற்கு எம்பெருமானுக்கு
இச்சை உள் { (தன் பக்கலிலே அவன் செல்ல உணர்ந்தி { பண்ணின) ஆதரத்தை த்தாம் அறிந்தபடியைத் திருவுன்னத்திலே பட அறிவித்து	விண்ணப்பம் { (ஒருகால்) விண்ணப்பஞ் செய்ய { செய்யுமனவில்
வண் குருகூர் சடகோபன் சொன்ன—; இ ஆயிரத்துள் இத்திவ்யப்ரபந்தத்தினுள்	நீள்கழல் { (உலகமனக்க) நீண்ட (அவ னது) திருவடிகளான வை
	நிச்சலும் எப்போதும்
	சென்னி தலையிலே
	பொரும வந்து சேரும்.

\* \* \* — [உச்சியுள்ளேநிற்கும்.] இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வார்தலையிலே அப்பெருமானது திருவடிகள் நாடோறும் வந்து சேருமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இதே தம்முடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் முறையேவந்து சேர்ந்து முடிவாக முடிமீதுவந்துசேர்ந்த பெருமானுக்கு இனி எங்கும் போக்கிடமில்லையென்பது தோன்ற 'உச்சியுள்ளே நிற்கும்' என்கிறார். \* அமரர் சென்னிப்பூவரன் எம்பெருமான் என் சென்னிக்கு அப்பால் போக்கிடமில்லையென்று துணிந்து இங்கே படுகாடுகிடக்கின்றானென்கை. என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தான் தேவதேவனாயினென்பதும் ஆழ்வார்க்கு விவஸிதமென்ப; தேவதேவனாயிருக்கின்ற தான் என்னுச்சியுள்ளே



நிற்பதை ஒரு பேருகக்கருதுகின்றனே ! இது என்ன சிலம் ! என வியந்தவாறு மாம்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் எம்பெருமான் தமது ஒவ்வொரு அவயவத்திலே வந்து சேர்ந்தனனாகப் பேசியவிற, எம்பெருமானுக்குத் தம்மிடத்தில் அவ்வளவு ஆவல் இருக்கின்றமையை யறிந்து கூறியபடி என்பதை புணர்த்துகின்றார் இச்சையுட் செல்லவுணர்த்தி என்பதனால்.

“இவையுமோர்பத்து எம்மோர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள்கழல் நிச்சலும், சென்னிபொரும்” என்று அந்வயிப்பது. இது கற்பார், தமக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்யப்பெறில், ஆசாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்திலே செல்லவளருந் திருவடிகள் எப்போதும் அவர்களது சென்னிக்கு அணியாமென்றவாறு.

ஆழ்வார்க்குக்கினடத்த பேறே அவாடியார்க்கும் பேறுகுமென்க. (கக.)

ஒன்பதாங் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாசெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தரத்தில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசரம்.



இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுலந்தாற்ற  
அவயவங்கள் தோறுமணையுஞ் — சுவையதனைப்  
பெற்று, ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல்பேச, மால்  
பொற்றாள் கஞ்சென்னி பொரும்.

பதவுரை.

இவை	{	மேத்திருவாய்மொழிகளில் அதுபவிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களை	உவந்து ஆற்ற அவயவங்கள் தோறும் அணையும்	திருவுன்னமுதந்து பொதுக்கப்பொறுக்க { (ஒவ்வொரு அவயவமாக) எல்லா அவயவங்களிலும் வந். அ சேர்த்ததனால் டான
அறிந்தோர் தம் அளவில்	{	அறிந்தவர்கள் பக்கலில்		
ஈசன்		எம்பெருமான்		

கனவ அதனை	சஸத்தை	சொல்	{ (இந்தத் திருவாய்மொழி
பெற்றா	அடைந்த	பேச	யாகிற) ஸ்ரீஸூக்தியை
ஆர்வத்தால்	{ (அக்ஷணம் அடைந்த)	மால்	(நாம்) உச்சரிக்க
	தூனிமையினால்	பொந்தான்	ஸர்வேச்வரனுடைய
மாறன்	ஆழ்வார்	எம் சென்னி	அழகிய திருவடிகள்
பேசின	அருளிச்செய்த	பொரும்	கமது தலைமீது
			வந்தசேரும்.

\* \* \* — இவை என்றது கீழ் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அதுபலித்த குணங்களையாம். பரத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபராதனஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஆராதனைக்கெளிமை, பாம்போக்யதை, ருஜுத்வம் என்றிற் திருக் குணங்கள் கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில் முறையே ஆழ்வரால் அதுபலிக்கப் பட்டன வாதலால் அக்குணங்களை இவை என்று கிர்த்தேசிக்கிறபடி. அக் குணங்களை அறியுமவர்கள் திறத்திலே எம்பெருமான் ஈந்துஷ்டனாய்ப் பொறுக் கப் பொறுக்க ஸகல அவயவங்களிலும் ஸம்சுலேஷிப்பன் என்று ஒன்றுண்டே, அப்பேற்றை ஆழ்வார்பெற்று அதனாண்டான ஆனந்தம் புறவெள்ளமிட்ட சொல்லாகிய இந்தத்திருவாய்மொழியை ஒதுவாரது சென்னித்திடரில் ஸர்வேச் வரனுடைய திருவடிகள் வந்து சேருமென்றாயிற்று.

இவையெறிந்து ஓர்தம்மளவில் எனப்பிரித்து இவற்றையறிந்து ஓர்கின்ற [ஆராய்ச்சி செய்கின்ற] தம்மளவிலே என்று முரைப்பாருளர்.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

தர்மிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஸுர || சுகூஜ-ஹ்ருவா-கூலவகள-கூகி-கொவ்யு ஸளரிஃ  
சுகூவலொமநா-விவ்யூயிகா-ஹ்ருகஃ |  
ஹ்ருவூயிவச-நவஸி-தா-சுகூதொ-விவ்யூயி  
சுஸிஸ்ய-தூவஹ்ருவகே ஸளரிஃ ||

(கருத்து.) கீழ்த்திருவாய்மொழியில்; தன்னுடைய ஆர்ஜவமென்னங் குணத்தையே அதுபலித்துக்கொண்டிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னை முற்றாட்டாக அதுபலிக்குத்திறத்திலும் அளவுகடந்த அபிவிருத்தித் தந்து, பிராட்டிமார் முதலானாரை அதுபலிக்குமாபோலே ஆழ்வாரையும் அதுபலிப்பா னாய் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஒவ்வொவயவத்திலும் வந்து சேர்ந்தானென்பதை இவ்வொன்பதாந்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.



நீர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து  
பத்தாந் திருவாய்மொழி — பொருமாநீன்படை.

## அவதாரிகை.

எம்பெருமானுடைய அதுக்காலம் நிர்ஹேதகம் என்பது இத்திருவாய்மொழியில் அதுபவித்தருளிச்செய்யப்படுகிறது. மேற் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தம்மோடே அவயவங்கள்தோறும் கலந்த கலவியை அருளிச் செய்த ஆழ்வார் அந்தக் கலவியால் தமக்குப் பிறந்த அளவிலாத ஆனந்தத்தை இத்திருவாய்மொழிமுதல்தால் வெளியிடுகிறார் என்று இவ்வகை சில ஆசார்பர்கள் நிர்வஹிப்பதுண்டு. பட்டர் விசேஷித்து நிர்வஹிப்பாராம்; எவ்வகைபென்னில்; மேர்த்திருவாய்மொழியில் “வந்து வந்துச்சியுனானே” என்றும் “உச்சியுள்ளேநிற்குந் தேவதேவற்கு” என்றும் தலைக்கொண்ட அதுபவம் தமக்குக் கிடைத்ததாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தார். இனி அவ்வதுபவத்திற்காட்டிலும் ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கக்கூடிய வேறு அதுபவம் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. அவ்வதுபவம் இடையறாது தொடர்ந்து செல்லுமாறு செய்துகொடுக்கவேண்டுமெத்தனை யே யுள்ளது. அது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் பொறுத்தவிஷயம். அது நிற்க. ஆழ்வார் மேற் திருவாய்மொழியில் தமக்குப் பிறந்த பேற்றை ஆராய்ந்துபார்த்து ‘இப்போது நமக்குக் கிடைத்த பேரே மிகவும் கனத்திருக்கின்றது; இதிற்காட்டிலும் உத்தமமான பேறு வேறொன்றில்லை; இத்தகைய பேறு நமக்கு வந்த வழி என்ன?’ என்று விமர்சிக்கத் தொடங்கினார். இப்பேற்றிற்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு நன்மை [அதாவது ‘இதற்குத் தக்க ஸாதனாதுஷ்டாநம்] தம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை பென்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்; தம் தலையில் ஏதேனாயிருந்தாலும், அத்வேஷமோ ஆபி முக்யமோ இருக்குமெயன்றி வேறொன்றிருப்பதாகக் கர்ணகிடமில்லை. அவை ஸாதனமாக நினைக்கவொண்ணாதவை; இத்தலையிலே பாமபக்தியளவும் பிறந்தாலும் நம்மிடத்திலே ஸாதனமாக உதிக்கலாவதொன்றில்லை; ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் அதற்கு அது விசயமாக நினைக்கலாகுமோ? எம்பெருமானடியாக நமக்குக் கிடைக்கும் பேற்றுக்கு இத்தலையில் ஒரு ஸாதனமும் நிரூபிக்க வொண்ணாதே; 1. “வாவரொன்றில்லை யால் வாழ்வுஇனிதால்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்யும்படியாயிற்றே. சேதான முதலிலே ஸ்ருஷ்டக்கிறபோது ‘இவன் நீயவழிகைத்தப்பி கல்வழி போகவேணும்’ என்று உபகாணங்களைக் கொடுத்தியிடுகையாலே சேதான்



தலையால் பிறந்த நன்மைக்கும் அவனையன்றோ மூலகாரணமாயிருக்கத் தகுந்  
யுடையான்; புத்தி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனும் அவனே  
யாகையாலே அத்வேஷம் முதலாகப் பாமபக்தி யீராக எல்லா நன்மைகளையும்  
தானே பிறப்பிப்பான்: ஆவே இப்படி எம்பெருமான் நிர்ஜேஹுகமாகப் பன்  
ணிக்கொடுத்த பாமோபகாரம் என்னே! என்று உருகி உள்குழைந்து அநுஸத்  
திப்பதென்று ஒன்றுண்டே; அதுதான் இத்திருவாய்மொழியிற் செல்லுகிறது -  
என்று.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் உம்மஸ்தகமாகப் பிறந்த கலவியின்பத்தை  
நினைந்து உருகுதொன்பது மற்ற ஆசாரியர்களின் நிர்வாஹத்திற்கும் பட்டர்  
நிர்வாஹத்துக்கும் ஒக்கும். நிர்ஜேஹுகத்வாதுஸந்தானத்தையும் கூட்டி ரஸிப்  
பிக்கை பட்டர் நிர்வாஹத்திற்குத் தன்னேற்றம். இந்த நிர்வாஹத்தை ஸ்ரீமத்  
நிகமார்தமஹாதேசிகனும் ஆதரித்தருளினதொன்பது தாத்பர்யாத்நாவனியில்  
சுசூட்சுவிதூவராசுவாழிதூழி ச்லோகத்தில் "ஸவ்யாஜோதாரலாவாஸு -  
அவ்யாஜோதாரபாவாத்" என்றருளிச்செய்ததனால் என்பட்டம்.

பொருமானீள்படை ஆழிசங்கத்தோடு \*

திருமானீள்கழல் ஏழுலகுந்தோழ \*

ஒருமானிக்குறளாதி நிமிர்ந்த \* அக்

கருமானிக்கம் என்கண்ணுளதாருமே. \*

(க)

பொரு	போர்செய்ய உல்ல	ஒரு மானி	{ ஒப்பற்ற பிரமசாரிவாமன னாய் வளர்த்தருளின
மா	பெருமைதங்கிய	குறள் ஆதி	
நீள் படை	பிறந்த ஆபதமாகிய	நிமிர்ந்த	
ஆழி சங்கத்	{ சங்கு சக்கரங்களைக்கூட தொடு	அ ஒரு மானிக்	{ நிலமணிபோன்ற அப் கம் பெருமான்
திரு மா நீள்			
கழல்	{ (தனது) மி சிறந்த திரு வடிவளை		
ஏழ் உலகும்	{ ஸகலலோகமும் தொழும் தொழ	என் கண்	{ எனது கண்ணுக்கு இலக் காயினன்.

\* \* \* — [பொருமானீள்படை] இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்  
திற்கு இப்பாசகம் ஸங்கீர்த்தமென்னலாம். மஹாபவியானவன் 'எம்பெருமான்  
நம்மிடத்திற்கு அழகிய திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளப்போகிறான்' என்று  
கனகிலும் கருதாதிருக்கையில், அவன் பக்கவில் தானே பாசகனாய்ச் சென்று  
நின்றாப்போலே எனக்கு நினைவின்றியே யிருக்கத்தானே வந்து தன் வடிவழகை  
என் கண்ணுக்கு இலக்காக்குனா! என்று அவனது நிர்ஜேஹுக விஷயிகாத்  
தைச் சிந்தித்து உருகிப் பேசுகின்றார்.

பொருமானீள்படையாழிசங்கத்தோடு = "என்னிது மாயம் என்னப்பனநிக்  
திலன், முன்னையவன் கொண்டனவாயென்ன, மன்னு நமுநிபை வானிற்  
சுழன்றிய" என்கிறபடியே, உலகனத்த காலத்தில் தடைசெய்த நமுநிபோல்வார்  
மீது அடல் கரட்டினமை பொரு என்றபிடித்து விவகரிதம். "இடங்கை வலம்  
புரி நின்றார்ப்ப எரிகான்று அடங்காரொடுங்குவித்ததாழி. விடங்காலுர் தீவர

பாவனைமேல் தோன்றல் திசையனப்பான், பூவாடிமிர்த்தபோது" என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசமுங் காண்க.

இனி, பொரு என்பதற்கு, 'பகைவரீது போர் செய்கிற' என்று பொருள் கொள்ளாது, தம்மில் தாம் போர்செய்கிற' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமானுடைய னெனத்தர்ப னெனகுமார்பங்கள் அல்தானத்திலும் அச்சத் தை விளைவிப்பனவாதலால், திருவாழியாழ்வான்மீது திருச்சங்காழ்வான் அதி சங்கை கொள்ளுதலும் திருச்சங்காழ்வான்மீது திருவாழியாழ்வான் அதிசங்கை கொள்ளுதலும் பாரப்தம். சித்திரகூட மலைக்குவந்து ஸ்ரீராமபிரானைத் தொழ வேணுமென்று பாம்பக்தியோடு வருவின்ற பாதாழ்வானை குறப்பெருமானும் பாதவாஜமஹர்ஷியும் இளையபெருமானும் அதிசங்கித்தது முதலானவை இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்யாயுதங்களை ஏந்தின அவ்வழகையும் தன் திரு வடிவையும் அனைவருங்கண்டு தொழும்படியாக விலகாணவாமல் பரஹ்மசாரி பாய்க்கொண்டு வளர்ந்த அக்கருமானிக்கும் அவ்வழகோடே என் கண்ணுள தாயிற்று என்றாயிற்று. .... (௧)

கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால்தொழில் \*  
எண்ணிலும்வரும் என்னினிவேண்வேம் ? \*  
மண்ணும்கீரும் எரியுகல்வாயுவும் \*  
லீண்ணுமாய்விசியும் எம்பிரானேயே. \*

(௨)

மண்ணும் நீரு ம் எரியும் நல் வாயுவும் விண் னும் ஆய் விரியும் எம் பிரானே காதன்மையால் தொழில்	{ பூமிமுதலிய பஞ்ச பூதங் களையும் சரீரமாகவுடை யருய்க்கொண்டு ஐகத்தரகப பரம்புகின்ற எம்பெருமானே பக்தியோடு தொழுதால்	கண்ணுள்ளே நிற்கும் { (அவன்) என் காணும்படி யாக இருப்பன் ; எண்ணிலும் வரும் { ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணினாலும் வந்து நிற்பன் ; என் இனி வேண்டுவம் { இனிமேல் என்னகுறை ?
--	--	--

\*\*\* — [கண்ணுள்ளே நிற்கும்] எம்பெருமான் அடிபார்களுக்குக் காட்சி தருத் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், பாம்பக்தியுத்தர்க்கு முகங்காட்டுவதுபோ லவே எண்ணிக்கையினால் தன்னைக் குறிப்பிடுமவர்களுக்கும் முகங்காட்டுந்தன்மை யுள்ளதென்று இப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. [காதன்மையால் தொழில் கண் ணுள்ளே நிற்கும்] காதன்மையாவது பிரியில் தரிக்கமாட்டாத பக்தி; அத்த கைய பக்தியோடு தொழுதால் அவர்களது கண்வட்டத்துக்கு அப்பால் போக மாட்டாதேயிருப்பன். [எண்ணிலும் வரும்] ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணிக்கொண்டேபோனால் 'இருவர்த்தனை' என்னுமிவரின் தன்னைக்குறித்த துணிக் கொண்டு வந்துநிற்பன்; 1. "பொக்கைம்புலனும் பெரலியைந்துள் கருமேந் திரியமெம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதிமாணங்கரமனங்களை" என்கிற

படியே இருபத்தினுக்கு தத்துவங்களுக்குமேல் இருபத்தைத்தாவது தத்துவம் ஜீவாத்மா, இருபத்தாறுவது தத்துவம் பாமாத்மா என்பது சாஸ்திரஸித்தாந்த மாதலால், ஒருவன் இதனைப் பறியாமல் ஏதோ காரியப்பாடாக ஒன்று முதலாக எண்ணிக்கொண்டுபோந்து இருபத்தாறையிலே வந்தால் அந்த எண் தன்னைக் குறித்ததாக எம்பெருமான் வந்து நிற்பன் என்கிறவிதம்—ஏதேனும்மொரு விவர ஜாதியிட்டு ஒன்பெருமான் சம்பவக் கதைக்கொன்றதில் பிச்சு ஆற்றமுடையவன் என்பதைக்கூடும். ஸ்ரீவசாபூஷணத்தில் காண்காவது பிரகாசத்தில் “நரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணதபவம் நடவாநித” என்று தொடங்கும் முதல் குர்ணி கையிலே இவ்வர்த்தம் விரிபக்காணத்தக்கது. “எண்ணிலும் வரும்” என்ப தற்கு மற்றும் பலபடியும் பொருளுரைப்பர்.

என் இனி வேண்டுவோம் எவ்வேச்வரனுடைய இயல்வு இதுவரையின்பு ஹிதாம்சத்தில் இனி நமக்கொரு குறையுண்டோ? பாம பக்திக்கும் பரிணை கைக்குமொக்க முகங்காட்டுவானுடைய இனிபென்னகுற ?

மண்ணும் நீருமெரியு நல்வாயுவும் கிண்ணுமாய் விரியுமெம்பிராணைக் காதன் மையால் தொழில்...என்று அவ்விப்பது. ‘எம்பிராணை’ என்றதில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபைத்தள்ளி முதல் வேற்றுமையாகவே கொள்ளவுமாம், (உ)

எம்பிராணை எந்தைதந்தைதந்தைக்கும்

தம்பிராணை \* தண்டாமரைக்கண்ணனை \*

கோம்பராவுருண்ணெரிடை மார்வனை \*

எம்பிராணைத்தொழாய் மடஞ்சேமே ! \*

(11)

மடஞ்சேமே விதேயமான மனமே !

எம்பிராணை எமக்கு உபகாரனும்

எந்தை தந்தை { (எம்மனவில்கில்லாமல்) தம்  
தந்தைக்கும் { குலத்திற்கெல்லாம் காத  
தம் பிராணை { னாவிருப்பவனும்

தன் தாமரை { குளிரக்கடாகழித்தென்ற தா  
கண்ணனை { மனாபோன்ற திருக்  
கண்ணனை புடையவனும்

கொம்பு வஞ்சிக்கொடியினும்

அராவு

முன்

கேர்

இடை

மார்பனை

எம்பிராணை

தொழாய்

ஸர்ப்பத்தினும்

துட்பமான

கேர்த்திபொருத்திய

{ இடைபைய புடையவனான

பிராட்டியை

மார்பிலே உடையனுமான

எம்பெருமானை

வணங்குவாயாக.

\*\*\* — [எம்பிராணை] எம்பெருமானுக்கு அடியார் திறத்தில் அளவிறந்த நீர் மைக்குக் காரணம் பிராட்டி ஸம்பந்தமெயன்று அதனை யறுசுத்தித்து அந்தத் திருமலைத் தொழாய் செஞ்சே பென்று திருவுன்னத்திற்கு உரைக்கிறார். எம் பெருமானுடைய விஷயீகாரம் தம்மொருத்தரோடே பரவவளித்துவிடாமல் 1. “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமசெழுமுதற்பும் மாசுகிரிதுபெற்று நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்னுமாபோலே ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வறிப் பாயுந் தன்மையை அறுசுத்தித்த ஆழ்வார் “எம்பிராணை எந்தை தந்தை தந்தைக் கும் தம்பிராணை” என்று அழகாகப்பேச, அப்பாசாத்தின் போக்பதைபைக்



கண்ட எம்பெருமான் 'இப்படி எத்துதெவன் ஆர்?' என்று குளிரக் கடாஷிக்க வே "தண்டாமரைக் கண்ணனை" என்று அக்கடாஷத்திற்கு ஒரு பாசா மிட்டார்.

• குற்றமே வடிவான நம்மிது எம்பெருமான் இவ்வளவு விசேஷ கடாஷிக்கு செலுத்தக் காரணமில்லையே! என்ன காரணமென்று ஆராய்ந்துபார்த்து, கடாஷிக்கச் செய்வவல்ல பெரிபொராட்டிபார் அருகேயிருக்கின்றானென்பதுணர்ந்து அதனைப் பேசுகிறார் "கொம்பராவு நண்ணேரிடை மார்பனை" என்று, மாதர்களின் இடைக்கு வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் உவமை உறுதல் கவி மாபு.

இவ்விடத்து ௪௦ முப்பத்தாறுபிரப்படியிலும் இருபத்தினுலாபிரப்படியிலும் "அரவு என்கிற வித்தை அரவு என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது; கச்சாவனை என்னக்கடவதிற" என்கிற வாக்கியம் காணப்படுகிறது. பெரிபாழ்வார் திருமொழியில் (1-3-5) "வழுவின்கொடைபான் வயிச்சிவணன்" என்ற விடத்திற்கு நாம் உரையிடுமிடத்து எழுதியுள்ள விஷயங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. "குறிவதன்மீது ஆத் குறுகலுமதனோடு, உராமேற்றலுமியல்புமார் ஊக்கின்" என்ற நன்னூற் குத்திரத்தின் பொருளை ஆராய்ந்தால் மேற்குறித்த வாக்கியம் ஆசாரியர்க ளருளிச்செய்ததாயிருக்கத் தகுதியில்லை பென்றும், காலகேசுப்பார் கனால் ஓலை ஸ்ரீகேசங்களில் டிப்பணிபாக எழுதிவைக்கப்பட்டுப் பிறகு விவாக் கியான பங்க்திபாகவே சேர்த்தச்சிடப்பட்டது போலுமென்றும் கருதத்தக்கதாக வுள்ளது என்று பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுநின்றனர்: மேற்குறித்த குத்திரமடங்கிய நன்னூல் கிரந்தம் ஆசாரியர்களின் காலத்தில் இல்லாதிருக்கலாமென்றும், அந்தச் குத்திரத்தினால் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஒருசாரர் கொள்ளையாயிருக்கலாமென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு விவாதரஸ்பத வாக்கியம் உள்ளதுதானென்பாருமுளர்.

கொம்பும் அரவும் என்று உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளுதலின்றியே கொம்பை அரவுகின்ற தண்ணேரிடை என்றுரைத்தலுமொன்று. வஞ்சிக் கொம்பை வென்ற என்பது தாற்பரியம். .... (௩)

நெஞ்சமே! கல்லுகல்லை உன்னைப்பெற்றால்  
என்செய்யோம்? • இனி யென்னகுறைவினம்? •  
மைந்தனை மலரான்மணவாளனை •  
துஞ்சும்போதும்விடாது தொடர்கண்டாய். •

(௪)

நெஞ்சமே	மனமே!	மைந்தனை	{ சித்பயெனவன முடைய வனும்
கல்லுகல்லை	{ நீ மிகவும் கன்மையைவு டைய;	மலரான் மணவாளனை	{ திருமகன் நாதனுமான எம் பெருமானே
உன்னை பெற்றால்	{ உன்னை உதவிவாகப் பெற்றால்	துஞ்சும் போதும்	{ என் அகன்று மறந்த போதும்
என் செய்யோம்	{ ஏதெத்தான் செய்து முடிக்கமாட்டோம்;	விடாது தொடர்	{ நீ விடாமல் தொடர்ந்து கிள்;
	(ஏதெதுஞ்செய்து முடிக்கலாம்)		(கண்டாய்—முன்னிலையதை)
இனி என்ன குறைவினம்	{ இனி என்ன குறையை யுடையோம்?		

\* \* \* — [நெஞ்சமே நல்லுநல்லு.] “எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே!” என்று கீழே தாஞ்சொன்னவாதே மேல்விழுந்து தொழுத நெஞ்சைக் கொண்டாடி, என்னைக்காவது நான் கைச்சிபாறுஸந்தானம் பண்ணிப் பிரியப் பார்த்த விடத்திலும் நீ எம்பிரானை விடாமலே தொடரவேணுமென்று அந்த நெஞ்சை யிரக்கிறார். சொன்ன காரியத்தையுடனே செய்த கன்மக்களைத் தாய் தந்தையர் மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடுதல்போல இவரும் தமக்குப் பாமவிதேயமான நெஞ்சை நல்லுநல்லு’மென்று கொண்டாடுகிறார். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்; — “நல்லுநல்லு’வென்றே விப்னைக்குக் கருத்து என்னென்னில்; இவர்தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மைவிட்டு அவன் பக்கலிலே நிறுவவுல நெஞ்சாகையாலே; ‘என்னெஞ்சினுரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடை நீரின்னஞ் செல்லீ ரோ’” என்னும்படி முத்துற்ற நெஞ்சானையாலே நல்லுநல்லு’யென்ற மீயினச்.”

எம்பெருமான் பக்கரில் நானா கொக்கு கிளி பூவை முதலியவற்றைத் தூதுவிடுதல் போலவே, அவனிடத்துச் சென்ற தமது நெஞ்சைக் குறித்தும் 1. “அன்னஞ் செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன்” என்று சிலபறவைகளை யாசித்துத் தூதுவிட வேண்டும் படி யிருத்தலால் இத்தகைய வைலகணம்பர். தேரற்றுமாறு நல்லுநல்லு’ என்றிரட்டித்துக் கூறப்பட்ட தென்றவாறு.

உண்ணப்பெற்றால் என் செய்யோம் — நீ என்னெடு ஓர்திருந்த பின்பு எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? பேறு தருகைக்கு எம்பெருமானுண்டு; விலக் கைமைக்கு நீயுண்டு; இனிச்செய்ய முடியாததுண்டோ? என்று சொன்னவாதே, சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தாய்; “உண்ணப்பெற்றாலென்செய்யோம்” என்று சொல்லுவதற்கே ப்ரணத்தியில்குபே; ஸாத்பமான அப்சம் ஏதாவது இருந்தாலன்றோ அக்ஷணஞ் சொல்லுகண்டும்; நெஞ்சு அதுகவித்திருப்பது தானே பற்றுசாக எம்பெருமான் எல்லாஞ்செய்து முடிப்பானாதலால் இனிப்பொரு குறையுமில்லை யென்றுணர்ந்து அதனை வெளிப்பிடுகிறார் இனியென்ன குறைவினம் என்று.

குறைவினம் = குறையுண்டயோம். இனிமேல் நெஞ்சுக்கு என்ன காரியமென்ன, ஒன்று விதிக்கிறார் பின்னடிகளில்; நான் அவனைக் கிட்டினவாதே “வள வேமுலகின்முதலாய” என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே கைச்சிபாறுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதென்றான்; அப்போது அவனை நீ விடாதே விடாய் என்கிறார்.

தஞ்சம்போதும் = தஞ்சைதலாவது உறக்குதல்; இச் சொல் விராசபரிபாயமாகவே பெரும்பாலும் பிரயோகிக்கப்படும்; ஆழ்வார் தமக்கு விராசமாக நினைப்பது பாவத் திச்சுலேஷத்தையே யாதலாலும், நிர்தேறாது விஷயிகா ஸக்தனாகிய பகவான் இனித் தான் அகலமாட்டானாகையாலும், கைச்சிபாறுஸந்தானம் பண்ணித் தாமே அகலத் தேவொராதலாலும் அந்த ஸமயத்திலும் நெஞ்சு அவனை விடாது தொடரவேணுமென்பதே இங்கு விவகிதமென்க. .... (ச)

கண்டாயேடுஞ்சே ! கருமங்கள்வாய்க்கின்ற \* ஓர்  
எண்டாளுமின்றியே வந்தீயலுமாறு \*  
உண்டானே உலகேழுமோர்முலடி  
கொண்டானே \* கண்டுகொண்டனைகீயுமே. \*

(௫)

செஞ்சே	மனமே !,	உலகு ஏழும்	ஏழு லோகங்களையும்
கருமங்கள் வாய்க்கின்ற	{ காரியங்கள் பலிக்குமிடத் தில்	உண்டானே	{ (பிரளயத்தில்) விழுங்கின வனும்
ஓர் ஏன் தர னும் இன்றியே	{ (கம்முடைய) கினைவு ஒன் றுமேயில்லாமல்	ஓர் ஞ அடி கொண்டனே	{ (மற்ருருகால் அவ்வுல கங்கள்) மூன்றடிகளா லே அளந்துகொண்ட வனுமான பெருமானே
வந்த இயலும்	{ பலித்துவருபெபடியை	நீயும் கண்டு கொண்டனே	{ நீயும் காணப்பெற்றாயன் றோ ?
கண்டாயே	பார்த்தாயோ ? (எங்கனே யெனின்)		

\* \* \* — [கண்டாயேடுஞ்சே.] இத்திருவாய்மொழியை நின்றேறாக விஷயி காசபரமாக பட்டர் நிர்வஹித்ததற்கு இப் பாகரமே நிதானமா விருக்கும். கீழ் இரண்டாம் பாட்டில் “எண்ணிலும் வரும்” என்று ப்ரஸ்துதமான ‘என் தா னு மில்லாமல் அவனே மேல்விழுந்து விஷயிகரித்தபடியை நெஞ்சுக்கு முதலிக்கொள்.

நெஞ்சமே ! நீஞான ப்ரஸாத்வாசமான வுனக்கு நான் சொல்லவேண்டுமோ? நான் சொன்னபடியே பலன் கைபுருந்தமை கண்டாயே; காரியம் பலிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அசிந்திதமாகவே பலித்துத் திருமென்று உலகஞ் சொல்லு பெபடியே பலித்துவிட்டதுகான் என்றார்; அப்படி என்ன பலித்துவிட்டது? என்ன; பின்னடிகளாலே அதனை திருநிக்கொள். பிரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு ‘அவன் நம்மை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கியருள்வான்’ என்னும் நினைவு உண்டோ? அவன் ஒருமானிக்குறளாகி நியிர்ந்து உலகங்களை அளக்கிறபோது ‘நம் தலைலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாரின்றான்’ என்னும் நினைவுண்டோ? அப்படி நீயும் நினைவாதிருக்க அவனைக் காணப்பெற்றாயே! வேறு என்ன வுதாஹாணம் வேண்டும்? ... .. (௫)

நீயும்காணும் இக்கோநிற்கில் \* மேல்மற்றோர்  
கேயுஞ்சார்கோடான் கேஞ்சமேசொன்னேன் \*  
தாயுத்தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் \*  
வாயுமீசன் மனிவண்ணனெந்தையே. \*

(௬)

செஞ்சமே	மனமே !,	மனி வண்ணன்	நீலமனிவண்ணனும்
நீயும் காணும்	நீயும்காணுமாக	எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமிபுமாயே
இ கோர் கிற்கின்	இந்த நிலையிலே கின்றான்	நசன்	ஸர்வேசுவான்
மேல்	இனிமேல்,	மற்ற ஓர்	{ வேருரு தன்பமும்
இ உலகினில்	இவ்வுலகத்தில்	கோயும் சார்	{ அணுகவொட்டான்;
தாயும் தந்தை	{ மாதர்வும் பிதாவுமாக	கொடன்	
பும் சூய்		சொன்னேன்	{ இது உண்மையாகச் சொ ள்ளேன்.
வாயும்	அவதரித்துள்ளவனும்		



\* \* \* — [நீயும் நானும்.] “விடாது தொடர்கண்டாய்” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி நெஞ்சானது, நான் விடாது தொடர்கிறேன். அவன் விட்டால் செய்வ தென்? என்ன; நைச்சியாதுஸந்தானம்பண்ணி நாம் அகலாதொழியில் நம்மை யொருநாளும் அவன் விடாநென்கிறார்.

தானயப்போல் ப்ரியமே நடத்துபவனாயும் தந்தையைப்போல் ஹிதமே நடத்துபவனாயும் இந்த லோகத்தி லவதரித்து வந்து தன்னுடைய நிருபாதிக ஸ்வாமித்வமே யடியாகத் தன்னுடைய நீலாத்னம்போலே யிருக்கிற வடிவை எனக்கு உபகரித்து அவ்வழியாலே என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சே! எனக்குக் கரணமாகிருக்கின்ற நீயும் உன்னைக் கரணமாகவுடைய நானும் இப்போதுள்ள நிலையிலேயே நிலைநின்றிருப்போமாயின் மேலுள்ள கால மெல்லாம் ஸ்வாதுபவமொழிய மற்றும் நோயாபிருப்பதொன்றையும் சேரக் கொடான்; இப்பரமார்த்தத்தை யுனக்குச் சொன்னேன் என்கிறார். .... (சு)

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும் \*

சிந்தையுள்ளவைப்பன் சொல்லுவன்பாலியேன் \*

எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்

சிந்தையுள்ளவைத்து \* சொல்லும்செல்வனையே. (எ)

வானவர்                      நித்யஸூரிசன்  
எந்தை எம்பெ { ‘எந்தையே! எம்பெருமா  
ருமான் என்று { னே!’ என்று  
சிந்தையுள் வைத்து-மனத்தினால் சிந்தித்து  
சொல்லும் { வாயினால் தோத்திரஞ்  
செய்யப்பெற்ற  
செல்வனை                      ஸ்ரீமானாகிய எம்பெருமானை  
பாலியேன்                      பாலியாகிய நான்

எந்தையே                      { எந்தையே! என்றும்  
என்றும் {  
எம்பெருமான்                      { எம்பெருமானே என்றும்  
என்றும் {  
சிந்தையுள்                      { மனத்தில் வைப்பேன்;  
வைப்பன் {  
சொல்லுவன். { வாயினாலுஞ் சொல்லு  
வேன்.

\* \* \* — [எந்தையேயென்றும்.] “தாஸூரீஸூர் கீதயுயெசு = ந அசல்லம் கீர்த்த யேத்” என்று வேதபுருஷன் சொன்னான்; அசல்லமான் விஷயத்தை வாயினால் சொல்லக்கூடாது என்றபடி. நைச்சியாதுஸந்தானம் பண்ணி அவனை விட்டுப் பிரிதல் என்கிற அசல்லத்தை இவர் தாமே “பாஸ்தாவித்தமையால் அப்படியே வந்து புகுந்தது; அயோக்டன் என்று அகலுகூறரிப்பாட்டில். அவனுடைய மேன்மையையும் தம்முடைய தாழ்வையும் பார்த்து \* அயர்வறுமமார்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைக்கவும் தங்கள் வாயாலே துதிக்கவும் வாய்ந்த \* பெருமானை என் சிந்தையிலும் என் வாய்க்கிலுங் கொண்டு கெடுத்தேனரித்தனை; என்ன பாலியோ நான் என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார். (எ)

செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும் \*

மல்கும்கண்பனி காவேன்மாணமே \*

அல்லுநன்பகலும் இடைவீழ்ன்றி \*

நல்தி யென்னைவிடான் நம்பி நம்பியே. (அ)

\* நான் என் பார்த்தில் “அஞ்சும்போதம்” என்றதனும்

செல்வம் நாரணன் என்ற சொல்	ஸ்ரீமந்நாராயணன் என் றெ வார்த்தையை	கம்பி	{ எல்லாவற்றாலும் நிறைந்த அப்பெருமான்
கேட்டலும்	கேட்டவனவிலே	நல் அல்லும் பகலும்	{ நல்ல இரவும் பகலும்
கண்	கண்களானவை	இடை வீடு	{ இடைவீடாமல்
பனி மல்கும்	நீர் ததும்புகின்றன,	இன்றி	{ இருமை பண்ணி
நாடுவன்	{ (எங்குற்றாய் எம் பெரு மான்! என்று அவனைத்) தேடாவின்றேன்;	கல்வி	{ என்மேல் - விருப்பம் கொண்டு
மாயமே	இது ஆச்சரியமே;	கம்பி	{ என்னை விடான்-என்னை விடாதிருக்கிறான்.

• • • — [செல்வநாரணன்.] விலகுகணர்கள் தாமே ஈடுபடுதற்குரித்தான பகவத் விஷயத்தில் தாம் ஈடுபடுவது தகாதென்று உறுதிக்கொண்ட ஆழ்வார், பகவத் விஷயம் ஸடையாடாததேவாரிடத்திலே கிடக்கவேணுமென்று போய் ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு கிடந்தாராம்; அங்கே பெருஞ்சைம யெடுத்துப்போகிற ஒரு வழிப்போக்கன் சைம கனத்ததனால் அதனைக் கீழே தள்ளுவான் 'ஸ்ரீமந்நாராயணா!' என்று சொல்லிக்கொண்டே தள்ளினானாக, அச் சொல் செவிப்பட்ட மாத்திரத்திலே தம்முடைய கரணங்கள் மீண்டும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமானபடிவைக் கண்டு வியக்கிறார். ஆழ்வாரருகில் ப்ரஹ்மசாரி நாராயணன் பேர் சொல்லுவாரிலாதலால் வழிப்போக்கனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றே சொன்னானாயிற்று. அச் சொல் காதிற்பட்ட மாத்திரத்திலே கண்கள் ப்ரவசமாய்ப் பனிமல்க, நெஞ்சம் எங்குற்றாய் பெம்பெருமா னென்று தேடப்புகுந்தது; இப்படி நான் அவனை விட்டொழியவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தாலும் விடமாட்டாதபடி யாவதற்குக் காரணமேதென்னில்; அவன் என்னை விடமாட்டாமையே என்கிறார்.

[அல்லும் நன்பகலும்.] நல் என்ற அடைமொழி அல்லிலும் பகலிலும் அர்வ யிக்கக்கடவது.

தம்முடைய விருப்பமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய கரணங்களு க்கு பகவதறுபவமே யாத்நாயாம்படி அவன் மேல்விழுதிற காலமாதலால் நல்ல இரவும் நல்ல பகலுமென்கிறார். ... .. (அ)

நம்பியைத் தென்குறுங்குடியின்றி \* அச்

செம்பொனேதிகழும் திருமுர்த்தியை \*

உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை \*

எம்பிரானே யென்கொல்லிமறப்பனோ? \*

(க)

கம்பியை	{ கல்யாணகுண பரிபூர்ண னும்	அ செம் பொனே திகழும் திரு முர்த்தியை	{ அழகிய செம்பொன் போ லனே பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியை யுடைய வனும்
தென் குறுங் குடி யின்ற	{ திருக்குறுங்குடியிலே நிற் பவனும்		

உம்பர் வானவர்	{	மேலான வித்ய ஸூரிக	{	எம்பிரானை	எம்பெருமானை
ஆதி		ஞாந்து		என் சொல்லி	என்னவென்று
அம் சோதியை	{	அழகிய ஓளியுருவனுமா	{	மறப்பன்	மறப்பேன்.
		காரணபூதனும்			

\* \* \* — [நம்பியை.] அவன் விடாதிருந்தாதிருக்கட்டும்; நீர் அவனை மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப் போலே \* உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியமாட்டமோ வென்ன, நான் எதைவிட்டு அவனை மறப்பது? மறக்கும்வகை தெரியவில்லையே யென்கிறார்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடியின்ற = பாம்பதத்திலும் எம்பெருமான் எனக் குணங்களும் நிரப்பப்பெற்றவனானும் அங்கு எம்பெருமானிற் குறைந்தாரில் ஸாமையாலே வாத்தலயம் ஸைசில்யம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கள் உபயோகப்படாமே கிடந்து இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரங்களில் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பன வாதலால், பரிபூர்ணன் என்னும் பொருளை யுடைய நம்பி என்னுஞ் சொல் அர்ச்சாவதாரத்திலே அமையக்கிடக்கின்ற தென்க.

அச் செம்பொன் = பத்துப் பாட்டுள் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் "அவ் வாய் வளர்ப்பிறை" என்பதற்கு "அழகிய இடத்தையுடைய வளரும் பிறை" என்றும், நெடு கல்வாடையில் "அவ்விதழுகிழ்பதம்" என்பதற்கு "அழகிய இதழ்கள் விரிபுஞ் செவ்வி" என்றும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் உரையெழுதிப் போந்தமை கொண்டு இங்கு "அச் செம்பொன்" என்பதற்கு "அழகிய செம் பொன்" என்று பதவுரை கூறப்பட்டது. இனி, அகாந்தைச் சுட்டாகக் கொண்டு உரைத்தலுமாம்.

அயர்வறுமமார்களுடேகூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளித் தன் னுடைய ஒப்பற்ற வடிவழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன் பக்களிலே விழவிட்டுக்கொண்டான்; இனி எங்ஙனே அவனை நான் மறக்கும்படி? பூர்த்தி யில்லாதவனென்று மறக்கவோ? ஸமீபஸ்தனல்லன் என்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லையென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரஞ் செய்பவனல்லன் என்று மறக்கவோ? எதைவிட்டு மறப்பேனென்கிறார்.

குறுங்குடி = இது பாண்டிகாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று. குறுகியவனான வாமனது க்ஷேத்ரமாதலால் இத் தலத்திற்குக் குறுங்குடி யென்று பெயர் வந்ததென்பர். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமான்களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பக்களிலே திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு வேதாந்தார்த்தமுங்கேட்டு கிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமாதுசனையுடையோம்' என்னையாலே அப்பெருமாளுக்கு ஸ்வஷ்ணவசம்பி யென்று திருநாமம். ஆகையுடைய பற்றியே 'ஸ்வஷ்ணவ வாமக க்ஷேத்ரம்' என்றும் இத்தலம் வழங்கப்படும். நம்மாழ்வார் திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்து நம்பியே,



செம்போனேதிகழக் திருமூர்த்தி = எம்பெருமானுடைய வடிவு காளமேக  
நிபச் சாரம மென்று வருணிக்கப்பட்டதென்க, 'செம்போனே திகழக் திருமூர்த்தி'  
என்று இங்குச் சொன்னது தேஜஸ்ஸின் மிகுதியைப் பற்றுவன்க. "கருக  
உருககாஜு கஞ்ஞவாணரம் உருகவ உருகிதவஸார வெறுகொத்து | ஜயதி  
கிரவி ருதுவவவ வு தெஜ் = கருகமாதகாஞ்ஞரத்ரவாணம் மதாஸமுத்தித  
ஸாரமோனரோத்தம், ஜயதி கிரவி ருபமன்ய தேஜ்" என்ற ஸந்தரபாஹு  
ஸ்தவ ஸூக்தியும், "உருகககாஜுமிரிவாரிபிறுடி ஓடிவருவதி கருவாரி  
வடிவவவவவவவா | வுபவயதி ஜகதிவவவவவவதி தகி மணிஸயவரக  
ககணி கி ருண மணம் = த்ருதகககககிரிபரிமிலதுததிப்ரகனிதலதறிவதஹ  
மஹமிசயா, ஸ்ரபயதி ஜகமிம பபஹாதி தகி பணிசயமாதக மணிசோணகணி"  
என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்தக்கன. (க)

மறப்பும்ஞானமும் க.1.ஞானநுணர்ச்சிதான் •

மறக்குமென்று சேந்தாமரைக்கண்ணோடு \*

மறப்பறவேண்ணுள்ளோ மண்ணினுன்தன்னை \*

மறப்பதோ வீணி யானேன்மணிநயயே.

(50)

மறப்பும் ஞான	}	மறத்தலும் அறிதலுமாகிய	}	மறப்பு அற	}	மறப்புக்கு அவகாசமில்லா
மும் ஒன்று		ஒன்றையும்		என் உன்றே		தபடி
நான் உணர்ந்தி	}	நான் அறிவேன் ;	}	மன்னினான்	}	எனது செஞ்சினுள்ளே
லன்		(இப்படியிருக்க)		தன்னை		கிண்பெற்றிருந்தவனான

மறக்கும் என்று செய்தாமரை கண்ணோடு	இவன் கம்மை மறந்துவிடு வன் என்று கினைத்து செந்தாமரை மலர்போன்ற திருத்தண்டனோடு	அன் மணியை இனி யான் மறப்பேனா	{ எனது கீளத்தனமாயிவ எம்பெருமானே இனி கான் மறப்பேனா? (ஒருகாரும் மறழ்வன்.)
---	--	-----------------------------------	---

\*\*\* — [மறப்பும் ஞானமும்.] வருந்தியபாதினும் அவன் பக்கவில் நின்றுப்  
நெஞ்சை மீட்டு அவனை மறந்திருந்தாலோவென்ன, தன்னை நான் மறவாமைக்  
காகத் தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடே கூட என்னுள்ளே புருந்து  
எனக்கு மிகவுமொரியனுப்க்காண்டு 'இனிப் பேரேன்' என்றிருந்தருளினானாத  
லால் அவனை நான் மறக்கவிரகில்லை யென்கிறார்.

மறப்பும் ஞானமும் காணொன்று உணர்ந்திலன் = மறப்பென்றும் ஞானமென்  
தும் ஒன்றுமறிந்திலென்றான். நான் ஒரு சேதனாயிருந்து, நினைத்தது என்  
அதினமாயிருந்தாலன்றோ மறப்பும் என்னதெனமாவது ; அசித்தல்பனாயன்றோ  
நானிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நான் நினைந்தேனாகவும் நினைவாகவும் என் தலை  
யிலே யேறிட்டு 'மறந்த ஞானத்திற்கு இடைவிடு வ ர வெ வ ண் னு து'  
என்றுபார்த்து அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர் நோக்கிக்கொண்டு தன்னைப்  
பற்றி யெனக்குவரும் மறப்புப்போம்படி என்னுன்னத்தினுள்ளே நித்யவாஸம்  
பண்ணுகிறவனை என்னென மறப்பேன் ?

நற்றடிக்கு நடுகாண்மின்—; “பெருங்குயிலுண்டதன்ம  
அத்தையுடைய அறப்பயிரதே உதரவர்களை” ... .. (கர)

மணியைவானவர்கண்ணைத் தன்னதோ  
ரணியை \* தென்குருகூர்ச்சடகோபன் \* சொல்  
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன் \*  
தணிவிலர்கற்பரேல் கல்விவாயுமே.

(கக)

மணியை	நீவமணிபேரன் தவனும்	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்தினுள்
வானவர் கண் ணை	} சித்ய ஸூரிக்காதனும்	இவை பத்து	இப்பத்துப் பாட்டையும்
தன்னது ஓர் அணியை		உடன்	கருத்துடன்
	{ தனக்குத்தானே ஓராபா ணமா விருப்பவனுமான பெருமானைக் குறித்து	தனிவு இவர்	தருப்தி பெரு தவர்களாய்
தென் குருகூர் சடகோபன்—;		கற்பர் ஏல்	{ கற்பாராயின் [அவர் க ருக்கு]
சொல் பணி செய்	{ வாகிகைகக்கரியஞ்செய்த	கல்வி வாயும்	ஞானம் நிரம்பும்.

\*\*\* — [மணியை] இப்பதிகத்தைக் கற்பவர்கள் ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்த  
மான பகவத் கைங்கரியத்தைப் பெறுவதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டு  
கிறது.

மணியை=மணிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஒப்புமை பலபடிகளாலே  
சொல்லத் தகுதியுண்டு. மணியாவது சத்தம்; அது தன்னைப் பெற்றவர்களை  
யும் பெற விருப்பமுடையவரையும் இவரும் பகலும் கண்ணுறக்கவொட்டாது;  
எம்பெருமான் படியுடம்படியே; “கண்ணாக் கண்டு கழிவதேதார் காதலுற்றார்க்கு  
முண்டோ கண்டன் தஞ்சைதலே” என்கிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு முழு  
கூடாக்களையுறங்கவொட்டான்; கண்டபின்பும் \* வலுவாய்வினியாகையாலே  
சித்யமுத்தர்களை உறங்கவொட்டான்.

சத்தம் எவ்வளவு விரியுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம்படி  
யிருக்கும்; எம்பெருமானும் பாத்தவத்தை மறைத்து ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுவ  
னிதே.

சத்தம், கடல் மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்  
பாற்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில், “மலையேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்  
பாய்.” என்கிறபடியே யுளன்.

சத்தமானது தன்னையுடையவனை மார்பு நெறிக்கப்பண்ணும்; எம்பெருமானு  
டப்படியே; “எனக்காரும் நிகரில்லையே” “மாறுளதோயிம்மண்ணின்மிசையே”  
“எனக்கென்னினி வேண்டுவதே” “இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லை  
யெனக்கெதிரே” என்று செருக்கிப் பேசுவர்களிதே எம்பெருமானையுடையார்.

சத்தமானது தன்னைக் கைக்கொண்டவனை உலகமெல்லாம் அதுவர்த்திக்கும்  
படிபண்ணும்; எம்பெருமானுடப்படியே; செவ்வெழுய்வுவரிவயுறு வுணர்வ  
ஆலிவாடிவாடிவமைத்தேயு பரிபராச்ச ப்ரணிபத்பாபிவாத்ய ச” இதயர்தி  
கள் காண்க.

ரத்னமானது இடையில் ஒருபுருஷனைக்கொண்டே வாங்கப்படும்; எம்பெருமானுமப்படியே; புருஷனாகாமின்றிப் பெறமுடியாததே எம்பெருமானை; "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து" இப்பாதி.

ரத்னமானது சிலசில ஆச்சரங்களில் அதிகமான மதிப்புப் பெறும்; எம்பெருமானுமப்படியே, ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலேயேதே எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராமு; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான்; "ஹேவசெவ ஹேவசெவஹேவம் உதாஷுசெவவ உதாஷு - தேவத்யே தேவதேதேதேபம் மதவ்யத்யே ச மாதுஷீ" இப்பாதிதன் காண்க.

ரத்னமானது ஒளியால் மேன்மைபெறும்; எம்பெருமானும் பிராட்டியால் ஏற்றமுடைபாள்; "புருஷபாஹேவொ ஹேவத்யுத்யுதே" என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம் வந்து 'இராமனை அடர்க்க நீ துணைசிறக்க வேணும்' என்று இரக்க, சபுரெய்வஹி ததெஜோ வஸு வஸ ஜதகா தஜா - அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ வஸ்ய ஸா ஜாகாத்மஜா" என்றன்றோ விடக்கறினது; 'ஸீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றோ இராமபிரான்; அவளை அடர்க்கலாகுமோ?' என்றான்.

ரத்னமானது தன்னையிழந்தவனைக் கதறிக் கதறியழப்பண்ணும்; எம்பெருமானுமப்படியே; ஸ்ரீராமாத்னத்தை யிழந்த பாதாழ்வான் ஸைபயிற் புரண்டு கதறியழுதமை ஸ்ரீராமாபணாதி ப்ரணித்தம். 'பழுதே பலபகனும் போயின' வென்று கதறியழுவர் விவேகபூடையார்; 1. "இன்பத்தையிழந்த பாவியெனன தாவி நில்லாதே" 2. "எழில்கொள் நிந்திருக் கண்ணினை நோக்கக் தன்னையிழந்தேனழந்தேனே" 3. "உண்ணக்காண்பான் ஸைவப்பால் ஆகாயத்தை நோக்கியழுதான்" என்றபடி யெல்லாம் கதறுவர்கள்—இங்ஙனே பற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

வானவர்கண்ணனை=கீழ் 'மணியை' என்பதனாற்றொன்ன எளிகைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மை இதனாற் சொல்லப்படுகிறது. பாத்வத்தைக்கண்டு அஞ்சமவர்கட்டு ஸௌலப்பத்தை முதலிப்பதும், ஸௌலப்பத்தை நோக்கி அநாதரிக்க நினைப்பார்க்குப் பாத்வத்தை கிருபணம்பண்ணித் தெளிவு பெறு விப்பதுமேயன்றோ ஆழ்வார்களுக்குப் பணி.

தன்னதோரணியை=தனக்குத்தானே ஆபாணமாபிருப்பவன். பெருமான் ஆபாணங்கள் அணிந்துகொள்வது அவ்வாபாணங்களுக்கு அழகு கொடுக்கக்காகவேயல்லது அவற்றால் தான் அழகுபெறுவதற்கன்றே. "ஆபாணத் துக்கு அழகுக்கொடுக்கும் பெருமான்!" என்று அழகியமணவானனுக்குக் கட்டியம். "கிந்தா ஹயம் ஹ்ராதவில-குஷணம் ஹவநு ஸலாவநுஜாரா ஹகீரிதொ ஜஹே-கிம் து ஸ்வயம் ஸ்வாத்மகிபூஷணம் பவந் அஸாவஸக் கரா இதீரிதோ ஜகந்" என்ற ஸந்தா பாஷுஸ்தவமுல் காண்க.



இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக கம்மழ்வார் வாக்குளுலே அடினைச் செய்ததாயே ஆயிரத்தினுள் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்துடன் கற்பவர் கட்டுஞ்ஞானபலம் கைகடும் என்றதாயிற்று.

கல்வி வாயும் என்பதற்கு இரண்டிவகையாகப் பொருளுரைப்பர் ; ஞான முண்டாகுமென்பது ஒரு பொருள் ; ஞானம் ஸபலமாகுமென்பது மற்றொரு பொருள். “ஞந்தாமரையான் கேள்வனொருவனையே கோக்குமுணர்வு” என்பதையே ஞானமானது பகவத்கிஷயத்தைப்பற்றினதாகவே யிருக்குமாதலால் அது ஸபலமாகையாவது கைங்கர்ய பரிபந்தமாகை. .... (கக)

முதற்பத்து முற்றிற்று.

ஆழ்வாசெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் வாரமான கருத்து.

பாரத்பரஞ்ஞான எம்பெருமான் தன்னுடைய நிர்ஜேஹதாக க்ருபையினாலே ஆழ்வார்க்கு அரவிருளைப்போக்கி, பக்தியாக வடிவெடுத்த ஞானத்தைக் கொடுத்து, இன்ன முயிவர் கம்மை மறந்துபோய்விடக்கூடுமென்றெண்ணி அங்ஙனம் மறவாமைக்காக இடைவிடாத தம்முடைய ஹ்ருதபத்திலே நிந்தாவாஸம் பண்ண, அத்தாலே நிந்தனைக்கமான தத்வஜ்ஞானத்தை யுடையான ஆழ்வார் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது திருவுள்ளத்தோடே அதுபவித்து, அவ்விஷயம் தனிபிறந்து அதுபலிக்கொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரி க்ளைபுங் கூட்டிக்கொண்டு பெருந்திரளாயிருந்து அதுபலிக்க கிறும்பி அவர்களைப் பார்த்து தயாஜ்பமான ஸம்ஸாரத்தின் தேசஷந்தையும் உபாதேயமான பகவத்கிஷயத்தின் குணத்தையும் அவ்வெம்பெருமானை பஜிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தையும் பஜுத்திற்குப் பற்றுக்கோடான திருமந்திரத்தையுமுபதேசித்து, பஜநியஞ்ஞான அவனுடைய ஸௌப்யகுணமென்ன, அபாரதங்களைப் பொறுக்குத் தன்மைமென்ன, நீசர்களைடுங் கலந்து பரிமாறும் சிலகுணமென்ன, எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவனாயிருக்குத் தன்மைமென்ன, ஆச்ரயணம் போக்யமாயிருக்கப்பெற்ற தன்மைமென்ன, கோணலே வடிவெடுத்த ஸம்ஸாரிகளோடும் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகையாகிற ருஜுத்வகுணமென்ன, தன்னுடைய போகங்களைப் பொறுக்கப் பொறுக்க அடைவே கொடுத்தருந்தன்மைமென்ன, பாமபக்கி பரிகணனைகளுக்கு ஒக்க முகங்காட்டுகையாகிற ஸாய்மமென்ன ஆகிற இக்குணங்களை ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியாலும் திருபணஞ் செய்வாநின்றனுகொண்டு அவ்வழியாலே பஜுத்தினுடைய ஸௌகர்ய போக்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸகல பலன்களும் கைகூடுமென்பதையும் பஜிக்கத் தொடங்கும்போதே பஜுகிரோதிகளெல்லாம் தொலைந்தொழியு மென்பதையும் அறிவித்து; ஆனபின்பு ஸ்ரீதேவியில் அவனருளிச்செய்த பக்திமார்த்தத்திலே நின்று தேவதார்தரங்கன் பக்கத்தில்

பாத்வசங்கையைத் தவிர்த்து அவன் விஷயமான ஞானத்தைக்கொண்டு அவன் பக்கனிலே அரன்ப்பாயோஜன பக்தியைப் பண்ணுங்கொள்ளென்று, தமக்கு அவன் மயர்வறமதிநலமருளினுப்போலே தாமும் இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞானபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜாத் திலே முட்டுகிறார் முதற்பத்தினால்.

— இதற்கு ஆசார்யஹ்ருதய குர்ணிகை வருமாறு —

“பரபரனாய்நின்ற ஸளவேழ னவப்பாமவன் அவையுளும்பர்வானவரதி பதி மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று கல்கிலிடா தே மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனே வென்னும் படி தத்வஜ்ஞானவர் கடரடியெம்பிரானே லிடாதுகண்டாய் நீயும் நானு மென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீழினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம் பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து, எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்ப ஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஒளஷதமாக்கி நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்திகண்ணைகளு க்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையுமினிமையுமுண்டு, தோழுதால் அரும்பயனாய் தரும், உத்யோகத்தே வீனைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தேரின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜாதத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.”

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்  
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த  
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடிய திருவாய்மொழியில்  
முதற்பத்து முற்றிற்று.



### திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து  
தருமாறே ரோதுவறத் தன்னைத் — திரமாகப்  
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வேன்சென்னி  
வாழ்த்திகே வென்னுடைய வாய்.

பதவுரை.

பொரும	{ (பகைவர்கீது) பேர் புரி யாதிற்கிற	திரம் ஆக பார்த்து	ஸ்திரமாக ஸாகூத்கரித்து
ஆழி	திருவாழியையும்	உரை செய்	அருளிச்செய்த
சங்கு	சங்கையும்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உடையோன்	{ (திருக்கையில்) உடைய எம்பெருமான்	பதம்	திருவடிகளை
பூதலத்தே வந்து	{ இப்பூமியில் வந்தவன் ரித்து	என் சென்னி	என் தலை
ஒர் ஏது அற	{ ஒரு தோதுவியில்லாமல் (நிர்ஜேதுகமாக)	பணிக	உணங்குக;
தன்னை தரும் ஆக	{ (அடியார்க்குத்) தன்னை (அதுபவிக்க)த் தருகிற படியை	என்னுடைய வாய்	{ எனது வாக்கானது
		வாழ்த்திகே	{ (அத்திருவடிகளுக்கே) மங் கணாசாஸனஞ் செய்க.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து ஸர்வாவயவ ஸம்ச்சேஷமும் செய்தருளினபடியை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார் 'இப்பேற்றுக்குத்தருதியாக நம் மால் செய்யக்கூடிய உபாயம்கம் உண்டோ?' என்று ஆராய்ந்துபார்த்தவன வில் ஒரு ஸாதாரமுமின்றியே நிர்ஜேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருள்வதே எம்பெருமானுடைய இயல்வு என்பதைக் கண்டறிந்து அவ்விஷயத்தைப் பொருமா நீன்படை யென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்தா சென்ற தாயிற்று.

### தாமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஸ்ரீ|| உத்யு ஸ்ரீயஃவதிக்ரதவ்யஸைவ்யுரேஹ  
வாஸ்யெஷுஷுஷணவமுஷு வஸுஷுஷுஷுஷு |  
ஸத்யாஷிவஸு வ்யுமணநெலிவ தத்யுஸாஷு  
நிஹை-தக-ககவகவகஷுஷுஷுஷுஷு ||

(சருத்து) கீழ்த்திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எம்பெருமான் பெருப் பேறுகச் செய்தருளின ஸர்வாவயவ ஸம்ச்சேஷமும் நிர்ஜேதுகமென்பதை இப்பத்தார் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாருளிச்செய்தார். பக்திக்குப் போலப் பரிகணகைக்கும் எம்பெருமான் முகங்காட்டுமவனாதலால் அவனது அதுகாஹம் நிர்ஜேதுகமென்பது தின்னம்.

ஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.





ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

## முதற்பத்தின் அடிவாவு.



1. உயர் மன விலன் நாம் அவாவர் நின்றனர்  
திட காரதி புளன் பார்த கா விடு.
2. விடுமின் மின் நீ சில்ல தற்ற பற்ற,  
அடங் குன்ன மொடுக்க எண்பெரு சேர் பத்து.
3. பத்துடை பெளிவரு மகமவுடை பாருமோர்  
பிணக்கற வுணர்ந்துணர்ச் சொன்னென நாளுசில்  
வலத்தான் துபக்கறு அமார்க ளஞ்சிறை.
4. அஞ்சிறை பென்செய்ப விதியினு லென்னீர்மை  
நல்வி பருளாத என்பிழை நீயலை  
நாடாத வுடலாழி பனவிபன் வளவேழ்.
5. வளவேழ் நினைந்து மாபோனி தானோர்  
மானேய் வினையே னடியே னுண்டாய்  
மாயோம் சார்ந்த மாலே பரிவது.
6. பரிவது மதுவா நீடு மணங்கென  
கொண்கை பமுதம் நீன்கடல் கழியின்  
தரும கடிவார் மாதவன் பிறவி.
7. பிறவி வைப்பா மாயர் மயர்வற  
விடுவேனோ பிரான் பானொட்டி பென்னை  
அமா ரகரில் குடைத்துவன் டோடும்.
8. ஓடு மம்மானாய் கண்ணாவான் வெற்றைப  
வைகறுக் கலந்து கொண்டா னானான்  
சங்கு நாதன் நீர்புகா யினையும்.
9. இவையுஞ் சூழ லருகனி லுடனமர்  
ஒக்கலை மாயனென் பிரானினை நானினுள்  
கமல நெற்றியு னுச்சியுள் பொருமா.
10. பொருமா கண்ணுள் எம்பிரானை நெஞ்சமே  
கண்டாயே நீயு மெக்கதயே செல்வன்  
நம்பிவை மறப்பும் மணியை வாயும்.

ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சாணம்.



ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி



[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்  
இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]



ஸ்ரீராம வெண்கட நாயாயு: கவிதாசிகு கெவலரி |  
வெண்கட நாயாயு: வெண்கட நாயாயு: ||



வாராவார ஸ்ரீதாமா: ஸ்ரீவிவாஹணீ திஸ்ரீவிவாஹணீ  
வாராவார ஸ்ரீவிவாஹணீ: ஸ்ரீவிவாஹணீ: ||  
வாராவார ஸ்ரீவிவாஹணீ: ஸ்ரீவிவாஹணீ: ||  
வாராவார ஸ்ரீவிவாஹணீ: ஸ்ரீவிவாஹணீ: ||

(உரை.) [சுடரிப்புணிதி: ஸாரஸ்வதாநாம் ஸார:] நம்மாழ்வாருடைய  
ஸ்ரீஸூக்தியானது ஸகல வாக்குக்களுள்ளும் ஸாரமானது. ஸாரக்ரஹிகளாக  
வுள்ளவர்கள் திருவாய்மொழியைப் பரிசுரத்திடுக்கேவணு மென்றவாறு. [சாந்தி  
சுந்தாந்த ஸீமா.] சாந்தி சஸத்திற்கு அந்தப்புரஸ்தானம் நம்மாழ்வாருடைய  
ஸ்ரீஸூக்தி யென்றபடி பக்திரஸமே சாந்திரஸமேனப்படும். திருவாய்மொழி  
யில் நவாஸங்களுக்கும் நிரம்பியிருந்தாலும் பக்திரஸமே பிரதானமென்க. அந்த  
சஸம் திருவாய்மொழியில்தான் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றதென்றும் வேறு  
மூலங்களில் இங்ஙனே தலைகாட்டமாட்டாதென்றும் விளங்குதற்காக "சுந்தாந்த  
ஸீமா" எனப்பட்டது. திருவாய்மொழி இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்றால்,  
[ஆயாமிரீபி: ஸ்வகுணலிததி: பந்தயந்தீ: மாயாம் தயந்தீ.] பரிசுச் செல்லுகின்ற  
சஜஸ்தமோகுண விஸ்தரங்களினால் எல்லாரையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற பரக்ரு  
தியைப் பானம்பண்ணவல்லது (வதாவது) பேசக்கடிக்கக்கூடியது. திருவாய்  
மொழியை ஒதுமவர்கள் சுத்தஸாத்விகர்களாய் சஜஸ்தமோகுண தூரஸ்தர்க  
ளாய் அப்ராக்ருதப்ராயர்களாய் விளங்குவர்க ளென்றபடி. (யயனி = 'யெட்'  
வாமெ' இ.தியா தொஸ்துதார-வபடி.) திருவாய்மொழி இன்னமும் எப்  
படிப்பட்டதென்னில், [பாரம்பரீத: பவஜலதிபவம்ஜ்ஜநாநாம் ஜநாநாம் பாரம்.]  
இடைவிடின்றி அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கின்ற  
ஜனங்களுக்குக் கரையாகவுள்ளது. திருவாய்மொழியை ஒதாதவர்கள் பிறவிக்  
கடலில் நின்று ஒருநாளும் கரைபேறுதே கிடந்து துவள்வர்களென்றபடி. ஜக

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த திருவாய்மொழியானது, [ப்ரத்யக் ப்ரதிநியதா  
மாஸந்நிதாநம் நிதாநம் ந: ப்ரத்யக்ஷயேத்] ஆழ்வாருடைய ஸம்பிரதாயத்திலே  
நிஷ்டரான, கமக்கு ஸ்வயம்ப்ராசானாய்ப் பிராட்டியோடு பிரிவில்லாதவனான எம்  
பெருமானாகிற சிதிரைய ஸாக்ஷாத்நிரிப்பிக்கக்கடவது. உவைத்தமாநிதியாய் மது  
ருதனன் திருவாய்மொழியில் எழுத்துத்தோறும் பொதித்து கிடக்கின்றனென்  
பதும், திருவாய்மொழி யோதாதவர்களுக்கு இந்த மஹாநிதி துர்லபமென்பதும்  
இதனால் ஸூசிதம். .... (க)

புஜ்யாவே ௧௫௫௫௫௫௫ புயிதமண்ணாமி செதுயநு வஸௌ  
[பாயம்]

தத்யுஸிபுவுவெதுந துவயி விவஸுபெநாயிபுதொ வெங்குபெஸம் |  
ததும் சுதுரணயதுதஸுஜிபுவநிஷ்டுத்யுஸிவஸம் விபுது  
முதுநி ஸுரபுமாயாநுஹரிபுஸஸதீநிதபுதம் ரதுஜாகது ||

இது சிலைடயாக அருளிச்செய்யப்படுவது. திருவேங்கடமலைக்கு இறை  
வனான எம்பெருமான் விபுதர்களுடைய தேவர்களாலே வேண்டப்பெற்றுத்  
திருப்பாற்கடலைக் கடைத்து அதில் ஸாரமான அமுதத்தை அவர்களுக்கு அளித்  
ததுபோல, வேங்கடேசரோன்று திருமாமம்பூண்ட வேதாந்தாசாரியர்களைய  
நாமும் விபுதர்களான பண்டிதர்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டுத் திருவாய்மொழி  
பாடுற திருப்பாற்கடலைக் கடைத்து அவ்வாயிரம் பாசாங்குளியுமுள்ள ஸாரார்த்  
தங்களாகிற, ரத்னங்களை ஸர்வாதுபரவ்யமாகச் செய்பாரின்றோமென்கிறார்.

எம்பெருமான் கடலைக்கடைவதற்கு மந்தர பர்வதம் மந்தராக இருந்து  
வாஸுமி கடைகயிருக்கிறுத்தது. இங்கு ஸ்ரீதேசிகள் தம்முடைய விலக்ஷண  
மான ஞானத்தை மந்தராகக்கொண்டார். ப்ரஸித்தருண சோபனையபுல - த்தான  
ஸம்பிரதாயத்தைக் கடைகயிருக்கக் கொண்டார். "வட்டிவெடிவகீஜ்ஞாவெடி  
பிரிந: கருவாவுதஸர்கொவவாஹுவாவி ரம் மயு வெ ஸயிதது"  
என்கிறபடியே ஆவிலை, திருப்பாற்கடல் முதலான ப்ரஸித்த ஸ்தலங்களோ  
டொக்கத் திருவாய்மொழியும் பிரளயகாலத்தன்னிலும் யுவாவாயிருக்கிற எம்  
பெருமானுக்கு உறையிடமாதலால் அவனுக்குத் திருப்பாற்கடலும் ஒரு படுக்  
கைப்பற்று, திருவாய்மொழியும் ஒரு படுக்கைப்பற்று. "கமாய்மஹம் த்ராலிட  
வேதஸாகரம்" என்றதும் கரண் ௧. கடலில் பலபல அலைகள் மோதுமாபோலே  
திருவாய்மொழிக்கடலிலும் ஆயிரம் பாசாங்குகளாகிற அலைகள் மோதுகின்றன.  
கடலலைகள்தோறும் ரத்னங்கள் தொழிக்கப்பெறும்; இப்பாசாங்குகளில் பாம  
போக்யமான அர்த்த ரத்னங்கள் ததும்பும். அப்படிப்பட்ட அர்த்த ரத்னங்கள்  
பாவத்குணசனிகர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாரணியங்களாகுமாறு அவற்றை  
ஸ்ரீதேசிகள் தாம் ஒரு ஹாராவணியாகக் கோத்தருள்கிறார். [செதுயநு]  
தேத்ரமென்று இங்குக் கடைகயிற்றுக்குப் பெயர். ... (உ)



வாணாமா துசொலாஹு கஹுதயவபஞவமபுலாஹாவநீ து  
வதுள வஜாவலாயெ ஸுணயிநி லஜகஃ ஸ்ரயயீவார தனூஃ |  
ஹஜிஃ ஸ்ராமாரவதுதூ வாரிணரதி உமெலபாவஸம்ப ஸுயிஜா  
யொமாஸுபுராமா துராவலுவி திரிஹ விரஹொ ஷேரிகாஸு து டிததாஃ.

ஆடவர்களிற் கிறந்தவராக அவதரித்துள்ள ஆழ்வார் பெண்மைதோற்றப் பல பாசரங்கள் அருளிச்செய்தபடி எங்கனே? ச்ருங்காராஸ ப்ரக்ரீயையில் பெரும்பாலும் பாசரங்கள் அமைந்தபடி எங்கனே? கலவியும் பிரிவுமாகச் சொல்லுவதற்குக்குத் தருத்தென்ன? பறவைகளேத் தூதுவிடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதற்குத் தர்ப்பரியமென்ன? என்கிற இந்த நான்கு விஷயங்களுக்கும் ஸமாதான மருளிச்செய்குரர் இந்த ச்லோகத்தில். « வாணாமுரஃ வஜாவது ஹஜஃ ஸுராயணு ஜவதம் வது | யாஃ ஸுயியொ ஷுஷுவதுஷுஃ வுஹாவம் உதலா யயஃ || » என்று ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற் கூறியபடியே, த்ரௌபதி நீரடும்பேரது அவளுடைய அவயவ சோபையைக் கண்ட ஸஜாதி பைகளான ஸ்த்ரீகள் மனத்தில் புருஷபாவையைப் பெற்றுவிட்டார்களென்றது போல ஆழ்வாரும் புருஷோத்தமனான் எம்பெருமான் திறத்திலே ஸ்த்ரீபாவையை யடைந்தது பொருந்தும்; நாயகன் திறத்தில் நாயகி எங்ஙனம் பரதந்திரப் பட்டவளோ அங்ஙனம் பகவதவிஷயத்திலே தாம் ஸர்வாத்மரா பரதந்திரியம் வலிந்தவர் என்பதைக் காட்டுவதில் மாத்திரம் நோக்காக ஸ்த்ரீபாவைப் பேணப் பட்டதென்க. பக்திராஸமே ச்ருங்காராஸ ஸமாதியில் வடிவெடுத்தது; லௌகிகர்களையும் ஒருவாறு ஆவர்ஜமம் செய்வதற்காக இங்கனே ஆயிற்று. [கடுத்தின்று தாரைக் கட்டிப்பூசித் தின்பிப்பதுபோல.] ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் ஆழ்வார்க்கு மாறி மாறி நடக்கும். மரண ஸாக்ஷாத்காரவைசத்யமே ஸம்ச்லேஷமெனப்படும். அப்போது பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷபேசையுண்டாகி அது கிடையாமையினாலான வருத்தத்தினால் அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் கருங்கும், அதுவே இவர்க்கு விரஹம். அந்த நிலைமையில் வடிகுர்களான ஆகார்யர்களே கொக்கு நாரை அன்னம் கிளி பூவை முதலான பறவைகளாகத் தூதுவிடப்படுகின்றனர். .... (ந.)

லாஷாஸீ திஃ ஸ்ரஸஸுர ஹவதி வவநா ஸு ஜவஸுராவவாராஸ  
லாவாமஸுஸுரவஞ தாஸிதி வாரிஜமுஹ ஹகுரிகாலெடியொமூர  
யதுசுக்ருதும் ஸுமகீநாஃ உநிமுணவிஹிதெஹுதிஹாஹெஸஃ

[வாராவெணஃ

ததுராவௌ ஸதுவீதஸுஃ உநெநஸுஃஹி தா லாவபுலளஃ ||

ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை தவிர இதர பாஷைகளாலே ஸாமம்பண்ணுதல் அந் தணர்கட்கு விஷித்தமாயிருக்க, த்ராகிடபாஷை ரூபமான திருவாய்மொழியை அனைவர்க்கும் உபாதேயமாகச் சொல்லத்தகுமோ? என்றும், ச்ருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் இதிலாஸ புராணங்களுமிருக்க இவ்வருளிச்செய்துக்கு உபேயாக

மென்ன? என்றும் தோன்றக்கூடிய சங்ககளைப் பரிசுத்தித்தருள்கிறீர்கள். ஸாஷாஸாநம் ததாநவ்யு” என்ற விலக்கு பகவத்கிஷயந்தவிர மற்ற விஷயங்களுக்குத் தான் என்று வித்தாந்தமாதலால் த்ரமிட பாஷையாலே பகவத்கிஷயந்தாம் கூடும். அன்றியும், அசாஷிப்போலே எம்பெருமானை உகப்பிக்கவேணும்மென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த பாஷையினால் சாஸ்த்ரவைத் துதித்து உகப்பித்தல்போல எம்பெருமானையும் எந்த பாஷையினாலும் துதித்து உகப்பித்தல் ஏற்கும். இவ்வளவேயன்றியே தமிழ்ப் பாஷையானது அகஸ்திய மஹரிஷியினுடைய ஸ்வாபாஷையாயினால் ஆர்ஷம் என்னும் ஏற்றத்தையுடையதுமாம். ஆகவே இது ஸகல வைதிக பரிக்குலீதமாயிற்று. [ஹகுரிகாவலெடியொழா] “அத்ரி ஜநதக்ரி பகத்திரதவணுந்தலுதுவானவனுடைய புகவர்க்க காமாவதாரமோ” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய நிவ்வணுக்கிப்படியே கொண்டருளின திருக்கோலத்திற்குத் தருதியான பாஷை என்றபடி. வேதங்களுக்கு உபப்நும்ஹணமர்க மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிறாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம் பாடுதொரு உபயோகமடைகின்றோமே. அந்த உபயோகமே திருவாய்மொழியினுமுன்னது; ஆனால் அந்தப் புராணதிகள் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தாமஸங்களுக்கும் தப்பாஜ்யங்களாகவுமாகின்றன; இங்கு அப்படியில்லை. ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லை நிலமான ஆழ்வாருளிச்செய்ததாகையாலே கேவலம் ஸாத்கிகமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழிப்பாடு த்ரமிட ப்ரத்யம் ஸம்ஸுகிதப்பானது வேதோபப்நும்ஹணங்களில் தலைமைபெற்றதாகும். ... .. (ச)

ஸாஷாஸாநம் ததாநவ்யு விசுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ  
ஸாஷாஸாநம் ததாநவ்யு விசுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ  
[வாஸு |  
ஸாஷாஸாநம் ததாநவ்யு விசுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ  
ஸாஷாஸாநம் ததாநவ்யு விசுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ விஸுஷிவ  
[ஸாஷாஸாநம் ||

கீழ்க்கேளாதத்தில் திருவாய்மொழியானது வேதங்களுக்குச் சிறந்த உபப்நும்ஹணம் [விபாக்கியானம்] எனப்பட்டது. அவ்வளவே யன்றியே வேததால்யமாயுமிருக்குமென்றது இதில். \* உபர்வதவுயர்கலத்தொடங்கி இருபத்தொரு பாகங்கள் வேதாந்த சாஸ்த்ரார்த்த க்ரமத்தைத் தெளிவாக வெளியிடுகின்றன. [இவ்விஷயம் ஐககண்டிய க்ரந்தத்திலே பாக்கக் காணத்தக்கது.] இத்தகைத்தான ஸம்ஸேஷபத்தை கோக்குமிடத்து இருபத்தொரு சாகைகளாக ஒதப்படுகிற ருக்வேதம் திருவாய்மொழியில் பிரதான பாகமாக வடிவெடுத்த தென்னலாம். இது ‘ஆயிரம்’ என்று வ்யபதேசிக்கப்படுகையாலே சாகாஸுஹஸ் சாத்மகமான ஸாமவேதம் இவ்வீன வடிவெடுத்ததென்னலாம். இத்திருவாய்

மொழியில் நூறு தசகங்கள் உள்ளன; கண்ணிதான் செறுத்தாம்பும் இதற்கு  
சேஷபூதமேயாதலால் அனதயுங்கூட்டி நூற்றொரு தசகமாகக்கொண்டால்  
வனகரதராவமான யஜுர்வேதம் இங்ஙனே வடிவெடுத்ததென்னலாம். சார்தி  
ரஸ ப்ரதாரமான இத்திருவாய்மொழிக்கு மத்த எட்டு ரஸங்களும் உறுப்பாயிருத்  
தலால் நவராவமான அதர்வணவேதம் இங்ஙனே நவரஸத்தொருகியாக வடி  
வெடுத்ததென்னலாம். இவ்வகைகளாலே இது ஸகல வேதஸமம் என்றவாறு.

[வாரலியெயெஃ ஸதகெஃ] திருவாய்மொழியில் பதிகங்கள் நூறுத  
லால் அந்த வொருநூறும் அவற்றின் பொருளெல்லாஞ்சேர்ந்து ஒன்றமாக நூற்  
றென்று, என்று கணக்கிடுவாருமுண்டு. ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் பலச்ருதி  
பாசரமாகிய திருநாமப்பாட்டுகடையெல்லாஞ் சேர்த்து ஒன்றாகக் கணக்கிடுவாரு  
முளர். .... (3)

பூர்வெ வெவா நுமுணாசு பூலுலிஹ ஸதகெகேஷு  
[ஃதூராவாயம்  
ஃதூபூர்வம் மிதீயே ஃநிர நுஸுவாயெ லொமுதாவிஷுரெண  
பூர்வெசுவாயலவள ஸாலவஸுமதநாரிதூவாஃசு தூ.கீயெ  
ஃநமுபூர்வெதூயெ ஸலவலிதரெரவூததூர்வாயம் ||

இனி இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதார எக்தபங்களான அர்த்தங்கள் இன்  
னவெனப்படுகிறது. முதற்பத்திலே எம்பெருமானுடைய உபாயத்வமும்,  
இரண்டாப்பத்திலே உபேயத்வமும் பேசப்பட்டன. ஸேவ்யத்வாறுகுணமாக  
உபாயத்வம் சொல்லப்பட்டது, போக்யதா விஸ்தாரண பூர்வகமாக உபேயத்  
வம் சொல்லப்பட்டது என்று அறியக்கடவது. இந்த உபாயத்வ—உபேயத்வங்  
களிரண்டும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டணக்கேயென்றார் முன்றும் பத்தில்.  
எம்பெருமானைத்தவிர்த்து வேறொரு உபேயவஸ்து தமக்கில்லையென்பதை  
நாஸாம்பத்தில் வெளியிட்டார். ஐந்தாவது முதலாக மேலுள்ள பத்துக்களில்  
அவன் தவிரவேறு உபாயம் தமக்கில்லையென்பதைப் பாக்க வெளியிட்டருளி  
னார். .... (4)

சேவஃ ஸ்ரீநாநு ஷ்வேலிகேஃ கரணநிதி வடிவெககேஷு ஸஹவெ  
வெவூசுவாஃசு ஸுராயுஷாநு பூர்வலிஹ ஸதகெகேஷு ததூவ  
[நாயுஷாநு |

வெனகெகஸூரூதூசுவாஃசு ஸுரகமுணெஷாயதென தயாகெ  
ததூஷாயமுணாநாநுவிஷயதி ததூஷுதயி வஷுதிஸம்ஸூர் ||



திருவாய்மொழியாசிரத்திற்கும் ஒரே ஒரு அர்த்தமே ப்ரமேயம் என்றும், பத்து பத்துக்கும் பத்து அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும், நூறு தசகங்களுக்கும் நூறு அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும், ஆயிரம் பாகசங்களுக்கும் ஆயிரம் அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும் நிர்வஹிக்கிற புண்டகளுமுண்டாதலால் இந்த நிர்வஹ பாக சின்பயிலே அமைந்ததாகுமிந்த ச்லோகம். பூநீமங்காராயணன் ஸ்வப்ராப்தியில் வேறு உபாயங்களை ஸஹியாதபடி தானே உபாயமாகவன் என்கிற இவ்வர்த்தம் ஆயிரத்திற்கும் ப்ரதாந ப்ரமேயம். (அடுத்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிற) ஸேவ்யத்வம் முதலிய பத்து அர்த்த விசேஷங்கள் பத்து பத்துக்களுக்கும் ப்ரமேயமா யிருந்துகொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதாந ப்ரமேயத்தை நன்கு நிலைநாட்டுகின்றன. பாத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபாாத ஸஹத்வம், ஸௌசில்யம், ஸ்லாஸாயக்யம், பாமபோக்யத்வம், ஆர்ஜவம், ஸாதுவோஹ ப்ரடிசயம், நிர்ஜேஹதாகாதுக்ரஹகாரித்வம் - என்றிப்படி ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ஒவ்வொருருளும் ப்ரமேயமாய் நூறு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமாகத் தேறுகின்ற நூறு திருக்குணங்களும் ஸேவ்யத்வம் முதலிய ஸாதகாயுட்களை நிலைநாட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பாகசத்தினாலும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு வருகிற முறையிலே ஆயிரம் பாகசங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற ஆயிரம் அர்த்தங்களானவை கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மணுக்ஷ ஷபகாயுட்களாகிய பாத்வாதிகள் நூறையும் நிலைநாட்டுகின்றன என்றாராயிற்று. ஆக இதனால் சொல்லிற்று என்னென்னவில; திருவாய்மொழிக்கு ஆயிரம் அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யம் என்றும் சொல்லலாம்; நூறு அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; பத்து அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; ஒரே அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; ஒன்றே பத்தாக விரிந்து, அந்தப்பத்தே நூறாக விரிந்து அந்த நூறே ஆயிரமாக விரிகின்றது என்றதாயிற்று.

[illegible]

திருவாய்மொழியாயிரம் பாசாங்களுக்கும் ப்ரமேயமாகிய ஆயிரம் அர்த் தங்களானவ மேலே ஒவ்வொரு வணுஷ்டத்தாலும் 'சொல்லப்படப்போகிற படியாலும், ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமான நூறு அர்த்தங்களும் அப்படியே மேலே தொகுத்துக் காட்டப்படப்போகிறபடியாலும் ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் ப்ரமேயமான பத்து அர்த்தங்களே முக்கியமாக இங்குக் காட்ட வேண்டியவை என்று திருவுள்ளம்பற்றின தேசிகன் அந்தப் பத்து அர்த்தங் களையும் இதில் சிந்தித்தருளுகிறார். ஆயிரத்திற்கும் ப்ரமேயமான ஒரு அர்த்த மும் கூடவே சிந்தித்தமாகிறது. “ஷ்லவஸீகஸி ஷ்லயஸீஹ காரணம் ஸ்ரீபரஃ

புதுவாழி = ஸ்வஸித்தே: க்ஷயமிஹ கரணம் ஸ்ரீதா: ப்ரத்யபாதி" என்ற கடைசி வாக்கியத்தினால் சொல்லப்படுகின்ற அர்த்தமே ஆகியதற்கும் ப்ரமேயம், அநாவது — எம்பெருமான் ஸ்வப்ராப்தியில் ஸ்வயமேவ உபாயபூதன் என்பதாம். இதுதான் கீழ்க்கேள்வத்தின் தொடக்கத்தில் "ஹேவ: ஸ்ரீராக்ஷ ஹ்ருவலிக்ஷ: கரணாதி வடிதெககேஷ: வஹஸ்யை = தேவ: ஸ்ரீமான் ஸ்வஸித்தே: கரணமிதி வதந் ஏகமர்த்தம் ஹஸ்சே" என்றதனாலும் சொல்லப்பட்டது.

இனி ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் ப்ரமேயங்களான ஆர்த்தங்களாவன:—  
1. ஸேவ்யத்வம். 2. போக்யத்வம். 3. சுபாச்ரயதீவ்யமங்களவிக்ரஹசாலித்  
வம். 4. ஸர்வபோக்யாதிகத்வம். 5. புருஷார்த்த ததுபாய ஹேதுத்வம்; 6.  
ப்ரபத்தி ஸாஸபத்வம். 7. ஆச்ரிதாநிஷ்டாநிவர்த்தகத்வம். 8. ஆச்ரிதச்சந்தாந  
வர்த்தித்வம். 9. நிருபாதிசஸுஹ்ருத்த்வம். 10. ஸத்பதவிஸஹாயத்வம்.

[இவை சிறிது விவரிக்கப்படுகின்றன.] 1. எம்பெருமானே தொழத்தகுந்தவன் என்கிற அர்த்தத்திலே முழுநோக்கு முதற்பத்துக்கு. 2. எம்பெருமான் பரமபோக்யன் என்கிற அர்த்தத்திலே முழுநோக்கு இரண்டாம்பத்துக்கு. 3. எம்பெருமான் விலகலுண்டான திவ்யமங்களை விக்ரஹம் படைத்தவன் என்பதைத் தெரிவிப்பதிலே முழுநோக்கு மூன்றாம்பத்துக்கு. 4. உலகத்தில் போக்ய பதார்த்தங்கள் எவ்வளவுண்டோ, அவ்வளவிலும் மேம்பட்ட அளவுற்ற போக்ய தையை புடையவன் எம்பெருமான் என்றனர்த்தவாதிலே முழுநோக்கு நாலாம்பத்துக்கு. 5. பரம புருஷார்த்தத்தையும் அதற்கு உப்பான உபாயத்தையும் எம்பெருமான் தானே கொடுப்பவனென்பதிலே முழுநோக்கு ஐந்தாம்பத்துக்கு. 6. தன்னையடைக்கலம் புருகிறவர்களுக்கு மிகவுமெளிய எம்பெருமானென்பதிலே முழுநோக்கு ஆறாம்பத்துக்கு. 7. அடியார்களுடைய துன்பங்களைத் தீர்க்குந் தன்மையன் எம்பெருமான் என்பதிலே முழுநோக்கு ஏழாம்பத்துக்கு. 8. அடியார்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பின் செல்பவன் எம்பெருமான் என்று நிரூபிப்பதிலே முழுநோக்கு எட்டாம்பத்துக்கு. 9. ஒருவிதமான காரணத்தைப் பற்றியல்லாமல் ஸ்வயமாகவே ஸௌஹார்த்தமுடையவன் எம்பெருமான் என்று காட்டுவதிலே முழுநோக்கு ஒன்பதாம்பத்துக்கு. 10. தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாமவன் எம்பெருமான் என்று காட்டுவதிலே முழுநோக்கு பத்தாம்பத்துக்கு என்றதாயிற்று. ஆக தீர்ப்பாடிப்பட்ட பத்து விஷயங்களுஞ் சேர்ந்து 'எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு எம்பெருமானே உபாயம்' என்கிற ஒரு பாதாநப்ரதிதந்தரத்தை நிறைநாட்டி நின்றனவாம். .... (அ)

[illegible]

திருவாய்மொழியின் பத்து சதகங்களுக்கும் நோக்காகிய பத்து அர்த்தங் களையும் கீழ் ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் மூத்தூசெ ஷத்தாலே ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமான பரத்வம் முதலிய னுறு குணங்களையும், ஒவ்வொரு பாகரத்திற்கும் ப்ரமேயமான ஆயிரம் குணங் களையும் நிரூபிக்கிறோமென்று ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணி வருளுகிறார். முகீந்த்ரஃ — முனிவர் தலைவரான ஆழ்வார், காதாஸஹஸ்ரம் — ஆயிரம் பாகரங்களையும், முரமதநகுணஸ்தோமகர்ப்பம் - எம்பெருமானுடைய திருக்கல்பாண குணங்களை உட்கொண்டனவாக, ப்ருதே — அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருவாய்மொழி ஒவ் வொரு பாகரத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணம் அடக்கிவைத் துப் பேசப்பட்டிருக்கின்ற தென்றவாறு.

[ப்ரத்யேகம் இத்யாதி.] அப்படியே நாமும் அந்தப் பாகரங்களைத் தனித் தனி பகவத்குண ப்ரகாசங்களாகவே நன்றாய்க் காண்கின்றோ மென்றபடி.

[தத்ராஸங்கீர்ணேத்யாதி.] அந்தத் திருக்குணங்களையே இனிமேல் [ஒவ் வொரு வணுஷ்டத்தாலும்] சொல்லப்போகிறோம். அக் குணங்கள் எப்படிப் பட்டவைபென்னில்; [அகணித குணிதாந்] ஒரு கணக்கிலே நிற்காமல் பெருகிக் கொண்டே போமவை. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவை பென்னில்; [அஸங்கீர்ண தத்தத் தசகஞ்சதஸ்தாபநௌசித்யபுக்தாந்] புரருக்தியின்றியே ஒவ்வொரு திரு வாய்மொழியினாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வம் முதலான னுறு குணங் களையும் ஸ்தாபிப்பதற்குத் தகுதியானவை. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவை பென்னில்; [ஐதம்பர்யாவருத்தாந்] இந்தப் பாகரத்திற்கு இந்தக் குணமே முக் கிய நோக்கானது என்று நிர்ப்பந்தமுடையவை. ஆக இப்படிப்பட்ட [தனித் தனிப் பாகரங்களின் ப்ரமேயங்களான] திருக்குணங்களை இனிமேல் பேசப் போகிறோ மென்றாயிற்று. ... .. (க)

ஊவாவாராயுஷவதூவி தமூண கரவாகாஷ தீ தாணவிகு  
ஊவாகாவாராயுஷெரிய கதவமூண மூதிவதூமாவகா |  
ததூஷுதூ உவணீ புகடமக ஸாஜிஷுஷு வவீ ப்யஸாவா  
மாயாதாதுயபூரதூவவி ரவிறுலபொதூரணீ யாரணீயா || (க௦)

இங்ஙனே திருவாய்மொழியின் ஸகலார்த்தங்களையும் வெளியிடுதற்காகத் தாம் அருளிச்செய்திற இந்தத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி க்ரந்தத்தை ஸாத்விக்க னெல்லாரும் கண்டபாடம் செய்து தரித்துக்கொள்வது நன்று என்கிறார்.

இந்த க்ரந்தம் எவர்களால் தரிக்கப்படவேண்டுமோ அவர்களை விசேஷிக் கிறார் \* இச்சாஸாரத்ய \* என்று தொடங்கி \* சுத்தாந்தாசாரகத்தை \* என்னு மனவால். தன்னையே அரணாகக்கொண்ட பாண்டவர்களுக்கு ஸ்வேச்சகையாலே னாதனாயும் ஸாதியாயு மிருந்து அதனுடைய ஆத்ம பாரதந்த்ரியமாகிற குணத்



ஐத அனைவரும் விச்வஸிக்கும்படி வெளியிட்டருளின கண்ணிரான் அருளிச்  
செய்த கீதையின் முடிவிலுள்ள சரமச்சீலாகத்தில் விந்நித்தகாயும். ஜாக்ருஸ  
ணந்தரியான பிராட்டியாலே ஸ்ரெநெஷ்டு ஸங்குயாஃ க்ருகவா ஓங்காஃ  
வராவநாடிதஃ | ஐஃ கயெடிஜி காஃகஸ்டுஜி ததூஷ்டு ஸடிஸ்டு  
ஸவெசு = சகாஸ் து ஸந்தூலாம் க்ருத்வா லங்காம் பாபலார்த்தநஃ - மாம்  
நயேத் யதி காகுதஸ்தி தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்." என்ற சொல் முகத்  
தாலே நடத்திக்காட்டப்பட்டதாய் மிருக்கிற காதகெநூவாயகவருபமான  
ஆசாரத்தினால் துயரான பாமைகாந்திகள் இந்த ரத்நாவளியைத் தரிக்கக்  
கடவர்களென்றபடி. [அநகருண க்ரந்திபந்தாநுபத்தா] குணசப்தம் இந்து ச்வி  
ஷ்டம்; பகவத்குணத்திற்கும் துலுக்கும் வாகம். உலகத்தில் ரத்நாவளியா  
னது தூல் சேர்க்கையைபுடைத்தாயிருப்பதுபோலே இந்த ரத்நாவளி க்ரந்தம்  
பகவத்குணச் சேர்க்கையைபுடைத்தென்கை. [அகிலபய உத்தாரணி] "கய  
வொரஹயம் மதொ ஹவதி" என்று உபரிஷத்தில் ஓதப்பட்ட பேறு த்ரமி  
டோபரிஷத்தின் பேராதலால் அதன் அர்த்த விசேஷங்கள் நிரூபிக்கின்ற  
இந்த க்ரந்தமும் ஸகல பய நிவர்த்தகமென்கை குறையிலை. [தத்தாத்ருக் இத்  
யாதி.] 'தாம்ரபர்ணியின் தீர்த்தில் விசேஷ பகவத் பத்தர்கள் அவதரிக்கப்  
போகிறார்கள்' என்றும், 'தாம்ரபர்ணியின் தீர்த்தத்தைப் பருகும்வார்களுக்கு  
விசேஷ வைபவமுண்டு' என்றும் மஹர்ஷிகளால் புகழப்பட்ட பெருமவாய்ந்த  
தான பொருளை யாற்றின் கரையிலே திருவலதரித்தவான கம்மாழ்வாராலே  
ஸாஷாத்கரிக்கப்பட்டதாய் ஸர்வ முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஹிதமான திருவாய்  
மொழியின் நாத்பர்யத்தைப் பேசப்பெற்ற இந்த ரத்நாவளி க்ரந்தம் பாமை  
காந்திகளால் ஹ்ருதயத்திலே தரிக்கத்தக்கதென்றதாயிற்று.

ஆக இந்தப் பத்துச் சீலாகங்களும் அவதாரிகா ரூபமாக அருளிச் செய்  
யப்பட்டவை. இனிமேல் ஒவ்வொருச் சீலாகத்தாலும் ஒவ்வொரு திருவாய்  
மொழியின் ஸாரத்தைத் தொகுத்தருளுகிறார். பெரும்பாலும் வண்பூணமாக  
வும் துதீயாணமாகவும் மற்றும் ஐதரவிஹதூணமாகவும் அருளிச்செய்யப்  
படுகிற ஒவ்வொரு பதமும் அடையே ஒவ்வொரு பாசாரத்தின் முக்கியமான  
திருக்குணத்தைக் காட்டுவதென்று கொள்க. இரண்டு மூன்று பாசாரங்களின்  
பாமேயத்தை ஒரே பதத்தினால் கருக்கி யருளிச்செய்வதுமுண்டு. .... (30)

நிஸ்ரீஜெடிஷ்டு ஸகவாடி கரவ தயாஃ கதவித்ராவ்ஷடிவாசு  
ஷ்ராயா துரெஸஷஸ தூஷ்விதிய தகவிடி வெவவாவெயுர-ஓவூசு |  
துஷ்ஷுஷ் ஹாதூவாசு ஸடிஸடிவ மதெஷ்ஷவ-தசெவஷுவகுதெ-டி  
வஸுது யொலீ வரஃ ததுடிக்கெநதா வதூஸாடி தவிதூ || (31)

\* உயர்வறவுயர்கலமென்று தொடங்குகிற முதல் திருவாய்மொழியின் பாகங்களின் டொருகை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்வது இந்த ச்லோகம். [நீஸ்ஸீமோ த்யத்-குணத்வாத்] எல்லையில்லாத உயர்த்திப்பொருத்திய திருக்குணங்களை யுடையவன் என்றது முதற்பாட்டில். 2. [அபிதரஸதயா] சிவதிக ஆந்தஸ்வரூபன். 3. [அநந்தலீலாஸ்பதத்வாத்] "திலகிடைவிசம்பிடைபுருவினனருவினன்" என்கையாலே எங்குமுள்ள சேதநாசேதாங்களை விபூதிபாகக்கொண்டு லீலைபுரியுமவன். (4-5-6.) [ஸ்வாயத்தாசேஷஸத்தாஸ்திதியதபிதாவையவாத்] \* நாமவனிவன் \* அவரவர்தமதமது \* நின்றனரிருந்தனர் \* என்கிற மூன்று பாகங்களின் அர்த்தமும் இந்த ஒரு பதத்தினால் ஸங்க்ரஹீதம். ஸபஸ்த வஸ்து ஸ்வரூபத்தையும் தன்னதினமாகவுடையவன்; ஸகல தேவதைகளுக்கும் தானே அந்தர்யாமியாய் ஆராத்யனாய் ஸகல பலன்களையும் அளிப்பவனாகையாலே ஸகல ஜநசக்திதத்தையும் தன்னதினமாகவுடையவன்; சேதநாசேதா ரூப ஸபஸ்தவஸ்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் தன் ஸங்கல்பாதினமாகவுடையவன். 7. [வைச்வ ரூப்யாத்] "நிடகிசம்பெரிவளி" என்கிற பாட்டின் பொருள்; — உலகுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஐக்கியஞ் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிபக்தி அஸங்கதமென்று தோன்றுமபடி, தான் சரீரிபாய் ஜாததை சரீரமாகவுடையவன். 8. [திர்யக்ஷ ப்ரஹ்மாத்மபாஸாத்] "அரணயனென வுலகழித்தமைத்துளனே" என்றதன் பொருள்; இந்த ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகர்களோடுவென்று சங்கிக்கக்கூடியவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் அந்தாரத்மாவாயிருந்து காசிய நிர்வாஹகன். 9. [ஸதஸ்தவக தே:] \* உனனெனிலுளன் \* ஈசுவரன் இல்லை' என்று ரூபவாதிகளால் சொல்லி முடிக்கவொண்ணாதபடி அவஸ்தாபேதத்தாலே வடிவவஸ்துவவாயினாய் அறிபப்படுமவன். 10. [ஸ்வாத்மேஷு பூர்த்தே:] \* பார்த்ததண்பாவையுள் \* ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஸ்வரூபேன எங்குமொக்க, விபாசித்து நிற்பவன். [பரம்பச்யம் யோக்] ஆக இவ்வகைகளாலே எம்பெருமானை ஸர்வஸ்வமாத்பாவென்று ஸாக்ஷாத் கரியாநின்ற ஆழ்வார். [ஆத்ம சித்தம் தத்பதகமலகதௌ அந்வசாத்.] தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து \* துபாறகடாடி தொழுதெழென்மனனே \* என்று கட்டளைபிட்டாரென்றபடி. ஆக இந்த ச்லோகத்தால் ஒவ்வொரு பாகரத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும் தககத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ஸூரகிசவர துஸூரிசவர நிவிருநிராபயி ஸூர துவிசூர ஹுலாவாசு

தாஜுதூவபா தாகுஞ்ஞாசு வுவதவழி தரபூராவு வெஷஜுவதூசு |

வலவபூதூவகூவா தாஜுலவிலவ தவாரா தவாரா வபூலாவாசு

வலகொவொதூவகூவா ஜுதவத தவொவா லிஸுத்வபூயொமபூ || க2

1. [ஸ்வாயித்வாத்] \* உம்முயிர்விடுகடபான். \* எல்லார்க்கும் ஸ்வாயி.
2. [ஸுஸ்திரத்வாத்] \* மின்னின்னிலிலை மம் ஸுஸ்திராக்கைகள் \* என்று ப்ராக்ருதவஸ்துக்கள், அஸ்திரங்களென்றும் ஆத்மகைகள் ஸ்திரங்களென்றும் அருளிச்செய்கையாலே பரமாத்மா மிகவும் ஸ்திரமென்றதாகும். 3. [நிதிலநிருபதி



6. [ஸ்ரீவத்ர அபகூபாதாத்] \* முத்தையும் தீன்மனன் \* எல்லாரையும் ஒரு நிகராக அபிமானிப்பவன். 7. [கபலிபவதயா] \* அடக்கெழில் சம்பத்தடங்க \* சிறந்த இரண்டு விபூதிகளையுடையவன். 8. [மாநஸாத்யர்ச்சயபாவாத்] \* உன்ன முரைசெயல் \* தன்னை ஆராதிக்க மனமொழிமெய்கன் போதுமானவன். 9. [ஸ்ரீங்கோச உந்மோசகத்வாத்] \* ஒடுங்கலுமெல்லாம்விடும் \* அவித்யை முதலியன எல்லாவற்றையும் விடுவிப்பவன். 10. [ஐகதயாதயா] \* வண்டுகழ்நாரணன் \* உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயும் ஆதேயமாயுயிருப்பவன். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடையனாயிருக்கையாலே [ஸ்ரீவயோக்யம் உபாதிசத்] எம் பெருமானை எல்லார்க்கும் பஜநியனாக இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே உப தேசித்தாராத்வார் என்றவாறு. ... (கஉ)

வாயாஹபுஷாசு ஸ்ரீமதெநாயிகதரமுணாநகா நிவநாவதாராசு  
வவெபுஷாஸதிரதாநதவமுநதயா ஸ்ரீஸெரயபுஷாசு |  
வநாதாவிவநாநிநிஹாசு ஸ்ரீமநிவிதரணாந்நவபுகாநாந்நயசு  
பவபுஷாசு ஸ்ரீமநிவிதரணாந்நவபுகாநாந்நயசு ||

(பத்துண்டையடியவர்க்கு) இந்தத் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமானுடைய  
ஸௌலப்பகுணம் சொல்லப்படுகிறது. 1. [ஸ்வபக்தை: பக்தார்ஷத்வாத்]  
\* வெண்ணெய் களவினிதூவியிடையாப்புண்டு \* பக்தர்களுக்குத் தான் கட்டவு  
மடிக்கவு மெனியனாயிருப்பவன். 2. [அதிகதரகுணந்த தீவ்யாவதாராத்] \* கிலை  
வாய்பில பலபிறப்பாய் \* சிறந்த திருக்குணங்களுடையனாய்ப் பலபடி பிறப்ப  
வன். 3. [ஸ்ரீவேஷு ஆஸக்திமத்த்வாத்] \* அமைவுடையமாரும் பாவையும  
பாவருந் தானும் அமைவுடையாரான் \* சிறியாப்பெரியாரென்று வாகிபரார  
மல் எல்லார்க்கும் சூதமாவாய் சிற்பவன். 4. [நேயு:கரதயா] \* யாகுமேசர்



நிலைமையென அறிவெளிபு வெம்பெருமான் \* மாஞ்சாணிகளுக்கும் அறியக் கூடாத நிலைமையிலே அடியவர்களால் அறியக்கூடியவனாயிருப்பவன். 5. [ஸ்வப்ரபோதப்ரதத்வாத்] \* அவனுடை யுணர்வு கொண்டிருந்தே \* இதாசாஸ்தா முகத்தாலே தன்னிஷ்டமான அறிவைத் தருமவன். 6. [கியாத அபிக்குயாதி சிஹ்நாத்] \* உணர்ந்துணர்ந்து இதயாதி \* தேவதாந்தரங்களில் நின்றும் தன்னைப் பிரித்துக்காட்டவல்ல ப்ரஸித்தமான நாராயணத் திருநாமத்தையுடையவன். 7. [ஸ்வருசி விதாஸாத்] \* இருபைசயமுத்து அவனிடையே நலஞ்செய்வது \* தன்பக்கவில் பக்தியையுடையவன். 8. [ஸ்வகாலாச்யத்வாத்] \* மாஞ்சோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வது வலமே \* எந்தக்காலத்திலும் தன்னை வணங்கவேண்டும்படியிருப்பவன். 9. [சர்வாதே: ஸ்வாங்கதாநாத்] \* வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் \* சிவன். முதலானோர்க்குத் தன் திருமேனியில் கூறுகொடுத்திருப்பவன். 10. [ப்ரஹித பததயா] \* பெருகிக் கடந்த நல்லடிப்போது \* திரிவிக்கிரமனாய் எல்லா தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவன். ஆக இத்தன்மைகளாலே [அநந்த ஸௌலப்யம் ஆஹ] எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுணத்தை மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாராருளிச்செய்தாரொன்றதாயிற்று. .... (கஉ)

சூரணௌஸக்யுஜக்யாஸுஸாஹதயததயாஸூரயபூராவெயிபூலாவாஸுகிஷுசெவ்யபூலாவாஸுஜமகுவஜததலாவநாகிஷிபக்யாஸு |  
காரணௌபூக்யபெசமாடிதாமதவிஷிவாஸிபெஹ்மமபெவ்யபூசு  
தாதாஸபெஸ: ஸூரகஷாவவரிததததயா கஷாஷுகிதூஹசூஷு ||

(அஞ்சிதைமடநாராய்) இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீமாஞ்சுளம் [அதாவது, அபராத ஸஹத்வம்] கூறப்படுகிறது.

1. த்ரானே பத்தத்வஜத்வாத் \* வெஞ்சிதைப்புள்ளுயர்த்தாற்கு \* ஆசரிதர்களை ஸகிப்பதில் கொடுக்கக்கொண்டிருப்பவன்.
2. கபநயதயா. \* செய்வதாமரைக்கண் பெருமானார். \* அழகிய திருக்கண்களையுடையவன்.
3. ஸ்வார்த்தலாபே அர்த்திபாவாத். \* குறன்மாணயுலகிரந்தகன்வற்கு \* தன்னுடைமை பெறுதற்குத் தான் இரப்பாளனாவன்.
4. திம்யக்மேகஸ்வபாவாத். \* என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு \* மழைமுகில் போல்கிறத்தன்.
5. ஜகதுபஜநஸ்தாபநாதிப்ரியத்வாத். \* நல்கத்தான் காத்தனிக்கும் பொழிலேமும் \* உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் ஸம்ஸகிப்பதிலும் மிக்க விருப்பமுடையவன்.



னேன் வண்டிகள்போலே எம்பெருமானுடைய லக்ஷணங்களான சங்கு சக்கரம்  
 முதலியவற்றைத் தரிப்பவர்கள். 7. பால்யகுப்தாக் — இளங்கிளிபோலே தங்க  
 னுடைய பெருமையைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் “வாணீத்யம் சிவிபுஷ்ய வ்யா  
 னெஷு கதிஷ்டாவெசு” என்கிற உபநிஷத்தின்படியே நிற்பூத்த நெருப்புப்  
 போலே மிகுக்குமவர்கள். 8. சாத்ரஸ்வச்சந்தவ்ருத்தீந் — பராதீவ்ருத்திகளான  
 பூணவகன்போலே சிஷ்யர்களால் காக்கப்படுமவர்கள். 9. அபிகதசிசிராக் — குளிர்  
 ச்சிபெருந்திய வாடைக்கீழ்ந்ற்போலே அடியார்திறத்தில் குளிர்த்த [இரக்கம்  
 பூண்ட.] சிந்தையுடையார். 10. அந்தரங்கோக்தி யோக்யாக் — அந்தரங்கமாயிருக்  
 கிற நெஞ்சுபோலே அந்தரங்கமான சொல்லுக்கு உரியவர்கள். ஆக இப்படிப்  
 பட்ட ஆசாரியர்கள் நூதர்களாக வரிக்கப்பட்டார்களென்று கண்டுகொள்வது.

கந்தம்மாவுடைய அரவீரம்வொழிநிறைவென்திரவ்வாரகாவுடைய பகவாசு  
வலவகுதாவும்வொழிநாநாசுவலவியரயநதம் வொழிவலவெதுகா

[ഘോഷം]

மொபாடிசெனாசெஷைக் கண்ண விஷயதயா லதுவஹுப்ரஸ்தே:  
ஸ்ரிஷுத்ராபாவலொஹாத்நிதஸநகாக் ப்ராஹ்நாயம் ஸாயீரூ ||

\* வளவேழுகு \* இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய மென  
கீழ்வும் சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

1. கடிந்தாழ்வாராபிமுக்கயாத். கனவெழ் வெண்ணெய் தொடுவெண்ட  
கன்வாவென்பன் \* கன்னன் தீம்பன் என்கிற சீசப்பெயர்களைச் சொல்லில் முகம்  
கொடுப்பவன். 2. கிஜமலிமதீதஸ்காடகார்தகா ப்ரியத்வாத். \* இமைப்போர்பல  
கும் முனிவரும் வணங்கினும் உன்பெருமை மாருணாதே \* தனது பெருமை  
மழுங்கும்படி செய்கிற ஆராதனத்திலும் உகப்புடையான். 3. ஸர்வத்ராபீ அங்  
கீரீதாநாத். திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் \* குணகுண நிருபணம்  
பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைப்பவன். 4. ஸுவீதசயநதீ.  
\* தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுட்கண்வளரும் \* ஆர்த்தர்க  
ளின் உக்தால் ஸுபீதத்தில் கேட்கும்படி திருப்பாத்கடலில் பன்னிகொள்பவன்.  
5. ஸ்வாங்கீரிலக்தகாஸ்யாத் \* உந்தேனமலருந் திருப்பாதஞ் சேருமாறு  
நீயருளாய் \* தன் திருவடிகளில் பற்றுடைபார் பக்கலில் தானும் பற்றுடையான்.  
6. கோபாத்யாப்தே: \* மனைசேராயர்குலமுதலே \* இடக்கை வலக்கையறியாத  
இடையர்களுட்கு வலந்து பழகும்வன். 7. அசேஷேசுடிணவீஷயதயா. \* அடி  
யேன் காண்பானைற்றவன் \* நீசனா நானுமுட்பட எல்லாருங் காணக்கூடிய  
வன். 8. பகீதவஸ்து ப்ரஸத்தே: \* உண்டாய் வெண்ணெய் \* ஆச்சிதருகந்த  
பொருளென்று வெண்ணெய் முதலியவற்றை உகப்பவன். 9. ச்லீஷ்யங்காசவ்ய  
போஷாத். \* அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்துமாயோம் \* தன்னையடிபணிகந்தவர்கள்  
மாயாதபடி நோக்குமவன். 10. ததலிதசமநாத். \* சார்ந்தவிருவல்வினைகளுஞ்  
சரித்து \* அடியார்களுக்கு அநிஷ்டங்களான புண்ய பாப ரூப கருமங்களைத்





1. ஸந்தித்த ஆகர்ஷஹேதேஃ. \* மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாடு. \* ஸத்துக்கன் மறக்கவொண்ணாதபடி அவர்களுடைய கெஞ்சைக் கவர்த்தருள்பவன். 2. அகசமாநிதேஃ. \* வல்லினைத்துப்பாம்புலனைத்தும் தஞ்சக் கொடானவன் \* ஆச் சிதர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கவல்ல நிதியாயுன்னவன். "வைப்பாம்" என்றதை நோக்கி நிதியென்றது. 3. கித்யபோக்யாம்ருதஸ்ய. \* தூயவமுதைப்பருகிப்பருகி \* இடைவிடாது அதுபவிக்கத்தக்க அம்ருதமாயிருப்பவன். 4. த்யாகே ஹேதாஜ்ஜிதஸ்ய. \* என்சொல்லியான்விடுவேனோ \* தன்னை விடுவதற்கு ஹேதுவில்லாதவன். 5. ப்ரவஹதுபக்ருதேஃ. \* பிரானையே \* ப்ரவாஹருபேண சென்று கொண்டிருக்கிற உபகாரபாம்பரைகளைச் செய்பவன். 6. துஸ்த்யஜஸ்வாந்யுதேஃ. \* மாயவன் என்னுளிரானெனில் பின்னையானெட்டுவேனோ \* விடுவேனென்றதுவும் விடவொண்ணாதபடியான அதுபவத்தை யுடையவன். 7. த்யாகஆகாங்க்ஷா நிரோத்துஃ. \* ஒட்டுமோவினியென்னை கெடுக்கவே \* விடவேனுமென்கிற இச்சையையே தடைசெய்பவன். 8. ச்ரீதஹ்ருதயப்ருதக்காரநித்யாக்ஷமஸ்ய. \* என்னை கெடுக்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்கிக்கத் தானுங்கில்லான் \* அடியாருடைய மனத்தைத் தன் பக்கவில் நின்றும் விடுவிக்கமாட்டாதவன். 9. ஸ்வாத்மச்லிஷ்டஸ்ய. \* அமரத்தழுவிறற்றியகலுமோ \* ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி தம்மோடே கலந்துகிற்பவன். 10. காயத்ச்ரமஹரய்சஸஃ. \* நிகரிலவன்புழைப்பாடியினைப்பிலம் \* தன்னைத்துதிப்பாருடைய ஆயாஸத்தைப் போக்கவல்ல திருப்புழைப் படைத்தவன். (இந்தப் பத்துப்பதங்களும் ஷஷ்டிபக்திகள்.)

ஆக இத்தன்மைகளையுடையனா எம்பெருமானுடைய பஜனம் பாம்போக்யமென்று ஸ்தூத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரொன்றதாயிற்று.

வஸுதீரணாஹெவ்ருவஸெவ்ருவஸ்யதஸாதிஷ்டுதூழிஹெவ்ருவஸெகெருவெமாவாடிஸ்யுதூகார்டுளஸ்ரிததகாஸாஸிஸெவாசநீலாவடிஸ்யு|  
வஸுதூதகாஸுதூளவிலவஸஉதகாஸாஸாஸாஸுஸஹெவ்ரு  
நீவொஹ்ருவாடி திராஸாபிடிஜுதாஸநீரவணெஹ்ருமாடி ||

\* ஓமிம்புள்ளேறி \* இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ருஜுத்வகுணம் பேசப்பட்ட தென்கிறார்.

1. ஸுலீனாம் ஸ்வாஸேவ்யே. \* ஓமிம்புள்ளேறி \* பெரிய திருவடிமுதலான சித்யஸூரிகளுக்கு யதேந்தேவ்யேவன். 2. ஸ்வயமவதரதி. \* பின்னும் எம்மாண்புமானான் \* தானே பரி அந்தாரங்களைச் செய்தருள்பவன். 3. ஸுதூதரதிவ்ய ஏகநேத்ரே. \* கண்ணாறானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு \* ஸுதூதர்களான மண்ணோர்க்கும் நிவந்தகனான விண்ணோர்க்கும் கண்ணாபிருப்பவன். 4. கோபாத்பர்த்தம த்ருத அத்ரேள. \* வெறும்பெயர்வெடுத்து ஓரகரி எரிப்பதிற்குமம்மான் \* கோபாலர்களுக்காகக் கோவர்த்தனமலையை பெரித்துத் தாங்கினவன். 5. ச்ரீததவரஸிகே. \* பொய்கலவாது என் கெய்கலத்தான \* அடியாருடைய உடலில் கலையுடையான். 6. வாமபீபாவத்துச்பே. \* புலன்கொண்டா

ஐய் \* வாமனவடிவுகொண்டதனால் ஸ்ம்பருஷணீயமானவன். 7. ஸச்சித்தாகந்ய  
வ்ருத்தேள. \* என்னென்றானானே \* ஸத்துக்களது எண்ணமே தனது எண்  
ணமாயிருக்குமவன். 8. விபவஸமதகௌ \* ஆனானாயன் மீனோடேனமும் \*  
தன்னுடைய விபவங்களுக்கு எல்லையில்லாதாப்போலே தன் விக்ரஹங்களுக்கும்  
எல்லையில்லாதவன். 9. ஸ்வாபுதாருடஹஸ்தே \* சங்கு சக்கரம் அங்கையில்  
கொண்டான் \* நல்ல திவ்யாயுதங்கள் ஏறப்பெற்ற திருக்கைபை யுடையவன்.  
10. நீசோச்சக்ராஹ்யபாதே \* ஞாலங்கொள்பாதன் \* உலகனந்தகாலத்துச் சிறி  
பார் பெரியாரென்னும் வாகி பாராதே அனைவர்க்கும் காரஹ்யமாகக்கொடுத்த  
திருவடிபையுடையவன்.

ஆக இத்தன்மைகள்வாய்ந்த நீர்புனாவண்ணான எம்பெருமானிடத்தில்  
ஆர்ஜவகுணத்தை எட்டாந் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்க.

வ்யபுஜைஃதெவஜ்யஷ்டம் ஸ்ருவீரஹவியுரம் லில்லவதூயுஷ் டு  
விதேதீ ஸ்ருவெஸம் ஸுஜயீவரமதம் தாருஸிஹாலகஸ்யு |  
வக்ஷாம்புஷ்யநிவிஷ்டம் ஸ்ரீதருகதபெ ஶ்ருகெ தஸ்யிவாஹம்  
புதூஹாரொதூரீதூர விலுதஸு ஸுஜெ ஸாதூஹாம  
[புடாநாச || (20)]

\* இவையுமவையும் \* இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆழ்வாரு  
டைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் வரிசையாகச் சேர்த்தபடியைச் சொல்லுகிற  
முதத்தினால் அடிபார்க்கு ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க நன்மை பயக்குமவென்பது  
சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

1. பார்யந்தேத்ருஷ்டம். \* என்னுடைச்சுமுதுளானே \* ஆழ்வாருடைய  
சுற்றுப்பக்கத்தில்தென்பட்டவன். 2. அத்கேசத்த்ருஷ்டம். \* அவனென்னருகவி  
லானே \* ஸமீபத்தில் தென்பட்டவன். 3. ஸ்வலீரஹவீதூரம். \* ஒழிவிலனென்  
னோடுனே \* விட்டுப்பிரியமாட்டாதவன். 4. டிம்பவத் பார்ச்வலீகம். \* கண்ண  
னென்னொக்கலையானே \* குழந்தைபோலே இடுப்பில்வந்து சேர்ந்தவன். 5. சித்  
தேக்ல்பந்தப்ரவேசம் \* மாயனென்னெஞ்சினுள்ளானே \* நெஞ்சினுள் புருத்தவன்.  
6. புஜஸிகரகதம். \* என்னுடைத்தோளினையானே. \* தோளினையேலேறி நிற்ப  
வன். 7. தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்தம். \* என்னுடை நாலினுளானே. \* நாவாகிற சிக்  
கர்சனத்தில் நிற்நிருப்பவன். 8. சக்ஷாம்மத்யே நீவிஷ்டம். \* கமலக்கண்ண  
னென் கண்ணினுளானே \* கண்ணிடையே நிருப்பவன். 9. அளிகதடேஸ்தீதம்.  
\* என்னெற்றிபுளானே \* நெற்றியிலே நிற்பவன். 10. மந்தகேதஸ்தீவாஹம்.  
\* எனதுச்சியுளானே \* சென்னிமேல் வந்து சேர்ந்தவன்.

ஆகவிப்பட்ட காமேண ஒவ்வொவயவவந்தன்னிலும் வந்து சேர்ந்த எம்  
பெருமானை ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அதுபவீத்தாரென்ற  
தாயிற்று. .... (20)



(235)

முதற்பத்தின் தேர்ந்த பொருள் இந்த சீலாகத்தினால் வெளியிடப்படுகிறது. 1. எல்லாசைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனாதலாலும் 2. உத்க்ருஷ்டர் அபக்ருஷ்டர் என்று பாராமல் எல்லாந்திறத்தும் ஸமனாகவே யிருப்பவனாதலாலும் 3. பக்தர்களுக்குச் சாலவும் எளியனாதலாலும் 4. குற்றங்களைப்பெல்லாம் கழித்தருள்பவனாதலாலும் 5. நீசர்களுக்கும் புரைபறக்கலந்து பரிமாறுவனாதலாலும் 6. எளியபொருள்களைக்கொகையாகி சூராதிக்கக்கூடியவனாயிருப்ப

தாலும், 7. பாம்போக்யமான ஆசாயனத்தையுடையவனுயிருப்பவனாதலாலும், 8. இயற்கையாகவே ருஜுவெனவென்னும் குணமுடையவனாதலாலும், 9. பொறுக்கப் பொறுக்கக் காமேண போகக்கூடத் தந்தருள்பவனாதலாலும், 10. நிர்ஜேதுக க்ருபாவிசிந்தனையாலும் எம்பெருமானை ஸேவ்யனாக முதற்பத் திற் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராய்வார் எவ்வதாயிற்று..... ... (உஉ)



ஸ்ரீமந்நிகமாத்மவ்யாசேசிகன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தீரமிடோபநிஷதஸாரம்.

[illegible]

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமாய் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ராரண தூப்புல்பிள்ளை, திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு சதகத்தின் ஸாரார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து தூதுச் செஞ்சம் ச்லோகரதங்களுக்கொண்ட த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய சத்நாவளிபை அருளிச்செய்தது உபரல, ஒவ்வொரு சதகத்தின் தாத்பர்ய ஸாரத்தை ஸங்க்ரஹித்து த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரமென்றும் ஒரு நிவ்யக்ரந்தமிட்டருளினார். அதில் இந்த முதல் ச்லோகத்தினால், திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு சதகத்திலும் விளங்காவின்ற பகவத்குணங்களை வெளியிட்டருளினார்.

1. ஸேவாயோக்யஃ. ஸேவ்யத்வமென்பது முதற்பத்தின் ப்ரமேயமான குணம். — 2. அதிபோக்யஃ. ப்ரமேயாக்யத்வம் இரண்டாம் பத்தின் — 3. சுபஸூபகதநுஃ. சுபாச்சரய திவ்யமங்கனவிச்சரஹ விசிஷ்டனென்பது. 4. ஸவர் போக்யாதிசாயீ. போக்யங்களான ஸகல புருஷார்த்தங்களிற்காட்டிலும் மேம்பட்டவனென்பது. — 5. ச்ரேயஸ்தத்தேதுநாதா. உபேயமான புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குறுப்பான உபரயத்தையும் தந்தருள்பவனென்பது. — 6. ப்ரபதநஸூலபஃ. ப்ரபத்திக்கு எளியவனென்பது. — 7. அநிஷ்டலித்வம்ஸீலஃ. அநிஷ்டங்களைத் தொலைத்தருளு வியல்வினென்பது. — 8. பக்தச்சந்தாநுவர்த்தீ. அடியாருடைய கருத்தைப் பின்சென்று நடப்பவனென்பது. — 9. நிருபதிகஸூஹ்ருத். ஒரு உபாதி யாலுமன்றிக்கே இயற்கையாகவே அருள்புரியுமவனென்பது. — 10. ஸத்பதவ்யாம்ஸஹாயஃ. \* சலமந்தயிலஸீதாந்தாட்டிஷ்வதிக்குத் துணையாமவனென்பது பத்தரம்பத்தில்.

ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்கள் புடையவனுள் எம்பெருமான் ஸர்வா  
திகாரமான உபநிஷத்தாயிய திருவாய்மொழியில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனின்  
ரூபவீர்த்து ... .. (க)

சூரேசுவரஸூத்ரம் பாயம் பூஸம் உயைவாச பூரவ்யலகுதம் ஸீதீயெ  
கருணாநெளடாரககுதெயு: ஸிதயதேதிவிபூசகாரணயூதீயெ |  
மெஸூபபூசெஸூதம்மெ: விபூதலம் தம்மபாநந்யெஸாம்யஸிஜ்ஜு  
ஷயி: ஸூராவஸூதாசெஸூரமிதரமகிதாநவவெஷம்மீரு: || (2)

உபாயமும் உபேயமும் தர்ஸனமாக எம்பெருமான் திருவாய்மொழியினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவன். முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வம் சொன்னது உபாயத்வம் சொன்னபடி யாதலாலும் இரண்டாம்பத்தில் போக்யத்வம் சொன்னது உபேயத்வம் சொன்னபடியாதலாலும் இவ்விரண்டுக்கும் திவ்யமங்களை விசாரணையோசம் சொல்லவேண்டுதல் உபயுக்தமாகையாலே அது முன்றும்பத்தில் சொல்லப்பட்டு மேல் நாலாம்பத்தானது எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு உபேயம் கிடை யாதென்றும் ஐச்வர்யம் முதலானவை விஷங்கலந்த மதுவோடு ஒத்தவை யாதலால் ப்ராப்யங்களாகமாட்டா என்றும் தெரிவிக்கும் முதத்தாலே உபாயத்வத்தை நன்கு கிரகிதாட்டுவதாகி, ஐந்து தொடங்கிப் பத்துவகையிலுமுள்ள ஆறுபத்துக்கள் உபாயத்வத்தைச் சிதிரப்படுத்துவனவாம் என்றறாயிற்று.

வரஃ நிவெஹுஷஜம் ஸுலுலஹவராபவ்ருவஹஃ

ஸுஸீரீரம் ஸுராநாயம் ஸுரவஹஜஃ ஸுராஜஃ ஸுமணஃ |

ஸுஸாரத்யு ஸுராநத்யுஷஜதவவிஸுராண தவரஃ

சுகுஹம் நியூயநு சுகிரயிஜமாவாஷுஸாதகே ||

(௩)

முதற்பத்தில் பத்துத் திருவாய்மொழிகளாலும் ஸேவ்யத்வமென்ற குணம் கூறப்படுவதாக ஏற்கனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்கு ஸ்தாபகங்களாக ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியினாலும் கூறப்படுகிற குணம் இன்னதின்தென்று ஸங்க்ரஹிப்பதாகுமிந்த ச்லோகம். 1. எம்பெருமான் ஸர்வஸ்மாந்பரன். 2. எல்லாத்திறத்தும் ஸமனாயிருப்பவன். 3. பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன். 4. அடியவர்களின் பிழைகளைப் பொறுப்பவன். 5. தன் மேன்மைபராதே நிறியாரோடும் ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகிறவன். 6. நமது கைக்கு எட்டின பொருள்களைக்கொண்டும் எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவன். 7. அமுத மருந்துவதுபோலே ஸரஸமான ஆச்ரயணத்தையுடையவன். 8. செவ்வகக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளோடும் செவ்வியனாய்க் கலக்கைக்கேடான ஆர்ஜவகுணமுடையவன். 9. பொறுக்கப்பொறுக்க மேன்மேலும் அறுபவங்களைக் காமேனாதந்தருள்பவன். 10. ஒரு காரணத்தையிட்டு அருள்செய்வதாகிற சுவயம்பில்லாத ஆறுதத்தைச் செய்பவன் — ஆக இப்படிப்பட்ட பத்து குணங்கள் பொருந்தியவனாக எம்பெருமானை யதுஸந்தித்துப் பேசினார் முதற்பத்தில் என்றறாயிற்று.

மிகாஸூர்ஹுஷூர்ஹிஷுஷுராயிமநீதிஸூவாபிதா

யஷுஷூரீராவா ஸுசுகிரீவா தவஃஸூவ்யணஃ |

தஷாஷமாயாவிஷுசுகிரயிகவிஸாஸிரிஹஃ

சுதீவாரமுஹம் வுதரஜிஹ ஸம்ஸுஹுசூவயா ||

(௪)

வேதாந்தப்பொருள்களை வெளியிடவந்த ப்ரஹ்மணுதாரமும் திருவாய்மொழியும் வனகாயுஷுதிவாசுதத்திலே சொக்குடையன; அதுதன்னிலும் முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளுக்கு விசேஷ ப்ரஹ்மணுதாரத்தோடே ஐக்கன்டியம் ஆசார்யர்களால் நிர்வஹிக்கப்படுவதாகலால் அதைக்காட்டுகிறதில், [ந்வி அஷ்ட அங்கிரீ?] சொட்டு பதினாறு, பதினாறு பாதங்களையுடைத்தான [அந்த்யா மீமாம்ஸா] உத்தர மீமாம்ஸை யென்ற ப்ரஹ்மணுதாரமானது என்றபடி, ஒவ்வொரு அத்யாயத்திற்கும் நான்கு பாதமாக நான்கு அத்யாயங்களையுடைய திறே அது. [கூதிகமநீதிஸ்தபுதிதா] ஒவ்வொரு அதிகாணத்திலும் ஒவ்வொரு



ந்யாயத்தை சிவிரத்திருப்பதால் மிதமதிகனால் அறிபவென்னுத ந்யாயங்கள் நிரம்பிபது என்று அந்த உத்தராயீமாய்க்கைக்கு விசேஷணம். அப்படிப்பட்ட அது [யத் ச்ஞதி சிகாதத்வம் த்விகாப்பாம் வ்யவ்ருணுத] இரண்டிரண்டான சாயுபாயவிகங்களினால் வாதொரு வேதார்த்தார்த்தத்தை சிவிரத்தேதா, [தத்] அலத. [இஹ ஆதேள அதிகலிம்சாபிஃ காதாய்ஃ க்ருபயாஸாக்ரஹம் ஸங்க்ரு ஹய க்ருதீமுநிஃ நஃ இஹவ்யதாத்] இந்தத் திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபந்தத் தில் முதலில் இருபத்துச் சொச்சம் பாசாங்குகளினால் ஸாரஸங்க்ரஹமாஃ ஸங்க்ர ஹித்து ஆழ்வார் நமக்கு அருள்புரிந்தார்.

“காரணசுப உவாயுக்ஷ உவாயக்ஷ உவெயதா” என்று நான்கு அர்த்தங்கள் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் நான்கு அத்யகங்களுக்கும் ப்ரமேயம், ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்பது முதலத்யாயத்தில், அப்படிச் சொல்லுவதில் பிறரால் ஏற்படும் விரோதங்களைப் பரிஹரித்து அதனை நிலைநாட்டுவது இரண்டாமத்யாயத்தில். நச்வரணே உபயபூதன் என்பது மூன்றாமத்யாயத்தில், உபேயமும் அவனேயென்பது நான்காமத்யாயத்தில் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வர்த்தங்கள் முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளில் விசதம். (ச)

வாசுவரஜெஹரிதூம் வாரிவாணஸதெதா மூணாமெணைஃ  
பூஹம் வெவாயொமாம் பூயஸாதகெ வீக்ஷுவாடி |  
தகேவ ஸ்ராத்யுபூபூயஸவ ஸோதூம் வூவவரிதொ  
வரெணுக்ஷம் தவஸூ பூயஸவாணீயம் பூயயதி . (ஊ)

“வாஹிவெஹ்ஷூடி” என்று தொடங்கிக் கீழ் மூன்றாம் ச்லோகத்தில் ஸாதித்தபடியே தேறி சின்ற ஸர்வஸ்மாத் பாத்வம் முதலான பத்து குணங்களாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்யனென்பதை முதற்பத்து ப்ருமுததானும் முதலித்து, ஸேவ்யனாகையாலே உபயபூதனான அவனே உபேயனுமா யிருப்பனென்றுகொண்டு தமக்குப் பரமபோக்யனான அவனை ஆழ்வார் அதுபவிக்க இழிந்த வராய் அவனுடைய பரமபோக்யதைகைய மேற்பத்தில் வெளிவிட்டருளுகிறா ரென்று இதனால் இரண்டாம் பத்துக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இந்த ச்லோகத்தில் \* ப்ரதமசதகே வீக்ஷய வரதம் \* என்னையாலே ஸ்ரீ ஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளப் பெருமானுடைய அதுபவம் ஆழ்வார்க்கு முதற்பத்திலே நிகழ்த்ததாய் ஸ்ரீமந்திகமார்தமஹாதேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுவதாகப் பெரியோர் பணிக்கும்படி இகதப்பற்றின விவரணம் அடியேனுடைய ஸ்ரீஹஸ்திசைல விறுபகார்த்தத்திலே காணத்தக்கது. (ஊ)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து முற்றிற்று.





## திருவாய்மொழி முதற்பத்துச் செய்யுளகராதி.



செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அகவிலகலும்	249	என்செய்யதாமரைக்கண்	148
அஞ்சிறையபுட்டன் (தி-து)	177	என்னீர்மைகண்டிரங்கி	157
அஞ்சிறையமடகாராய்	144	என்பிழைகோப்பதுபோல	166
அடக்கெழிவ்சம்பத்து	96	என்னைகெடுக்கிலும்	248
அடியேன்சிறியனானத்தன்	198	ஏய்க்தபெருங்கீர்த்தி (தனியன்)	21
அணங்கெனகாடும்	220	ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பால்	272
அமரர்கன்தொழுதெழ	187	ஒடுக்கவவன்கண்	100
அமரர்முழுமுதல்	248	ஒன்றெனப்பலவென	124
அமுதமமரர்கட்டெந்த	222	ஒடுமனஞ்செய்கை (தி-து)	266
அமைவுடையறகெறி	116	ஒடிப்புள்ளேறி	254
அம்மாஞாயப்பின்னும்	255	கடிவார்தீயவினைகள்	226
அருகலிலாயபெருஞ்சேர்	270	கண்டாய்கெஞ்சே	289
அருளாதீரருளி	163	கண்ணாவானென்றும்	256
அல்லும்பகலும் (தனியன்)	77	கண்ணுள்ளேகிற்கும்	285
அவரவர்தமதமது	46	கமலக்கண்ணனென்	279
அனலியன்றவேழ	175	காலிகம்பெரிவளி	74
அற்றதுபற்றெனில்	91	கலத்தென்னுவி	258
ஆயர்கொழுந்தாய்	285	கழியின்தொண்டர்கள்	224
ஆளுனானான்	259	குடைத்தவண்ணென்றும்	250
இலன்அடையனினது	40	கொண்டானேழ்விடை	259
இல்லஅமுன்னதும்	90	கொன்னககொனாமை	221
இவையறிந்தோர் (தி-து)	281	சங்குசக்கரம்	260
இவைபுமவைபுமுவைபும்	268	சார்த்தவிருவல்வினைகளும்	206
நடுமெடுப்புயிலீசன்	219	காசறிவருகிலை	60
உச்சியுள்ளேகிற்கும்	280	குழல்பலபலவல்லான்	269
உடலாழிப்பிறப்புவிடு	178	செல்வகாரணனென்ற	290
உடனமர்காதன்மகளிர்	271	சேர்த்தடந்தெனகுருகர்	105
உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று	122	தருமவரும்பயனாய்	224
உண்டாபுலகேழ்முன்னமே	201	தானோருருவேதனிவித்தாய்	190
உயர்வறவுயர்கலம்	28	திடீசம்பெரிவளி	53
உயர்வேபரன்படிமை (தி-து)	79	திருவழுதிகாடென்றும் (தனியன்)	19
உளனெனிலுளன்	68	துயக்கதுமதியின்	133
உன்னமுரைசெயல்	99	தேனானிணமேலும்கன்மார்பின்	276
என்பெருக்கக்கலத்து	108	கம்பியைத்தென்குறங்குடி	291
எந்தையேயென்றும்	290	கல்கித்தான்காத்தனிக்கும்	160
எம்பிரானைஎந்தைத்தந்தை	288	காடாதமலர்வடி	171
எளிவருமியவ்வினன்	113	காதன் குாவங்கொள்	261

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
நாமவனிவனுவன்	42	மயர்வறவென்மனத்தே	237
நாலினுள் தின்றுமலரும்	277	மறப்பும் ஞானமும்	293
நாளு தின்றமெழைம	126	மனத்தாலும் வாயாலும் (தனியன்)	20
நினைந்து கைத்துள் கரைந்து	185	மனனகமலமற	34
நின்றனரிருந்தனர்	50	மன்னுபுகழ்சேர் (தனியன்)	78
நீயலையே நிறுபூவாய்	170	மாதவன்பாக்கடகோபன்	227
நீயும் நானுமின்றோர்	289	மாயனென்னெஞ்சினுன்னான்	273
நீர் துமதென்றிவை	89	மாயோம் தீயவலவலை	204
நீர்புரைவண்ணன்	261	மாயோனிகளாய் நடைகற்ற	188
நீன்கடல் குழிவங்கை	223	மாலேமாயப் பெருமானே	207
நெஞ்சமே கல்லை கல்லை	287	மானேய் கோக்கி மடவானை	192
நெற்றியுள் நின்றெண்ணை	279	மிக்கவிதைநிலையும் (தனியன்)	23
பத்தாம்ருதம்விசுவ (தனியன்)	17	மின்னிநிலையில	22
பத்துடையடியவர்க்கு	110	யாருமோர்நிலைமையனென	118
பத்துடையோர்க்கென்றம் (தி-து)	139	யாருடையென்னுள்	240
பார்த்ததன்பாணவயுள்	72	வலத்தனன் திரிபுரம்	130
பரிவதிலீசனை ப்பாடி	213	வனமிக்கமால்பெருமை (தி-து)	209
பரிவதிலீசன்படியை (தி-து)	229	வனவேழுலகின் முதலாய	182
பற்றிலனிசனும்	95	வான் திகழுஞ்சோலை (தனியன்)	22
பிணக்கறவறுகை	120	வடுகேடுவென்விளக்கை	288
பிரான் பெருநிலக்கேட்டான்	38	விதிவினாப்பெடைமணக்கும்	152
பிறவித்துயாற	231	வினையென்வினைநீர்	196
பிறவியற்றுநீன் (தி-து)	252	வீடுசெய்துமற்றவையும் (தி-து)	107
பொருமானீன்படை	284	வீடுமீன்முற்றவும்	85
பொருமாழிசங்குடை (தி-து)	298	வெற்பையொன்றெடுத்து	257
மணியைவானவர் கண்ணனை	294	வைகலும்வெண்ணெய்	258
மதுவார் தண்ணந் துழாயான்	216	வவப்பரம்மருந்தாம்.	234

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி முதற்பத்திலுள்ள பல முக்கியச் சொற்களுக்கும் சோற்றோடர்கட்கும்

## அ க ரா தி.

	பக்கம்.		பக்கம்.
அகல்வதுகோலிதி	148	அனியன் — ஸமீபந்தன்.	278
அகல்விக்கத்தானுங்கிலான்	248	அனுலெனுகும்	249
அடங்கெழில்சம்பத்து	96	அதனோர்கிறையிலை	89
அடலாழியம்மான்	173	அந்தணன்	231
அடிகள் — ஸ்காமி.	110	அந்தமிலாதிபம்பகவன்	120
அடுபுளளுயாத்த	226	அப்பாவன்	234



	பக்கம்.		பக்கம்.
அமர்க்களாதிக்கொழுந்து	237	ஆளுயர் தலைவன்	182
அமரோரோயர் வீற்சென்று	187	இச்சை	280
அமரவழும்பத்துழாவி	248	இடந்திகழ்பொருடொழும்	72
அமர்சுவையாயிரம்	187	இடைவீழ்நிறி	290
அமலங்களைவிழிக்கும்	279	இததகாதென்னாக	157
அமுதி லுமாற்ற வினியன்	222	இயலுமாறு	289
அயர்ப்பிலைவற்றுவன்	188	இயல்வாளுட்டுமோ	240
அயர்வறுமமார்கள்	28	இருத்துவமென்றிலன்	240
அசனயனென	60	இருபசையதத்து	124
அருகலிலன்	269	இருமைவினை கடிவார்	224
அரும்பெறல்	110	இவைபின் னும்வழிற்று	180
அருளாழிப்புன்	163	இவையவன் தயக்கே	180
அருளினன்	28	இவையேறமுத்தருவிய	182
அலைகடல்கடைந்தவன்	137	இளைப்பிலம்	249
அல்லுநன்பகலும்	290	இறைஞ்சமின்மனப்பட்டதொன்றே	122
அவரவர் விதிவழியடைய	46	இறைநிலையுணர்வரிது	122
அவராலி அவராமுன்	163	இறைபுன்னுமினீரே	88
அவனருவமில்வருவுகள்	68	இன்னிலன்	84
அவனுடைபுணர்வுகொண்டு	120	இன்னுணர்முழுதலம்	84
அவனுருவமில்வருவுகள்	68	இன்னடிசெல்வைப்பரணாரடாயே	170
அவன்முற்றிலடக்கே	96	நெமெடுப்புநிலீசன்	219
அழிவின் நியாக்கந்தரும்	224	நராய் — அறுத்திடு.	171
அனலியன் றவேழலகம்	175	உடன மக்காதம்மகளிர்	271
அளிபொறைபாய்கின்ற	74	உடன்பிசையுயிரென	88
அனியத்தாய்	144	உணர்குறின்பசையற	120
அளிவருமருளினோடகத்தனன்	113	உண்டானேழ்வையம்	259
அறவன் — தர்மிவட்டன்.	231	உயர்வறவுயர்கலம்	28
அறிவறிவகைகை	46	உயர்வினையேதரும்	237
அறிவியந்து	60	உரவிலை	110
அற்றினைபற்றே	91	உருவியந்தவக்கி லுமை	122
ஆக்கைவிடும்பொழுதென்றே	100	உருவினனருவினன்	40
ஆடுமெனங்கமணங்கே	219	உலர்	42
ஆட்செய்யுமீடே	218	உலவ	42
ஆப்புண்டு — கட்டுப்பட்டு.	110	உளதில்லையிலதில்லையினக்கே	118
ஆயர்கொழுந்து	234	உளனெனவிலனென	68
ஆயர்மடமகள்	271	உன்கலந்தார்க்கோரமுதே	221
ஆவிலைச்சேர்ந்தவன்	271	உன்னிதும்மிருபசையதத்து	124
ஆகாவென்றெனக்கருளி	144	உன்னுமின் — கவனிபுக்கோன்.	88
ஆவியுமாக்ககபுந்தானே	277	ஊடாடுபனிவாடாய்	171
ஆழிப்படையத்தனன்	281	எங்கும்பாத்துளன்	72
ஆழிவரிவண்டே	163	என்னிலும்வரும்	285

	பக்கம்		பக்கம்
என்பெருக்கக்கலத்து	103	காலிகம்பு	74
எத்திறம்	110	கான்	72
எப்பால்யவர்க்கும்	284	கருகியகீலான்மேனி	270
எம்மாண்புமாணான்	255	கருமாணிக்கம்	284
எல்லையிலக்கலம்	90	காதன்மை	285
என்கலிராகயிலாதான்	221	காயம் — சரீரம்:	278
என்பிழையேறினேத்தருளி	166	கிண்குஞ்செடொளியூர்த்தி	276
என்விடுதலதாய்	144	குறங்குடி	291
என்னிசைவினை	236	குற்றேவல் — கைக்கர்ப்பம்.	148
என்ஓளிராரெனனில்	237	கேட்டலும் — கேட்டவுடனே.	290
என்னென்றதானானே	259	கேழலொன்றுகியிடத்த	269
என்றோசெய்துக்கிலும்	248	கைகலத்துண்டான்	258
எங்கியவெனியு	110	கொண்டானேழ்விடை	259
எதயிலாயிரம்	227	கோசாமல்லன்	278
ஐம்புலனும்	279	சார்கொடான்	289
ஒக்கலையான்	271	சிக்கைக்குக்கோசாமல்லன்	278
ஒடிவிடை — அவாந்தரப்பாணயம்.	118	சீர்த்தொடையாயிரம்	105
ஒடுங்கவவன்கண்	100	சேவன் — உயிர்.	273
ஒடுங்குமெல்லாம்	100	சுடரடி	28
ஒண்டடர்க்கற்றை	237	சுடர்மிருகருதி	53
ஒன்பெருளிறில	108	சுடர்முடிமேலும்	276
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு	270	சாரதிவருகிலை	60
ஒருமாணிக்கமுன்	284	சுருதி — வேதம்.	58
ஒளிவருமுழுமலம்	113	சுவையன் — ரவிகன்.	268
ஒற்கமின்நியே	257	சூழலுளான்	268
ஒற்றைப்பிறையணிந்தான்	279	சூழல்பலபலவல்லான்	269
ஒன்றதும்மனத்துவைத்து	124	செக — முடிய.	272
ஒன்றாமனவே	173	செக்கஞ்செக	272
ஒதம்போற்கினர்வேதம்	231	செந்தாமரைக்கண்ணன்	270
ஒரியல்வினர்	50	செம்மாகண்ணனே	255
ஒரியல்வொடுகின்ற	50	செவ்வகாணன்	290
ஒர்தல் — ஆராய்தல்.	261	சேயன் — தூரந்தன்.	278
ஒர்த்தவிப்பத்தே	105	சேயோனெல்லாவறிவுக்கும்	188
கடலாழிகீர்தேற்றி	173	சொற்பணிசெயாயிரம்	294
கடல்மலிமாயப்பெருமான்	271	சூரனக்கலைதன்	277
கணக்கலுதலத்தான்	120	சூரனத்துக்கின்ற	281
கண்ணாவான்	256	சூரவங்கொன்பாதன்	261
கண்ணுதலான்	276	தணிவிலர்	294
கமலக்கண்ணன்	279	தண்டாமஞ்செய்து	259
கரத்திவிடத்தொடும்	72	தண்ணத்துழாய்	276
கரத்தெங்கும்பாந்துகன்	72	தண்ணர்வேங்கடம்	256

	பக்கம்.
தம்மில்முவர்முதலாய	190
தலைப்பெய்வார்	231
தனவேழ்முதுவல்பின்னை	182
தனிமுதலம்மான்	268
தன்னதோரணி	294
தன்னுன்னையாபுமாக்கியும்	268
தான்கந்தலையில்வணங்கி	228
தானாயசங்கே	259
தானோருருவேதனிவித்தாய்	190
தானோர்பெருநீர்தன்னுன்னேதோற்றி	190
திடர் — திடமுடிவெனவர்.	50
திண்கழல்சேர்	108
திரிபுரமெரித்தவன்	130
திருமூர்த்தி	291
திருவடியால்தாயேன்	188
திருவடியின் தகவினுக்கு	166
திருவின் மணான்	268
திருவுடையடிகள்	126
திருவயின் திருமுத்த	227
துஞ்சக்கொடான்	234
துயக்கன்	273
துயரதுகடாடி	28
துறவிச்சுடர்வினக்கம்	231
துயவமுது	235
தொடுவேசெய்து	238
தொழுதெழுந்மனனே	28
தக்கபிரான் — திகம்பரச்சாமி.	272
தெலுவத்துயக்கொன்றிற்	238
தனுவினம் — அடைந்தோம்.	40
தமரும்பெறவழிகள்	110
தலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து	234
தலத்தநாளுகாதே	160
தல்குதிரோ தல்கிரோ	157
தல்லைதல்லை	287
தன்னீர் தாய்	218
தன்னீர்மை	157
தன்னீர்மனத்தில்	157
தாடாதமலர்காடி	171
தாணவர்க்கண்டக்கால்	160
தாவினுன்னான்	276
தாண்டலுக்கழியின்	223

	பக்கம்.
திச்சலும் — எப்போதும்.	280
திசனினாயாபிரம்	74
திலவிசம்பொழிவற	72
திலைவாம்பிலைபலிதப்பாய்	118
திசைநகான்முனைப்படைத்தவன்	188
திசைமலர்ப்பாதங்கள்	279
தினைவரியவன்	40
திருநின் தலை	254
திசலிரோ	148
துவலாதேயிருத்தொழிந்தாய்	170
தெரியுன்னியுரைத்த	120
தொடியாருமனவைக்கன்	226
தொயென் துதவலென்ன	170
தொய்கையோயெலிக்கும்	250
படர்பொருள்	53
பத்தர்பாவுமாயிரம்	207
பத்துடைபடியவன்	110
பரந்துதன்	72
பரபரன்	60
பரவை—தல்	72
பரிவது	207, 218, 229
பலிதப்பாயொளியருமுமுலைம்	118
பற்றிலனிசனும்	95
பற்றி அயாய்	95
பாடியினாப்பிலம்	249
பிணங்கியமார்பித்தம்	220
பிரியவைவின் தி	218
பிறர்களுக்கரியவித்தகன்	110
பிறவியஞ்சிறை	137
பின்னை — எப்பின்னைப்பிராட்டி.	182
புடைபாடேத்திவணங்கினால்	185
புயற்குறித்ததன்	138
புரமொருமுன்றெரித்த	60
புரிவதுவும்புடைபுடே	218
புலனொடுபுலனவன்	40
புல்குபற்றற்றே	90
புறநெறினைகட்டு	120
புனைத்தகண்ணிரச்சாத்தம்	185
புறனார்தனிக்கென்வன்	270
புலியல்லாததத்தோளன்	277
பெருநிலங்கடந்த கல்லடிப்போது	133

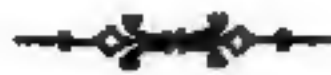


	பக்கம்.		பக்கம்.
பொருசிதைப்புள்	270	யான் உனர்த்ததீயலையே	166
பொரும் - சேரும்	280	வணக்குடைத்தவநெறி	120
பொறியுணர்வவையிலன்	34	வணக்கொடுமான்வது	126
மதிநலம்	28	வண்புகழ்காரணன்	103
மதியிலேன் வல்வினையே	152	வான வில்லிதல்வளி	74
மதியினுக்குறன்மாணாய்	152	வல்வினையான்வித்து	224
மதியெல்லாமுன்கலங்கி	152	வளி — காற்று.	74
மத்துறுகடைவெண்ணெய்	110	வன் சிதையிலவன் வைக்கில்	144
மயக்கன்	273	வாடாதமலாடி	171
மயக்குடைமாயைகள்	133	வாய்க்கின்ற	289
மயர்வறமதிநலமருளினன்	28	வானிலும்பெரியவவல்லன்	133
மராமாமெய்தமாயவன்	238	வானோக்குபெருவனம்	175
மலர்த்தழாய்வேய்ந்தமுடியன்	238	விடவேசெய்து	238
மலர்மகன்விரும்பும்	110	விண்ணப்பம்	280
மலர்மிசையெழுதரும்	34	விண்ணவர்க்கு எண்ணலரியான்	269
மல்குநீர்ப்புனல்படப்பை	160	விண்ணோர்கெற்பன்	256
மறப்பறவெண்ணுள்ளேமன்னினான்	293	விதிவழியடைய	46
மறவியையின்றி	231	வித்தகன் — விஸ்வயாசன்.	110
மனஞ்செய்ஞானம்	185	விராய்—பரிமளம்	238
மன்னகமலமற	34. 126	விரிவதுமேவலுறுவீர்	213
மன்னுணர்வவையிலன்	34	விழிக்கும்பிரான்	238
மன்னுயிராக்கைகள்	88	விளக்கவிண்ணாமவிரும்பி	221
மாருணாதே	185	வினையற்றதென்செய்வதே	171
மாலருளால்மன்னுகருகர்ச்		விடாடிவீற்றிருத்தல்	171
சடகோபன்	207	விடாத்தெளிதருநிலைமையது	113
மாளுமோரிடத்திலும்	126	வெஞ்சிறைப்புள்ளாயர்த்தான்	144
மிஞர் — மேற்பட்டவர்கள்.	34	வெண்ணெய்தொடுவுண்டகன்வா	182
மிடைந்தசொல்தொடை	250	வெம்மாவாய்க்கண்ட	255
மின்னின்னிலையில	88	வேதகீரன்	261
முதலில் சிதையாமே	185	வேய்ந்தமுடியன்	238
முயலாதேன்	148	வேர்முதல்மாய்த்து	89
முற்றவும்நின் றனன்	95	வேழமருப்பையொசித்தான்	269
முற்றிலடக்கே	95	வைகுத்தனெம்பெருமானே	190
யாமுமென்பிழைத்தேதாமே	163	வைக்கவேவருக்கின்ற	171
யானொட்டுவேனோ	238	வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ	144

முதல்பத்து

சொற்றொடர் அகராதி முற்றிற்று.

# திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் பொருளட்டவணை.



	பக்கம்.
1. நம்மாழ்வார் வைபவம்.	5—13
2. மதுரகவிகளின் வரலாறு.	13—16
3. திருவாய் மொழித்தனியன்கள் உரை.	17—24
4. திருவாய்மொழி அவதாரிகை.	25—27
<b>உரையிலுள்ள சில முக்கிய விஷயங்கள்.</b>	
5. அடிமையின் இரண்டு வகைகள்.	
6. அநஸுவையக்கும் சீதைக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் }	29
7. எம்பெருமானுடைய ஆனந்தகுணம் உபநிஷத்துக்கும் எல்லைகாணமுடியாதது.	30
8. முதற்பாகரத்தின் அமைப்பில் உரத்தாழ்வானுடைய சுடுபாடு.	31
9. 'துயரறு சுடாடி' என்றவிடத்து உடையவருடைய நிர்வாஹம்.	
10. யவன் பதவிசாரம்.	33
11. 'ஐயன் பாழியில் ஆணை போர்க்கு' உரித்தாமன்று' என்ற சுட்டு ஸ்ரீ ஸூக்தியின் விவரணம்.	49
12. தர்மிவாசகபதங்களுக்குச் சில விடங்களில் } தர்மத்தில் மாத்திரமே நோக்கு }	51
13. த்ரிசங்குயின் வரலாறு.	52
14. வேதத்தைப்பற்றின விசேஷங்கள்.	55—60
ஐகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றின விசேஷங்கள்.	61—65
15. சிவபிரான் திரிபுரமெரித்தது.	65—67
16. ஸர்வருன்ய வாதி கண்டனம்.	68—71
17. எம்பெருமானுடைய ஸர்வ வ்யாப்தி.	72—74
18. கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றின விசேஷங்கள்.	72—94
19. ஸம்பந்த உணர்ச்சியே போது மென்பதற்கு ஒரு கதை.	97
20. க்ருதக்ருத்யர்கள் மாணத்தை எதிர்பார்த்திருப்பார்களென்பது.	101—103
21. ஆழ்வான் திருக்குமாரர்களைத் திருமந்திரார்த்தம் கேட்க எம்பாரிடம் போகச்சொல்லுதல்.	104
22. 'எம்பெருமான் பக்திக்கு எளியவன்.	110
23. அடிபார்களின் பாவங்களுதொடையு மென்பது பற்றிய ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்.	127—129
24. பிராட்டியின் புருஷகாரம் வேணுமென்பதற்கு ஆசார்ய ஸம்வாதம்.	129
25. சிவபிரானுக்கு எம்பெருமான் தனது திருமேனியில் இடங்கொடுத்திருப்பதைப் பற்றின விவரணம்.	131

26. எம்பெருமானே இந்திரன் எதிரிட்டானென்பது. 135
27. ஷே விஷயமாகப் பெரிய திருவடியின் கதை. 135—136
28. ஆழ்வார்க்கு உண்டாகும் பிராட்டி நிலைமையைப்  
பற்றின ஆராய்ச்சிகள். 140—144
29. நாரைக்கு ஸ்வாபதேசம். 147
30. குயிலுக்கு ஸ்வாபதேசம். 151
31. ஹம்ஸத்திற்கு ஸ்வாபதேசம். 155—156
32. பட்டார்க்கும் ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்.  
“காதலர் தொடுவழித் தொடுவழி” இத்யாதியின் விவரணம். 157—158
33. பெருமானைப்பிரிந்தும் பிராட்டி உயிர்தரித்திருந்ததற்குக் காரணம். 159
34. வண்டுக்கு ஸ்வாபதேசம். 165
35. எம்பெருமானுடைய கூடிய குணத்தின் சிறப்பு 168—169
36. இளிக்கு ஸ்வாபதேசம். 169
37. பெரிய திருமலைநம்பியின் ஐதிஹ்யம். 171
38. எட்டுவகைப்புஷ்பங்கள். 172
39. நைச்சியானுஸந்தானத்தின் தத்துவம். 179—181
40. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகக் கண்ணபிரான் ஏறு அடர்த்தது. 184
41. உலகுக்கு மூவகைக்காரணமும் எம்பெருமானே. 190
42. ‘கனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்த’ கதைகள். 193—194
43. ‘போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே’ என்கிற ஹாஸ்யகதை. 195
44. மராமாங்கனேழு மெய்த வரலாறு. 197
45. கண்ணபிரான் பூதனையை முலைப்பாலுண்டு முடித்திட்டது. 205
46. பாபம்போலே புண்யமும் தொலைபவேண்டு மென்பது. 207—225
47. ஐகநாதத்தெம்பெருமான் செண்பகப்பூ உகந்தகதை. 212
48. எம்பெருமானுடைய ஹேயப்ரத்யகேதவமும் தயாகுணத்தின்  
உண்மைப்பொருளும். 213—216
49. ‘புரிவதுவும் புகைபூவே’ என்ற விடத்தில் பட்டார்க்கும் நஞ்சியார்க்கும்  
நடந்த ஸம்வாதம். 217
50. வரஹாவதார வரலாறு. 239
51. “அத்யமே மரணம் வா” என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைப்  
பற்றின விரிவான விசாரம். 241—247
52. கோவர்த்தனமலையெடுத்துக் கோயிலை காத்தது. 257
53. நீருக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள ஸ்வபாவ ஸாம்யம். 261—265
54. பட்டருடைய காலகேதப கோஷ்டியில் நடந்த ஒரு ஐதிஹ்யம் 275
55. எம்பெருமானுடைய அறுகரஹம் நிர்ஹேதுகமென்பது. 283
56. திருக்குறுக்குடி மங்கனாசாஸனம். 291
57. ரத்னத்துக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள ஸ்வபாவஸாம்யம். 294—295
58. திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் ஸாரமான கருத்து. 296

